

Учительтъ Беинса Дуно

**Всѣкий день по една
добра мисълъ**

ОКУЛТНИ ЛЕКЦИИ
ОБЩЪ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
XX година
(1940-1941)

ТОМЪ I
ПЪРВО ИЗДАНИЕ

София 1997

Учительът Беинса Дуно
Всѣкий день по една добра мисълъ
Общъ Окултенъ класъ, год. XX (1940-1941)
томъ I, лекции 1-17

Първо издание

Правописъ и компютърень наборъ: *Доброслава Гълъбова*
Коректори: *Любомиръ Гълъбовъ, Доброслава Гълъбова*
Графично оформление: *Станиславъ Пухлевъ*

© Издателство “УРАНИЯ”
Издателство Жануа`98

ISBN 954-9590-01-1

Издателският екипъ изказва благодарност на всички, които съ цената на лишения, граничещи съ героизъмъ, запазиха за поколѣнията безценното Слово на Учителя. Благодаримъ на стенографкитъ Пашиа Теодорова (1888-1972), Савка Керемедчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалитъ го презъ годинитъ българи.

Да бжде благословенъ самоотвержениятъ имъ трудъ.

Автентичността на стенографскитъ
записки е запазена

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

Уважаемий читателю,

Въ ржцетъ ти е първото издание на окултни лекции отъ XX година (1940 - 1941) на Общия Окултенъ класъ, томъ I, което е Словото на Всемировия Учителъ Беинса Дуно-Учителътъ Петъръ Джновъ.

Издаването на тази годишнина не е просто една необходимост, а дългъ и признателностъ къмъ Словото на Великиятъ Учителъ, Кое-то е Слово на Бога за шестата раса на идното човѣчество и за духовното въздигане на човѣшкитъ души.

Въ изпълнение и приложение на методитъ, дадени отъ Учителя, въ които се посочва пътя какъ и по какъвъ начинъ да се издава Словото Му, Кое-то е свещено и неприкосновено, ние го предоставяме на васъ така, както То е записано, разчетено и съхранено отъ стенографкитъ. Съ настоящето първо издание на годишнината се прави и първи опитъ за издаване на Словото, съгласно официалниятъ правописъ на българския езикъ отъ 1925 г. до 1945 г. Това се налага не само отъ желанието ни да отпечатаме Словото въ пълната Му автентичностъ, но и отъ потребността да възстановимъ въ печатаното Слово изхвърленитъ отъ сегашния правописъ букви ъ и ѱ.

Учителътъ въ една отъ своитъ беседи посочва, че буквата ъ е свалена отъ Константинъ отъ Невидимия свѣтъ и, че тази буква представлява единъ отъ кардиналнитъ небесни знаци, която е знамето на славянската писменостъ и на славянството. Буквата ъ е Небесниятъ знакъ на Кирилицата и е печатъ на ангелъ Елохилъ, който завежда двамата братя Кирилъ и Методий отъ края на Вселената, за да имъ даде славянската писменостъ.

Учителътъ казва: “Кирилъ и Методий, Свѣтилата на Славянския родъ, ви измъкнаха отъ тъмнината и ви облъкоха съ Свѣтлина. Кирилъ и Методий свързаха българския народъ съ Небето”. (Вж “Изгръвътъ”, т.IV, стр.14-20, изд.1995 г., София)

Учителътъ казва: “Като изучавате български езикъ, дохождате до буквитъ ъ и ѱ, които искатъ да изхвърлятъ. Буквата ъ е хубава.

Ако се изхвърли от употреба, българитъ ще загинатъ. Буквата ж казва, че преди да говори, човекъ трѣбва да мисли. Преди да трѣгне- шъ на пѣтъ, мисли. Буквата ж сѣществувa само въ български езикъ. Богатъ е българскиятъ езикъ, но българитъ още не могатъ да си служатъ съ него. Въ буквата ъ сѣ свързани заедно Божественитъ и човѣкиятъ принципъ. Въ думата славянитъ, сричката “Ава” оз- начава Богъ, Баща. Значи, Богъ живѣе въ славянитъ, въ ония, които Го славятъ. Бждещето е на славянитъ. Бждещето е и на българитъ. Тъ ще оправятъ всички народи, понеже въ тѣхния езикъ е буквата ъ - кръстътъ, търпението. Тая буква означава още събиране и прими- ряване на доброто и злото. Българинътъ казва: “Азъ зная да събира- мъ доброто и злото, да ги примирявамъ”. Нѣкои пишатъ тая буква по два начина - ъ и Гъ. Както и да се пише, тя означава едно и сѣщо нѣщо. Знакътъ ъ е на сърцето, а Гъ - на ума”. (Вж Младежки Окул- тенъ класъ, XXIII година, 14 Лекция, стр.245-246, изд.1947 г., София)

Другъ пѣтъ, Учителътъ казва: “Защо въ българския езикъ изх- върлиха Ѡ ? И други букви изхвърлиха. Питатъ: “Защо е въ българс- ки този малъкъ ер - Ъ?” Нѣкои букви могатъ да се изхвърлятъ, но нѣкои букви не трѣбва да се изхвърлятъ. Може да направишъ една цигулка съ три струни, но съ четири струни е по-хубава. Може да имашъ една китара съ четири струни, но ако имашъ съ шестъ стру- ни е по-хубава. Ако имашъ една арфа, не четири, но 36 струни трѣбватъ”. (Вж Общъ Окултенъ класъ, XX година, 6 Лекция, 1997 г., София)

Учителътъ дойде въ България и предаде Словото Божие чрезъ Небесния знакъ и писа съ Небесния знакъ. Ето защо днесъ, повече отъ всѣкога, е потрѣбно Словото на Великия Учител да бжде пре- дадено чрезъ Небеснитъ знаци, за да дойде Божието благословение и Божията рѣка да закрия българския народъ.

“Въ началото бѣ Словото. И Словото бѣ у Бога. И Словото бѣ Богъ”.

За Словото, Учителят казва: "Противоречията въ живота идатъ ту отъ новия граматически строежъ на нашата речъ, ту отъ онѣзи логични възприемания на нашиятъ умъ, ту отъ онѣзи етични мѣрила, съ които мѣримъ нѣщата, ту отъ онѣзи педагогични правила, съ които си служимъ съ живота. Всички тия нѣща водятъ къмъ невѣрни изяснения. Помнете, че въ това, което ви говоря, всѣка дума има опредѣленъ смисълъ. Ако азъ употребявамъ опредѣлена дума, то азъ търся нейнитѣ вибрации, защото думитѣ се опредѣлятъ, както се опредѣлятъ слънчевитѣ лъчи. Вие не можете да произведете опредѣленъ цвѣтъ, ако не можете да произведете вибрациитѣ, които отговарятъ. Напримѣръ, ако говорите за една добродетель, то вие трѣбва да възпроизведете вибрациитѣ, които отговарятъ на тази добродетель, и тогава чакъ ще разберете смисъла на тази дума. Само така ще имате една обективна реална Истина, която се проявява въ живота. Великитѣ Истини ще бѣдатъ тогава достъпни за човѣка, когато той ще изучи законитѣ на Свѣтлината и нейнитѣ влияния върху човѣшкия организъмъ, както влиянието на различнитѣ цвѣтове". (Вж "Изгрѣвътъ", т. II, стр. 28, изд. 1995 г., София)

*Вѣрваме и се надяваме, че ще ни подкрепите духовно въ начинанието ни да издаваме Словото споредъ официалния правописъ на българския езикъ до 1945 година. Необходимо е едно уточнение: въ лекциитѣ отъ настоящето издание сж използвани скобитѣ (), въ които коректоритѣ, безъ да измѣнятъ смисъла на изреченията или мисълта, а само за изясняване сж допълвали съюзи, частици, членувания и пр., съ което да не се нарушава автентичността на Словото. Съ знакътъ * сж отбелязани рѣдки, остарѣли и чужди думи, които сж пояснени въ речникъ накрая на книгата.*

Отъ издателитѣ

*Всѣко Божие Слово е опитано.
То е щитъ за тѣзи, които уповаватъ на него.
Не притуряй на неговитѣ думи,
за да те не обличи и се покажешъ лъжець.*

Прит. 30; 5, 6.

Всѣкий день по една добра мисълъ

Добрата молитва. Махаръ-Бену. Пишете върху една свободна тема, която ви интересува.

Ако ви попитатъ: “Защо човѣкъ трѣбва да яде?”-какъвъ отговоръ бихте дали? Когато човѣкъ трѣбва да яде, той дава ли си нѣкакъвъ отговоръ за яденето? -Не. Той не му мисли много, не философствува. Щомъ дойде въ къщи, яде каквото е сготвено. Малкитѣ птички, малкитѣ насекоми си търсятъ храна. Една лястовичка трѣбва да направи най-малко 200-300 обиколки изъ въздуха. И казватъ: “Колко си играе”. А пъкъ всичката тази игра е за ядене. Щомъ се понаяде, кацне нѣкъде и почне да разсѣждава тогазъ, почива си. Вземете една пчела. Тя ходи отъ едно дърво на друго, влиза, излиза, сондира дали има медецъ. И този медъ ще вземе и ще го занесе въ кошера, следъ като се наяде. Пита се:”Кога пчелата е научила това изкуство да ходи отъ цвѣтъ на цвѣтъ на посещение?” Вземете единъ паякъ. Качи се той нѣкъде. Знае изкуството да измърва. Направи си паяжината, седне си и чака нѣщо. Той си прави паяжината съ цель. Хване се нѣкоя муха въ паяжината. Паякътъ отива да види какво се е хванало на паяжината. Той може да каже:”Добре дошла. Приятно ми е, че кацна”. Но на мухата приятно ли ѣ е, че е кацнала на паяжината? -Тя съжалева, че е кацнала.

Въ съвременния животъ вие попадате нѣкой пѣтъ въ нѣкое течение, въ песимистично течение, и си неразположенъ. Казвашъ:”Не съмъ разположенъ”. Но причината на неразположението не знаешъ. Неразположението може да произлиза отъ яденето - ялъ си нѣкоя мѣчносмилаема храна. Стомахътъ ти не е разположенъ. И това неразположение на твоя стомахъ се отразява върху умствения процесъ и върху цѣлото ти тѣло.

Религиозните хора казват: “Както Богъ е наредилъ свѣта”. Всички хора казват: “Както природата е наредила свѣта”. Но въ тази наредба трѣбва да се спазватъ правилата. Напримѣръ: ти говоришъ, но при всѣка една дума, която искажешъ, тя ще произведе известенъ резултатъ вътре въ твоя мозъкъ. Азъ говоря сега за съзнателното говорене. Някои хора говорятъ на подбивъ. Всички хора не говорятъ еднакво. Онзи, у когото чувството на страха е развито, той, когато говори, говори съ страхъ да не би да каже нѣщо. Онзи, който е користолюбивъ, който обича да яде хубаво, ще видишъ, че като говоришъ ще каже: “Да има малко баница, хлѣбътъ да е добъръ, да има круши, ябълки”. Той ще говори за тяхъ какъ се садятъ, какво е предназначението имъ. Той говори това, защото обича да ги похапва.

Физическиятъ животъ има известни черти, които го очертаватъ. Също така - духовниятъ животъ и умствениятъ животъ. Вие сега живѣете на физическото поле. Какъ човѣкъ трѣбва да използва живота си? Правете научни изследвания. Напримѣръ: вие седите нѣкъде и държите краката си разтворени, или си хванете ржцетъ една съ друга, или ги турите отстрани. Всѣки единъ отъ васъ има нѣщо, което го е заставило да седи така. Напримѣръ казваме, че човѣкъ трѣбва да постѣпва добре. Като седне човѣкъ, какъ трѣбва да седи? Човѣкъ може да разправя на другитъ хора какъ трѣбва да седятъ, а той самъ не знае какъ трѣбва да седи. Вие въ вашата стая какъ седите? Защото както мислишъ, както чувствувашъ и както постѣпвашъ, така се строи лицето и тѣлото (ти). Има(те) едно дете, което плаче. Може да си турите ржката на меката частъ на ухото му, или хванете съ прѣстъ върха на носа му и ще видите какво впечатление ще произведе това. Срещнешъ нѣкой човѣкъ, той ти направи впечатление. Има нѣкои хора, които ти правятъ впечатление съ своитъ уши. И веднага ушитъ му ти даватъ известно настроение. У седите? Защото както мислишъ, както чувствувашъ и както постѣпвашъ, така се строи лицето и тѣлото (ти). Има(те) едно дете, което плаче. Може да си турите ржката на меката частъ на ухото му, или хванете съ прѣстъ върха

на носа му и ще видите какво впечатление ще произведе това. Срещнешъ нъкой човѣкъ, той ти направи впечатление. Има нъкои хора, които ти правятъ впечатление съ своитѣ уши. И веднага ушитѣ му ти даватъ известно настроение. У нъкой човѣкъ ще ти обърне внимание неговия носъ, у другъ - веждитѣ, у трети - строежа на неговитѣ уста, у другъ - рѣцетѣ му или цѣлата негова стойка, както върви. (Това) ще ви обърне внимание. И ние, съвременнитѣ хора, страдаме, понеже редъ поколѣния не сѣ живѣли и мислили, както трѣбва. Не че не сѣ искали да живѣятъ добре, но сѣ живѣли, както тѣ сѣ разбирали.

Нъкой казва: "Азъ зная какъ да мисля". */Учителтъ посочи рисунката /*. Това изкуство ли е? Най-първо - тази уста не е устествена. Този човѣкъ има притиснати чувства. Той е сприхавъ човѣкъ. Най-първо - у човѣка съ тѣзи уста има нъщо, което му липсва въ симпатичната му нервна система*. Чувствата му не сѣ развити добре. Волята му може да е развита добре. Другъ нъкой, като даде дума, не си отстоява на думата. Не че не иска. Исква да вдигне нъкой товаръ, но нѣма сила въ мускулитѣ си. Този товаръ е 50-60 килограма. И често вие дадете известно обещание и то е толкова тежко,

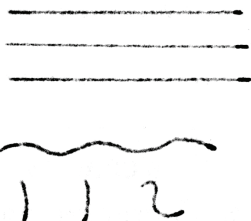
че не можете да го носите. Тогава не давай такова обещание. Обещавашъ да направишъ нъщо. Онова, което обещаваашъ, вашъ да направишъ нъщо. Онова, което обещаваашъ, обещавай го малко, но го направи, понеже то ще се отрази върху тебе. Има нъща, които ще обещаешъ и тѣ ще дадатъ своитѣ последствия върху тебе, върху тѣлото ти. Ако мислишъ хубаво, тази мисль ще удари отпечатъкъ върху строежа на главата ти. Ако обичашъ хубавото и красивото - ти красивъ ще станешъ. Но ако наблюдавашъ красотата отвънъ и се терзаешъ, че не си красивъ, ти ще погрознѣешъ. Всѣкой единъ отъ васъ, когато нъщо не стане както той иска, добива черенъ цвѣтъ. Нъкой пѣтъ (има) религиозно съревнование, че единиятъ е по-религиозенъ, а дру-

гиятъ не е толкова религиозенъ. Или, че единиятъ е по-музикаленъ, а другиятъ не е толкова музикаленъ. Има едно съревнование добро. Но има едно съревнование, при което човѣкъ почернява. И казва: “Защо азъ да не бѣда такъвъ?”

Правата мисль има отношение къмъ здравето. Ти не можешъ да бѣдешъ човѣкъ съ хубаво разположение, не може да ти върви въ живота, ако нѣмашъ права мисль. Щастието почива върху правата мисль. Нѣкои хора искатъ да бѣдатъ щастливи. Могатъ да бѣдатъ, но ако сѣ работили. Астрологически и хиромантически*, щомъ сте работили правилно, на дланъта на ржката се образува сатурновата линия. Нѣкои я иматъ, а нѣкои - не. Който я нѣма, трѣбва да се впрѣгне да работи. Ако отидешъ въ училище, трѣбва да учишъ. Никой нѣма да ти помага. И материално нѣма да ти помогне. Трѣбва да работишъ. И ако не работишъ, така ще останешъ. Нѣкой казва: “Да съмъ късметлия”. Какъ се добива късметътъ? Да допуснемъ, че нѣкой отъ васъ изучава френски. За да бѣдешъ късметлия, трѣбва да знаешъ какъ да говоришъ единъ езикъ. Не само да имашъ дикция на езика. Да кажемъ, че вие отидете нѣкъде и трѣбва да кажешъ думата “моля”. Искате нѣщо. Какъ ще започнете? -Грубо, съ силенъ акцентъ, или тихо? Кое е правилното сега? Човѣкъ трѣбва да е господарь на всички подбуждения, които се явяватъ. За да бѣде човѣкъ господарь, той трѣбва да знае следното: има хиляди влияния, които се натрупватъ въ неговия умъ и той трѣбва да прави изборъ. Азъ съмъ наблюдавалъ, (когато) край едно дете минаватъ хора. Тъ го сграбчатъ и го цѣлунатъ. Нѣкой го цѣлуна на дѣсната страна, нѣкой - на лѣвата, нѣкой - по брадата, нѣкой - по челото, нѣкой - по очитъ, нѣкой пжтъ - (по) ржчичката или крачката. Онази сестра, която цѣлува ржцетъ, азъ зная вече какво тя желае. Или ако цѣлува тя краката, или едната страна, или очитъ, или челото - азъ зная. Тя, безъ да знае, изказва едно желание, което е скрито въ нея. Ако дойде единъ човѣкъ и ти цѣлуна слѣпнитъ очи, какво иска той отъ тебе? Или да допуснемъ, че се занимава съ палеца ти, гледа го и ти казва: “Много добъръ палецъ имашъ”. Или гледа пока-

залеца ти. Като погледнешъ ржката на единъ човѣкъ, ще видишъ дали той е религиозенъ или не, дали е уменъ или не, какъ той се проявява. Понеже се намѣриха много учени хора, които познаватъ характера по ржцетъ, светскитъ хора почнаха да носятъ ржкавици, туриха на мода ржкавицитъ, за да не изучаватъ ржцетъ имъ. И понеже се намѣриха много физиономисти да изучаватъ характера по физиономията, женитъ почнаха да турятъ була, както туркинитъ. Българинътъ, отъ дълго време, ако не искатъ да знаятъ какъ той мисли - туря си калпака ниско, за да не виждатъ какво има подъ него. Като отидешъ въ онзи свѣтъ, като влѣзешъ тамъ, като те погледнатъ - ще те изучатъ. Човѣкъ тамъ представлява предметно учение. Не може да (го) избѣгне. Ще ти гледатъ задната частъ на главата, ржцетъ, краката - навсѣкжде. Ти представлявашъ предметно учение. Когато отивате на планината, защо я разглеждате? Планинскиятъ теренъ нѣкъде те интересува повече, а нѣкъде - по-малко. Интересува те, защото въ този теренъ има вложена нѣкаква мисълъ. Онѣзи, които сж строили планинитъ, сж имали известни мисли. И ти, като погледнешъ планината, искашъ да откриешъ какъвъ е билъ замисъла на онѣзи, които сж строили тази планина.

Та казвамъ: При сегашнитъ условия на живота, на васъ ви трѣбва да изучавате най-първо себе си. Има една страна, която е приятна. Има нѣща атавистични*, които трѣбва да отпаднатъ отъ васъ. Както отпадатъ черупкитъ на орѣхитъ, та остава същинскиятъ орѣхъ. Ако човѣкъ е миналъ презъ голѣми страдания (и) терзания, образуватъ се на челото му неправилни черти. И на лицето му се образуватъ черти. И такъвъ човѣкъ, който не знае да контролира своите мисли, мислитъ му могатъ да се изсѣчатъ, (както) и тамъ, дето (като) сж изсѣчени горитъ - образуватъ се трапища и пороища. А хубавитъ мисли, желания и чувства сж сили, които пазятъ човѣка отъ външни

нападения въ природата. Въ природата има една страна, която е разположена към човъка. Ти не си разположенъ. Това неразположение не го създавашъ ти. То съществува вече въ природата. Когато ще се развали времето, най-първо има едно електрическо течение. То иде винаги отъ полюситъ. Имате едно магнетическо течение, което иде отъ екватора. И когато се срещнатъ тѣзи две течения - едното топло, а другото студено - образуватъ се дъждовнитъ капки. Щомъ има това течение, вие ще почнете да усъщате студъ (и) неразположение. Когато попаднете въ тѣзи електрически течения, ставатъ свивания на тѣлото (ви). Електричеството винаги изстудява човъка. За нѣкого казватъ, че е хладнокръвенъ - той има повече електричество. Онѣзи хора, на чувствата, иматъ повече магнетизмъ. А пъкъ онѣзи хора, на мисълта, иматъ повече електричество. Но отчасти е вѣрно това. Въ онази, правата мисль, електричеството и магнетизма сж правилно разпредѣлени, понеже мисълта не може да се изяви правилно, ако нѣма едно магнетично поле. Напримѣръ ти искашъ да покажешъ своята религиозностъ къмъ Бога, но трѣбва да имашъ поле. Къде ще проявишъ своята религиозностъ? Искашъ да бѣдешъ духовенъ. Въ какво ще проявишъ своята духовностъ? Искашъ да проявишъ своя умственъ животъ. Съвременнитъ хора сж натрупани съ единъ мисловъ свѣтъ - неорганизиранъ, съ единъ духовенъ свѣтъ - неорганизиранъ, и съ единъ физически свѣтъ - неорганизиранъ. Тепърва има човѣкъ да организира физическия свѣтъ. Колко противоречия има въ физическия свѣтъ? Той трѣбва да се организира. И духовниятъ свѣтъ, и умствениятъ свѣтъ на човѣка не сж организирани, но сега се организирватъ. Та казвамъ: Трѣбва да работите, за да организирате свѣта. Нѣкой пѣтъ направете опитъ. Когато дойдете тукъ, на събрание, направете следния опитъ: концентрирайте се така, че нищо друго да не мислите. Кой е влѣзълъ въ салона - да не те интересува. Така да си погълнатъ въ мисълта си, за да мислишъ за нѣщо много отвлечено. А пъкъ сега често нищо не е останало въ главата на нѣкого отъ това, което съмъ говорилъ, защото той се е интересувалъ каква е шапката

на нѣкой човѣкъ, който влиза. Той това е запомнилъ. Отъ всѣка беседа ще занесете нѣщо.

Въ онзи свѣтъ хора се ориентиратъ веднага. Щомъ дойдатъ силни хора, тѣ си намиратъ мѣстото. Най-силнитъ хора взематъ първото мѣсто. После намалява постепенно силата на тѣзи, които заематъ позаднитъ мѣста. И най-слабиятъ завзема последното мѣсто. И въ ду-

ховно отношение най-добритъ завзематъ първото мѣсто, а всички други се нареждатъ следъ него споредъ степенъта на доброто. И въ умствения свѣтъ е сѣщиятъ законъ. Нѣкои отъ васъ сте много нервни (и) нетърпеливи. Но можете да се самовъзпитавате. Вземете една книга и моливъ и пишете нѣколко линии. Ако пишете така - това е лошо писане. Каквото пишешъ тукъ, на земята, нѣкой пѣтъ възвишенитъ сѣщества ще надникнатъ да видятъ какво пишешъ. Да кажемъ, че на нѣкой вашъ приятелъ пишете така “Милий”. Буквата “М” въ тази дума хубаво ли е писана? -Първиятъ ѝ връхъ е по-високъ. Този, който е писалъ тази дума, казва:”На първо мѣсто съмъ азъ, а ти си последень”. Ако си готовъ да вземешъ последното мѣсто, ще му бждешъ приятелъ. Но ако не се съобразишъ съ това - да не стѣпвашъ въ къщата му. Когато този човѣкъ пише думата “Милий” и пише първия връхъ на буквата “М” по-високъ, той даже не съзнава това, но се изявяватъ най-скрититъ чувства въ него. Графолозитъ* сѣ намѣрили това. Другъ пише така: отгоре започва тънко, а отдолу го надебелява. Значи - започва го много добре, по братски, а долу го свърш-

ва по физически. Единъ шофьоръ може да ти каже:”Накрая ще се пазаримъ”. Но после, накрая, ще ти тури двойна смѣтка, защото бензина билъ скѣпъ и пр.

Сега трѣбва да се изучава животътъ. Нѣкой пѣтъ седишъ и почвашъ да критикувашъ хората. Най-първо започни съ себе си. Не да се критикувашъ, но да видишъ въ себе си онѣзи черти, които не сѣ естествени. Всѣка черта, която не е естествена, донася на човѣка тревога.

Нѣкой пѣтъ азъ, като говоря, казвамъ, че Господъ е въ насъ и въ всичко. И какъ е възможно това сѣщество, съвършенното, което е създало свѣта, да пребѣдва въ насъ и въ Неговото присѣствие ние да правимъ най-големитѣ глупости? Двама души, религиозни, се скарватъ. Често е ставало споръ. Караницата не е нѣщо лошо. Горе, въ духовния свѣтъ, не знаятъ какво нѣщо е караница. Тамъ нѣма караница. Тя е само тукъ, на земята. Въ духовния свѣтъ, и да искашъ да се скарашъ съ нѣкого, не можешъ. Всички хора тамъ сѣ доволни. Ако искашъ да ти направятъ услуга, тамъ 10-20 души ще се явятъ да ти услужатъ. И ще ти услужатъ по всички правила. И кому ще се сърдишъ? И ще ти направятъ услугата по всички правила, та да не можешъ да се сърдишъ никому. Та сръдната, е тукъ. Тукъ, въ салона, столоветъ много сѣ сгѣстени. Най-малко трѣбва да има половинъ метъръ разстояние отъ столъ до столъ и затова не могатъ да стоятъ мирно и мърдатъ столоветъ. Та казвамъ: Трѣбва самообладание. Седнете на стола безъ да се мърдате. Нѣкой пѣтъ си тури мисълта: 5 минути да не се мръднешъ. Или накарай нѣкой да ти пѣе, но който не знае да пѣе и да ти крѣска, а пѣкъ ти слушай преспокойно и да не се възбуждашъ. Мисли, че той е гениаленъ пѣвецъ и (да) го изслушашъ съ търпение. Когато ти дойде тягостъ, неразположение - отстрани ги. Когато обичаме единъ човѣкъ, макаръ и лошо да пѣе, ние му харесваме пѣенето. Но когато не го обичаме, макаръ и хубаво да пѣе, не го харесваме. Любовта поглѣща ония, несѣответнитѣ, грубитъ вълни. Като отиде пѣнието ви горе, въ невидимия свѣтъ, сѣществата горе вед-

нага го поправятъ и го повръщатъ назадъ. Даже и най-лошото пѣне - изпратете го горе. И като стигне горе, тѣ ще го поправятъ и ще го върнатъ. Макарь и твоего пѣне да не е било по правилата на музиката, тѣ го поправятъ да стане по правилата и го пращатъ. Вие казвате сега: "Когато се научимъ да пѣемъ, тогава ще пѣемъ". Е, какъ ще се научи човѣкъ да пѣе? -Ти си религиозенъ и нѣкой пѣтъ си неразположенъ. Започни да пѣешъ така: "Колко съмъ днесъ азъ, религиозниятъ, неразположенъ". Изгорилъ си яденето, попѣй си за изгорѣното ядене така: "Изгорѣ ми яденето днесъ", или пѣй така: "Пресолихъ яденето днесъ". Хлѣбътъ е прегорѣлъ. Попѣй за прегорѣлия хлѣбъ. Вие погледнете хлѣба, почватъ да се тюхкатъ и казватъ: "Защо го прегорѣхъ?" Кога се прегорѣва хлѣбътъ? -Щомъ си прегорѣлъ хлѣба, значи ти си билъ невнимателенъ и не знаешъ какъ да манипулирашъ съ огъня. Онзи, вещиятъ, който пече хлѣбъ, още като погледне пещъта и огъня, ще знае дали ще прегори хлѣба или не.

Въ сегашния животъ, понеже не мислимъ правилно, влизаме въ стѣлкновение (и) въ смущение. Смущаватъ ни малкитѣ неща, от които малкитѣ деца се смущаватъ. Нѣкой казва: "Защо съмъ беденъ?" Ще му отговоря така: защото не си богатъ. Нѣкой пита: "Защо съмъ богатъ?" Защото не си беденъ. Ти си богатъ или защото ти си разуменъ човѣкъ или, (защото) редъ поколѣния преди тебе сѣ били умни хора. Питашъ: "Защо съмъ сиромасъ?" Защото не си отъ умнитѣ хора. Защото не сте се съобразили съ законитѣ, не си отъ умнитѣ хора, не мислишъ правилно. Не сте използвали разумно условията, презъ които минавате. Много пари сѣ минали презъ васъ, но вие сте мислили, че всѣкога ще бъдете богати. Не. Пчелитѣ бератъ медъ, когато цвѣтята цвѣтятъ. После, когато цвѣтята прецвѣтятъ, и да искатъ - не могатъ да бератъ. Когато имашъ добри условия за учене - тогава работи, учи. Щомъ се измѣнятъ тѣзи условия - какво ще учишъ?

Та казвамъ: Колко нѣща има, които ви интересуватъ? Азъ бихъ желалъ да ми кажете нѣкои отъ вашитѣ съществени желания. Може ли да ми каже нѣкой отъ васъ едно съществено желание? Нѣкой каз-

вать: "Искамъ да стана богатъ". Азъ да ви кажа по кой начинъ можете да станете богати. Нъкои искате да станете богати, но по пѣтищата, по които искате да станете богати, не можете да станете. Нъкои отъ васъ имате чувствителность и се учите да работите съ лескова прѣчка. Можете да познаете кѣде има скрито злато, както сега намирате водитъ. Така ще намѣрите златото. Това е за онѣзи, които искатъ само богатство. Нъкои искате да станете религиозни. Но за религиозността трѣбва да изучавашъ духовната любовь. За да бѣдешъ религиозенъ - горе, на главата, въ срѣдата, тя трѣбва да бѣде изпъкнала. Ако има тамъ трапчинка или, ако е равна главата ти тамъ - тогава не си толкова религиозенъ. Първиятъ чертежъ показва човѣкъ нерелигиозенъ.

У религиозния човѣкъ, главата е както въ втория чертежъ. Онзи, който е религиозенъ, има обхода. Нъкой човѣкъ, който е религиозенъ, като се срещне съ нъкого - има обхода, никога нѣма да се отнася грубо. Религиозното чувство на всички хора, които се отнасятъ грубо, е слабо. Религиозното чувство предава една хубава черта на характера. Нъкои котки обичатъ да крадатъ. Като влѣзе

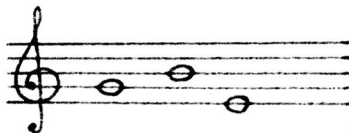
въ кѣщи - задигне нѣщо. Азъ казвамъ: Въ реда на нѣщата е. Не е виновата тя. Азъ съмъ оставилъ яденето и тя си взема. Не съмъ затворилъ работитъ. После пуштамъ пакъ котката, но затварямъ всичко. Тя се мѣчи да отвори, но не може. Ако може да отвори яденето, нѣма да ме пита. Но щомъ не може, тя ще дойде при мене, ще примече и ще каже: "Не можахъ да отворя". Най-първо, тя като дойде, азъ хвърля нѣщо, тя изведнажъ взима и бѣга. Следъ като ме е посещавала 4-5 месеца, азъ като хвърля яденето, тя ще ме погледне и ще ме попита: "За мене ли го давашъ?" И ако кажа, че е за нея, тогава ще го вземе. Поглежда ме в лицето. Възпитана котка е вече. Тя казва: "Искамъ да бѣда като тебе". Тѣзи трептения влизатъ въ нея и събуждатъ въ нея нѣщо

човъшко. Но тя, като отиде при други хора, пакъ проявява старитѣ си навици. Като влѣзешъ въ една къща - по коткитѣ ще познаешъ какви сѣ хората.

Ние се влияемъ отъ външния свѣтъ. Въ политическо отношение нѣкои сѣ англофили, а нѣкои - германофили. Първитѣ искатъ Англия да победи, а вторитѣ - Германия. Не е въпросъ за Англия и Германия. Въ свѣта сѣществува право. Кой професоръ трѣбва да се проявява? Онзи професоръ, който знае най-много и знае да преподава най-добре. Кои хора трѣбва да дойдатъ въ свѣта да работятъ? Разумнитѣ и силнитѣ хора. Кои трѣбва да дойдатъ? Здравитѣ. Болнитѣ хора - въ болницата. Нѣкои отъ васъ сѣ станали учени. Но не сте. Така, както ви говоря, виждамъ, че много работи не ги прилагате. Нѣкой пѣтъ азъ се занимавамъ: като видя нѣкой камъкъ - интересува ме негови-ятъ строежъ. Като видя единъ човѣкъ - интересува ме негови-ятъ строежъ. Виждамъ, че дѣдитѣ на нѣкой човѣкъ преди 4-5 поколѣния сѣ живѣли много добре, но следъ това условията сѣ се измѣнили. И виждамъ това въ лицето му. Цѣлата му история виждамъ. И сѣщевременно виждамъ по лицето му какво има човѣкъ отъ себе си, кое трѣбва да развива. Най-първото нѣщо - азъ трѣбва да бѣда справедливъ спрямо себе си. Да не потисна своитѣ мисли, своитѣ чувства и своя потикъ да направя нѣщо, да не отлагамъ нѣщата. Нѣкой казва за единъ човѣкъ, че той билъ нервень. Нервнитѣ хора харчатъ безразборно своята енергия. Ти си нервень и съ това ти правишъ на себе си пакости. Ще се въздържашъ. Единъ день тази енергия ще ти трѣбва. Не е лошо, че си нервень. Ако нѣма нерви, още по-лошо. Ти си станалъ неврастеникъ*. Много добре. По нервитѣ минава всичката енергия. Тогава какъ става научно пестѣнето на енергията? Никога не туряй въ ума си две противоречиви мисли. Никога не туряй въ сърдцето си две противоречиви желания. И никога не туряй въ волята си две противоречиви действия. Сега азъ, като говоря, нѣкой може да каже: "Ние отъ кои сме?" Вие носите своята сѣдба въ себе си. Когато четете единъ романъ или една научна книга, нѣкой даже запомня на

коя страница какво е писано, а пъкъ другъ е челъ и не знае на коя страница е писана една важна мисълъ. Нъкой челъ Библията и знае Евангелието. Знае въ кой стихъ, въ коя глава, какво е писано. Да допуснемъ, че знаете въ коя глава е казано: ”Азъ съмъ Пътътъ, Истината и Животътъ”. Единъ го чете и го знае, а пъкъ другъ го чете и иска да го приложи: иска да влѣзе въ този Пътъ, въ тази Истина, въ този Животъ.

Да допуснемъ, че вие знаете де седи нъкой тонъ. Това е **солъ**. Той е на втората линия. На третата линия е **си**. На първата линия е **ми**. **До** е тонъ, който се явява всъкога, когато започвашъ една работа, когато излизашъ отъ едно състояние, въ което дълго време си билъ ограниченъ.

Дойде, когато излизашъ отъ това състояние - разрешилъ си въпроса. По музиката **до** е пѣтъ, по който можешъ да излъзешъ отъ противоречията. Въ първата октава* ти можешъ да излъзешъ отъ противоречията на физическия свѣтъ. При втората октава излизашъ отъ противоречията на духовния свѣтъ. Въ третата октава - отъ противоречията на умствения свѣтъ. При четвъртата октава ти излизашъ отъ противоречията на причинния свѣтъ. **До** е изходенъ пунктъ. И ако не можешъ да го вземешъ правилно, нѣма да можешъ да разрешишъ въпроса. Имашъ известна мѣчнотия, не можешъ да я разрешишъ правилно. Не можешъ да излъзешъ отъ нея, ако не изпѣешъ **до** правилно. /Учителътъ *пѣе до*/. Правилно ли е това **до** ?

Ти не можешъ да вървишъ правилно, ако не вземешъ правилно **ре**. Каквата работа започнешъ - ще имашъ мѣчнотии. Ако не вземешъ ми правилно - нѣма да имашъ форма и начинъ какъ да постъпишъ правилно. Тѣзи нѣща сѣ отвлѣчени. Като влѣзете въ Божествения свѣтъ, вие трѣбва да разбирате музиката и тоноветъ като методи, за да можете да наредите хармонично вашия животъ. Когато имашъ една мѣчнотия - ще пѣешъ до. Ще изпѣешъ тия думи: ”До е освобождение”. То те ос-

вобождава. Ти седиш и си неразположенъ. Попъй си. Умствено можеш да пъешъ. Нъкой пжъ можеш да пъешъ умствено, мислено. Нъкой пжъ сърдцето ти може да пъе, а нъкой пжъ волята ти може да пъе. Нъкой пжъ се потруди да пъешъ на физическото поле. Толкозь време сте слушали за музиката. Ако не можеш да приложишъ музиката като начинъ за разрешение на мъчнотииъ, тогава какъвъ смисълъ има тя за тебе? И когато човъкъ пъе, тръбва да пъе за себе си. Имашъ да учишъ единъ мъченъ предметъ. Попъй така:”Днесъ имамъ да уча единъ мъченъ предметъ. Не зная дали ще го науча. Може би ще сполуча, но кой знае какво Учителъ ще каже”. А може да пъешъ и така:”Азъ искамъ да бжда добъръ, азъ искамъ да бжда добъръ. Азъ искамъ да бжда, азъ искамъ да бжда, да бжда добъръ”. Всъкой день човъкъ тръбва да бжде по-добъръ отъ вчера. И ти, като ставашъ по-добъръ, ти съ това давашъ инициатива и потокъ на другитъ и тъ да бждатъ добри. Така ги потикваме. Можеш да ги подбуждашъ къмъ добрия пжъ или къмъ лошия. Всички хора тръбва да бждетъ подбудителни причини за добро и за себе си, и за другитъ. Нъкой пжъ казвате, че не можете да пъете. И тогава и другъ нъкой не може да пъе. Нъкой пжъ ще изпъете нъкое малко пасажче като следното:”Азъ искамъ да бжда добъръ, азъ искамъ да бжда уменъ, искамъ да свържа доброто съ своята мисълъ”. Тръбва да правишъ упражнения, хиляди упражнения, докато си доволенъ отъ това, което правишъ. Бихъ ви далъ правила, като срещнете нъкой човъкъ - какъ да го гледате. Имашъ право да погледнешъ човъка. Но, ако ти държишъ по-дълго време погледа си върху лицето му, това не е правилно. Ще го погледнешъ известно време и ще отстранишъ погледа си. Като го погледнешъ, той да усъти, че ти имашъ всичко-то добро разположение къмъ него и виждашъ най-хубавото, което той има. Като срещнешъ нъкой човъкъ - да видишъ най-доброто въ него. И като видишъ най-доброто въ него - ти спомагашъ на доброто въ него и ти правишъ добро и на себе си. Ако виждашъ въ него най-лошото, това което виждашъ, то ще се отрази и върху тебе. Азъ не съмъ да се криятъ погръшките, но ако единъ скжпоцененъ камъкъ е окальнъ, това не на-

малява цената му. Ако пъкъ е позлатенъ камъкъ, то той следъ време ще изгуби своята цена. Когато срещнешъ нъкой човѣкъ - да мислишъ добре за него. Това значи, че той е скъпоцененъ камъкъ, макаръ и да е окальнъ. Да си кажешъ за него така:”Това, което отвънъ се вижда, зная, че е привидно. Но въ тебе има нъщо добро”. А пъкъ нъкой пѣтъ срещнете нъкого и му виждате погрѣшките.

Знаете ли колко е мъчно да се говори на единъ езикъ? И не всички хора сѣ еднакво велики. Нъкои сѣ много даровити. Нъкои тепърва трѣбва да учите езици. Езикътъ не е лесна работа. Всѣки езикъ си има свой строежъ. И всѣки езикъ си има ударение. Напримѣръ: въ българския езикъ де е ударението? Нѣма правило, навсѣкжде. При едносложнитъ думи ударението пада, разбира се, върху единствената сричка. Въ двусложнитъ думи ударението може да падне на първа или втора сричка, а въ трисложнитъ думи може да падне върху първата, втората или третата сричка. Но има си смисълъ на кой слогъ е ударението. То не е произволно. Има значение въ музиката дали туряте ударението върху ми, върху ре или върху до. Ако азъ туря ударението върху до, това значи, че важното е дето азъ се освобождавамъ. Ако туря ударението върху ре, това значи, че пѣтя на движението е важенъ. Ако туря ударението върху ми, това значи, че е важенъ начина на изразяване на мисълта. Ако туря върху ла - съдържанието е важно. Ако туря върху соль - важно е разрешението, онова, което музиката може да постигне. Соль дава разцвѣтяване. И най-после при ла - мисълта ти е вече организирана. Ти не можешъ да вземешъ ла правилно, ако твоята мисълъ не е организирана. Ла е, когато единъ свѣтъ започне да се организира. Плодоветъ зрѣятъ въ трептенията на ла. А цвѣтята цвѣтятъ подъ трептенията на соль. Когато нъщо добива своето съдържание, това става подъ трептенията на фа. А когато търсятъ мѣсто кжде да си построятъ кжща - това е ми. А пъкъ пѣтътъ, условията - това е ре. Отъ чисто музикално гледище азъ искамъ да разгледамъ нѣщата и разглеждамъ музикално ще сполуча ли или не. И виждамъ кжде е мъчнотията - дали при фа, при соль, при ла, при

си и пр. Ако вземеш си правилно - ти имаш тапия*. За да имаш право въ свѣта, трѣбва да знаеш да пѣеш си. Думата “сито” на български е, с което се сѣ брашно. Значи, следъ като си изпълъ всичкитѣ ноти, идваш до си. Ако можеш да вземеш правилно всички тонове, ти си годподаръ навсѣкжде. При правилно взето до, ти си годподаръ надъ ограниченията. При правилно взето ре - имаш добри условия на живота си. При ми високо - каквото правишъ, правилно го правишъ. Фа е съдържанието. Градинаръ си. В градината фа е водата. Безъ тази вода ти не можеш да бѣдеш градинаръ. Ти си поетъ. Безъ перо и безъ мастило какво ще напишешъ? Единъ поетъ, споредъ мене, е градинаръ. Като вземе перото и мастилото - пише.

Вий сега влизате въ единъ свѣтъ. Приготовлявайте се. Ще влѣзете въ едно училище. Ако не разбирашъ това, което ти преподаватъ, какъ ще разберешъ онази, по-висока наука, която ще ви преподаватъ после? Ще отидете въ онзи свѣтъ и там всички сѣ най-учени и сѣ на работа. Ако ти не си готовъ, какво ще правишъ въ онзи свѣтъ? Тамъ има учение и работа. Тамъ нѣма праздно време за речено-казано. Тамъ всѣка минута ще работишъ. Ако се съберете двама души и говорите за нѣкого лошо, тамъ ще ви кажатъ, въ онзи свѣтъ:”Това може долу на земята, но тукъ не може”. Пъкъ ако искашъ нѣщо по-възвишено, ако имашъ нѣкоя идея още по-висока, ще те пратятъ въ съответнитѣ по-горни свѣтове. Нѣкой отъ васъ То не е методъ общъ за всички. Това е методъ за самоусъвършенствуване.

XX година

1. Лекция на Общия Окултенъ класъ

25 септемврий 1940 г., Сръда, 5 ч.с.- 6.30 ч.с.

Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.

Изгрьвъ

Божественитъ врата

*Добрата молитва. Вениръ-Бениръ.
На катедрата предъ Учителя - чиния съ бяло, едро грозде.*

Може да запита нъкой: ”Отъ кжде е дошло това грозде?” Това (е) една особена материя, отъ която е събрана. Нъкой пжть ядемъ гроздето безъ да мислимъ. Следъ като изядемъ гроздето, чувствуваме нъкой пжть само вкусътъ му, безъ да се ползуваме отъ неговитъ сили. Има нъща, на които трѣбва да се обръща внимание. Човѣкъ трѣбва да обръща внимание на тѣлото си, на сърдцето си и на ума си. Не въ обикновения смисълъ да се обръща внимание. Знаете ли на какво прилича свободното разбиране на нъщата? Представете си, че ви сложатъ на трапезата много хубаво ядене и турятъ трима души съ ножове да седятъ надъ главата ти отгоре. И следъ като се наядешъ, да си почука(тъ) съ ножоветъ си. Какъ ще ядешъ? Това ядене, колкото и да бжде красиво, какъ ще го ядешъ като гледашъ ножоветъ? Най-хубавото ядене е като си самъ въ стаята да ядешъ такова грозде. Сега отъ това грозде ще вземете всѣки по едно зърно и ще запазите семенцата, които сж вътре. Сега искате да знаете защо. Нѣма какво да ви се обяснява. Когато слънцето изгрѣва, трѣбва ли да ни обяснятъ защо изгрѣва? Когато слънцето залязва, трѣбва ли да ни обяснятъ защо залязва? Много пжти правимъ работи, които не трѣбва да ни се обясняватъ. Нъкой пжть вие си създавате такива мисли, които сж безпредметни. Напримѣръ: искате да знаете колко сте се повдигнали, колко сте станали добѣръ, учени, възрастни. Най-първо, като дете на една година, ви интересуватъ едни нъща. Други нъща ви интересуватъ на две години, три години, четири години. На 45-тата година казватъ, че човѣкъ ставалъ по-уменъ. Човѣкъ продължава да промѣнява своя интересъ и на 65-тата година, 75-тата, 85-тата, 95-тата, 100-тната. За стогодишната възраст турцитъ казватъ: ”Юзь-дюзь” - значи: равна е

тамъ земята. Питамъ: Като се движишъ по едно равно поле, какво ще се ползувашъ? Това поле нѣма никаква растителностъ. Отъ гдето минавашъ има прахъ.

Има нѣкои нѣща, отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Вие казвате: "Господъ да ни освободи". Господъ всѣка сутринъ ви освобождава и всѣка сутринъ, следъ като ни освободи, ние пакъ се заробваме. Ти имашъ едно зрънце грозде. Ще го вземешъ и ще го пазишъ за споменъ. Но то ще се развали. Кое е по-хубаво: да запазишъ или да го запазишъ вътре въ себе си? Най-запазеното мѣсто е вътре: изяшъ го, нищо повече. Може да попитате: "Кѣде ще отиде гроздето?" Не питай кѣде ще отиде. Когато ви откъснатъ, като гроздето отъ земята, кѣде ще отидете? Ще се качите на нѣкоя катедра за предметно учение. Сега искамъ да ви наведе на нѣкоя практическа мисль. Много пѣти съмъ говорилъ, но нѣкои нѣща ни засѣгатъ. Нѣкои мисли засѣгатъ нашитѣ лични чувства. Човѣкъ, като влѣзе въ религиозния животъ, трѣбва да бѣде много внимателенъ. Както се събирате близо, не трѣбва да бѣдетъ единъ до другъ. Хората обикновено трѣбва да бѣдатъ далечъ единъ отъ другъ. Когато седнатъ единъ до другъ, то има влияния, които се преплитатъ. Не можешъ да се избавишъ отъ това. И на улицата като си, тѣзи влияния проникватъ презъ дрехитѣ ти, презъ мозъка ти, навсѣкѣде. И се върнешъ въ къщи, и нѣкой пѣтъ не си разположенъ, а нѣкой пѣтъ - разположенъ. Сега не искамъ да говоря за отрицателнитѣ нѣща. Отрицателното е сѣнка на нѣщата. Хубавото, красивото въ свѣта, е господарь. И човѣкъ, по естество, е повече добъръ, отколкото лошъ. Но понеже не проявява своето добро, то злото, което има въ него, макаръ и да е малко, но понеже го проявява, то се вижда, като че е по-гольмо.

Представете си, че на всѣкого едного отъ васъ бихъ далъ по 100 английски лири въ злато. Въобразете си сега това, което въ реалностъ не може да бѣде. Сто лири колко правятъ? Тѣ тежатъ да кажемъ по 5 грама. Колко струватъ? Сега до допуснемъ, че имате грозде, но да допуснемъ, че ржката ви е толкова слаба, че не може да вземе нито еди-

нъ гроздъ. И после, като го вземете и го турите въ устата си, не можете да го сдъвчете и глътнете.

Че вие, ако не можете да разберете една основна мисъл, къде е напредъка? Толкова години се говори за вѣрата. Казва се: ”Да имате вѣра”. Какво нѣщо е вѣра? Какво нѣщо е надеждата, милосърдието, любовта къмъ Бога? Всички за любовта говорите. Любовта е нѣщо конкретно. Тя е степени на даване и степени на вземане. Могатъ да ви дадатъ отъ любовта една стотинка, две стотинки, три стотинки. Можешъ да дадешъ една стотинка отъ любовта, две стотинки, три стотинки, милиони. И нѣкой пѣтъ, ако дадешъ повече отъ любовта си, има друга опасностъ. Майките често прехранватъ децата си отъ любовъ. И тѣзи деца се разболяватъ. И въ духовния животъ има една опасностъ. Като говоримъ за любовъ къмъ Бога, тя може да стане механична и си изгубва смисъла, и не се разбира любовта.

Когато говоримъ за любовта, тя винаги трѣбва да бѣде нова. И като слушашъ за любовта, да казвашъ: ”Никога не съмъ го слушалъ това”. Щомъ едно нѣщо се повтаря, то не е любовъ. Щомъ се повтаря: ”Азъ ви обичамъ, азъ ви обичамъ” - това не е любовъ. Любовъ е това, за което не се говори така. “Азъ ви обичамъ, азъ ви обичамъ” - това не е любовъ. Ако азъ ви напиша най-хубавото писмо, де е любовта? Зависи какви сѣ моитъ подбуждения. Виждамъ, че въ васъ личнитъ чувства сѣ развити. Обичате да говорятъ хората за васъ. Нѣкой намаже личнитъ ви чувства, спомене нѣкои хубави нѣща, които има баща ви, майки ви, спомене какво сте направили вие, и на васъ ви стане приятно.

Казвамъ: Напиши нѣкому едно писмо таково, каквото би написалъ на себе си. Пожелай му едно добро, както би пожелалъ на себе си. Представете си, че сте внимателни повече къмъ единия си кракъ, отколкото къмъ другия. Какво би станало тогава? Напримѣръ: всѣка вечеръ миете дѣсния кракъ повече, отколкото лѣвия. Какво ще стане? Направете единъ опитъ да миете само едната страна на лицето си, а

пъкь другата оставете немита. Какво ще стане? Това сж редъ разсждения.

Нъкой пжть ние мислимъ за себе си повече, отколкото трѣбва. А пъкь нъкой пжть ние не мислимъ за себе си и толкова, колкото трѣбва. Сега, ако нъкой ви е повѣрилъ известна картина, напримѣрь нъкой великъ художникъ ви е подарилъ една картина, и вие сте я оставили, и мухите сж кацнали отгоре ѝ, какво ще стане? Мухитѣ сж рисували по очитѣ, по рѣцетѣ, по носа, по челото на картината. И тѣ сж турили своето рисуване. И ако този художникъ дойде и погледне картината ти, какво ще каже? Той я е рисувалъ нѣколко години и ви я е далъ отъ любовъ. Какво ще му стане като види, че мухитѣ сж рисували върху картината? Ще го бодне нѣщо на сърдцето. Представете си, че Богъ ви е далъ единъ отличенъ умъ, който никой не може да ви даде, далъ ви е едно отлично сърдце, което никой не може да ви даде и едно тѣло, което никой не може да ви даде. И ако вие сте оцапали тѣлото си, ума си и сърдцето си, то като мине Богъ - само ще погледне. Какво показва това? Че не цените вие онова, което Богъ ви е далъ. И питате: "Като умра азъ, кѣде ще отида?" Щомъ не си държалъ тѣлото си чисто, ще отидешъ при нечиститѣ. Щомъ не си държалъ сърдцето и ума си чисти - ще отидешъ при нечиститѣ. Ако си държишъ ума, сърдцето си и тѣлото си чисти, ще отидешъ при чиститѣ. Ако не сте мислили за никого добре, кѣде ще отидете като умрете? Нъкой пжть мислите само за вашитѣ приятели, за вашитѣ роднини, за баща си, за майка си добре. Хубаво, вие ги обичате, а за другитѣ хора не сте мислили добре. Като умрете, кѣде ще отидете? Като умрете, вие ще се държите за майка си и баща си на земята. На онзи свѣтъ, горе, не можете да отидете. Нѣмате тамъ никакъвъ познатъ, който да ви привлече. Вратитѣ навсѣкѣде ви сж затворени.

Всѣки единъ човѣкъ, когото обичате, е една отворена Божествена врата за васъ, за възможноститѣ на вашето развитие. Защо трѣбва да обичате? Колкото повече хора обичашъ, толкова повече врати ще имашъ, толкозъ повече врати ще имашъ за Божието благословение.

Практически така седи въпроса: ти казваш: ”Този ме обича”. Като те обича, той много добре изпълнява своята длъжност. Ако той те обича, вие сте вече за него една отворена врата. А пък ако той ви обича, той е една отворена врата за васъ. Ако обичате Бога, Той е една отворена врата за васъ. Ако обичате ангелитъ, тѣ сж отворени врати за васъ. Азъ говоря за любовта, а не (за) поклонението. Христосъ казва: ”Азъ съмъ вратата”. Щомъ обичате Христа, Той е отворена врата за васъ. Щомъ обичате светиитъ, тѣ сж отворена врата за васъ. Вие разсждавате така: ”Обича ли ме той?” Този въпросъ така, наполовина, се разрешава. Ако той ме обича, азъ съмъ отворена врата за него и той се ползува. Ако азъ го обичамъ, той е отворена врата за мене, азъ се ползувамъ. Ако и двамата се обичаме, тогава и двама сме отворени врати единъ за другъ, и двама се ползуваме. Ако ти обичашъ, ти се ползувашъ. Ако той обича, той се ползува. Вие може да разсждаватѣ дали това е така. Опитътъ показва следното: като се завърти онзи ключъ на стената, веднага изгасватъ свѣтитъ. Вие казвате: ”Какъ ще позная, че азъ не обичамъ?” Щомъ изгасватъ свѣтитъ - не обичашъ. Щомъ свѣтятъ свѣтитъ - обичашъ. Ако твоятъ умъ свѣтне - любовъ има въ тебе. Ако твоето сърдце е топло - любовъ има въ сърдцето ти. Ако тѣлото ти е здраво - любовъ има въ тѣлото ти. Ако тѣлото ти не е здраво - малко любовъ има въ тѣлото ти. Ако сърдцето ти не е топло - малко любовъ има въ него. И ако умътъ ти не е свѣтълъ и не мислишъ - малко любовъ има въ ума ти. Вие мислите, че безъ да мислите ще имате любовъ въ ума си. Такъвъ законъ не съществува.

Всички приказватъ все за новото учение. Новото учение е следното: да обичашъ съ ума си, да обичашъ съ сърдцето си и да обичашъ съ тѣлото си. Какво значи да обичашъ съ тѣлото си? Дави се една мравка. Ти я хващашъ и я изваждашъ. Това е обичъ съ тѣлото. Дойде нѣкой гладенъ човѣкъ въ къщи. Дойде една мравка. Ти ѝ дадешъ да се наяде. Това е обичъ съ сърдцето ти. И изпраща(шъ) тази мравка, та каквото ѝ дадешъ - никой да не го знае. Това е обичъ съ ума ти. Като приемемъ на гости една мравка въ къщи, като ѝ дадешъ да яде и я из-

пратишъ така, че никой да не може да ѝ вземе това, което си ѝ далъ, това значи да имашъ любовъ съ тълото, сърдцето и ума си. Така разбирамъ конкретно любовта. Падне на нъкой човѣкъ кърпата и ти му я подадешъ. Това е любовъ съ тълото. Дадешъ му да яде - това е любовъ съ сърдцето. Дадешъ ме една книга - това е любовъ съ ума. Тази любовъ може да е микроскопическа, но тя е силна, мощна. Като посадишъ семената на това грозде, следъ 4-5 години ще има не едно зрънце, а съ цѣли паници за всѣки единъ отъ васъ, съ по хиляди зрънца. Най-първо трѣбва да се освободите отъ старитѣ възгледи. Ти казвашъ: "Хората разсѣждаватъ така: човѣкъ се ражда, остарява и умира". Този възгледъ го оставете настрана. Ако си роденъ по човѣшки, ще остарѣешъ по човѣшки и ще умрешъ по човѣшки. Ако си роденъ по Бога, ще живѣешъ по Бога и ще отидешъ въ другия свѣтъ, при Бога, нѣма да умрешъ. Че сте родени по човѣшки, азъ тамъ не споря. Сега казвамъ: Както сте родени по човѣшки, трѣбва да се родите и по Бога. И както сте живѣли по човѣшки, така трѣбва да живѣете и по Божественому. И както сте умирали по човѣшки, така и трѣбва да отидете въ другия свѣтъ по Божественому. Кой отъ васъ би билъ радостенъ, че ще отиде въ другия свѣтъ. Ще му мръдне сърдцето, ще забие сърдцето му, понеже онзи свѣтъ не го знаете къде е. Вий казвате: "Къде е той?" Той е тукъ и не е тукъ. Въ главата е и не е въ главата. Въ сърдцето е и не е въ сърдцето. Въ тълото е и не е въ тълото. При радостта казватъ, че нъкой е въ небето. Въ кое небе е? Небето е мѣсто на абсолютна свѣтлина, на абсолютна топлина, на абсолютна сила и на абсолютенъ животъ. За мене небето е следното: всички онѣзи Велики Божествени блага, които постоянно се изпращатъ на земята, идатъ отъ тамъ. Небето е никъде и навсѣкъ де. Като казвамъ "ни-къде", разбирамъ, че не може да го локализирашъ* на никое мѣсто. Навсѣкъде е то. И нъкой пътъ, като минавате презъ това мѣсто, става ви радостно. Да ви обясня какъ ставате радостни. Представете си, че вие сте осѣдени на обесване. Присѣдната ви ще влѣзе въ изпълнение. Искатъ да ви екзекутиратъ на вѣже. Вие сте обезсърчени. И всички

хора наоколо гледат какъ ще ви обесятъ, интересуватъ се. Вие вървите и погледнете, и виждате, че нѣма нито единъ любещъ наоколо. Всички казватъ: "Нека разбере". Идва единъ човѣкъ и казва: "Този човѣкъ заслужава да живѣе. Той е чистъ и свѣтъ човѣкъ". Лицата на хората се смѣятъ. Кое е по-хубаво: да отиваме на вѣжето съ присѣда или да се връщаме отъ вѣжето? Да отиваме въ смъртта или да се връщаме отъ смъртта? - Да се връщаме. Нѣма защо да умира човѣкъ постоянно, а само веднажъ. И отъ тамъ насетне да отиде при Бога и да живѣе. Има доста пророци. Казватъ: "Така му говорилъ Духътъ". Ти казвашъ: "Азъ вървамъ". Колцина* отъ васъ, които сте събрани тукъ, ако дойде нѣкой и каже: "Мене Духътъ ми каза това и това да направилъ", колцина сте готови да го направите. Азъ не казвамъ, че нѣма да го направите. Ще го направите. Но все ще дойде нѣкакво колебание. Азъ ще го попитамъ: "Ти това нѣщо правилъ ли си го?" Той ми носи грозде. Питамъ го: "Това грозде ти вкусилъ ли си го?" Той казва: "Не съмъ го вкусилъ". Казвамъ му: "Защо ми носишъ нѣщо, което не си вкусилъ?" Казва ми нѣкой: "Отлично грозде е това". Питамъ го: "Ялъ ли си го?" Това, което продаваме на хората, трѣбва да сме го опитали. Всѣко нѣщо, което пожелаваме на другъ човѣкъ, трѣбва да съмъ го опиталъ.

Представете си, че всички сте станали пророци и започвате да се изреждате. Всѣки день идватъ и ти казватъ: "Господъ каза така да направилъ". Имате ли време вие да изпълните заповѣдта 100 заповѣди? Мислите ли тогава, че тия сто пророци сж прави? Тѣ не сж разбрали Божията воля. Тѣзи сто пророци сж за сто дена, а пѣкъ тѣ сж дошли всички при васъ, искатъ да направите всичко, което тѣ казватъ? Тѣ сж тщеславни*, тѣ не сж избрали своето време. И когато се намиратъ много мисли въ човѣшкия умъ, много пророци, ще имъ каже-шъ: "По единъ пророкъ на день". Азъ ето какъ бихъ постѣпилъ съ тѣзи пророци. Като дойде, най-първо ще го нахраня, ще го оставя да постои единъ день въ къщи и тогава ще говори за мисията, съ която Господъ го пратилъ. Ако единъ пророкъ дойде и яде отъ моето ядене

- не го слушай. Най-първо той ще яде отъ хлѣба, отъ гроздето и ще пие отъ виното. И ако е добъръ пророкъ, виното ми ще бѣде сладко за него. А ако не е добъръ пророкъ, виното ми за него ще бѣде опиятелно. Щомъ каже, че виното ми не е хубаво, азъ зная какъвъ пророкъ е той. Ако каже, че е много хубаво виното, пакъ зная какъвъ пророкъ е.

При мене често сѣ идвали да ми разправятъ за онзи свѣтъ. Азъ се чудя на ума имъ. Казва ми нѣкой:”Снощи сънувахъ онзи свѣтъ”. Казвамъ му:”Ти си го сънувалъ, а пъкъ азъ живѣя тамъ и зная законитѣ много по-добре. Ти виждашъ само голѣмитѣ грѣхове на хората, а пъкъ азъ виждамъ и най-малкитѣ нарушения, които ти следъ 1000 години ще видишъ. И най-малкитѣ имъ добродетели, които ти следъ 1000 години ще видишъ, азъ ги виждамъ сега”. Той ми казва:”Ти трѣбва да се разкаешъ”. Казвамъ му:”Азъ разкаянието си направихъ преди хиляда години. Ти си закъснѣлъ. Кѣде беше досега? Много назадъ си останалъ”. Казано е:”Изпитвайте духоветѣ отъ Бога ли сѣ?” Ако тѣ идатъ презъ вратата на любовта, мъдростта и истината - слушайте ги. А онзи, който не е миналъ презъ вратата на любовта, мъдростта и истината, вие го нагостете и вие му станете пророкъ. Тогава ще кажете на пророка:”Азъ имамъ заповѣдь отъ Господа да ти кажа това и това”. Знаете ли колко работи ще му кажете? Ще му кажете:”Ти жененъ ли си?” Той ще каже:”Жененъ съмъ”. “Деца имашъ ли?” -”Имамъ”. “Жена имашъ ли?” -”Имамъ”. “Ти съ жена си не живѣешъ добре. Ти си я билъ досега сто пѣти. Богъ не одобрява това. Тя е негова дъщеря. Ти пръвъ пѣтъ я би, защото не ти сготви добре яденето. Втори пѣтъ я би, защото не очистила добре обувката ти. Трети пѣтъ я би, защото ризата ти не била опрана. Ти си пророкъ, който идешъ сега и който си билъ жена си за ядене, за обувка и за риза”.

Сега на въпроса. Нека да бѣдемъ конкретни. Не отлагайте нѣщата. Вие отлагате. За вѣ бѣдеще, за утре, за другъ день. Никога те отлагай нито за минута, нито за секунда. Въ момента решавайте въпроса. Щомъ дойде една мисль въ тебе въ момента - приеми я или я от-

хвърли. Ти казваш:”Ще помисля”. Ти като мислишъ, мислишъ, че ще разберешъ. Въ момента ти можешъ да знаешъ дали тази мисълъ е правилна или не. Ти предполагашъ, че като мислишъ дълго време, ще разберешъ дали е хубава или не.

Това грозде хубаво ли е или не? Азъ чувствавамъ, че вие си казвате така:”Много е хубаво. Да го вкусимъ”. И на всинца ви се харесва. Азъ не виждамъ нито единъ, на когото да не се харесва. Всъки гледа само да му се падне нѣкое по-гольмо зърно. Отлична идея е тая. Ще вземете най-хубавото зрънце, отъ жълтитъ. На всинца ще ви дадемъ отъ жълтото. Нѣма да лишимъ никого.

Има старчески мисли. Човѣкъ мисли, че е остарѣлъ и не знае въ какво седи остарѣването. Остарѣлиятъ човѣкъ почва да го мързи. Той казва:”Остарѣхъ малко”. И ходи кекаво*. Единъ човѣкъ на новото учение трѣбва да бѣде свежъ, бодъръ. Като дойде Господъ, ще станешъ като малко дете и нѣма да му кажешъ:”Господи, иди вземи това, че ме болятъ краката и рѣцетъ”. Краката ти и рѣцетъ ти ще бѣдатъ пѣргави като на единъ подмладенъ, като на малко дете.

Всички хора иматъ добри желанія. Да имъ дамъ единъ начинъ за дишане. При вдишване, като поемашъ въздуха, мислено ще кажешъ:”Животъ, сила, здраве”. Следъ това ще задържишъ дишането и мислено пакъ ще кажешъ сѣщитъ думи. И при издишване - сѣщо. При вдишване тѣзи три думи ще ги повторишъ три пѣти, при задържане - три пѣти и при издишване - три пѣти. Умътъ трѣбва да е концентриранъ въ време на дишане конкретно върху нѣкои думи. Думитъ сѣ предметно учение. Ако ти мислишъ, безъ да имашъ нѣкой образъ, мисълта ти не е силна. Азъ бихъ ви далъ и други нѣкои начини. Тѣзи сѣ най-елементарни. Има и други начини за дишане. На всинца, ако ви дамъ труднитъ, вие ще се обленѣвате. Сутринъ, като станешъ, ще почнешъ и ще кажешъ:”Отъ де се намѣри този начинъ”. Азъ ви давамъ най-елементарния: животъ, сила, здраве. Всичко - 6 слога*. Човѣкъ е създаденъ въ 6 дена. Та казвамъ: По този начинъ ще се освежи мисълта ми. По законътъ на вѣрата вие

не сте мислили. По законът на вѣрата разбирамъ, ако не туримъ никакво съмнение въ себе си. Като дойде единъ човѣкъ - ще му върватъ 101 %. Менъ никой не може да ме излъже по единствената причина, че предъ мене има едно сито, Божественото сито. И когато той ми каже нѣщо, всички негови заблуждения, като дойдатъ до ситото, не могатъ да минатъ презъ него. Презъ ситото ще минатъ само Божественитѣ нѣща, а за ситото ще остане само това, което не е Божествено. Вие се боите да не ви излъже нѣкой. Никой не може да ви излъже. Какво ще ме излъже нѣкой въ любовта? Като му премѣря любовта - тя остава за ситото. Той има 37 градуса температура. Че при 37 градуса сърдцето гори ли? Дървата не горятъ при 37 градуса, а пѣкъ сърдцето ли ще гори? Сърдцето се измѣрва не по вашитѣ градуси, а има топлина на живота, която образува нѣколко милиона градуса. Даже не на нѣколко милиона, а 250 000 000 градуса. Тя е духовна топлина. Тая топлина не гори. Да ви обясня това, то е проста работа. При 2000 волта електричество, човѣкъ умира. А пѣкъ при 50000 волта, човѣкъ не умира. Ученитѣ го обясняватъ така: при 2000 волта частицитѣ на електричеството сѣ толкова едри, че като минаватъ презъ поритѣ, раздиратъ организма и човѣкъ умира. А пѣкъ при 50000 волта частицитѣ сѣ толкова ситни, че като минаватъ презъ поритѣ, не разкъсватъ тѣлото, но го пречистватъ. 250 000 000 градуса - това е нѣщо неразбрано. Тѣзи трептения сѣ толкова бързи, че образуватъ тази голѣма топлина. Като казвамъ, че се повишава топлината, подразбирамъ онѣзи, най-хубавитѣ трептения, които духовния свѣтъ съдържа въ себе си. А пѣкъ тѣзи 37 градуса, тѣ сѣ обикновена работа. При тѣхъ могатъ да дойдатъ обикновенитѣ страдания. И ако тѣзи 37 градуса се покачатъ на 41 - човѣкъ умира. Не че умира, но се задушавъ. Тогава се прекъсва онзи Божественъ токъ, ритѣма на сърдцето и дишането. Всички същества дишатъ по единъ Божественъ начинъ. Ако ти не престѣпвашъ Божия законъ, то дишането ще става естествено. Но щомъ ти престѣпвашъ Божия законъ, ти излизашъ отъ общото течение и тогава дишането ти не е

правилно. Онзи, който диша бързо, ще се престуди. Като дишате бързо, ще приемете студения въздух изведнаж и ще изстудите дробовите си. Като приемеш въздуха, ще седиш така дълго време и ще правиш на 20 вдишки, по 5 вдишки в една минута. Ако дойдеш до 2 вдишки в минута, ще се затоплят гърдите ти. И тъзи, които умират от туберкулоза, умират от изстудяване на гърдите. Хората от студ умират. Като приемеш въздуха, ще го държиш дълго време. Ти ще кажеш: "Ще се пукна". Няма да се пукне нищо. И когато се разгневаш, не бързай да кажеш нещо, но поемеш въздух и задръж този въздух. Види колко време ще го задръжиш. Кой от вас, който е казал отрицателни неща, е успял? Някой влязъл някъде да си бере круши. Той има право да си откъсне 2-3 круши и да ги тури в стомаха си. Но щом си напълни джобовите, там е престъплението, там няма никой право. Отивам при него и му казвам: "Да ви дам от моите, те са още по-хубави". Аз му кажа: "Кой ти е дал това право?" Този човек вижда, знае го какво ще му го кажа. Даже някой отива с кошница. Ако кошницата е от половин килограм, то разбирам. Но, ако е от 10 кило? Ако отидат десет сестри с кошници от по 10 кило, какво ще стане?

Като отиде при дървото, ще се помоля и ще откъсна от дървото плод. Ако отидеш така при дървото, давам ти право. Всички имате право да отидете при дървото, но ще се помолите, ще прочетете "Отче наш" три пъти и тогава ще си откъснете плод. А пък вие отивате и късате плод, без да четете "Отче наш". Погрешката е там. Прочети три пъти "Отче наш" и тогава откъсни. И тогава ще се благослови плода. Ако берете както си знаете, плодът се огръшава, огръшава се дървото и идущата година това дърво не ражда, защото сте взели без позволение. А пък като отидете и прочетете "Отче наш" - всички имате право. Това е братско. И цялата земя е братска, но ако четете "Отче наш". Ядем ли - всичко да става с "Отче наш". И аз, като отида, и аз чета "Отче наш" три пъти.

Казвамъ на Господа:”Това дърво Ти го благослови, Ти му даде този животъ, благодаря за този плодъ”.

Сега искамъ да ви коригирамъ: Никой нѣма да ви сѣди. Три пѣти ще прочетешъ “Отче нашъ” и ще откъснешъ плодъ. Тази молитва я знаете. Ако ви кажа три пѣти “Добрата молитва”, много е дълга. Трѣбва да избѣгнемъ отъ единъ (такъвъ) престоренъ животъ. Престорениятъ животъ не носи здраве, не носи (нито) една здрава мисълъ, не носи здрави чувства. Нѣкой пѣтъ те е страхъ. Въ едно тъмно мѣсто никой не вижда погрѣшките си. Но при една свѣтлина - погрѣшките се виждатъ. Погрѣшките на мнозина трѣбва да се изправятъ.

У всинца трѣбва да се зароди чувство на щедростъ. Нѣкои отъ васъ не сте много щедри, правите го по законъ. Щедростта е едно Божествено чувство. */Учителътъ посочи този центъръ на главата на единъ братъ/*. На мнозина отъ васъ центърътъ на вѣрата е силенъ, а на нѣкои е слабъ. Има свѣтъ на духове, които се занимаватъ само съ вѣрата, развиватъ тази енергия и я изпращатъ на земята. А други развиватъ енергията на надеждата. Надеждата е особена енергия. Тя е само за днесъ - от изгрѣва на слънцето до залѣза, а пѣкъ вѣрата е за вѣрни (вѣчни) времена. За много години, за вѣкове. А пѣкъ когато говоримъ за любовта, подразбирамъ едно чувство, което обхваща цѣла вѣчностъ.

Вие питате нѣкой пѣтъ, дали нѣкой ви обича или не? Този човѣкъ, който ви обича, само като помисли за васъ, (на) васъ ви става приятно и въ кожата си не можете да се съберете отъ радостъ. Той и на онзи край на свѣта да е, като изпрати своята любовъ, тя навсѣкъде прониква. Стига само единъ да ви обича на свѣта, то вие бихте станали гении. Но съвременните хора не се обичатъ. Нѣкой казватъ:”Азъ го обичахъ едно време, но сега вече не”. Има нѣщо въ свѣта много опърничаво. Никога не правете разлика. Гледайте на себе си така, както Богъ ви е създалъ, не се сравнявайте. Напримѣръ: нѣкой човѣкъ се е оцапалъ. Ако видите единъ човѣкъ оцапанъ, вие още нѣмате истинско понятие за неговата постѣпка. Това ни най-малко

не показва, че въ него няма нищо ценно. Той, като си хвърли тази дреха и облече нищо друго, той пакъ е чистъ. Някой пътъ човъшкиятъ умъ, сърдце и тѣло могатъ да се оцапатъ. Но не се samozаблуждавайте отъ привидността. А пъкъ някой може да се намаже външно чисто, но не е чистъ. Азъ съмъ за косметиката, но хубавата мизантропия да иде отъ сърдцето, отъ ума, отъ тѣлото. А пъкъ и външно да е - не е лошо. Да се поръсишъ съ розова вода или съ помада* - що не. Някой казва: "Не обичамъ да се мажа". Ако тази помада запушва поритъ на лицето - не е хубава. Някой пътъ препоръчвамъ да намажешъ лицето си съ зехтинъ и ще стане по-свежо. Съ хубавъ зехтинъ си намазвай челото, устата, лицето - и мъже, и жени. Външниятъ въздухъ отнема онѣзи мазнини, които имаме и ние страдаме отъ една сухота. Някой пътъ пипашъ ръцетъ си и виждашъ, че тѣ сж сухи. Някой пътъ сж много влажни. Влажни(тъ) ръце не сж много хубави. И сухитъ не сж хубави. Като почнатъ да ти ставатъ ръцетъ сухи - то е вече старъ, няма никаква влага въ твоитъ чувства, мисли и тѣло. Значи сърдцето ти е пресъхнало и ходишъ да се мъсишъ въ работитъ на хората, че този обичалъ, че онзи обичалъ. Че хубаво е да се обичатъ. Азъ бихъ желалъ да се поучите отъ любовта на хората. Идете и се учете. Азъ съмъ толкова внимателенъ. Когато някой обича някого, азъ наблюдавамъ следното: ще дойде и ще му остави ядене. Трепери. Ще му донесе отнѣкъде някоя ябълка, някое цвѣте, някои хубави круши. Внимателенъ е. И така го прави, че ти е приятно. А пъкъ някой, който не ви обича, не прави така. Отъ всинца ви бихъ желалъ да правите така. Някои хора много отблъскватъ. Тѣ образуватъ едно състояние, че не искамъ да го видя. А пъкъ зная, че той не е виновенъ. Вие всички страдате отъ това. Азъ съмъ забелязалъ някои отъ старитъ сестри, че сърдцето имъ е сухо и тѣ казватъ: "Закъсахме. Какво трѣбва да се прави?" - Дълго време трѣбва да го мажешъ съ масло. Някоя отъ старитъ сестри, хване ме за ръка, държи я и казва: "Остарѣхъ". Тя си казва: "Ако бѣхъ млада, щѣше да обърнешъ внимание". Казвамъ ѝ: "Ти си млада, както едно време.

Хвърли тѣзи стари чувства и се облѣчи съ новитѣ дрехи на Божията любовъ. Всѣка сутринъ да мислишъ, че си на 33 години. Нито една година да не отивашъ по-нагоре. Като те питатъ, кажи, че си на 33 години. А пъкъ 33-тата година е дълга. Тя е хиляди години. Когато те питатъ, кажи, че си на 33 години”.

Сега ще минете покрай мене да си вземете по едно зрънце. Ще си вземете най-хубавото зрънце, което си харесате. Единъ по единъ ще минавате и ако не стигне, ще дамъ още. Понеже времето е напреднало - ще бѣда кратъкъ и следующия пътъ ще продължимъ. Искамъ вече опитвания на нѣщата. Азъ съмъ решилъ да ви подмладя малко. А пъкъ онзи, който не иска да се подмлади, ще го намажемъ съ масло. Нѣма да остане нито единъ, когото да не намажемъ. И като вървите - да се отличавате съ младостта на ума, сърдцето и тѣлото, та да кажатъ:”Ето хората на новото учение - безсмъртни”. А не да ходите така: */Учительтъ ходи криво, наведенъ неправилно/*.

Сега нека направимъ едно упражнение. */Всички станаха прави и повториха съ Учителя следното упражнение/*: Дветѣ ръце предъ гърдитѣ, на известно разстояние предъ гърдитѣ. Дѣсната ръка предъ лѣвата съ длани хоризонтално. Дѣсната ръка върху лѣвата. Прѣститѣ успоредно на гърдитѣ. Това е изходното положение. Следъ това дѣсната ръка се движи надѣсно, като се влачи върху лѣвата, додето прѣститѣ на дветѣ ръце останатъ допрѣни съ върховетѣ си. Презъ това време се изговаря думата “животъ”. Следъ това лѣвата ръка се движи надѣсно, като се влачи върху дѣсната и си остава върху нея. Презъ това време се изговаря думата “сила”. Следъ това лѣвата ръка се движи влѣво, като се влачи върху дѣсната, додето прѣститѣ на дветѣ ръце оставатъ допрѣни съ върховетѣ си. Презъ това време се изговаря думата “здраве”. Следъ това пакъ дѣсната се влачи върху лѣвата и застава надъ нея. Презъ това време се изговаря думата “животъ” и т.н. Това продължава нѣколко пѣти.

Винаги при изговаряне на думата “животъ” има вдишване. При изговаряне на думата “сила” има задържане на въздуха. А при изго-

варяне на думата “здраве” има издишване. Тъй че това упражнение съ ржцетъ се придружава съ изговаряне на тъзи три думи и съ вдишки.

*/Вськи мина покрай катедрата, за да си вземе по едно зрънце/
Отче нашъ.*

XX година

2. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

2 октомврий 1940 год., Срѣда, 5ч.с.-6.15 ч.с.

Небето прошарено. Времето тихо и топло.

Изгрѣвъ.

Една седмица въ рая

Добрата молитва. Всичко въ живота е постижимо.

Вие всички се считате доста възрастни. Мислите за себе си, че сте доста умни. Право е. Количката за малкото дете е на място, но не за възрастния. Въ какво седи противоречието? Възрастният има повече материя, като дойде въ тази количка - не може да носи тази материя. Вие живъете съ вашитъ стари възгледи, които сж количка. Станали сте възрастни. Спорите (в)се тогава - кой е направилъ тази количка така, че не е предвидилъ да я направи малко по-голяма. Защо вие не си направите по-голяма количка?

Сега всички казвате, че тръбва да се живъе. Като пишете буквата Ж - това е желание да се живъе. Линиитъ, които образуватъ буквата Ж , сж желанията да се живъе. Малкитъ линии, които правятъ Ж -то колкото да се движи - това е желанието да се проявишъ. Въ Ж -то имате ржцетъ и краката въ движение. Въ пречупения кръстъ човѣкъ иска да живъе, пречупва краката, ржцетъ. Това е единъ знакъ. То не е знакъ, но то е едно движение, което става въ природата. Ако вие сега не знаете да се държите, тогава де ви е самообладанието? Ако не може да държите главата си правилно, перпендикулярно, де е вашата воля? Защото имате една голяма тежестъ на главата, която всѣки моментъ, ако се изгуби равновесието, може да паднете. Човѣкъ е една величина неустойчива. Основата, върху която сте построени, е много неустойчива. Тръбва да седишъ, да пазишъ равновесие. При навеждането какво искате да кажете? Запримъръ: ти се навеждашъ напредъ, или коремътъ ти излѣзе напредъ, или навеждашъ главата си напредъ, или назадъ. Кои сж причинитъ, че навежда(те) главата (си) на едната или на другата страна? Отъ мозъка зависи. На нѣкои хора главата е наведена наляво, понеже дѣзната страна на

мозъка е по-тежка (и, за) да пази равновесие, навежда главата на другата страна. На някои мозъкът (отъ) лъвата страна е по-тежък - тогава главата се навежда надъсно. На някои задната част на мозъка е по-развита - тогава човък се навежда напредъ. На някои мозъкът е по-тежък отпредъ. На някои главите сж изправени нагоре, празни сж. Празните класове на нивата се нагоре стърчатъ. Някой си вдигналъ очите нагоре, към Бога гледа. Той не знае какво е нагоре. Това е някаква човъшка мисъл, изразена на физическото поле. Тогава ще помислишъ, ще разгледашъ вселената, която Богъ е създалъ. Туй, което гледашъ, не мисли, че е оня свѣтъ. То е само проявление на Бога.

Вие досега мислите, че Господъ досега никога не е слизалъ въ нѣкое човъшко сърдце. Казвате, че духътъ е слизалъ, но то е другъ въпросъ. На кого досега слънцето е идвало на гости? Нито на боговетъ, нито на светиитъ е идвало. (В)се нѣкой лжчъ отгоре, отъ пространството, ще дойде до нѣкой светия, или ще влѣзе въ тебе. Единъ лжчъ на свѣтлината, той се пречупилъ нѣжде, че този лжчъ, като влѣзе въ тебе - ще върви напредъ. Той не може да влѣзе въ друго. Вие се спирате върху живота (му). Този лжчъ, като влѣзе, той ще внесе животъ въ себе си, но той ще бжде животъ на единъ лжчъ. А пкъ животътъ не се проявява само въ единъ лжчъ. Безбройни лжчи има, които излизатъ отъ слънцето на живота. И вие ще усѣтите само една малка частъ (отъ тѣхъ).

Сега вие искате да ви говоря на единъ езикъ, (и той) да бжде въ съгласие съ вашитъ колички, съ вашитъ разбирания. Казвате: "Да разберемъ". Хубаво, съгласенъ съмъ съ васъ, че трѣбва да ви говоря на единъ понятенъ езикъ. Наскоро ми донесоха петъ праскови, много едри. Гледамъ - едната много голяма. Искамъ да зная колко тежи. Пращамъ една сестра да я претегли на бакалницата. Тя се връща и казва, че тежи 260 грама. Повече отъ четвъртъ кило. Четири праскови тежатъ едно кило и 40 грама. Азъ предполагамъ 100-150 грама(за една). То сж предположения, пкъ искамъ да сравня съ една мърка (точно) колко тежи. Ще ме попита нѣкой, защо я тегля. (За да) зная вече кол-

ко тежи. (Щомъ) зная каква е формата, колко е тежестта ѝ, ако се изгуби - ще я намъря. Тя тежи 260 грама, но тя не е “претегълна” точно. Плодовете от едно дърво никога не тежат еднакво. Малко различие има във всичките. Ако имате точна мърка, теглилка, (ще откриете, че) всичките плодове се различават по тежест. (И така) ще намърите плода, (който) се е загубилъ. Формата не е една и съща, и цвятът не е единъ и същъ. Има едно широко различие, въ което ние можем да разпознаваме нещата. Вие сега мислите, че каквато и да е мисъл и другъ може да (я) мисли, но има едно голямо различие между вашите мисли и вашите схващания и схващанията на някои други. И старите мислят за любовта, и младите мислят за любовта, и възрастните мисли за любовта. Но каква грамадна разлика има въ понятията (за) любовта.

Вие може да живеете, както искате - това е ваше право. Но никога не налагайте онова ваше право на другите хора като ваше лично право. Когато азъ говоря, правото, което азъ имамъ - никой не може да го има. Щомъ вие ми налагате вашето право и азъ ви налагамъ моето право - то е вече насилие. Всички искате да налагате вашето право. На себе си може да го налагате, (а) на другите може да го представите. Ако харесватъ вашето право - доброволно може да го взематъ. Ще имъ представите вашата къща. (И) ако видятъ (какъ) е наредена, може да (я) взематъ (за) единъ образецъ. Но вие да идете и да имъ налагате вашите разбирания - то нито е (и) за вашето добро. И Божественото, като слъзе въ васъ, ни най-малко не изменя човешкото естество. Духътъ, като слъзе въ нервния човѣкъ, той ще се покаже нервенъ. Въ разположения - ще бѣде разположенъ. Въ онзи, който обича да си похапва, остава пакъ такъвъ. (Въ) който е сприхавъ, сприхавъ си остава. Като дойде духътъ - учи го, внася нещо ново, учи го самъ да се справи съ тази сприхавостъ, казва (му) защо е сприхавъ. (Защото) той много бърза. Нѣма една права преценка (за) времето. Въ малко време иска скоро да свърши работа за цѣль день. Той иска за 5-10 минути да я свърши. Духътъ казва:”Не може тази работа да стане за полови-

нъ часъ. Цѣль день се изисква”. Като оперешъ една риза, че я туришъ на вѣжето, ще (ти) вземе 4-5 часа, докато се изсуши. Той вдига шумъ, защо да не грѣе слънцето, да (я) нагорещи, да се оглади съ топло жельзо отгоре. Виждамъ, като ги гладятъ съ топлото жельзо - нѣкъде (е) пресилена работа, изгорено (е). После казватъ:”Извинете”. Нѣма извинение. Какво ще извинявамъ? Изгорили ризата ми - ще извинявамъ. Казва:”Прости ми”. Какво ще ти простя? Нѣма какво да ти прощавамъ.

Сега вие казвате:”Той е много сприхавъ”. Той е много сприхавъ, пѣкъ ти си толкозъ разложенъ, че работата, която се свършва за петъ минути, ти трѣбва цѣль день да я свършишъ. (И) казва:”Азъ съмъ разложенъ човѣкъ”. Сприхавиятъ иска работата отъ цѣль день за петъ минути да я свърши, пѣкъ разложениятъ - работата, която се свършва за петъ минути, иска да я свърши за цѣль день. Размѣнили сж си ролитѣ. Ти, който си сприхавъ, трѣбва да влѣзешъ за работата, (за) която се изисква цѣль день. (А) пѣкъ разложениятъ - да иде на неговото мѣсто. Разложениятъ да иде на мѣстото на сприхавия, и сприхавиятъ да иде на мѣстото на разложения. Търпеливитѣ хора знаешъ колко сж сприхави. Той не се показва, той търпи, но е сприхавъ. Набрала се много вода. Вие още нѣмате философия. Видишъ една погрѣшка - да се радвашъ на човѣка. Падналъ нѣкой на земята - какво лошо има въ това? Азъ какъ гледамъ на нѣщата? Ние на дребно гледаме сега, не на широко, много на дребно гледаме. Паднала нѣкоя ябълка - детето се радва. Клонищата сж високи (и) малкото дете не може да си откъсне. Ябълката паднала за детето - да я вземе. Услужва му. (А ти) казвашъ:”Да бѣше седѣла”. Но ти ще я вземешъ. Тази ябълка паднала, детето минава, детето я взема. (Ако) ябълката не пада - пакъ е за добре. На туй (дете) стомахътъ е разстроенъ, (а) ябълкитѣ не сж узрѣли. Ако падне тази ябълка, то ще я вземе, ще я изяде (и) ще го боли корема. Затуй ябълката останала горе, да не му причини болка. Когато узрѣе, самата ябълка иска да му послужи, (а) въ другия случай - не иска да му причини болка. Вие така не гледате. Казвате:”Защо да нѣмамъ пари,

защо да нямамъ дрехи, защо да нямамъ обуца?” За да не те боли ко-
рема, за да не те боли главата, за да може да спишъ добре, за да може
да се учишъ добре. Затова нямашъ пари. Защото паритъ сѣ единъ то-
варъ - непотрѣбенъ за ума. Ти ще се карашъ съ хората за тяхъ. Вие
ще кажете:”Безъ пари не може”. То е другъ въпросъ. Безъ пари не мо-
же - съгласенъ съмъ. Не може, разбира се. Отивамъ на трамвая, безъ
пари не ме пущатъ. Пари ми трѣбватъ, за да ме пуснатъ на трамвая.
Трѣбватъ ми 5 лева. Защо ще искамъ 5 хиляди лева? Искамъ да си
направя една къща за 25 хиляди лева, или за 50 хиляди лева, или за
100 хиляди лева. Защо ще искамъ 100 милиона? 25 хиляди ще поис-
камъ - ни стотинка повече, ни стотинка по-малко. Вие, като искате,
винаги туряте единъ левъ повече. То е вашата погрѣшка. Нѣкой пътъ
туряте единъ левъ по-малко. Пакъ е вашата погрѣшка. Точно ще ту-
ришъ 25 хиляди лева. Една къща ми трѣбва - за 25 хиляди лева. За 50
(хиляди) не искамъ, за 100 хиляди не искамъ. За 25 хиляди една
къща е много по-благословение, отколкото за 50 хиляди, която не
обичамъ. Нѣкой момъкъ, високъ два метра, обикне една късичка мо-
ма. Не иска да бѣде като него такава мотвила*. Гледамъ го - единъ
контрастъ. (Тя) като дете върви съ него. Нему му е приятно. Дойде
нѣкъде, вземе я на ръце, пренесе я презъ реката като негово дете. Ти
намирашъ едно несъответствие, че не си приличатъ. Въ механическо
отношение - не си приличатъ, но въ органическия свѣтъ - си прилича-
тъ. Тя е по-далечъ отъ него, затова низка се вижда. И тя е като него
висока. Дългиятъ момъкъ и късата мома са отдалечени, тѣ не може
да живѣятъ добре. И поколѣнието ще бѣде като тяхъ: които мязатъ
на бащата - ще бѣдатъ високи, които мязатъ на майката - ще бѣдатъ
низки. Кои сѣ причинитъ за низкитъ хора? Тѣзи хора, които сѣ висо-
ки, голѣмо притѣснение сѣ имали, затова сѣ станали много високи
нагоре. Тѣзи, които сѣ низки, сѣ били нашироко, нѣмало нѣкой. (Тѣ)
на високо не растатъ, но на дебело растатъ. Следователно: високитъ -
тънки ставатъ, къситъ - дебели ставатъ. Сега това азъ ви превеждамъ
само за изяснение, за да мислите.

Имате единица житено зърно, единица царевица, единица риба, една птица, единъ конь, имате и единъ човѣкъ. Всичко имате шестъ единици. Едни и сѣщи ли сѣ качествата на тия единици? Казватъ:”Едно, едно”. Или казватъ:”Азъ, азъ”. Ако житеното зърно каже “азъ” - човѣкъ ли е? Ако царевицата каже “азъ” - човѣкъ ли е? Ако и другитъ кажатъ “азъ” - не сѣ “азъ”. Човѣкъ само като каже - разбираме. Всички тия единици се събиратъ въ него. Всичкитъ единици сѣ 6. На какво е равно? Равно е на 6 единици. Сега, да се направи вътрешна връзка. Като събирате нѣщата, какъ може да ги съберете на едно мѣсто? Житенитъ зърна може ли да ги съберете на едно мѣсто? Въ една торба може ли да ги съберете? Какъ ще ги съберете? Може ли да живѣятъ заедно? Житеното зърно и царевицата не може да живѣятъ въ вашата къща. Нѣматъ условия. Освенъ, ако ги посѣтите въ една саксия - може да растатъ, (но) трѣбва да вземете грижа. Ако живѣятъ въ вашата къща - ще бѣдатъ хилави*. Тъ трѣбва да живѣятъ далечъ отъ къщи, на нивата. Рибата може ли да живѣе у васъ? -Не. Вода трѣбва, за да живѣе. Ами птицата? -Въ въздуха, горе, трѣбва да живѣе. И човѣкъ трѣбва да живѣе при своитъ си. Сега казватъ:”Защо житото да не може да живѣе при мене?” -Не може да живѣе.

Сега казваме:”Да живѣемъ заедно”. Чрезъ Духа Божи можемъ да живѣемъ. Ние може ли да живѣемъ единъ въ другъ? То е най-мѣчно-то схващане, да живѣемъ единъ въ другъ. То (се) подразбира - да работимъ за доброто на нѣкого. Ти мислишъ заради него. Ако ти мислишъ, ако ти чувствувашъ нѣщо заради него, той може да живѣе надалече отъ тебе, може да живѣешъ заради него. Вие казватъ, че за да обичате нѣкого, той трѣбва да бѣде въ вашата количка. Той, щомъ дойде въ вашата количка, ще се намѣри въ притѣснение. Никога не викайте хората въ вашата малка количка тѣ да се качатъ. Нѣма мѣсто, заради него. Тя е само заради васъ. Той да си дойде съ своята количка. После, между него и васъ, да има разстояние. Казвамъ: Въ какво именно трѣбва да се приложи това? Тогава ние говоримъ за любовъта, или говоримъ за живота, или говоримъ за истината, или говоримъ

за знанието. Какво трябва ние да разбираме въ същност? Въ сегашния животъ въ какво отношение трябва да разбираме живота? Станешъ, искашъ да живѣешъ. Какво разбирате подъ думитъ “искашъ да живѣешъ”? Ти, на главата си, имашъ седемъ отвѣрстия. Очитъ ти искатъ свѣтлина. Ушитъ ти искатъ звукъ, говоръ, да чуятъ нѣщо. Носътъ ти изисква ухание. Устата ти изисква ядене. Вие имате очи, уши, носъ, уста - всичко четири отвѣрстия. На какво съответствуватъ тия отвѣрстия? Ако възприемешъ свѣтлината - ще се научишъ хубаво да рисувашъ, да пишешъ. Ако слушашъ хубаво - ще се научишъ хубаво да говоришъ. Ако възприемешъ уханието - ще се научишъ да преценявашъ, преценка да давашъ на нѣщата. Като видишъ уханието на единъ цвѣтъ - ще видишъ и неговото съдържание. Та казвамъ: Когато дойде единъ човѣкъ при васъ, съ очитъ си трябва да го прецените. Да гледашъ единъ човѣкъ съ очитъ си, мозъкътъ ви трябва да образува свѣтлина. Ако вашиятъ мозъкъ не изпраща свѣтлина, васъ хората нѣма да ви виждатъ. Ако вие сте едно тъмно тѣло - не препращате никаква свѣтлина. Васъ хората не може да ви обичатъ, нито вие може да обичате сами себе си. За да обичашъ самия себе си, трябва да има кое да обичашъ въ себе си. Вие, въ сегашното състояние, кое обичате въ себе си? -Като се погледнешъ въ огледалото - приятно ти е. Кое обичашъ? Нѣкой пѣтъ се харесвашъ. Кое харесвашъ въ себе си? Другъ пѣтъ не харесвашъ. Кое не харесвашъ? Вие се намирате на изпитъ сега. (И) казвате:”Не го знамъ”. Че не го знаете - не го знаете. Колко безбройни нѣща има, които не знаете.

Вие пѣте тукъ. Но отъ пѣене до пѣене има разлика. Може ли, като затворимъ лампитъ и вие като запѣете, да дойде свѣтлина? -Не можете. И азъ, ако пѣя, пакъ нѣма да дойде свѣтлината. Понеже вече е направена една инсталация, защо ще ходимъ да харчимъ излишни енергии за нова инсталация? Може да направимъ да свѣтне и безъ лампи. Но защо ще харчимъ тази енергия, когато има свѣтлина? Какъвъ ще бѣде поводътъ? Ако азъ направя тия лампи да свѣтятъ, вие ще станете ли по-добри? -Нѣма да станете. Ще се учудвате. Вие ще

искате като мене и вие да го направите. И вие може да го направите, пъкъ светът нъма да стане по-добър. Мислите ли, че като влѣзе електричеството въ света, хората станаха по-добри? Удобства иматъ повече, но не сѣ станали по-добри. Сега, сѣ лампичката, лесно може да станешъ добър. Много практично е. Като натиснешъ копчето - може да го видишъ.

Въ съвременния животъ (трѣбва) на мѣсто да се приложатъ окултните науки за възпитанието на хората. Сега сѣ тѣхъ си служатъ да търсятъ престѣпниците. Съ тия науки представятъ единъ престѣпникъ какъвъ е. Това не е наука. Това е медицина. (За) да се възпита човѣкъ, трѣбва да се търсятъ ония, нормалните, белези на човѣшкия животъ. Ако вашитѣ очи бѣха голѣми колкото моята лупа, какви щѣхте да бѣдете? Каква трѣбваше да бѣде главата ви? Ако устата бѣше широка половинъ метъръ, или ако ушитѣ ви бѣха дълги 75 сантиметра, какво трѣбваше да бѣде ухото? Хубави сѣ ония уши, които схващатъ най-тънките приятни гласове. Хубави очи сѣ (онѣзи), които виждатъ най-хубавитѣ цвѣтове. Носъ, който различава най-хубавитѣ ухания на цвѣтата. Уста, която вкусува различнитѣ храни и разпознава хранитѣ - тази уста е добра. Тази уста трѣбва да знае и добре да говори. Ако устата не знае да говори хубаво и не знае да различава хранитѣ, ако носътъ не може да различава уханията, (ако) ухото не може да различава звуковетѣ и, (ако) очитѣ не могатъ да различаватъ свѣтлината, казваме: "Слаби сѣ очитѣ, слаби сѣ ушитѣ, слабъ е носътъ, слаба е устата".

Азъ имахъ наскоро единъ примѣръ. Единъ день ще ходимъ на екскурзия и (сме) хванали единъ малъкъ автомобилъ за 5 души, а 9 души влѣзохме вътре. Казвамъ: "Не става тѣй. Други се сърдятъ, че нѣмало мѣсто заради тѣхъ". Хванахме втория пътъ единъ автомобилъ, който побира 35-37 души. На двама души, които влѣзоха, направихъ имъ услуга, (а тѣ) пошурѣха. Едната бѣше една сестра възрастна, другата - млада сестра. И дветѣ пошурѣха. Едната ми писа такова безобразно писмо - по-безобразно писмо никой не ми е писалъ. Защо? Азъ зная

защо. Глупава работа. Тя пише така, но погрешката е моя. Тя искаше пешъ да си ходи, (а) азъ искахъ да ѝ услужа. Понеже не я турихме въ автомобиля дето искаше тя, на първото мѣсто, (на)прави цѣль единъ въпросъ за почетното мѣсто. После - автомобилътъ не е мой, азъ никакво разпореждане не съмъ далъ кого къде да турятъ. Турили ги, които не си съответствуватъ. Нѣкой пѣтъ (така) се събирате вие, че не се разбирате. Когото не обичате - не трѣбва да съдате до него. Който се обичатъ - да съдатъ единъ до другъ. Който не се обичатъ - между тѣхъ ще турите да седнатъ други, които се обичатъ, за да се поляризиратъ. Въпросътъ не е само за тази сестра. Тази сестра се прояви, другитъ още не сж се проявили.

Тая сутринъ изпращамъ си цигулката. Една млада и една стара сестра се спръчкаха за цигулката. Споръ е, кой да я носи - младата или старата. Ако младата я носи - ще придаде едни качества, ако старата я носи - ще приложи други качества. Цигулката се противеше, не искаше старата да я носи. Това е желанието на цигулката. Тя иска да се подмлади, младъ да я носи. Азъ вземахъ страната на цигулката. Отварямъ прозореца (и) казвамъ: "Оставете младата да я носи, това е желанието на цигулката. Въ реда на нѣщата е да се подмладява. Тя е доста стара, 300 години има, остарѣла (е). Искане да се подмлади, модерна да стане, бръчки не иска".

Азъ не искамъ да правя критика върху нѣщата. Не искамъ да критикувамъ, защото ще критикувамъ себе си. Всичката погрѣшка е, че съмъ ви събралъ толкозъ разнообразни и сега ви занимавамъ (така), че отъ васъ да излѣзе нѣщо. Азъ ви казвамъ: Отъ васъ ще стане това, което е вложено въ васъ. Който е царевица - царевица ще стане. Който е жито - жито ще стане. Който е ябълка - ябълка ще стане. Който е круша, който е риба, който е комаръ - това и ще стане. Учено същество е комарътъ, понеже хоботътъ му показва интелигентностъ. Неговиятъ носъ е тамъ. Слонътъ и комарътъ си приличатъ. И пеперудитъ съ дългитъ си хоботи си приличатъ. Слонътъ, комарътъ и пеперудитъ си приличатъ. Комарътъ мисли, че е ученъ човѣкъ и, че като него

ученъ човѣкъ нѣма. Пеперудата мисли, че като нея такава красива нѣма. И слонѣтъ си мисли, че като него нѣма. Паякѣтъ хване пеперудата - опапа я. Дойде нѣкоя птичка, глѣтне комара и учениятъ влѣзе вътре. Слонѣтъ и него го впрѣгнатъ да носи трѣби. Питамъ: По какво се отличава този, голѣмиятъ, слонъ, по какво се отличава комарѣтъ? Много харесвамъ комаритѣ, понеже сѣ много музикални. И доста умни сѣ. Преди години, когато азъ бѣхъ въ Варна, бѣхъ въ единъ хотель (и) имахъ въ стаята единъ музикаленъ комаръ. Бѣше се скриль нѣкъде и вечерно време дебне, като река да задрѣмъ - дойде и запѣе. Доста музикаленъ тонъ имаше. Нѣкой пѣтъ вземе високи тонове (и) казва: "Крѣвчица". Щомъ се пробудя - никакѣвъ го нѣма. Като река да задрѣмъ - усѣща кога задрѣмвамъ. Сутринъ гледамъ - кацналь, изтеглиль малко крѣвъ. Казва: "Да взема малко отъ крѣвѣта на този светия, да опитамъ, че и азъ да стана като него. Най-после го намѣрихъ". Казвамъ му: "Я да си вървишъ при комаритѣ". Три-четири пѣти му казахъ: "Нѣкоя вечеръ ще те ударя, ще те претрепамъ, ще ме накарашъ престѣпление да направя. Досега никакво престѣпление не съмъ правилъ. Ще ме държатъ отговоренъ, ще ме теглятъ подъ сѣдъ за единъ комаръ, че съмъ извършилъ престѣпление".

Таманъ се освободихъ отъ този комаръ, ето иде една госпожица мишка. Седи тя въ стаята и гледамъ - бута хлѣба. Увия го въ кърпа, вдигна го нависоко, тя пакъ се качи. Намирамъ - яла отъ хлѣба, пѣкъ (и) стаята се умириса. На езика ми пришки излѣзоха. Казахъ ѣ нѣколко пѣти - тя не си отива. Една вечеръ азъ се ухитрихъ. Намѣрихъ единъ голѣмъ пликъ, турихъ хлѣба вътре. Притаихъ се като светия - чакамъ да влѣзе въ плика. Като влѣзе - натиснахъ я. Седи насреща и си мърда муцуната. Казвамъ ѣ: "Защо ти не ме питашъ, защо ходишъ да ядешъ хлѣба и стаята ми умириса?" Пуснахъ я сутринѣта отгоре, дадохъ ѣ единъ урокъ. Отъ третия етажъ я пуснахъ. Щомъ я пуснахъ, веднага взе къмъ югъ по улицата. Освободихъ се отъ нея. Какво ще каже тази мишка? Че ме обича? Тя обичаше хлѣба. Ако нѣмахъ хлѣбъ, (тя) не щѣше да дойде при мене. Ако крѣвѣта ми не бѣше доб-

ра, комарът нямаше да дойде при мене. Не се заблуждавайте. Ние се заблуждаваме и казваме, (че) много (ме) обича - колкото комар. Мишката и тя толкоз ме обича. Азъ бихъ я търпѣлъ, но цѣлата стая се вмириса. Мирише. Да я пратя на баня да се окъпе - не иска да иде. Тръбваше азъ да я окъпя, (но) тя не се съгласява. Мишка къпе ли се?

Казвамъ сега: Другото е моралъ. (Вие) казвате:”Да бждемъ добри”. Вие градите върху единъ животъ, дето и доброто и злото сж заедно. Вие искате да бждете добри, безъ да бждете лоши. Вие живѣете въ единъ животъ, дето и доброто и злото сж две сестри. Обичатъ се доброто и злото. Вие сега искате да турите единъ клинъ между доброто и злото - да ги раздѣлите. Казвате:”Ние сме добри”. Ти си въ познание на доброто и злото. Богъ казва:”Да не ядешъ отъ дървото, дето живѣе доброто и злото”. Следователно: вие искате да бждете добри, безъ да правите зло. То е невъзможно. Вие искате да бждете лоши, безъ да правите добро. Невъзможно е. Ако си лошъ - ще правишъ добро. Ако си добъръ - ще правишъ зло. Ами ти, като изядешъ житото, не правишъ ли зло, кажете ми? Когато изядешъ една кокошка, не правишъ ли зло? Ние сега мислимъ, че сме много добри хора. Нѣкой пѣтъ гледамъ нѣкоя муха. Като кацне - философствува. Нѣкой пѣтъ безпокои ме. Ударя я, (тя) падне на земята. Не че искамъ да я убия. Гледамъ - мухата паднала. Казвамъ:”Нека седи, какво има”. Гледамъ я дали ще стане или не. Като стане - стане ми приятно. Отворя вратата, изпѣдя я навънъ. Казвамъ (й):”Навънъ стой, не влизай въ стаята, може да стане инцидентъ, може да се блъснемъ”. Съ моята ржка може да я ударя (и) повече. Има такива мисли въ живота, подобни на мухитъ. Тѣ безпокоятъ. Първото нѣщо е вредението (имъ).

(Та) който и да е да носи цигулката ми - има право. Ако искате да носите моята цигулка, въ година(та) има 365 дни (и), ако тукъ сте 700 (души) - въ две години (може) всѣки да дойде по единъ пѣтъ да носи цигулката ми. Нѣкой пѣтъ нѣкои искатъ да ме видятъ повече. Отъ тѣхъ зависи. Слънцето изгрѣва (и) слънцето нѣма да дойде при мене, (а) азъ трѣбва да излѣза да го видя. То ще прати на всичкитъ отъ сво-

ята енергия. То ще ми прати единъ малък подаръкъ. Нъкой день ще ми прати червенитъ лъчи, нъкой день - портокаловитъ, нъкой день - жълтитъ, зеленитъ, синитъ, ясносинитъ, виолетовитъ. Ако ми прати отъ червенитъ лъчи - въ мене животътъ ще се увеличи. Ако ви прати отъ портокаловитъ лъчи подаръкъ - ще се индивидуализираме, ще се усѣтя като човѣкъ. Ако ми прати зеленитъ лъчи - ще усѣтя, че организмътъ ми се развива правилно: стомахътъ (ми) функционира намѣсто, мозъкътъ функционира, дробовѣтъ функциониратъ. Ако прати жълтитъ лъчи - започвамъ да се чувствавамъ добре. Ако прати синитъ лъчи - имамъ разположение да се моля, хубаво да размишлявамъ. Ако ми прати виолетовитъ лъчи - ще стане силна волята ми, ще започна малко да заповѣдвамъ.

Та казвамъ: Желанието ви да ме видите и да ви видя е нормално. Когато азъ видя нъкого - приятно ми е. Защо? -Понеже за мене всичкитъ хора сж проявление на Бога. Като срещна единъ човѣкъ гледамъ какво да ми даде и какво азъ ще му дамъ. То е първото нѣщо, каквото то може да ви даде. Всѣки, когото обичате, той (ви) дава повече. Който ви дава и комуто вие давате, той ви обича повече. Който ви дава повече на васъ, вие го обичате повече. И комуто вие давате повече, той ви обича повече. Има едно отношение (въ) любовта: пропорционално (е) на онова, което ти давашъ. Божията Любовь е безгранична, понеже Богъ безгранично дава. Той е създалъ свѣта. Нему Му е приятно да дава отъ Себе си. Ние не можемъ да бждемъ като Него, понеже нѣмаме туй, безграничното богатство. Въ Него е всичкото богатство. По нъкой пѣтъ и Той ни дава, за да можемъ и ние да даваме. Ние по-малко ще раздаваме сега. На едно цвѣте колко вода трѣбва да му дадешъ? 50-100 грама. Много интересно е да обичашъ единъ човѣкъ и да знаешъ отъ какво той се нуждае, да знаешъ отъ какво той има нужда. Това е обичъ.

Бихъ желалъ да направите единъ опитъ за една седмица. Между васъ тукъ, на Изгрѣва, да стане рай. За една седмица го направете, после пакъ ще го туримъ по-обикновено. За една седмица да направи-

мъ единъ рай. Сега вие съгласни ли сте за една седмица да направимъ рай? Ще си вземете една тетрадка, (за) да видите всъко отклонение. Като се зароди - ще го запишете. Ще си отбележите времето, (например) има едно облаче на изтокъ. На изтокъ е справедливостта. Ако на северъ се зароди - тамъ е истината. Ако на югъ се зароди - тамъ е доброто. Ако на западъ се зароди - тамъ е доволството. Като ти дадатъ правдата - ти си доволенъ. Срещу правдата седи доволството. Срещу истината седи доброто. Защото доброто е нъщо материално. Една седмица тукъ да живъете като въ рая. Като излъзете изъ района на Изгръва, може да правите каквото искате. Щомъ като влъзете тукъ - да се измъните. Като че сте въ рая. Да забравите свѣта - вземане, даване, обиди. Да мислите, че всичко е наредено. Да мислите, че сте милиардери (и) имате всичко на разположение. Съгласни ли сте за една седмица? Не само единъ, но всички да се съгласите. Ако туримъ това, ще кажете:”Днесъ какво(то) казва Учителътъ, мълкомъ ще го приложимъ”. Като влъзете (въ) него день - ще размишлявате, цѣла седмица ще размишлявате за невидимия свѣтъ. (Тръбва) да виждате въ природата навсѣкъде доброто. (Като) погледнешъ слънцето - да ти е приятно. Като видишъ дима - да видишъ красота въ дима. Като се биятъ въ единъ домъ - да видишъ (сякашъ), че си изгърсватъ праха. Да оставимъ другото.

Тръбва да си (по)говоримъ малко музикално. Ние сме дошли до едно мѣсто, (където), като се пѣе една пѣсенъ, не се пѣе ясно. Всѣкога пѣсенъта трѣбва да се пѣе различно. Вие имате единъ възгледъ: Богъ е вложилъ нъщо въ вашата душа, което въ този животъ трѣбва да се развива. Доброто, което е въ васъ, да се развива въ съгласие съ злото. И злото, което е въ васъ, да се развива въ съгласие съ доброто. Започва една пѣсенъ от **до**. **До** е освобождение. Искашъ да пѣешъ “освобождение”. Нѣкой пътъ искашъ да се освободишъ, усѣщашъ се ограниченъ - пѣй **до**. *Учителътъ, съ цигулката въ рѣка, пѣе до, после пѣе “животъ”. Учителътъ изпѣ “животъ” въ различни вариации/.* Каква е разликата (между) началото на освобождението и края на ос-

вобождението? Ти си неразположенъ, (разположенъ). /Учителътъ пѣе “животъ” много пѣти (и)”Въ живота азъ обичамъ истината, въ живота азъ обичамъ труда, въ живота азъ обичамъ истината, въ живота азъ обичамъ труда, труда, труда, обичамъ труда”/. Какво означава “трудъ”? Като се трудишъ - да (си) превеждашъ. Вие живѣете въ единъ свѣтъ на препятствие. Какво трѣбва да го правишъ (него - свѣта на препятствието), ако това Ж не се пречупи, ако човѣкъ не превива краката си? (Защото) при свиването на краката, става скѣсяване - то е пречупване на кръста. Знакътъ на Хитлера - то е животътъ въ движение. Я изпѣйте съ мене “животъ”. /Всички пѣятъ. (Учителътъ) пѣе “Колко азъ те обичамъ тебе”/. Какво ви коштува да изпѣете това? /(Учителътъ) пѣе “Обичамъ те, защото ти не ме обичашъ”/. Не че не ме обичашъ. “Не ме обича” ето за мене какво значи: че “не ме обича”, разбирамъ, че не дава възможность азъ да се проявя, (т.е.) ти въздържашъ своята любовъ азъ да се проявя. Ти не може да обичашъ, безъ той да ти дава възможность. Той, като показва, че не те обича, той замълчава. Какъ ти ще се проявишъ (тогава)? Той не те обича, остава ти да го обичашъ, остава ти да се проявишъ (и) ще ти даде всичкитѣ блага - той (ще)ти (даде) хиляди плодове. Азъ те обичамъ, защото ти не ме обичашъ. Азъ те обичамъ, защото ти си ми далъ възможность азъ да се проявя вече. То(ва) е мисълта. Когато ви кажатъ, че нѣкой не ви обича, и вие по нѣкой пѣтъ мислите, че Господъ не ви обича. Значи той ви дава възможность вие да се проявите. Вие се самозаблуждавате. Проявете се - тогава да видите. Научете се да се проявите, да вървате, че Богъ ви обича.

Сега нѣкои искатъ да предадемъ нѣщо музикално. Въ времето ще се загуби този смисълъ. Животътъ се развива въ съвсемъ друга гама. Вие никога не може да седнете и на вашите заблуждения да имъ пѣете. На живота може да пѣете “колко много те обичамъ”. На заблужденията не може да пѣете “колко много ви обичамъ”. Ако пѣете на живота, нему му е приятно. Ако нѣкой ви каже на ухото “Колко много те обичамъ” - вие ще се стѣгнете. Казвате:”Има нѣщо”. Когато каже-

те, че много обичате кокошката, тя казва: "Малко по-надалече отъ вашата обичь". Като пъя, кокошката казва: "Какво добро може да ми направиш? Ти може да ми пъешъ, че ме обичашъ". Онъзи, които не обичате, попъйте имъ "Колко азъ те обичамъ". Поне тѣй направете. Сега въ вашия умъ седи мисълъта: "Азъ може да взема нѣкоя класическа пѣсень отъ Бетовенъ". Но то е голѣма работа. Тази музика, отъ Бетовенъ, е за бѣдещия въкъ, не е засега. Сега се мѣчатъ, мѣчатъ, какво искалъ да каже Бетовенъ, какво казалъ Бетовенъ. Тази класическа музика е взета отъ свѣтилищата. Нѣкои цигулари, като свирятъ, правятъ движения. Но той, (цигуларятъ), дига си главата. Но, ако не мисли, главата му е празна. Натѣгне, наведе се надолу. Много цигулари свирятъ съ наведена глава повече, отколкото трѣбва. Единъ малкъ наклонъ на главата напредъ може да има.

Често нѣкой казва: "Моитѣ почитания", и прави единъ лекъ поклонъ. Другъ прави много голѣмъ поклонъ. Нѣкой леко се прекланя, прави малкъ реверансъ*, другъ прави голѣмъ реверансъ. Като направишъ голѣмъ реверансъ, харчишъ енергия за сто души. Въ (другъ) единъ свѣтъ ще те държатъ отговоренъ, защо ти такъвъ реверансъ му направи. Казвамъ: Учете се. Защото въ оня свѣтъ, като идете, само за единъ реверансъ ще ви върнатъ. Сега азъ тукъ нѣмамъ предвидъ никого. Когато говоря, азъ казвамъ на себе си: Причината си ти, тия хора си бѣха въ свѣта, що ги събра?

Казвамъ на васъ: Развивайте онова, което Богъ е турилъ въ вашия умъ. Развивайте онова, което Богъ е турилъ въ вашето сърдце. Развивайте онова, което Богъ е вложилъ въ васъ. Нѣкои отъ васъ има да развивате (чувството за) времето. Нѣкои има да развивате чувството на красотата. Нѣкои има да развивате чувството на милосърдието, на справедливостъта, на реда, порядъка, на чистотата. Нѣкои отъ васъ има да развивате чувството на достойнство, да имашъ достойнство. Какъ се проявява достойнството? -Ти (да) се изправишъ, (да) вървишъ наперенъ, а не да трѣгнешъ като баба. Другъ, като върви, да има осанка, че като го видите да ви е приятно. Гледамъ, нѣкои хора се

движатъ много хубаво. Спирамъ се да ги гледамъ - като художникъ, който рисува. Има нъщо хубаво. Когато умътъ е заетъ съ хубави работи, човѣкъ се движи добре. Щомъ имате разположение на ума, на сърдцето и на волята - винаги ще ходите хубаво. Да мислишъ, да чувствувашъ - то е здравето на човѣка. То е благословение. Виждате, (че) въ всички, въ васъ, има много хубави работи.

Снощи, тукъ, (бъше) една сестра, въ която влѣзли духоветъ (и) искатъ да бждатъ свободни. Влизамъ въ положението ѝ. Но човѣкъ, което дава на хората, тѣ трѣбва да иматъ нужда отъ него. Ако двама хлѣбари дойдатъ на Изгрѣва да си продаватъ хлѣба, ще има конкуренция. "Отъ мене купете, отъ мене купете". Вие дойдете до любовта и всѣки иска повече. Всѣки иска да образува крѣжжокъ. То е бакалница, то е хлѣбарница. Оставете свободни другитѣ. Ако сте бакалинъ, оставете свободно който иска да дойде при васъ. Свободна търговия. Ако е по любовъ - оставете хората да (ви) обичатъ, както тѣ могатъ да обичатъ, както (тѣ) разбиратъ. И другитѣ да ви оставятъ свободни да ги обичате, както вие разбирате. Азъ не искамъ за любовта да ви давамъ едно правило. Ако искамъ да ви дамъ правило, ще ви кажа: Елате съ мене да вървите и, каквото азъ правя, ако ви отърва - правете го. Не се спирамъ да давамъ наставления. Или спра се при нѣкой, на когото кракътъ е изкълченъ. То е анормално състояние, (когато) азъ ще му причиня болка на крака. Трѣбва да му обяснявамъ, защо така постѣпвамъ. (Той) казва:"Не знаешъ ли, че ме боли кракътъ? Защо го мърдашъ?" -Защото, ако азъ не му мърдамъ крака, нѣма да го намѣстятъ. (Той) казва:"Човѣщина трѣбва да имашъ". -Човѣщината е въ това, че като му мърдамъ крака - да го намѣстятъ, и следъ единъ день да бжде здравъ. Ако му мърдамъ крака, и следъ де сетъ дня не е здравъ - нѣмамъ човѣщина. Азъ ще (му) намѣстятъ крака и следъ единъ день ще оздравѣе. Тогава съмъ постѣпилъ по човѣшки. Ако не оздравѣе следъ единъ день - не съмъ постѣпилъ по човѣшки. Казвамъ: И вие, когато намѣствате крака, и следъ единъ день (той) оздравѣе - на

мъсто е. Но, ако следъ десетъ деня не може да оздравѣе - не е на мъсто.

Вие имате абсолютно право. Всѣки може да постъпи, както иска. Тогава и хората ще постъпватъ спрямо васъ, както тѣ искатъ. Ако всинца постъпваме, както Богъ изисква, Той ни говори. */Учительтъ нѣе "животъ"/*. Азъ ето какъ гледамъ на живота. Мѣчно е да имате този възгледъ. Нѣкой се отнася съ васъ малко по-зле, отколкото трѣбва. То е вѣтъръ. И то си има добрата страна. Ако бурята е по-силна - разклаща дърветата, подобрява кръвообращението. Ако нѣкой ви е кръсналъ повече - буря е то. Не че е неразположенъ, но вѣтърътъ духналъ нѣкакъ си, нѣкои наклонилъ по-силно, отколкото трѣбва.

Дръжте онова правило, което отъ памти-вѣка имате въ себе си. Както Господъ ви говори на васъ, така и вие говорете. Слушайте Го. Както Той ви говори отвѣтре, така и вие говорете. Вие, като слушате едно нѣщо - приятно ви е. После, като излѣзете отвънъ - мѣчно се прави. При Господа, като говорите - лесно говорите. Но вънъ отъ Него - мѣчно се говори.

Та за тази сестра, която ми писа писмото, казвамъ си: Погрѣшката е въ тебе. Ти, ако бѣше на нейното мъсто, щѣше да направишъ сѣщосто. Така разбира тя. Права е. Кривъ съмъ азъ, че наехъ автомобилъ. Кривъ е автомобилътъ, че дойде. Криво е времето, че бѣше хубаво. Криво бѣше слънцето, че грѣ много добре. Криви бѣхме ние, че имахме пари да идемъ. Ако нѣмахме пари - пешъ щѣхме да идемъ. Сега даже азъ, както ви говоря, бихъ ви говорилъ по-обективно. Обективно се говори, когато този животъ, който сега носимъ, той е единъ чуждъ товаръ. Това не е лошо. Ние сме като затворници, които носимъ затворнически халати. Турятъ ти халата, препашатъ те, ти не го обичашъ, (но) трѣбва да го носишъ. Хамалинъ си, хамалькътъ не ти е приятенъ, но трѣбва да носишъ. Учителъ си, ти какъ ще постъпишъ? Деца имашъ, съ всички не постъпвашъ еднакво. Къмъ нѣкои си разположенъ, къмъ други не си разположенъ. Азъ съмъ гледалъ бащи, (когато) нѣкой пѣтъ дойде детето, бащата не е разположенъ - блѣсне

го. Другъ път е разположенъ - гали го. Поправя погрѣшката. Нѣкой път - нежно го гали. Ще донесе ябълка, ще купи нѣщо - по този начинъ ще поправи работата. Заглажда, (но) само отгоре.

Казвате: "Да сме ясновидци, да предвиждаме нѣщата". Вие искате всички да бъдете ясновидци. Предвиждашъ нѣщо, не може да го избѣгнешъ. Изкуството е, като ги предвиждашъ, да може да ги избѣгнешъ. Всички вие попадате все въ заблуждения въ живота. Има нѣкои същества извънъ земята, които само скандали правятъ. Запримѣрь: нѣкой отвори шишето съ масло, остави го отворено (и) казва: "После ще туря тапата". (И) така се заглавика, (че) бутне шишето и разлѣе маслото. Най-първо, като оставишъ шишето, запусти го и го тури надалече. Не слушай тия, които ти говорятъ. Казватъ ти нѣкой път: "Кажи му да не мисли, че си будала". (Ти) имашъ достоинство. Покажи, че имашъ (и) човѣщина. Не го слушай. Кажи на себе си: "Азъ нѣма да го правя". На себе си, като дойде - ти не прави това. Погрѣшките не се повтарятъ. Една погрѣшка ти два пъти не можешъ да я направишъ. Тази сестра, която ми писа това писмо, тя втори път не може да направи тази погрѣшка. Това ме радва. Азъ държа писмото. Казахъ, че е безобразно. Като махна "безъ" - става "образно". Това, което е написала, е много "образно". Турямъ това, което е направила (и) е много "безобразно". Като отдѣля "безъ" - то значи "планъ". Той не е скроенъ така, както трѣбва. Погрѣшката е, като влѣзете въ невидимия свѣтъ, ще видите вашата бѣла дреха съ малки точкици нашарена. Господъ, като не иска да ви гледа съ нацапана дреха, толкозъ мѣдъръ е, че отъ всичките наши погрѣшки прави хубави цвѣта. На мѣстото на погрѣшките, туря цвѣта. Всичките цвѣта, които съществуватъ на земята, се дължатъ на нашите погрѣшки, на безобразното говорене. Богъ го е обърналъ и е направилъ цвѣта, листа. Рѣките направилъ отъ нашето говорене. Каквото направиме ние, Той го обръща и ние се радваме. Благодарение на нашите погрѣшки, Той е направилъ всичките тия хубави работи, за да се изправятъ. Като видите хубавите нѣща, ще кажете: "Това сѣ нашите погрѣшки. Благодаримъ на

Бога, че отъ нашитъ погрѣшки е направилъ най-добритъ нѣща”. Като стане празень, Богъ поправя нашитъ погрѣшки. Като дойдатъ облацитъ, пакъ е хубаво. Нашитъ погрѣшки донесоха облацитъ, дъждътъ ще дойде, вѣтърътъ духа. Всичко въ природата е на свое мѣсто, само ние не го оценяваме. Казвамъ: Да благодаримъ за живота, който ни е далъ, за тѣлото, което ни е далъ, за очитъ, за ушитъ, за носа, за устата, за рѣцетъ, за прѣститъ, пѣкъ да благодаримъ и за всѣки косъмъ. Колко косми имамъ мои, които сж изгубени. Съжалявамъ, (че) нѣкой косъмъ е падналъ нѣкъде, на нѣкое нечисто мѣсто, страда. Дреха имашъ, тя е пропита съ твоя магнетизъмъ. Не е хубаво да си давате дрехитъ. Ако давашъ дрехата (си) - трѣбва да я дадешъ на нѣкой добъръ човѣкъ, не на лошъ. На лошъ, ако я дадешъ - ще страдашъ. Давайте на онѣзи, които ви любятъ. Служете на Бога, който ви люби. Законътъ е такъвъ. Служете на онѣзи, които ви обичатъ. Служете на Бога, Който ни обича. Като ни остане време, ще служимъ и на онѣзи, които не ни обичатъ.

Единъ день моята речъ, която ви говорихъ днесъ, ще я намѣрите въ природата. Всичкитъ погрѣшки ще ги намѣрите като хубави цвѣтя. Може би идната година да ги намѣрите.

Отче нашъ.

XX година

3. Лекция отъ Обиция Окултень класъ

9 октомврий 1940 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

Планетни влияния

Добрата молитва. Мисли, право мисли. Пишете върху една тема, върху която никой не е писалъ.

Има нъща, които не тръбва да се обясняватъ. Безпредметно е да обяснявашъ, какво нъщо е зрението. Защото, следъ като го обяснишъ, нъма да виждашъ по-добре. (Нъкой) казва: "Да ми се обясни". -Какво ще ти се обясни? Туй, което виждашъ, то е зрението. Както и да ти се обяснява - нъма да го виждашъ по-добре. Та по нъкой пжтъ вие се смущавате отъ нъкои работи, искате да ви се обяснятъ. И да ви се обяснятъ - толкова ще разберете. Да ви се обяснятъ материалитъ на зрението - то е другъ въпросъ. Но не искайте самото зрение да ви се обясни. Нъкой отъ васъ казва: "Я ми кажи, какво нъщо е човъшката мисль?" -Нъма какво да ти се обяснява. Ти, като ме запитвашъ - то е. (Той) казва: "Я ми кажи, какво нъщо е яденето?" -И да ти го обяснявамъ, нима ще ядешъ по-добре? И безъ да ти го обяснявамъ, ще ядешъ сладко. Питатъ ме: "Какво нъщо е религията?" Нъма защо да ви обяснявамъ. (Нъкой) казва: "Обясни ми, какво е любовта?" -Тя е понятна. Тя е най-понятното нъщо. И да ви го обяснявамъ, нъма да обичате повече, отколкото вие обичате. Кое тръбва да се обясни сега? - Това, което не знаешъ, тръбва да се обяснява. Контраститъ идатъ. Отъ кое тръбва да давашъ - отъ което имашъ или отъ което нъмашъ? Отъ кое тръбва да давашъ - отъ това, което сега имашъ или отъ онова, което за бждеше ще дойде?

Сега мнозина отъ васъ искатъ да станатъ добри, че тогава да идатъ въ свѣта да работятъ. Искате да станете по-учени. Разбира се, това е нъкаква идея въ васъ. Право е. Но на всъка идея има едно мѣсто, на което човѣкъ може да се заблуждава. Не измѣняйте плана, който сте приели отгоре. Не измѣняйте онзи планъ, който, като сте слѣзли отъ

невидимия свѣтъ, сж ви дали и вие сте го подписали, че ще го изпълните. Казали сж ви: ”Може ли това да изпълните?” Вие сте подписали, че всичко това ще го изпълните. Щомъ като дойдете на земята, казвате: ”То е мжчно”, коригирате го, турите го въ сандъка и си направите единъ свой грандиозенъ планъ и започвате да го реализирате. Всинца, които ме слушате, сте отъ тѣзи, които имате нови планове, ваши планове, които искате да ги реализирате. Всички спорове ставатъ за плановѣтъ. Всички тия планове се цитиратъ. Върнете се къмъ плана, който сте подписали отгоре. Казвате: ”Служене на Бога или да обичаме Бога”. То сж две думи. Обичай Бога. Обичай ближния си. Люби Бога. Люби ближния си. Питате ме: ”Какъ да Го любимъ?” Вие ме питате: ”Какъ трѣбва да ядемъ?” Колко лекции (е) дала майката на детето си, какъ да яде? Майката натисне главата на детето къмъ гърдата си и то вече знае. После натисне другата страна и то вече знае законитъ на физиката, какъ да изтегля млѣкото, да дои майка си. Първата наука, която сж научили децата, е да смучатъ. Първото смукало въ свѣта, което се е родило, това е детето. Първата помпа за изтегляне (на) млѣкото е детето. Сега това е научно.

Има научни работи. Казватъ: ”Първоначалната субстанция, или есенция на нѣщата, ония велики принципи”. Есенциално, субстанционално - какво означаватъ? Есенция - значи първото вещество, отъ което е създаденъ свѣтътъ. Есенцията значи ядката на нѣщата, най-финото. Субстанцията е веществото, което изпълва цѣлото пространство. Така обясняватъ философитъ. Есенцията е нѣщо като ядка, нѣщо още по-fino. По какво се отличаватъ? Ако вземете на български ”Субстанция” и ”Есенция” - по това се различаватъ. С и Е - това е геометрически представено. Субстанция значи едно вещество, което постоянно се мѣни като месечината, но не може да изчезне. Вечно промѣнение става въ него. Есенцията е едно вещество, което обича да се разширява.

Едно малко дете, въ Варненско, си играло на бобъ. Играло си съ черъ бобъ. Дошло му на умъ да си тури въ ухото отъ боба. Туря го,

влиза боба въ ухото. Следъ като влиза боба въ ухото на детето, то започва да реве. Защо? -За да ви го дамъ запримъръ. Заради мене го направило. Този бобъ въ ухото се овлажнява и започва да се надува. Като влиза, (той) казва:”Хубаво, топличко, влажничко”. Започва да се надува, да расте. 2, 3, 4, 5, 6 вечери реве детето, кръска. Чудятъ се, какво да го правятъ. Хирурзи тогава нѣмало. Иде тогава единъ старецъ, намира една дълга, тънка игла, направи я като кука, хваща боба съ куката и полека-лека го изважда изъ ухото.

Та ви казвамъ: И вие всинца имате по единъ бобъ. Турили сте го нѣкъде, пъкъ този бобъ миренъ не седи, той е анархистъ. Като влѣзе, като намѣри влага, топлина, свѣтлина, иска да расте. Сега, по нѣкой път, и вие искате да бѣдете добри. Подъ думата “добри” разбирамъ да имате едно организиране. Доброто седи въ организирането на човѣшката мисль, на човѣшките чувства и на човѣшките постѣпки. Тази велика сила въ свѣта, която организира хубавото въ човѣка - то е доброто. А пъкъ онова, което доставя материала, доставчикътъ на материала, съ който трѣбва да се организира свѣта - то е зло. Злото е единъ доставчикъ. Доставя злото, но и скѣпо взема. Какъвто материалъ искашъ - ще достави, но много трѣбва да платишъ. Та казвамъ: Злото е доставчикъ, който взема 3-4 пѣти повече, отколкото материала струва. Като вземешъ веднажъ отъ този материалъ, втори пътъ не помислювашъ да вземешъ.

Сега да оставимъ тия работи, тѣ сѣ общи, нищо нѣма да ви ползуватъ. Питате, дали сте добри? Че сте добри - добри сте, защото, ако не бѣхте добри, не щѣхте да бѣдете на земята. А пъкъ, че сте лоши - лоши сте, защото, ако не бѣхте лоши, не щѣхте да имате тази форма. Тѣй щото, че сте на земята, показва, че сте добри: формата, която имате, показва, че сте лоши. Вие ще кажете:”Какъ?” -Л-то, лошиятъ човѣкъ, отъ Бога е излѣзалъ. Кой отъ васъ ще отрече, че не е излѣзалъ отъ Бога? Д - това е доброто. Разликата между лошото и доброто, ето каква е: тя е разликата въ буквите Л и Д. Лошото ще го намѣрите въ българската буква Л, доброто - въ българската буква Д. Въ какво се-

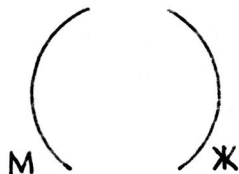
ди разликата? -Лошото е отворено, щедро. Лошото, като го обърнешъ нагоре, става чаша. Като обърнешъ чашата, всичко се изсипва навънъ. Туй добро, умно станало. Турило дъно на Л-то, каквото тури вътре - не го пуца. Доброто, каквото хване, не пуца отъ себе си. Сега нали вие въ злото сте много щедри. Запримъръ: когато се разсърдите - щедро давате. Казвате:”Той ме наръза”. Че той ти (е) далъ свободно разни трептения отъ въздуха, после те направи по-активенъ. Никога не си билъ влаженъ, никога не си плакалъ. Идешъ въ къщи - плачешъ. Никога сърдцето не те е болъло. Заболи те сърдцето. Нъкой пжтъ и стомахътъ те заболи. Какво лошо има, какво лошо има? Казвамъ: Щомъ те заболи, този човѣкъ ти е намазаль стомаха съ фино масло - какво има? Пѣкъ (и) е облъкаль сърдцето ти съ една много тънка блуза. Казвате:”Болка имамъ”. Не е болка, (а) съ масло те е намазаль. Ти ще усѣтишъ обонянието на това масло - то не ти харесва. Построишъ една къща - хареса ти, друга - не ти хареса. Защо едната къща харесвашъ, другата не харесвашъ? -Различни сж съображенията. Влизашъ въ единия апартаментъ - хубавъ, по-евтинъ, веднага го хванешъ. Другиятъ е хубавъ, но скѣпъ - не го харесвашъ. Ще кажешъ, че е скѣпъ и, че не може да го наемешъ. Този е по-удобенъ, понеже е по-евтинъ. Влизашъ въ единъ апартаментъ - приятно ти е, понеже има удобства, вода има. Влизашъ въ другъ - нѣма вода, нѣма удобства. Вие ще изберете този апартаментъ, който има вода. Влизашъ въ единъ апартаментъ - има хубаво освѣтление. Влизашъ въ другъ - нѣма освѣтление. Харесвашъ, който има освѣтление. Значи, за да харесвате единъ апартаментъ, (той) има известни качества.

Та казвамъ: Туй, което събира у човѣка - то е доброто. Като ви дойде една добра мисълъ, вие не я приемате. Като ви дойде нѣкоя хубава мисълъ, вие не знаете какъ да я възприемете. Сънувашъ единъ много хубавъ сънъ съ декламация - най-хубавата поезия, всичко ти е ясно въ ума. Събудишъ се, всичко помнишъ. Не го запишешъ, мислишъ на сутринята, като станешъ, ще го запишешъ. Като станешъ сутринята, поменъ нѣма отъ съня, всичко си забравиль. Искашъ да си

спомнишъ, какъ хубаво бѣха наредени думитѣ, но всичко си забравилъ. Като се събудишъ, на момента запиши всичко. Вие срѣщате нѣкой човѣкъ и го харесвате, че е добъръ. Но въ какво седи доброто на човѣка? Когато срещнешъ единъ добъръ човѣкъ, презъ деня всичко ще ти се нареди. Каквото започнешъ, всичко ти върви. Той е добъръ човѣкъ. Той е отворилъ пѣтъ него день, и ти си радостенъ и веселъ, защото си срещналъ добрия човѣкъ. Срещнешъ нѣкой човѣкъ, когото не харесвашъ, него день не ти върви. Казвате: "Кой е лошиятъ и кой е добриятъ човѣкъ?" Всѣки човѣкъ, който, като го срещнешъ и ти оправя пѣтя, е добъръ човѣкъ. Всѣки човѣкъ, когото срещнешъ и ти обърква пѣтя, той е лошъ човѣкъ. Азъ определямъ конкретно да се запознаете. Че тогава, какво трѣбва да правите? Лошитъ хора въ свѣта иматъ особени тарифи, по които пѣтуватъ. Ще ги изучавате, за да не ги срещнете. Като слиза отъ трена*, да го не срещнешъ. Ще изучавате и тарифитъ на добритъ хора, и тѣ иматъ тарифи. Когато тѣ слѣзатъ, тѣхъ да ги срѣщате. Ето, колко лесна работата става, да си оправимъ живота. Вие не сте изучавали тарифитъ на добритъ хора, не ви върви работата. Срѣщашъ тѣзи, които не трѣбва да срѣщашъ.

Разправятъ, въ миналото имало единъ философъ, който се родилъ слѣпъ. Той изучилъ философията за слънцето, всичко знаелъ за слънцето. Но какво нѣщо е свѣтлината на слънцето, не знаелъ. Има много хора, които иматъ очи. Но денемъ, когато слънцето грѣе, тѣ спятъ. Когато слънцето залѣзе, тѣ ставатъ. Цѣла нощъ ходятъ и като нощнитъ птици ходятъ. Казвамъ: Толкозъ сме наблюдавали, търсимъ слънцето, не сме го видѣли още. Когато слънцето изгрѣва - тѣ спятъ. Когато слънцето залѣзва - тѣ се събуждатъ. Онѣзи отъ васъ, които нѣкой пѣтъ ме питатъ: "Има ли Господъ или нѣма?", азъ изведнажъ си казвамъ: Този е отъ тѣзи, които денемъ спятъ. Този, който казва, че има Господъ, (за него) казвамъ: Този се е продубилъ. Нѣма какво да се доказва, дали Господъ съществува. Да питашъ: "Съществува ли Господъ или не?", то е всѣтаки да питашъ: "Азъ живѣя или не?" Дали туй, което съзнавамъ, съмъ азъ или нѣкой другъ? Единъ страненъ

американски философ имало. И той се оплелъ, (защото) той ималъ жена и се оплелъ - не знаелъ жена му ли е той, или той е жена му. Объркалъ се философътъ. Въ какво се объркалъ той? Женскиятъ принципъ - това е единъ огънатъ принципъ. Въ дадениятъ случай

злото е мъжкия принципъ, а доброто - женския принципъ. Доброто събира, то е вгълбнато, а мъжкиятъ принципъ е изпъкналъ. Но мъжътъ само на физическото поле е мъжъ, въ духовния свѣтъ е жена. Тогава, какво ще правишъ? Въ духовниятъ свѣтъ мъжътъ е жена и жената (е) мъжъ. Мъжътъ на физическото поле, на духовното става жена и жената става мъжъ. Какво ще правите, (когато) вие не може да познаете мъжа си - той е съ другъ характеръ, (съ) друго лице? - Той я познава, но той мълчи, не се изказва. И жената го познава. Вие казвате: "Мъжътъ, като че станалъ нова жена. И жената, като че станала новъ мъжъ". Седятъ двамата и мълчатъ. Като дойдатъ на физическото поле - пакъ се знаятъ. Сега какво ще разберете? Вие говорите за жената туй, което не е. Жена е туй, което събира. Мъжъ е това, което дава. Значи мъжътъ, който на земята е давалъ, казва: "Азъ се давахъ, сега ти ще давашъ". Като иде въ оня свѣтъ, той обърналъ изпъкналата частъ и казва: "Сега азъ търся единъ, който да ми дава. На оня свѣтъ давахъ, сега ще вземамъ". Тъй, щото това е правото. Жена е туй, което събира. Мъжъ е туй, което дава. Казвате: "Като идемъ въ оня свѣтъ, какво ще правимъ?" - Ако въ този свѣтъ си давалъ, въ онзи свѣтъ ще вземашъ. Ако въ този свѣтъ си вземалъ, въ оня свѣтъ ще давашъ. Сега туй не го знаете. Нѣкои мислите, че тукъ ще бждете мъже и въ оня свѣтъ ще бждете мъже. Това сега ще го опитате. То е фактъ. Не искамъ вие да вървате. Ще го опитате. Смѣна на принципъ ще стане. Неизмѣнно същество въ свѣта е само Богъ. Всички други същества взематъ всевъзможни форми. Запримѣрь: вие може да се възмушавате отъ формата на една пеперуда. Но нѣкой път има ангели, които идатъ въ формата на пеперуда и ходятъ между хората.

Пеперудата е едно малко аеропланче. Ангелът се качи и ходи отъ цвѣтъ на цвѣтъ, разхожда се. Ти си имашъ една идея за пеперудата, че била глупава. Но вие имате единъ аеропланъ - аеропланътъ не е разуменъ, но онзи, който е въ аероплана, той е разуменъ, той мисли. Значи, една пеперуда е едно аеропланче. Ангелътъ се качи на аеропланчето и дойде при тебе. Ти казвашъ: "Тази, глупавата пеперуда". - (Но), има разумно въ пеперудата. Като погледнешъ очитъ на пеперудата - доста играятъ, върти си очитъ като нѣкоя млада мома. После, много умна е. Че дългиятъ хоботъ, какво показва? - Единъ носъ, много разбира. Ако не бѣше толкова умна, какъ ще ѝ дадатъ такава царска дреха? Една пеперуда носи царска дреха.

Сега се намирате въ едно положение, понеже сте влѣзли въ гжстата материя. Трѣбва да работите. Има известни неудобства, но то е едно временно състояние. Въ тази материя вие трѣбва да извадите нѣкакъвъ материалъ. Вие страдате, този материалъ трѣбва да се извади. Радвайте се, този материалъ може да ви е наученъ. Всевъзможни материали има, (така), че следъ заминаването си нѣкои материали ще ги оставите тукъ, нѣкои ще ги занесете въ оня свѣтъ. По-финитъ материали ще обработите. Казвамъ: Сега какво трѣбва да се обработва? Най-първо, какво разбирате човѣкъ да бѣде справедливъ? Справедливостта вече спада къмъ Божествения свѣтъ. Справедливостта се намира на горната частъ на главата. Справедливостта,

то е съзнанието, че на всѣки човѣкъ ще му отдадешъ правото, което ти искашъ да имашъ за себе си. Правото, което ти имашъ за себе си, туй право ще го дадешъ и на другитъ. Дишашъ въздуха - оставяшъ човѣка и той да диша свободно, както ти. Ти имашъ свѣтлина - ще оставишъ този човѣкъ да възприеме свѣтлината, както той разбира, не както ти разбирашъ. Нѣма да заставашъ предъ неговитъ очи да му затуляшъ слънцето. Ще се отдалечишъ въ лѣво или въ дѣсно и той да възприеме свѣтлината. Не мислете, че той нѣма разбиране. Всичкитъ

души, които сж дошли на земята, иматъ разбиране. Вие мислите, че нѣкой човѣкъ е по-невежа, другъ, (че е) по-ученъ. Че има по-учени хора, има. Въ какво седи силата? Единъ конь, който носи 100 килограма и единъ конь, който носи 50 килограма - въ какво седи разликата? Единиятъ конь носи 50 килограма жито, другиятъ конь носи 100 килограма пѣськъ. Онзи е по-силенъ, другиятъ е по-слабъ. Но въ слабиятъ конь има повече съдържание, а въ силниятъ конь има по-малко съдържание. Съвременнитъ хора, които разглеждатъ учеността на хората, се спиратъ на външнитъ нѣща. Най-първо теглѣха пѣска. Който пѣськъ повече тежи, по-уменъ е човѣкъ. После се оказа, че не е така. Не е важенъ обемътъ на пѣска, но е важно съдържанието. Понеже човѣкъ не мисли съ всичкия си мозъкъ, той мисли само съ предната частъ на мозъка, задъ челото. Човѣкъ е религиозенъ, но не е религиозенъ съ цѣлия си мозъкъ, а е религиозенъ съ горната частъ на мозъка - една малка частъ на мозъка. Човѣкъ е духовенъ само съ една малка частъ на мозъка. Материалистъ е само съ малка частъ отъ мозъка си, не съ всичкия си мозъкъ е материалистъ. (Нѣкой) казва: "Той е голѣмъ материалистъ". То е повърхностно разбиране. Човѣкъ отчасти е материалистъ, отчасти е духовенъ, отчасти е Божественъ. Между физическиятъ свѣтъ, между духовниятъ и Божествениятъ свѣтъ има едно съотношение. Физическиятъ свѣтъ е потрѣбенъ за провѣрка на нѣщата. Когато отъ Божествения свѣтъ искатъ да провѣрятъ едно нѣщо, провѣрватъ го на земята. Всички вие сте дошли на земята, за да провѣрите, да видите какво приложение имате, доколко сте справедливи. Сега, като се върнете, една крива представа ще добиете, като кажемъ, като се върнете. Вие считате оня свѣтъ материаленъ свѣтъ. Живѣете въ една кѣща, считате, че вашата кѣща е материаленъ свѣтъ. Ходите по планинитъ да събирате цвѣтя, изучавате ботаника. Следъ като сте събрали всичкитъ тия цвѣтя, вие се връщате въ кѣщи, дето започвате тѣзи цвѣтя да ги сортирате. Считате, че външниятъ свѣтъ е материаленъ, а вашата кѣща (е) духовенъ свѣтъ и Божественъ свѣтъ, дето сортирате тия цвѣтя. Ще си съставите една те-

ория за цвѣтата, върху която ще пишете. Сега се явява мъжнотията да намърите връзката. Вие срѣщате едно червено цвѣте (и) питате: "Защо туй цвѣте е червено?" Срещнете едно цвѣте бѣло (и) не знаете защо е бѣло. Друго цвѣте срещнете портокалово, друго розово, синьо, жълто. Искате да знаете защо природата ги е направила така разнообразни. Тъ сѣ етикети. Ти си малокръвенъ. Червеното цвѣте показва пѣтя, какъ да имашъ изобилна, чиста кръвъ. Ако разбирате, ако знаете пѣтя и законитѣ на червения цвѣтъ, всички ще имате едно лице отлично, розово, красиво, щѣхте да бѣдете всички жизнерадостни, а не както сте се сгушили сега. Нѣма го червениятъ цвѣтъ. Ако знаехте законитѣ на жълтия цвѣтъ, щѣхте да имате единъ отличенъ умъ, който нѣма да вижда противоречията, но всичко разрешава веднага. Сега (на) васъ ви дойде едно малко противодействие въ живота и нѣкой пѣтъ за нищо и никакво вие се разсърдите. Единъ мъжъ ще се разсърди, че жена му не е турила достатъчно пиперъ въ яденето. Американецътъ ще се разсърди, че жена му е турила пиперъ. Българинътъ ще се разсърди, ако (жена му) не тури пиперъ въ яденето. Американцитѣ, понеже сѣ по-умни, не турятъ пиперъ въ яденето. Правятъ яденето безъ пиперъ и той самъ да си тури, колкото иска.

Ще ви превода единъ малъкъ анекдотъ. Единъ отъ председателитѣ на Съединенитѣ щати повикалъ на гости двама видни водители на индийцитѣ - главатари тѣхни. Единиятъ младъ - около на 25 години, другиятъ старъ - на 60 години. И двамата ги угощава председателътъ. Американцитѣ иматъ една горчица като нашия хрънъ - много люта. Ако вземешъ много, ще ти потекатъ сълзитѣ. Имало сложено на масата отъ горчицата и младиятъ индиецъ взелъ, и изведнажъ потекли сълзи отъ очитѣ му. Но си мълчи, нищо не казва. Стариятъ се учудилъ и го пита, защо плаче - отъ умиление на яденето ли? "Плача, казва (му), че миналата година по това време баща ми се удави въ Горановото езеро". Стариятъ индиецъ иска да опита горчицата и го пита: "Какво е това?" - "Опитай го". Понеже той искалъ да го опита, той взе(лъ) още повече отъ другия, (толкова), че започналъ да се задуша-

ва. Младият го пита: "Защо се задушаваш, защо плачеш?" - "Плача, казва, защото миналата година и ти не се удави с баща си". Чесото и вие отъ горчиците на живота вземате. Има доста горчици, но по нъкой пжтъ ще вземеш по-малко.

Онъзи, които сж изучавали астрологията, (знаятъ, че) има една наука, която е синтетична, дава философия на живота. Мнозина казватъ, че Марсъ му влияе, Луната имала влияние върху човъка, Венера имала влияние, Юпитеръ ималъ влияние, Сатурнъ, после Земята... И той ги търси по небето. Юпитеръ е на сръдата на темето на човъка. Сатурнъ е отстрани, въ горната част на главата. Венера има два аспекта - въ задната част (на) тила и въ горната част на челото, въ сръдата. Марсъ е отъ двете страни на главата, надъ ушите - два аспекта има и той. Юпитеръ дава дължина на главата, мозъка активностъ. Сатурнъ дава разширение на човъшкия умъ, на човъшкото съзнание. Луната дава и тя разширение на челото. Разширение дава и Марсъ.

Та казвамъ: Цѣлиятъ мозъкъ е свързанъ. Разнитѣ области на мозъка сж свързани съ планетитѣ. Всичкитѣ планети влияятъ на човъшкия мозъкъ. Не само планетитѣ, но и земята, и всичкитѣ звезди влияятъ. Мозъкътъ ви е възприемател на онова, което Богъ (е) създалъ. Богъ дава, ние възприемаме и изучаваме нъщата. Всичко онова, което възприемемъ, трѣбва да го изучимъ. Не цѣлата вселена, но ще изучимъ онова, благородното, което Юпитеръ дава. Достоянство какво е? - Да се самоуважавате. Не трѣбва да унижавате никого въ свѣта. Да не унижавате себе си и другитѣ да не унижавате. Да уважавате себе си и другитѣ да уважавате. Юпитеръ е учителъ, който учи хората себе си да не унижаватъ, да не гръшатъ. Да гръшишъ, значи да унижавашъ себе си. Да съблазнявашъ другитѣ, значи да унижавашъ другитѣ. Не съблазнявайте себе си, не съблазнявайте и другитѣ. Това е Юпитеръ. Като дойдете до Сатурнъ, той ви учи. Въ него е страхътъ, но въ него (е) и справедливостъта. Безъ Сатурнъ нма да бждете справедливи. Той ви казва кое е право. Казва: "Опитайте ума си. Едно време бѣхъ

единъ отъ голѣмитъ богове. Смъкнаха ме за една моя малка погрѣшка, изгубихъ си първото положение, останахъ си само съ венеца на боговетъ. Но онова, което азъ желяехъ, не можахъ да го постигна”. Сега пакъ нѣма да го постигнете. (Ако) ти си единъ търговецъ, ако не слушашъ Сатурнъ, ако само два пѣти излъжешъ своитъ съдружници или вашитъ клиенти, тѣ ще се откажатъ и предприятието ще фалира. Единъ ученъ човѣкъ, ако не е внимателенъ въ своитъ научни изследвания, създава една лъжлива теория. Или единъ лѣкаръ. Който и да е отъ васъ, ако нѣмате мисль, която да съответствува на Божествената справедливостъ, вие сами започвате да губите. По нѣкой пѣтъ вие изгубвате въра въ себе си. Защо? -Вие сами се лъжете. Нѣма какво да се лъжете. Най-първо трѣбва да върватъ, че Богъ всичко ви е далъ на васъ и се изисква време да работите. Вие мислите, че като дойдете на земята, че нѣкой философъ ще ви даде нѣщо. Не. Този философъ може само да ви покаже пѣтя, по който да се развивате. Нѣкой човѣкъ е способенъ да изучава езицитъ, не всички хора сж еднакво способни за езицитъ. Когато човѣкъ е способенъ да изучава езици, очитъ сж особено построени. Онзи, който е музикаленъ, особено е построено челото (му). Има едно особено мѣсто, дето има тази музикалностъ. Туй значи, че нѣкои имате повече любовъ, пѣкъ други имате по-малко любовъ къмъ музиката.

Та казвамъ: Ако вие искате да изучавате музиката, дружете съ хора, които сж музикални, които сж работили въ музиката. Тѣ ще ви дадатъ вдѣхновение. Ако искате въ себе си да добиете достойнство, дружете съ хора, въ които достойнството е развито. Ако искате да развиете религиозното чувство, любовъ къмъ Бога, дружете съ хора, които сж развили тази любовъ. То е предметно учение. Любовта трѣбва да я виждашъ не само теоретически. (А) като единъ ботаникъ - ти, едно цвѣте, единъ карамфилъ, ти трѣбва да го видишъ, за да имашъ една представа за него. Казвамъ: Дружете съ хора, които иматъ тия чувства и способности развити. Всинца сте особени цвѣтя. Но добре разберете тази особеностъ. Особени екземпляри сте. Тукъ сте

като въ една ботаническа градина. Всъки е на мѣстото си. Всъки единъ може да бѣде предметно учение. Нѣкой отъ васъ не иска да бѣде предметно учение. Ами, че единъ цигуларъ, който свири на сцената, не е ли предметно учение? Всички сѣж концентрирали ума си, (че) не може да свири, както трѣбва. Онази публика има особено мнение.

Сега азъ ще ви представя най-лесната страна на живота. Най-лесната страна на живота е да бѣдешъ търговецъ или на жито, или на дрехи. Житото нѣма да го садишъ ти. Като купувашъ, купувай най-хубавото жито. И дрехи като купувашъ, купувай най-хубавитѣ дрехи, че да продавашъ най-хубавата стока. То се изисква отъ васъ. Най-първо да продавате това, което е най-хубаво, за да се повдигне вашето реноме*. Дойде единъ човѣкъ, ще му продадете една дреха, че като ви срещне, той да ви благодари. Имате една мисль, като срещнешъ единъ човѣкъ - не да гледашъ на лошата страна, но на добрата страна.

Азъ имахъ единъ малъкъ примѣръ сега. Мисля, преди два дѣня дойде една млада гражданка отъ София съ своето дете. Исканѣкавъ съветъ. Води съ себе си едно малко дете. Влиза майката и виждамъ, че майката е родена при хубави условия, има хубави черти. Тя води детето и още като влѣзе, въ мене изпъкна едно чувство. Виждамъ, че това дете е упорито, своенравно. Като го виждамъ своенравно, понеже изпратихъ тихо своята мисль, туй дете влѣзе и тѣ ми го препорѣчаха, че никога не плачело, било послушно. Като влѣзе, веднага въ детето се събуди страха при твърдостъта (мисльта), да не би да взема майка му. Исканай-първо да излѣзе навънъ, тегли се. Казвамъ: "Пуснете го да излѣзе". Следъ като излѣзе навънъ, мисли, че и майка му ще излѣзе, (и) то почна да плаче. Тѣ казватъ, че никога не плачело, а то отвънъ плаче. Обича майка си и го (е) страхъ да не я изгуби. Тази упоритостъ въ детето не може да се смекчи безъ любовъ. Казвамъ на майката: "То не мяза* на васъ, мяза на бащата". Бащата е такъвъ, каквото е детето.

Казвамъ: Човъшката упоритостъ не може да се смекчи безъ Божи-
ята любовъ. Не е лоша упоритостъта. То е твърдостъ. Твърдостъта е
едно Божествено чувство въ човъка. То е онзи стълбъ, на който всич-
ко е построено. Всичко издържа. Този стълбъ може да е толкозь
твърдъ, че да не се мъсти. Тръбва да бжде и подвиженъ. Съобразите-
ленъ човъкъ тръбва да има въ твърдостъта. Ако нъкои нъща сж прин-
ципни, работете. Но има нъща, които не сж принципиални. Купете
нъщо и (ще видите, че) нъкой пжтъ хората за петъ пари работа, разва-
лятъ пазарлъка. Единиятъ купува, другиятъ продава. Сега, наскоро,
ми продадоха яйца - петъ лева чифта. По два лева и половина яйцето.
Казва: "Много скжпо, бъха по единъ левъ". Въ Америка, въ Клон-
дайкъ, (при) онази златна мина, за която се бше зародила цъла ма-
ния въ Америка, плащали по 5 долара за яйце. На работниците имъ
плащали на день по 70, 80, 100 долара. Но яденето (било) толкозь
скжпо, че паритъ за яденето не стигатъ. Ако изяде три яйца по 5 до-
лара - 15 долара. На день имъ плащали по 100 долара. По 100 лева
доларътъ - 10 000 лева на день.

Важно е не какво човъкъ печели, но какво остава въ човъка, то е
ценно. Туй, което остава въ човъшкия умъ, туй, което остава въ човъ-
шкото сърдце, и туй, което остава въ човъшкото тѣло - то е ценното
въ живота. Не мислете, че вие ще изгубите тѣлото. Има известна
часть отъ вашето тѣло, която не е важна, но има една часть, която е
важна. Като влзете въ Божествения свѣтъ, вие тази дреха ще я носи-
те. Нали, когато отивате на гости, имате дрехи, които сте турили въ
куфара. Когато заминавате за духовния свѣтъ, съблечете се, разопа-
ковайте се отъ материалния свѣтъ. Въ вашитъ куфари туряте хубави
дрехи. Като идете въ Божествения свѣтъ, ще се облчете съ вашитъ
добродетели и въ духовнитъ си дрехи ще се представите. Нали воен-
нитъ, когато отиватъ на парадъ, се обличатъ съ парадни дрехи. Ако
имате парадна форма, ще се облчете. Ами, ако нмате парадна фор-
ма, съ какво ще се облчете? Когато казваме, че човъкъ тръбва да
бжде добъръ, разбираме да има парадна форма, въ която тръбва да се

облъче. Това е добродетелта. Дрехата, въ която човъкъ е облъченъ, е важна. Ако имате единъ мозъкъ, който е направенъ отъ най-fino вещество, туй, което възприемате, ще бѣде ценно. Но ако мозъкътъ ви не е построенъ отъ тази, фината материя, тогава възприятията ви ще бѣдатъ други. Вие не може да бѣдете добъръ човъкъ. И уменъ човъкъ не може да бѣдете. Нѣма да може да се проявите. Нали единъ пианистъ, на който прѣститъ сѣ тънки, може да свири хубаво. Другъ, който има дебели и къси прѣсти, не може да свири така хубаво. Нека свирятъ двамата. Но винаги онзи, съ тънкитъ и дълги прѣсти, ще свири по-хубаво отъ онзи, съ дебелитъ и къси прѣсти. Вие не може да кажете, че за мене е безразлично, какви сѣ ви прѣститъ. Но прѣститъ на ржката на човъка показватъ какъ е умствения (му) животъ, (което) математически може да се опредѣли. Първата фаланга* на прѣститъ показва въ Божествения свѣтъ. Втората - въ духовния свѣтъ. И третата - въ физическия свѣтъ. Дланъта показва духовния свѣтъ. Цѣлата ржка показва физическия свѣтъ. Цѣлата ржка показва тритъ свѣта. Прѣститъ показватъ Божествения свѣтъ. Дланъта показва духовния свѣтъ. А ржката представя физическия свѣтъ. Има съотношение, физическиятъ свѣтъ какъ е свързанъ съ тѣлото. Като разглеждаме живота, нищо не е безсмислено. (Нѣкой) казва:”Защо ми е дълга ржка?” - Потрѣбни сѣ и дългитъ прѣсти. Тази, широката дланъ, и тя е потрѣбна. Знаешъ, какво зависи отъ дланъта.

Та казвамъ: Колко има да работите за въ бѣдеще. Това е една книга. Въ този животъ, каквото и да правите, Божественото ще се отрази върху вашитъ прѣсти, духовното ще се отрази върху вашата дланъ, физическото ще се отрази върху цѣлата ви ржка. Туй въ редъ поколѣния се предава. Ще се предаде на вашитъ деца. Като се преродите въ децата си, туй наследство, което тѣ иматъ, ще ви го дадатъ. Често, като правехъ моитъ изследвания, мене са ми се оплаквали. Казва (ми):”Баща ми е несправедливъ. Имамъ единъ младъ братъ, почти всичко на него приписа”. Азъ му казвамъ:”Баща ти ще дойде да се прероди чрезъ него, затова всичко оставя на него. Той нѣма въра въ

тебе и затова оставя всичко на него. Благодари за това, че поне няма да дойде да те главоболи”. Комуто е много дадено, много и се изисква. Вие изисквате Господь да ви даде голямо благословение. Ще имате голяма отговорност. Сега имате отговорност. Какво ще направите сега? Вие мислите, че каквото ви е далъ Господь, никакъв отчетъ няма да иска. Ще ви даде петъ таланта и, ако не спечелите още петъ - ще ти даде два таланта и, ако не спечелите още два - ще ви даде единъ талантъ и, ако не спечелите още единъ - ще ви каже като на онзи, на когото господарьтъ бѣше далъ единъ талантъ и той, като не спечели нищо - зарови таланта въ земята. Ще ви взематъ и него талантъ и ще ви затворятъ, ще дойде смъртъта. Ще кажатъ: ”Защо не работихте съ таланта?” Сега азъ мисля, че вие всички, които ме слушате, вие сте отъ тѣзи, които имате по петъ таланта, или по два таланта. Или сте отъ онѣзи, на които е дадено мниси*. Имаше два вида ученици. На едни бѣше дадено 10 мниси, на други - 9. Деветъ категории имаше. На други ученици е дадено таланти. Петтъ таланта - това е човѣшкиятъ умъ. Двата таланта - това е човѣшкото сърдце. Единиятъ талантъ - това е тѣлото на човѣка, или волята на човѣка. Та онзи, който не е работилъ, показва, че неговата воля е слаба. Този човѣкъ, който ималъ единия талантъ - неговата воля била слаба. Онзи, който ималъ двата таланта, той ималъ чувства, работилъ (е). Онзи, който ималъ петъ таланта, той ималъ умъ и той (е) работилъ.

Та, Христосъ привежда единъ примѣръ (за този), дето не работилъ. Съвременниятъ хора, (съ) волята не работятъ, слабоволни сж. Азъ не турямъ предупреждение, (за) да кажа: Ти слаба воля имашъ. Човѣкъ има достатъчно воля, но волята трѣбва да се упражнява. Човѣшката воля не може да се усили, ако сърдцето не дава потикъ. Сърдцето е, което дава потикъ на ума да работи и сърдцето дава потикъ на волята да работи. Въ този, въ който имало само единъ талантъ, въ него се показва, че сърдцето и умътъ не дали потикъ на волята и той заровилъ таланта. Сега какво е разрешението? (Рекохъ): Вземете този талантъ и го дайте на онзи, който ималъ петъ. Онѣзи, които не разбира-

тъ законитъ, мислятъ, че е несправедливо. (Рекохъ): Онзи, който има, ще му се предаде. Този, съ петтъ таланта, ще покаже на онзи, съ единия талантъ, какъ трѣбва да развива волята си. Той ще учи, (а) не да (го) оставимъ.

Азъ искамъ вие да се не смущавате. Човѣкъ трѣбва да развива своя умъ. Има доста богатства, (които) ума да разработва. Той трѣбва да разработва сърдцето си. Има доста богатства въ сърдцето. Той трѣбва да разработва волята си, защото на този именно дали единия талантъ. Едното означава, че този човѣкъ трѣбвало да започне съ Божествения принципъ въ свѣта. Онзи, който ималъ двата таланта, той е билъ въ много неблагоприятни условия. Който ималъ петъ таланта, и той билъ въ неблагоприятни условия. Този, съ единия талантъ, билъ при благоприятни условия. И затова го сѣдятъ, че той при благоприятните условия не работилъ. Нѣма да те сѣдятъ за онова, което нѣмашъ, ще те сѣдятъ за онова, което имашъ. Онзи, който ималъ единъ талантъ, казва: "Нека работятъ другитъ". Не става тази работа. Хората съ единия талантъ трѣбва да работятъ най-много. Всичкитъ хора, като дойдатъ до Божественото, всички куцатъ. Казватъ: "Оставете Божественото, то е за бѣдещето". Други казватъ: "Оставете Божественото за най-после, като остарѣемъ, тогава ще работимъ". И почти всичкитъ хора отлагатъ Божественото, като остарѣятъ.

Хранете ума си само съ мисли. Хранете сърдцето си съ чувства. И хранете тѣлото си съ сила. Като станешъ сутринъ, започни най-първо съ волята, съ единия талантъ започни. Да кажемъ: заемашъ високо положение, гледашъ отвисоко на хората. За да калишъ волята си, като минавашъ по пѣтя (и) виждашъ една книжка на земята, казвашъ: "Кой ли я хвърлилъ тамъ?", и си заминавашъ. Не. За да се калишъ, наведи се, вземи тази книжка. То е калене на волята. Имашъ нѣкъде нѣкой човѣкъ, (който) изгубилъ нѣкоя работа. Наведи се, вземи (я). Казвашъ: "Не е моя работа. Други да (я) взематъ". Всѣкога, въ всички малки работи, калите волята си. Нѣкой пѣтъ искашъ да кипнешъ, да се разсърдишъ. Ще си кажешъ: "Днесъ искамъ да бѣде мал-

ко по-спокоенъ”. Освенъ, че не се гнѣвишъ, но се радвай, че е имало единъ случай да се разгнѣишъ. Да допуснемъ, вървите двама души, единия простъ, а другия ученъ. Сблъскате се. Казвате:”Не виждашъ ли, какъвъ си невежа?” Ти кажи:”Извинете, господине, че ви блъснахъ, (но) много бѣхъ замисленъ”. Пъкъ вие се разгнѣвите и вдигнете юмрукъ. То е упражнение на волята. Ти губишъ волята си. Ти чакашъ той да иска извинение отъ тебе. Винаги умниятъ човѣкъ е, който решава въпроситъ. Не оставяйте глупавитъ да разрешаватъ въпроситъ. Единъ въпросъ, който можешъ да го разрешишъ, разреши го. Какво ви коштува да кажете:”Извинете ме, малко ще размърдате въздуха”. Вие ще нахокате човѣка, (и) като се върнете въ къщи, ще кажете:”Представете си това говедо, блъсна (се)”. Въ какво седи сегашната култура? Сега, като представямъ тия работи, вие казвате:”Прекали го Учителитъ”. Че го прекалихъ, прекалихъ го. Можехъ да го кажа съвсемъ въ друга форма. Може ли да знаете, кои сж подбудителнитъ причини, че азъ съмъ го представилъ така? Ще ви наведе на мисълта: На едно дете майка му казва ”гъшъ”, но то не се е пазило. Тя му казва ”гъшъ”, то пакъ си туря ржката на свѣщъта. Майката нека остави детето да си тури ржката на свѣщъта, че като се опари, майката да му каже ”гъшъ”. Сега, азъ турямъ свѣщъта наблизо, да се опарите хубаво, че докато не се опари човѣкъ, не може да разбере. Както ние постѣпваме на земята, така ще постѣпятъ надъ насъ въ свѣта. Хората сж на степени. На земята има много учени хора, много силни хора. Щомъ ни видятъ, веднага (ни) оценяватъ. Не се изисква много. Азъ съмъ виждалъ деца, като дойдатъ, като те погледнатъ отъ главата (и надолу), изведнажъ взематъ една поза. Детето не обича да го похвалишъ, да го погалишъ.

(Та) това дете излѣзе навънъ. (Рекохъ): Оставете го свободно, нека си излѣзе това дете навънъ, нека да е свободно. То не иска много да го погала, нито да го похвана. Веднажъ едно дете влиза въ къщи, ходи, ходи, дойде при мене и ми каже:”Отъ кѣде си, бе? Ами ти, та-

кива деца като мене имашъ ли?” Казвамъ: ”Нѣмамъ деца, за пръвъ пѣтъ виждамъ дете като тебе”. - ”Тѣй ли?”

Ако имашъ една хубава и красива мисль, това е едно дете. Единъ художникъ, който рисува една хубава картина, единъ музикантъ, който може да изсвири нѣщо хубаво - то е хубавото въ свѣта. Онази мисль, която всѣкога може да ни помогне при всичкитѣ условия - тя е важна. И въ здравословно отношение е потребно вие да не се дразните. Като се сърдишъ е хубаво. Марсъ е. Да се разсърдишъ - не е лошо. Събраната енергия не я изпращай навънъ, но акумулирай я. Нека се разшири главата ти. Ако главата ти е тѣсна, ще бждешъ предприемчивъ, но много работа нѣма да свършишъ. Като е широка главата, ще свършишъ. Ако не се подчинявате на Сатурнъ, справедливостъта въ васъ нѣма да се развие. Ако не се подчинявате на Юпитеръ, ако не слушате лекциитѣ му, (а) той дава дължина на главата - нѣма да имате туй достоинство въ себе си. Човѣкъ трѣбва да цени достойнството, което Богъ му е далъ. Нѣма да бждешъ парцалъ. Навсѣкѣде, кждето ходишъ, имашъ една опора.

Та казвамъ: Научете се да благодарите на Бога. Като станешъ сутринъ, благодари на Бога за добрия умъ, който ти е далъ; благодари за доброто сърдце, което Богъ ти е далъ; благодари и за доброто тѣло, което Богъ ти е далъ. Всичко е добро. Лошото седи въ това, че ние не оценяваме това, което имаме. Отъ тукъ (следва, че) трѣбва да се пазимъ, да не говоримъ повече, отколкото трѣбва. Свѣтлината е за цвѣтята, топлината е за скърбитѣ. Скърбъта не се лѣкува безъ топлина. Когато човѣкъ настине, нали го изпотявате, чрезъ топлина го лѣкувате. Никаква работа въ свѣта не може да се свърши безъ сила. Топлината е потребна да се лѣкуватъ скърбитѣ. Топлината е потребна да цвѣятъ цвѣтята. Силата е потребна, за да се прояви човѣшката воля.

Значи, когато обичаме нѣкого, може да ядемъ съ него. Когато обичаме нѣкого, може да слушаме, когато той свири. Когато обичаме нѣкого, може да го слушаме да ни чете нѣщо. Казвамъ: Ако имаме

любовта - ние сме свободни, ако обичаме Бога - тогава ще изучаваме свѣта, пъкъ безъ любовъ свѣтътъ не може да се изучава.

Отче нашъ.

XX година

4. Лекция на Обиця Окултенъ класъ

16 октомврий 1940 год., Срѣда, 5ч.с.

Изгрѣвъ.

По пята на любовта

Добрата молитва. Фиръ-фюръ-фенъ.

Ще прочета само няколко стиха от 5-та глава от Евангелието на Йоанъ, 22-24 стихъ.

/Прочете се темата/. Тема, върху която никой не е писал досега.

Качествата на истинския ученик. Ученик е онзи, който никога не остарява. Всъки, който остарява, не е ученик. (Това) е едно правило. Всъки, който всъкога се учи, е ученик. Онзи, който не се учи, не е ученик. Ако започна да ви говоря, всинца няма да се интересувате по единствената причина, понеже занаятията ви сж различни. Занаятът е мода. Занаятът, то сж упражнения, които трбва да се разрешат. Вземете готвачът - от какво се интересува? - Той се интересува от кухнята. Художникът от какво се интересува? -От боитъ, от платното, от четките. Музикантът се интересува от инструментитъ си - от пианото, от цигулката, от китарата. Поеът се интересува от своето перо, от поезията, от стиховетъ. Историкът се интересува от своята история и т.н. Но животът не е само история. Животът не е само кухня. Животът не е само поезия. Сега ще кажете:”Какво нщо е животът?” -Туй, което преживявате, това е животът. Сега вие искате нкакъв живот, въображаем живот, и вие не го знаете. Въ свещенитъ книги е определено, че този живот, към който се стремите, е онзи, истинския живот - да познаем Единнаго, Истиннаго Бога. Този Истинен Бог вие не разбирате. Какво значи Истина? Какво значи Бог? Елементитъ не знаете. Вие не знаете думата Бог колко качества има. Какво разбирате под думата Бог? Какво разбирате под думата Истина? Не само да се каже, че нищо не разбирате. Думата Истина разпо определят хората. Само две нща въ свъта може да говорят за Истината. Само Любовта мо-

же да говори за Истината. Само Мъдростъта може да говори за Истината. Всички други тръбва да мълчатъ. Когато вие искате да говорите за Истината, тръбва да ви посети Любовьта. Тогава имате право да говорите. Когато искате да говорите за Истината, тръбва да ви посети Мъдростъта. Тогава имате право да говорите. Вънъ отъ това, вие тръбва да мълчите. Ще кажете:”Че какво ще научимъ въ мълчанието?” -Нъма по-красиво нъщо отъ мълчанието. Да мълчи човъкъ, красота има (въ това). Красивиятъ човъкъ е мълчаливъ. Въ говора красота не се изявява. Въ говора друго нъщо се изявява. За да бждешъ красивъ, тръбва да бждешъ мълчаливъ. Не мълчаливъ като статуя. Кой човъкъ е мълчаливъ? -Здравиятъ човъкъ, умниятъ човъкъ, добриятъ човъкъ. Тъ сж мълчаливи. Ще кажете:”Много се е говорило”. Има още много да се говори. То е началото на говоренето.

Вие, запримъръ, научили ли сте първата буква А? Не знаете произхода на тази буква какъвъ е. Имате буквата Б, вие знаете буквата Б, но не знаете нейния произходъ. Какъвъ е произходътъ на буквата Б? Вие пишете буквата В, знаете тази буква, употребявате я, но какъвъ е произходътъ ѝ - не знаете. Ако нъкой пжтъ проучватъ най-хубавитъ ябълки, какъ ще ги проучватъ? Ако ги проучватъ теоретически, вие не ще имате едно пълно понятие за тяхъ. Ако, като ги проучватъ и ги вкусватъ, ще имате друго понятие. По какво се отличава една ябълка? Който иска да бжде красивъ - ябълки тръбва да яде. Онзи, който яде ябълки, ще се натовари съ най-гольмитъ страдания. Яденето (на) ябълки е най-скжпото ядене. Като ядешъ, ще ти тръбва такава голяма сума, че като ядешъ три-четири пжти, ще кажешъ:”Нъма да ямъ”. Не че не искашъ да ядешъ, но тръбва да се плаща скжпо. Тогава ще кажете:”Да ядемъ проста храна”. (Но) има опасностъ. Тия, скжпитъ храни, съдържатъ здрави храни за човъка. Тогава, каква е цельта на яденето? Въ годината ще си позволишъ само едно ядене отъ ябълки. То ще ти държи за цъла година, ще те топли. Пъкъ, ако ядете обикновена храна: по нъкой пжтъ ще ядете, но нищо не се добива отъ обикновената храна. Отъ обикновената храна се добиватъ болести. Ту

кракъ ще те заболи, ту хълбокъ ще те заболи, гръбнакъ ще те заболи, рамо ще те заболи, ржка ще те заболи, око, уста, стомахъ, та дробоветъ, та нервностъ - всичко това иде отъ проститъ храни, които сж много евтини - по за единъ, два лева. По нъкой пжтъ имате евтини сладкиши, по нъкой пжтъ - съ яйца направени. Въ тия сладкиши, колкото здрави яйца сж турени, толкозъ и развалени. Какъ ще бждешъ здравъ, като ядешъ нъща, направени отъ развалени яйца? Щомъ се разболъешъ, (това) показва, че храната, която си ялъ (е) била нечиста.

Сега искамъ да разсжждавате. Казвате:”Говорете ни, какъ старитъ хора да се подмладяватъ?” Старитъ хора ще идатъ въ небето. Тамъ има мъсто за стари. Сега, въ цълата епоха, има мъсто само за единъ старъ човъкъ. Приготвява се мъсто само за единъ старъ човъкъ. Въ небето имало 24 старци. Сега се приготвява мъсто още за единъ. Всички вие сте станали кандидати за този, стария човъкъ. Въроятността е много малка. Два милиарда хора има на земята и едва само единъ шансъ. Тогава вие искате нъщо, което не е постижимо. Следъ колко милиона години вие, ако се стремите, ако сте взели билетъ отъ една лотария, която има два милиарда номъра, следъ колко милиона години ще ви се падне най-голъмата премия? Сега не говоря за обезсърдчаване, но за изяснение на нъщата. Казвате:”Остаръхъ”. -Да сте остаръли, азъ (ще) се радвамъ, но не сте остаръли. Казва нъкой:”Ние се подмладихме”. -Но не сте се подмладили. Процесътъ на подмладяването е съвсемъ другъ. Процесътъ на остаряването е съвсемъ другъ. Всички хора, които възприематъ Любовта, се подмладяватъ. Всички, които приематъ Мждростта, остаряватъ. Тогава вие считате, че онзи, който (е) приелъ Любовта, тръбва да му се служи. Вие казвате:”Немощно дете, глупаво”. Право е туй, тъй разбирате Любовта. Казвате:”Всички глупости се вършатъ въ Любовта”. Когато ималъ Любовта, глупости вършилъ. Когато приелъ Мждростта, станалъ слабъ, хилавъ, изкуфъла глава. Казвате:”Той е старъ вече”. Тогава питамъ: Ако Любовта е слаба и Мждростта изкуфяла, кое е съдържанието въ живота? Понятието, което имате за старостта е такава.

Който (е) остарял, казва: "Остарях вече, краката не държат, храносмилането не е добро, не е вкусно, зъбите изпадали". Че какъв човек е това? Той има неправилна мисъл. Той мисли после, как ще свърши живота си. Вие не мислете за свършването на живота. Тя е погрешна идея. Казвате: "Как ще свършим живота?" Ако животът се свършваше, той тогава не заслужаваше да го имаме. Животът не се свършва. Любовта не се дъли, Мъдростта не се притежава. Животът не се завлада. Вие искате да завладате живота. Вие искате Мъдростта да ви стане стежание, Любовта да ви стане слугиня. Тъй съществуват невъзможни въ свѣта. Любовта се спира едва триста хилядна част от секундата покрай човека, като минава при всѣкого, споредъ дефиницията на свѣтлината. Щомъ мине, оставя всичкото благо, което има, и замине. Вие мислите, че Любовта е при васъ. Вие мислите, колко ви обича, пъкъ нея я нѣма, обикаля свѣта.

Вие всички се разочаровате и казвате, че нѣма обичъ. Какво нѣщо е обичътъ и любовта? Да любишъ единъ човекъ, значи да му донесешъ Божието благо. То значи Любовъ. Да обичашъ единъ човекъ, то значи да му донесешъ условията, при които той може да развива тѣзи блага. То е донѣкъде правилното разбиране.

Като ученици, вие трѣбва да разбирате **А**. Всѣкога, когато изучавате **А**, ти ще се товаришъ. Когато се натоваришъ съ единъ наученъ материалъ, то е **А**. Правилно когато се натоваришъ, ще се радвашъ. Когато правилно не се натоваришъ съ знание, то е скръбъ и страдание. Неразбраното **А** е страдание, а разбраното **А** е добродетель. Следователно: страдате, понеже не сте разбрали **А**. Ставате добъръ, понеже сте разбрали **А**. Следователно: всичко зависи отъ **А**-то. Господъ казва за себе си: "Азъ съмъ, който съмъ". На английски е (така): ("I am what I am"). Ти казвашъ: "Азъ съмъ". Щомъ ти си азъ, позналъ ли си Любовта? Ако ти си позналъ Любовта, въ тебе ще се зароди единъ стремежъ да учишъ, ще се подмладишъ. Щомъ се подмладишъ, учението иде като една необходимостъ. Вие сега имате една къща, мислите за къщата (какъ) да я изплатите. Че то не заслужава да мис-

лишъ. После имашъ единъ волъ, мислишъ да го хранишъ. Че този волъ ти ли ще го хранишъ? Той самъ се храни. Казвашъ:”Азъ храня волъ”. Ти имашъ едно дете (и) казвашъ:”Какво ще стане съ детето ми?” Какво ще стане съ детето ти? Че туй дете ти ли си го създалъ? Да мислишъ, какво ще стане съ детето ти, то е все едно, както ученитъ хора сега мислятъ, какво ще стане съ земята следъ милиони години; какво ще стане съ слънцето следъ милиони години. Че щѣло да загасне. Откъде изваждатъ своитъ заключения? Понеже човѣшкитъ огньове загасватъ, (тъ) мислятъ, че и Божественитъ ще загаснатъ. “Олла белиръ” - казватъ турцитъ. Възможно е. Предположение. Защо загасватъ огньоветъ на земята? Отъ икономични съображения. Досега астрономитъ, които сж наблюдавали месечината, виждатъ, че има свѣтли точки и ги обясняватъ по разни начини. Единъ день единъ мой приятель, (на) който му казахъ да наблюдава тия свѣтли мѣста, казва:”Това сж запалени свѣщи на месечината”. Тия хора тамъ сж разбрали вечния огънь и сж запалили отъ бѣла свѣтлина така голѣми свѣщи, че отъ хиляди години свѣтятъ тамъ. Като запали тия, голѣмитъ свѣтила хвърлятъ и сѣнки, и свѣтли лѣчи излизатъ отъ тамъ, грѣятъ се тамъ. Даже, когато месечината е освѣтена отъ слънцето, тогава тѣхната свѣтлина е по-ярка отъ свѣтлината на луната - свѣтлината, която се отразява отъ слънцето. Свѣтлината, която тѣзи точки издаватъ отъ себе си, е по-ярка, отколкото свѣтлината, която приематъ отъ слънцето. Сега вие ще кажете:”Че какво ни интересува, че на месечината имало такива свѣтли точки?” А какво ви интересува? Защото, ако на месечината нѣмаше тия свѣтлини, (а) месечината е главата ви, тогава ще изгасне свѣтлината въ васъ, въ васъ мисълта ще изгасне. Ако изгасне слънцето, животътъ въ васъ ще изгасне, нищо повече. Единъ день, ако започнете да мислите, че слънцето ще изгасне, бѣдете уверени, че вие ще изгубите живота. Ако мислите, че месечината е мъртва, че въ нея всичко е мъртво, нѣма никаква разумностъ, вие ще оглупѣете. Така не се мисли. Богъ създалъ месечината за ума. Той създалъ слънцето за сърдцето. Защото сърдцето има по-голѣма нужда

отъ помощъ. Умътъ има по-малка нужда отъ помощъ. То сѣ редъ разсѣждения. Азъ не искамъ вие да вървате въ тия работи. Това сѣ факти, то не е въпросъ за вѣра. Това сѣ факти, които съществуватъ въ природата. Ние сме тѣсно свързани. Вие започнете да мислите. Азъ не искамъ да ви доказвамъ това. Всѣко нѣщо, което се доказва, то не е истинско. Ако азъ ви определямъ, че човѣкъ е същество съ два крака, съ две рѣще, доказвамъ, че и кокошката е съ два крака, следователно: кокошката е човѣкъ. Но кокошката има ли човѣшка глава? Пѣкъ и краката ѝ не сѣ като човѣшките. Краката ѝ нѣматъ по петъ прѣста. По колко прѣста иматъ? По четири прѣста: три отпредъ и единъ отзадъ. Вие сега мислите по старому. Кокошката - това сѣ старитѣ хора, едновременно старитѣ хора, които сѣ мислили, и споредъ мисълта сѣ я направили. Старитѣ хора едно време направиха кокошката. Азъ и това не искамъ да ви доказвамъ. То нѣма нужда отъ доказателство. Що представя птицата? Тя представя човѣшката мисълъ въ всички свои разнообразни форми. Птицитѣ сѣ емблема на човѣшкия умъ. Че тѣ опериратъ въ едно пространство, по-широко, отколкото млькопитаещитѣ. Млькопитаещитѣ се движатъ върху твърдата почва. Птицитѣ, като се движатъ по твърдата почва, движатъ се и въ въздуха. Птицитѣ отдавна се движатъ въ третото измѣрение. Човѣкътъ едва сега, въ този вѣкъ, започва да се движи въ третото измѣрение. Сега се качва по-горе, отколкото птицитѣ. Хората едно време имаха едно повърхностно познание за пространството. Мислѣха, че пространството е празно горе. Ни най-малко не се оказа, че е празно горе. Сега се оказа, че въ въздуха има горе и планини, и долини, и празно пространство.

Азъ искамъ да оставя всичкитѣ онѣзи работи, които могатъ да ви смущаватъ. Нѣкой пѣтъ, нѣкой ще каже, че нѣкоя мисълъ е много висока. Когато яденето е скѣпо, не яжъ много отъ него. Малко вкуси, само си близни. Не е забранено да го близнешъ. Близни го, само да имашъ едно понятие. Колко ще ти взематъ за една бучка, която струва сто лева, една захарна бучка? Колко ще ти вземе да я близнешъ?

Може да направимъ единъ опитъ: ще донеса една бучка захаръ и всички вие да я близнете само съ върха на езика си. Мислите ли, че тази бучка ще се свърши? Какъ мислите? Може една бучка да не стигне. Азъ мисля, че една бучка ще ви стигне. Сега азъ правя сравнение. Животътъ е една бучка захаръ. Той никога нѣма да се свърши. Ти искашъ да докоснешъ само съ върха на езика си. Достатъчно е да близнешъ, измѣня се състоянието ви. Понеже ние не близваме тази захаръ постоянно.

Въ медицината има две теории: едниъ се наричатъ алопатисти, другитъ - хомеопатисти. Алопатиститъ сѣ (тѣзи), които употребяватъ силнитъ, горчиви дози. Хомеопатиститъ употребяватъ минимални (дозы). Цѣла аптека на хомеопатиститъ може да изпиешъ и да не ти стане нищо. Сега нѣма да ви говоря потѣнкости. Но, ако изпиее само едно шишенце на алопатиститъ, не зная дали ще останете живи. Единъ алопатистъ-лѣкаръ ходилъ въ Азия и лѣкувалъ единъ разболѣлъ се манафинъ*. Далъ му едно шишенце съ лѣкарство и му казалъ да пие по петъ капки сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Щѣло да му вземе 10-20 дена. Манафинътъ си казалъ: "20 дена азъ трѣбва да работя. Я да изпия цѣлото шише, че изведнажъ да оздравѣя". Изпилъ цѣлото шише и заминалъ на онзи свѣтъ. Сега по нѣкой пѣтъ всички правите погрѣшката на манафина. Вие искате всичкитъ блага на живота, като манафина. Ще умрете. Тамъ е всичката ви погрѣшка. Вие искате изведнажъ да станете щастливи. Знаете ли, какво нѣщо е щастieto? Веднага ще умрешъ. Вие мислите да станете щастливи. Вашата нервна система, вашата мозъчна система и всичко, което е въ васъ, не е въ състояние да издържи на ония трептения на щастieto. Вие ще се разложите, ще изчезнете. Та ви трѣбватъ още милиони години, за да се приспособите, едва да близнете малко отъ щастieto. Въ годината по десетина пѣти ще ви дадатъ да близнете. Щастieto е цѣлъ, къмъ която човѣкъ се стреми. Следната култура, която иде, ние я наричаме култура на щастieto. Ще се учите на законитъ на щастieto. Вие не мислите, че щастieto може да ви дойде наготово. Азъ съмъ ви далъ

пътя. Това сж го показали и други. За щастието Любовта е път за сърдцето. Ако искате да добиете щастието чрез сърдцето. Ако искате да добиете щастието чрез ума - Мъдростта е път за него. Следователно: по два път ще дойде щастието въ свѣта. Мекиятъ принципъ е въплътенъ въ женитъ. Женитъ ги наричамъ слугинитъ въ свѣта. Девитъ въ свѣта, младитъ моми, приготвяватъ път за щастието. Тамъ ще дойде чрезъ Любовта. Младитъ момци приготвяватъ път, по който ще дойде Мъдростта. Децата приготвяватъ път, по който ще дойде Истината въ свѣта. Значи, ако вие сте млади моми, приготвявате път за човѣшкото сърдце. Ако вие сте млади момци, приготвявате път за Божествената Мъдростъ. Пъкъ, ако сте дете, приготвявате път за Истината. Казватъ, че децата ще наследятъ Царството Божие. Но, за да наследите Царството Божие, не само трѣбва да бждете дете. Най-първо трѣбва да бждете млада мома, после трѣбва да бждете младъ момъкъ и тогава да бждете дете. Ако вие не сте били млада мома, ако вие не сте били младъ момъкъ, ако вие не сте били млада мома, по който пътъ Любовта да е дошла и, ако не сте били младъ момъкъ, по който пътъ Мъдростта (да) е дошла, вие не може да бждете път на детето, по който Истината може да дойде сега. Това сж мои разбирания.

Цитиратъ сега, че ако не станете като малкитъ деца, не може да влзете въ Царството Божие. Какъ да станешъ малко дете? Религиознитъ хора остаряватъ и децата остаряватъ. На религиознитъ хора главитъ побѣляватъ и на децата побѣляватъ. Питамъ: Каква е разликата? -Има разлика. Има хора, на които главитъ сж побѣлѣли, но космитъ сж остри. Има хора, на които космитъ сж побѣлѣли, но косата е мека. Какъвъ е блиятъ дебелъ косъмъ, какъвъ е тънкиятъ бѣлъ косъмъ? - Голѣма разлика има. Този, съ дебелия косъмъ, макаръ да е остарѣлъ, много на дебело преде. Съ тънкия косъмъ - на тънко преде. Питамъ: Тогава, кога се носятъ дебели дрехи? ЪТова сж редъ разсждения. Дебелитъ дрехи се носятъ зимно време, тънкитъ - пролѣтно и лѣтно време. Ако животътъ се е усложнилъ, ако въ насъ се явява нѣкакво

недоволство, неразположение - де сме ние? На тънко ли предемъ или дебело? Дебели ли дрехи носимъ или тънки? Щомъ страдашъ, ти си съ дебели дрехи, тежи тази дреха.

Казва(те) сега:”Тръбва да се мисли хубаво”. Ти не можешъ да мислишъ хубаво, докато не си страдалъ. Ти не може да мислишъ хубаво, докато не си чувствувалъ хубаво. Въ сегашния животъ всички говорятъ противъ сърдцето. На онѣзи, красивитъ моми, кое (е) развалило тяхната красота? Кое (е) развалило красотата на младитъ момци? -Робството. Младата мома, като стане робиня, изгубва своята красота. Като се ангажира цѣлия день въ кухнята да реже лукъ, пиперъ, домати, съ онази грубата работа...Какво ще стане? Каква красота ще остане? Отъ този, лучения парфюмъ, като седнешъ да режешъ лукъ - плачешъ. Нали сте рѣзали лукъ? Който не върва, нека, като се върне, да вземе отъ лютия лукъ и да го накълца - да види какво ще стане. Ще започнатъ да му текатъ сълзитъ. Че всичкитъ нещастия въ свѣта, отъ какво произтичатъ? Ние постоянно кълцаме лукъ. Необходимо е лукътъ, който е лютъ, да го туришъ въ топла вода, да изгуби отъ своята лютевина. Като го туришъ въ гореща вода, тогава го кълцай, нѣма да ти текатъ сълзитъ. Нѣкои отъ васъ искате да знаете произхода на лука. Отъ голѣмъ произходъ е той, понеже е лукъ. Чесновиятъ лукъ е лѣкаръ. И лукътъ-арпаджикъ е лѣкаръ. Ученъ е той, алопатистъ. И чесънътъ е алопатистъ. Тъ тогава се раздѣлили: въ лука има алопатисти и хомеопатисти. Въ пипера има сладъкъ и лютъ пиперъ.

Въ Америка има едни млади краставици - много люти, като нашитъ шопски чушки. Единъ американски проповѣдникъ обичалъ тия краставички и, като българитъ, носилъ си едно шишенце съ такива малки краставички и си отрѣзвалъ за аперативъ. Пѣтувалъ той веднажъ и така вади шишето, отреже си, пакъ затвори шишенцето. Пѣтувалъ отъ западна Америка за източна, къмъ Ню-Йоркъ. Вижда го единъ другъ господинъ, който никога не е опитвалъ тия краставички, и му казалъ:”Може ли, господине, да ми услужите съ вашето шишенце и азъ да си отрежа”. -”На драго сърдце”. Той никога не е ялъ такива

люти краставички, отрѣзалъ си и по американски започналъ да се задъхва. Казва: ”Ти, господине, какъвъ си?” - ”Проповѣдникъ”. - ”Много пѣти азъ съмъ слушалъ проповѣдниците да говорятъ за огнени камъни. Вие сте първиятъ, който ги носи съ себе си”. Всѣки единъ отъ васъ има такива краставички. По нѣкой пѣтъ предупредете по малко да взематъ отъ тѣзи краставички.

Та казвамъ: Трѣбва да измѣните начина на мисленето си. Азъ гледамъ нѣкой пѣтъ, като ви говоря, вие мислите друго. Вие мислите за вашитъ деца, за вашия мѣжъ, за кухнята, за дрехитъ, за дървата, за кюмюръ*. Казвате: ”Пари, пари трѣбватъ”. Казвате: ”Тѣзи работи сега не ни интересуватъ”. Ако вие сте хора на Любовта и на Мѣдростта, кюмюртъ ще дойде самъ при васъ. Щомъ не иде, не сте. Щомъ дойде Любовта при васъ, щомъ дойде Мѣдростта при васъ, и кюмюртъ ще дойде. Щомъ Любовта не иде, и кюмюртъ го нѣма. Той, кюмюртъ, върви подиръ Любовта. И дървата вървятъ подиръ Любовта. Дето има Любовь и Мѣдрость, подиръ тѣхъ върви и хлѣбтъ, и той влиза тамъ. Дето не е Любовта, хлѣбтъ и да влѣзе, той гледа скоро да излѣзе, иска да се освободи.

Нѣкой пѣтъ нѣкой ме пита: ”Учителю, успѣлъ ли съмъ?” Сега на всинца ви давамъ отговоръ. Всѣки единъ отъ васъ, който не работи съ Любовта, не е успѣлъ. Всѣки единъ отъ васъ, който не работи съ Мѣдростта, не е успѣлъ. Всѣки единъ отъ васъ, който не работи съ Истината, не е успѣлъ. Защо ще ви говоря за празни работи? Подъ думата Любовь азъ разбирамъ онова, вѣчното обновление на човѣшката душа, онова красивото, което Богъ влага. Подмладяването е единъ Божественъ процесъ на Любовта. Въ Бога има желание ние да се подмладимъ. Подмладяването разбира онова щастие, което Богъ постоянно приготвява за насъ и всѣки день Той се изявява. За да преценимъ туй благо е необходима Божествената Мѣдрость. Чрезъ Божествената Мѣдрость вие трѣбва да се учите. Вие сега се учите, докато сте млади. Свършите гимназия, университетъ (и) вие (вече) мислите, че не се нуждаете (отъ повече) учене. Едва тогава вие сте спо-

собни да бъдете добри ученици. Отдъленията, прогимназията, гимназията, университетът - то сж забавачници. Отдъленията е забавачница, прогимназията е забавачница, гимназията е забавачница, университетът е забавачница. Едва като сте минали презъ тия категории на забавачницата, ще влзете въ Училището на Любовта. И вие ще станете ученикъ въ първо отдъление, кждето започватъ да се разкриватъ буквитъ. Нали въ отдъленията се откриватъ буквитъ?

Питаъмъ: Вие, които сте натоварени съ голъми скърби, разбрали ли сте свѣта? - Не сте го разбрали. Като се разтоварите отъ скърбитъ, вие сте въ състояние да разбирате буквата А. А-то е законъ, самъ да се разтоваришъ и самъ да се натоваришъ, колко да носишъ, ни една десета отъ милиграма повече. Голъма погрѣшка правятъ всички хора, че се товарятъ съ ненужни страдания. Мислите, какво ще бжде въ небето. Въ небето ще бждешъ, както си възприелъ Любовта. Въ небето ще бждешъ, както си възприелъ Мждростъта. Въ небето ще бждешъ, както си възприелъ Истината. Азъ не мога да говоря тия нѣща на публиката. Това азъ ви говоря, като на ученици. Вие казвате: "Какви сж тия нѣща?" Като дойдешъ до Любовта, ти ще отворишъ и сърдцето си, и ума, и душата, и духа си - всичко ще отворишъ, за да възприемешъ Любовта. Ще имашъ всичкитъ добродетели. Ще бждешъ готовъ да я възприемешъ. Отъ гледището на Любовта нѣма да мислишъ, че това е лошо, онова е лошо. Отъ името на Любовта - всичко е добро. Като разбирашъ нѣщата - всичко става разумно. Като дойде Любовта, тогава по калъ нѣма да ходишъ. Крила имашъ (и), като дойде калъта - ще хвъркнешъ, и дето е сухо - ще слѣзешъ. Мостове не ти трѣбватъ. Хлѣбъ не ти трѣбва. Крила като имашъ, ще кацнешъ на нѣкоя череша, хлѣбътъ е готовъ. Ще кацнешъ на нѣкоя круша, слива (и) какво ще мислишъ, откъде ще дойде хлѣбътъ? Като дойде Любовта, зима нѣма да има. Снѣгъ ще има, колкото за забавление. Снѣгътъ ще бжде топълъ, не както сега. Вие, като ходите по бѣлия килимъ, ще усѣтите една приятна топлина, която излиза изъ този, студения снѣгъ. Сега този снѣгъ е студенъ по единствената причина,

че Любовта не е тамъ. Въ насъ не е Любовта. Сега снѣгътъ е студенъ по единствената причина, че Мъдростта не е въ насъ. Сега снѣгътъ е студенъ по единствената причина, че Истината не е въ насъ. Азъ не ви говоря, че сте направили погрѣшка. Казвамъ: Ние още не сме готови. Нашиятъ организъмъ не е още готовъ за встѣпителната Любовъ. Ние опитваме една любовъ, която е приготвление на Божествената Любовъ. Когато се яви Любовта, (а) Любовта сега се явява, децата се раждатъ млади. По Бога са млади, по хората ставатъ стари. После дойде Божествената Мъдростъ, направи хората млади. Богъ ги подмладява, хората ги остаряватъ. Ние сега ще престанемъ да остаряваме. Дръжте въ ума си идеята: Не мислете за старостта. И да ви побѣлье главата, не мисли заради нея. Вие, като видите нѣкой старъ човѣкъ, казвате: ”И азъ ще остарѣя”. По този начинъ не остарявайте вече. Попитайте стария човѣкъ, кажете му: ”Ти защо остаря?” Той ще ви каже ето какво: ”Младъ бѣхъ, влюбихъ се въ една мома и тя ми стана другарка. (Тя) ме измѣчи. Роди три-четири деца, и тѣ ме измѣчиха. После тя ме напусна, и децата ме напуснаха. И, както виждашъ, никого нѣмамъ и главата ми побѣля”. Тогава той, стариятъ човѣкъ, ще ви попита: ”Какво да правя сега?” Азъ ще му кажа така: Втори пѣтъ, като дойдешъ на земята, не взимай за другарка мома, въ сърдцето на която любовта не е минала. Не взимай за другарка мома, въ ума на която Мъдростта не е минала. И не взимай за другарка (мома), презъ тѣлото на която Истината не е минала. Казвамъ ви какво трѣбва да се прави. Презъ сърдцето трѣбва да мине Любовта, презъ ума трѣбва да мине Мъдростта и презъ душата трѣбва да мине Истината на една мома и тогава момата е за женитба. Ако искашъ да бѣдешъ щастливъ - жени се за такава мома. Пъкъ, ако искашъ да ти побѣлье главата, жени се за друга мома. Вие ще кажете: ”Ние, които сме сега, да се женимъ ли?” Вие сте чудни. Че вие не по добра воля се оженихте, васъ ви натрапиха женитбата. Като хванатъ нѣкого, че му турятъ шинелъ, шапка и стане войникъ, (а) той не иска да стане войникъ. Когато те турятъ въ затвора, ти не по добра воля отивашъ.

Отивашъ, защото ти налагатъ хората. Отивашъ въ затвора (и) казва-
шъ:”Нѣма какво да се прави”. Ние претърпяваме нѣща на миналото.
Има едно неразбиране, което ни се налага. Че сроднитѣ души трѣбва
да общуватъ - то е законъ. Но, понеже Любовта въ свѣта не царува,
понеже Мѣдростта не царува и понеже Истината не царува, въ след-
ствие на това се зараждатъ всичкитѣ тия нещастия, които въ цѣлия
свѣтъ ги има. Какъ ще възпитаващъ човѣка безъ Любовь, безъ
Мѣдростъ и безъ Истина? Споредъ новото схващане, когато се обли-
чашъ, въ дрехата да има ухание на Любовта. Когато се обличашъ въ
външната форма, въ красотата, въ цвѣта на дрехата да има Мѣдростъ.
Когато се обличашъ, хубавата страна е дрехитѣ да бждатъ топли. Ка-
къ ще стане? Ако ти си овчаръ, ето какъ ще стане тази работа: като
пасешъ овцетѣ, за да се добие тази вълна, ти никога не трѣбва да по-
мислишъ за никоя овца нищо лошо, нито да си нахокалъ нѣкоя овца,
нито да си (я) ударилъ. Ние обичаме да биемъ. Не че въ свѣта не
трѣбва да се бие. Вие съ бухалка биете дрехитѣ. Не е лошо - дрехата
ще се изчисти. Туряте една дреха въ коритото - измжчвате (я), биете
я. Право ли е (това)? -Не е право. Казвате:”Трѣбва да се пере”. Какъ?
Какъ се пере, да кажемъ, една риза? Каква топлина вие туряте на во-
дата, когато перете? На една дреха, когато я перете, не туряйте пове-
че отъ 41 градуса. Сега много жени си осакашатъ рѣцетѣ отъ пране,
осакашатъ си прѣститѣ. Вие, като перете, туряте първо гореща вода,
която е 45-50 и повече градуса. Нѣкога едва можете да издържате го-
рещината. Следъ туй, веднага перете въ студена вода. Първо се раз-
ширяватъ рѣцетѣ, после се свиватъ. Въ туй свиване на организма,
рѣцетѣ започватъ да се втвърдяватъ. Азъ съмъ наблюдавалъ, (когато)
ператъ съ топла вода и после веднага въ студена вода ператъ. Никак-
ва студена вода не туряйте. Перешъ съ топла вода, изпери ги съ то-
пла. И после, като ги изперете, не ги простирайте веднага, но нека да
поседятъ, да ви изсъхнатъ рѣцетѣ. Турете рѣжавици и тогава прост-
рете дрехитѣ на вѣжето. Това е, ако искате да бждете здрави.

После, друго нещо помнете: Никога не вършете една работа, която не обичате. Може някой път да ви заставят насила. Като ученици винаги трябва да вършите една работа по обич. Да не е насила, да кажете: "Няма какво да се прави". Сега говорим какъв трябва да бъде ученикът. Ученикът трябва да върши работа по любов. Любовта трябва да е основа. Туй, което не обичате като свободни, не го вършете. Вършете само онова, което обичате. Имате едно лъкарство. Ако не го обичате, не го вземайте. Ако го обичате, вземете го, ще ви помогне. Имате една дреха. Не я обичате, не я носете. Имате една дреха. Обичате я, обличайте я. Не правете опитъ съ нъща, които не обичате. После, шият ви една дреха. Ако не я обичате, не я носете. Идете при някой шивач. Ако го обичате, той ще ви ушие една хубава дреха. Идете при шивач, когото обичате, че като го погледнете, да го харесате. Ако не го харесате, няма да ви скрои дрехата, както трябва.

Сега не искам да се изпоплашите. Ако се плашите, не сте ученици. Не че вие не сте ученици, ами вие няма да може да се ползвате. Сега някои от вас ще кажете: "Влезъ въ положението ни". Азъ влизамъ въ положението ви.

Азъ бяхъ малко било цвѣте въ планината. Тамъ растяхъ. Всички, които минаваха покрай мене, се усмихваха. Азъ пълнехъ планината съ моето ухание. Единъ день мина красиво ангелче, взе ме отъ планината и ме посади въ своята градина. Първиятъ день, когато се облякохъ съ своята бѣла дрешка, то ме нарече кокиче. Вториятъ день, като се облякохъ съ бѣла дрешка, то ме нарече бѣла роза. Третиятъ день, като се облякохъ съ бѣла дрешка, то ме нарече карамфилче. Четвъртиятъ день, като се облякохъ съ своята бѣла дрешка, то ме нарече зюмбюлче. Кое било туй ангелче? -Туй цвѣте разправя, какъ това ангелче идвало всѣка сутринъ, че го поливало съ водица и се усмихвало. Но единъ день бѣлото кокиче забелязало, че сълзи текатъ отъ очитъ на ангелчето. Питамъ: Защо сж текли сълзи отъ очитъ на ангелчето?

Едно време едно ангелче, като чуло, че Богъ създалъ свѣта, заинтересувало се отъ новия свѣтъ, отишло при единъ голѣмъ ангелъ и му се помолилъ: "Моля ти се, да ме заведешъ въ новия свѣтъ, при хората - при тия, хубавитѣ същества, които Богъ създалъ". Треперило сърдцето на ангелчето да види хората. Голѣмиятъ ангелъ го турилъ на крилата си, донесълъ го на земята. То казало: "Казахъ ти да ме заведешъ при хората, ти ме заведе въ ада". - "Това сж още хората". При сегашнитѣ условия мъчно е човѣкъ да се прояви такъвъ, какъвто е. Всѣки го е страхъ и трепери. Ние нѣмаме още онази свобода на душата, че както Бога да бждемъ въ Божието изобилие. Нѣкои (се) уповаватъ въ Господа безъ да работятъ, безъ да учатъ. Искатъ да бждатъ богати, безъ да иматъ Любовта. Искатъ да бждатъ богати, безъ да иматъ Мѣдростта. Искатъ да бждатъ богати, безъ да иматъ Истината. Богатството е законно, когато е минала Любовта. Богатството е законно, когато е минала Мѣдростта, Истината. Знанието е законно, ако е минала Любовта и Мѣдростта. Здравето е законно, ако е минала Любовта. По този начинъ, ако вървите, ще имате ново разбиране. Всѣки единъ отъ васъ, споредъ това, което разбира, (това) върши. Любовта, както вие я разбирате, я проявявате. Азъ ви говоря за една Любовь, както вашето сърдце я разбира. Че нѣма какво да ми казвате, дали азъ съмъ разбралъ. Щомъ мине Любовта презъ сърдцето, ще я разберете. Ако ви дамъ едно ядене да ядете, нѣма ли да разберете яденето? Питате ме: "Дали е сладка тази ябълка?" Ако ме питате, дали е сладка ябълката, разбирамъ, че има дефектъ въ вашия вкусъ. Щомъ вкусътъ ви е на мѣсто, вие, като ядете ябълката, ще знаете дали е сладка. Азъ виждамъ, като ядете ябълката, образува се една усмивка. Тикусишъ ябълката (и) започнешъ да се чумеришъ. (Тогава) виждамъ, че вкусътъ ти е повреденъ.

Ако нашето сърдце е здраво, ако нашиятъ умъ е здравъ, ако нашата душа е здрава, по човѣшки говоря - нѣщата сж разбрани. Ако сърдцето ни не е здраво, ако умътъ ни не е здравъ - нѣщата всѣкога оставатъ неразбрани.

Сега някои от насъ ще кажете: ”Да бѣхме започнали отрано”. Първитъ хора, Адамъ и Ева, нали започнаха рано. Вие мислите, ако започнете първи, ще направите нѣщо. Най-първо, Адамъ и Ева започнаха въ райската градина, при най-хубавитѣ условия. Тогава поставиха тя да се занимава съ растителното царство. Адамъ да се занимава съ животинското царство, да го изучава. Единъ день, по едно невнимание, ученицитѣ не разбраха и ядоха отъ едно отровно растение. Защото има известни отрови въ природата, като ги ядешъ, най-първо нѣма да чувствувашъ отровата, но следъ 6-7 месеца ще усѣтишъ въздействието на отровата въ себе си. Има и отровни мисли. Една мисъл можешъ да внесешъ въ човѣка и да го отровишъ. Ако се тури човѣкъ въ единъ магнетиченъ сънъ, (а) всички хора не се поддаватъ, но нѣкой човѣкъ съ слаба воля, ако се тури въ магнетичния сънъ и му кажете следъ 6 месеца да иде и да открадне отнѣкъде, като се събуди, той нищо не помни. Но следъ 6 месеца, като дойде въ този определенъ день, той ще иде и ще открадне. Та всички вие вършите нѣкои престѣпления по внушение. Като дойде 6-я мѣсець, ще го направите. Кажете: Днесъ направихъ една глупостъ. Но глупостъта седи, че преди 6 месеца ви турили въ магнетичния сънъ и сѣ ви внушили. И да ви кажа кой ви е внушилъ: или баща ви, или майка ви, или дѣдо ви, или прадѣдо ви. Ако вие вървите по линията на баща си, когато вие сте заченати въ утробата на майката, баща ви намислилъ да направи престѣпление и не го е направилъ, вие ще го направите. Ако бащата е намислилъ да направи нѣщо добро, ако вие вървите по негова линия, той не го е направилъ, като се родишъ - ти ще направишъ доброто. Тѣй щото, като дойдешъ въ живота, каквото е намислилъ баща ти, майка ти, като направишъ това, което тѣ сѣ мислили, тогава ще вършишъ онова, което ти мислишъ. Виждате, какъ сме въ зависимостъ. Затова се говори да имаме добри майки и бащи, за да (ни) улеснятъ. И Любовта трѣбва да дойде въ свѣта, за да улесни възпитанието на хората. Та ви казвамъ: Единствената сила въ свѣта, която може да избави ученицитѣ въ свѣта и цѣлия свѣтъ може да избави отъ лошия

път, то е Любовта. То е като методъ за самовъзпитание, методъ за подмладяване, методъ за здраве, методъ за щастие, за всичко. Любовта, като дойде, Любовта има начини да дойде Мъдростта, да дойде и Истината. Вземете сега като ученици и приложете въ най-малкъ размъръ, хомеопатически, съ малки дози. Представете се единъ църъ* отъ 30-то дѣление. Въ първото дѣление имате единъ резултатъ, (като) отъ 10 грама захаръ. За второто шише ще вземемъ една капка отъ този разтворъ и ще го туримъ въ второто шише, което има пакъ 100 грама. Отъ второто шише ще вземемъ една капка и ще туримъ въ третото. И така ще разреждаме, докато се получи 30-то дѣление. То е една микроскопическа частъ. Тая малка частъ, тия хомеопатически лъкове, въздействуватъ на човѣка. Та казвамъ: Най-малкото усилие въ свѣта, което може да употребите отъ 30-то дѣление, като го вземете, следъ време ще произведе голъмъ резултатъ. Не действайте сега съ голъми дози. То е скъпо, то не е заради васъ. Вие досега сте били все алопатични*. Сега ви препорѣчвамъ метода на хомеопатията*. Следъ туй има други методи. Хората, като дойдатъ да употребятъ този методъ, той ще освободи човѣка. Единъ човѣкъ не може да бѣде свободенъ, ако той не е миналъ по пътя на Мъдростта и Истината. Казвамъ: Въ всинца трѣбва да се създаде желание да учите. И то е хубавото - да учите. Да предпочитате една любовна постѣпка отъ една постѣпка на безлюбието. Сега минавате нѣщо (и) казвате: "Този пътъ, защо ли е?" Виждате единъ червей (и) казвате: "Защо ли Господъ го е създалъ?" Видите магарешки тръни (и) казвате: "Защо ли Господъ ги е създалъ?" Виждате цигански трънъ (и) казвате: "Защо ли Господъ го е създалъ?" Какво седи въ циганския трънъ? - Той е войникъ, въоръженъ съ своето оръжие, война има, циганскиятъ трънъ е въоръженъ. (Той) казва: "Който минава отъ тукъ безъ позволение, не може (да мине)". Сега остава другото въ васъ: "Ами, което досега сме мислили, какво да правимъ съ него?" Ако ме питате, ето какво бихъ ви отговорилъ: Ако азъ имамъ една развалена захаръ, пѣкъ ми дадатъ една бучка отъ хубавата захаръ, ще ида, ще хвърля въ

нкое езеро и въ морето развалената, да се разтопи. Идете въ морето и всичко онова развалено, хвърлете го тамъ, пъкъ дръжте хубавата бучка. Не мислете за другото. Новото така ще дойде въ свѣта. Вие искате да облъчете Божественитѣ нѣща въ човѣшка форма. Тръбва да бъдете майсторъ. Какъ ще си представите, като дойде Любовта? Каква ще (си) я представимъ, като дойде Любовта? Азъ тѣй си я представямъ: Представямъ си една млада мома, която минава презъ всичкитѣ изкушения и мъчнотии, безъ да се огръши. Азъ си представямъ Любовта като младъ момъкъ, който минава презъ всичкитѣ изпитания въ живота, безъ да се огръши. Азъ считамъ, (че е) една мома, която се е занимавала съ Мъдростта, минала всичкитѣ изпитания, безъ да се огръши. И момъкътъ сѣщо. Считамъ, че една мома е минала Истината, която (мома) е минала презъ всичкитѣ изпитания, безъ да изгуби своята свобода. (Нѣкой) казва: "Изгубихъ си свободата". Щомъ си изгубилъ свободата, показва, че не си уменъ. Ако човѣкъ си изгубилъ паритѣ, какво показва това? Може да сѣ скжсани джобоветѣ. Човѣкъ, на който се кжсатъ джобоветѣ, уменъ ли е? Човѣкъ, който забравя нѣщо, уменъ ли е? Човѣкъ, който губи паритѣ си, уменъ ли е? (Нѣкой) казва: "Забравямъ". -Щомъ забравяшъ , коя е причината за забравянето?

Вие сега се зарадвайте, че сте натоварени въ този пѣтъ. Не съжбявайте, че дотукъ сте дошли. Ако не бѣхте така натоварени, не щѣхъ да ви говоря. Азъ говоря на натоваренитѣ. Нѣкой ще каже: "Той е понатоваренъ отъ мене". Всѣки е натоваренъ толкозъ, колкото може да носи. Всѣки отъ васъ се е натоварилъ повече, отколкото може да носи. Има ли нѣкой, който да не е нервентъ? Натоварениятъ повече - не може да трѣпи. Разтовари се, ще станешъ уменъ. Разтовари се, ще станешъ свободентъ. Разтовари се, ще възприемешъ Любовта. Разтоварете се, освободете сърдцето си. Разтоварете сърдцето си отъ голѣмия товаръ. Разтоварете ума си отъ голѣмия товаръ. Да не е натоваренъ умътъ. Нѣкои казватъ: "Тѣ сѣ толкозъ леки мислитѣ". Нѣкой пѣтъ казватъ: "Тежатъ мислитѣ". -Не туряйте тежки мисли. Ако ви дамъ

единъ левъ, какво ще направите? Ако ви дамъ единъ книженъ левъ, единъ сребърень левъ и единъ златень левъ, какво ще направите? Ако азъ съмъ на вашето мѣсто, като взема книжния левъ, ще напиша едно писмо. Като взема сребърния левъ, ще ида да лѣкувамъ хората. А пъкъ, като получа единъ златень левъ, съ него ще ходя да разпространявамъ щастието на хората, да оправямъ пѣтя му. Съ единъ левъ ще оправямъ пѣтя. Иде нѣкой, не е щастливъ. Ще туря златния левъ въ вода да седи 10 секунди и ще кажа:”Пий тази вода и ще ти мине”. Вие, като погледнете, ще кажете:”Единъ книженъ левъ, какво може да направи?” Човѣкътъ на Любовта е мощень. Човѣкътъ на знанието е мощень. Човѣкътъ на свободата е мощень, всичко може да направи. Имате една велика задача въ свѣта. Казвате:”Свърши се”. Свърши се онзи безпорядѣкъ. Ние вече излизаме отъ 13-тата сфера, изъ Кали Юга* излизаме вече. Половината отъ човѣчеството вече е излѣзло и още половината седятъ презъ Червеното море. Половината отъ човѣчеството сѣ го минали и още нѣколко години и всички ще излѣзатъ изъ Кали Юга*. Като излѣзете презъ този периодъ, ще дойдатъ добритѣ условия. Сега тукъ-тамъ ставатъ малки работи. И нѣкои отъ васъ се дразните. Иде една хубава епоха, за която трѣбва да бѣдете готови. Вие казвате:”Какъ ще дойде Царството Божие?” -Иде Царството Божие. Всѣки единъ отъ васъ, който отвори за пръвъ пѣтъ своитѣ кепенци*, Божието ухание ще нахлуе въ стаята и вие ще се стопите. Всичкитѣ само да излѣзете отвънъ, кепенцитѣ си отворете. Затворенитѣ кепенци отворете. Сърдцето е затворено, отворете го. Умътъ е затворень, отворете го. (Духътъ) е затворень, отворете го. Душата е затворена, отворете я. Туй значи, да излѣзете изъ затвора, изъ този дълъгъ затворъ, въ който всички хора сѣ затворени. Като четете апостолъ Павелъ, (той) казва въ посланията, че всички били турени въ затвора. Сега иде общото освобождение на всички ученици. Тия ученици ги наричатъ върващи. Хора на Любовта. Каквито и да сѣ, всички ония, които търсятъ Бога на Любовта, за тѣхъ иде новата епоха. И така, въ Писанието казва Богъ: “Ще се заселя между тѣхъ, тѣ

ще ми бждатъ синове и азъ ще имъ бжда баща, между тяхъ ще жив-
ья. Всички ще бждатъ научени отъ Господа”. Ако Любовта дойде,
всички ще бждатъ научени. Но сега, при сегашнитъ условия, не мо-
жете да бждете научени.

Сега, като излъзете отъвнъ, ще кажете:”Какво искаше Учителътъ
да каже?” Сега, каквото ви казвамъ, нали го разбрахте? Азъ зная, кое
не разбирате. Но, като го близнете малко, нали поразбрахте? Че не
знаете, какво нъщо е щастието, но нали усътихте една малка сладчи-
на. Това онадеждване, малката надежда, която прониква въ сърдцето,
малката надежда, която прониква въ ума, малката надежда, която
прониква въ волята - то сж Божии благословения. Другото е въпросъ
на време. Тия, малкитъ нъща, които сега може да придобиете, следъ
време може да ви донесатъ най-гольмитъ блага, които вие очаквате.
И ви казвамъ думитъ Христови: “Които чуятъ гласа ми, ще станатъ,
ще оживѣятъ, ще възкръснатъ”. Които чуятъ гласа на Любовта, ко-
ито чуятъ гласа на Мѣдростъта, които чуятъ гласа на Истината, тѣ
ще станатъ. Казвамъ: Като сте чули, не туряйте юргана (и) да каже-
те:”Още какво може да стане?” Станете отъ леглото, направете го,
облъчете се хубаво, направете си една благодарствена молитва, че сте
се събудили. Благодарете на Господа, зарадвайте се. Кажете:”Колко е
хубавъ свѣтътъ”.

Днесъ ви говорихъ по пѣтя на Любовта.

Отче нашъ.

XX година

5. Лекция на Общия Окултенъ класъ

23 октомврий 1940 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

Дете, възрастень и старъ

Добрата молитва. Вениръ-Бениръ.

Ще прочета трета глава на Иезекиила, за да видите, какво нъщо е Израилъ. Ще прочета до десети стихъ.

Нъкой пжтъ казваме нъкои работи, които произвеждатъ смущения. Всъко нъщо, което произвежда смущение, не е право. Сега, като ви говоря, ще ви дамъ едно упражнение. Сутринъ, като станете, да знаете какъ да регулирате малко мисълта си. Вие вървите по стария начинъ. Мислите, че каквото вършите, всичко е наредъ. Ако изучавате френски езикъ, ще видите колко мъчно се пише, не е тѣй, както български. Доста трудно е. Отъ старитъ езици, ако се занимавате съ китайски, още по-мъчно е. Тамъ има около 40 хиляди знака за думитъ. После, езикътъ е повече съ еднослог(ови) и двусло(гови) думи (и) много мъчно се говори.

Сега, като правите движение нагоре съ ржцетъ, ще поемате въздухъ. Като поставите ржцетъ настрани, ще задържате въздуха. Като свивате ржцетъ отпредъ, предъ гърдитъ, ще издишате полека. Всички движения, които правите, трѣбва да се осмислятъ. И въ гимнастикитъ, които правимъ, когато вдигате ржцетъ си, по нъкой пжтъ вие не поемате въздухъ; като простирате ржцетъ настрани, не задържате въздуха; и, когато свивате ржцетъ отпредъ, не издишате. Сега нъкои отъ васъ може да мислите, че това не е важно. Важни работи сж.

|||| Колко имате тукъ - 1111. Да прибавимъ сега едно нищо. 11110. Ти ще направишъ нъкой пжтъ нъкоя погрѣшка, която нищо не е, (но) тази погрѣшка, турена, става 11110. Ако туришъ още едно нищо, става още повече - 111100. Ако турите още едно нищо, става 1111000. Така се създава една теория. (Нъкои) казватъ:”То е карма*”. Че е карма - да, карма е. Оплетешъ една мрежа отъ нищо, въ която така се оплетешъ, като петелъ въ кълчища. Виждали ли сте петелъ въ кълчища?

Петелът влезе въ кълчищата, иска да рови. Като се оплете, кълве, кълве, не го пушат кълчищата. Та няма ли кълчища, въ които (и) вие сте се оплели? Вие казвате: "Каква ми е кармата?" Казвамъ: Кармата, то е единъ петелъ въ кълчища. Ако му стигаше умътъ влакно по влакно да ги кжса, щеше да се освободи. Но той ги кълве. И колкото повече ги кълве, толкова повече се оплита. Сега вие може да се оплетете въ вашата мисълъ. Вие можете да направите една нишка отъ центроветъ на вашето мозъчно вещество за самосъхранение и да свържите това влакно съ причинния свѣтъ - причини и последствия. Туй влакно, отдолу ще го проточите нагоре като паяжина. Какво ще ви послужи сега (това)? -Ще направишъ едно влакно за самосъхранение. Да кажемъ, вие денемъ туряте една ограда отъ бодливъ телъ, за да се пазите отъ животнитѣ, отъ млекопитаещитѣ, които обичатъ да тъпчатъ. Единъ день забравите, че вие имате бодливъ телъ, вървите и вие попадате въ същата мрежа. Та често човѣкъ съ своитѣ мисли, съ своето верую, съ ония закони, които той (си) е направилъ, самъ той попада въ тяхъ. Казвамъ сега: Защо свободно човѣкъ да не може да диша? Може ли свободно да диша? -Ако човѣкъ не може да диша (свободно), азъ да ви кажа съдбата (му) следъ десетъ години каква ще бѣде. Ти, следъ десетъ години, ще умрешъ. Ще ти пѣятъ "Отче нашъ" за небето. Ако искашъ по-дълго отъ десетъ години да живѣешъ, тогава ще дишашъ плавно, бавно, безъ да се забелязва нѣкакво движение отвънъ. */Учительтъ показва хармонично дишане, безъ отвънъ да се забележи нѣкакво разпуцане на гръдния кошъ/*. Азъ дишахъ хармонично. Като дишашъ хармонично, дробоветъ пѣятъ. Онзи, който започва да диша правилно, започва да чувствува една музика. То сж милиони клетки, които, като влиза въздуха, тѣ сж като оркестранти. То е единъ голѣмъ оркестъръ - нѣколко милиона клетки. Като дишашъ - всички свирятъ, пѣятъ. Не само да ги чувате, когато кашляте.

Сега вие искате да идете при Господа. Казвате: "Да видимъ Христа, да (Му) кажемъ колко сме пострадали на земята". Който не се е научилъ да диша (така), че като диша - дробоветъ да пѣятъ, той ще

иде въ небето (така), че никой няма да го види. Казвате: ”Въ небето ще слушамъ”. Ти тукъ си глухъ, че тамъ (ли) ще слушашъ? И този животъ на земята е така хубавъ, както ангелскиятъ. Всъко нъщо е на мѣсто, като се изпълни функцията (му). Казвате: ”Дотегна ми да нося това тѣло”. Какво тѣло искате вие? Ако имате едно леко тѣло, ще литнете въ въздуха, ще седите нѣкъде. И, ако не разбирате закона, знаете (ли) въ какво смѣшно положение ще бѣдете? - Души, които се осовобождаватъ отъ тѣлото си, които не сѣ запознати съ законитѣ, седятъ въ въздуха като балони. Дойде вѣтрътъ, тѣ могатъ по желание да се движатъ, вѣтрътъ ги носи насамъ-натамъ, блѣска ги въ нѣкое дърво, блѣсне ги въ нѣкоя стена. Тѣ се чудятъ, какъ не сѣ свободни. Дойде една душа около тебе, върти се около тебе (и) не знае кѣде да влѣзе. Върти се в кѣщи, само току се блѣска въ тѣлото, блѣска се въ главата, оттамъ-отсамъ се блѣска. Ти по нѣкой пътъ чувствувашъ умрѣлитъ (и) казвашъ: ”Нѣкой дяволъ е дошълъ”. А то е нѣкой глупавъ волъ - само се трие около тебе, както се триятъ около дърветата. Тия паразити ги хапятъ и тѣ се триятъ. Единъ духъ като дойде, нѣкой вашъ близъкъ като дойде, трие се около васъ. Тогава въ васъ се образува нѣкаква слабостъ. Слабостъта на такива души е, като дойдатъ, да се триятъ около (тебе) и ти образуватъ слабостъ. Това е теория сега. Пъкъ, ако тази душа е разумна, ако влѣзе вътре, тя ще ви принесе едно благословение, тя ще бѣде като слънчевъ лѣчъ, който идва. Вие ще се зарадвате.

Та казвамъ: Сега ще направимъ едно упражнение разумно. Станете. Бавно издигате рѣцетъ нагоре, надъ главата, и допирате върха на прѣститъ - поемате въздуха бавно. Спускате рѣцетъ настрани, до височината на раменетъ - задържате въздуха. Свивате рѣцетъ една срещу друга предъ гърдитъ и издишвате. Рѣцетъ се спускатъ отстрани и наново се прави упражнението нѣколко пъти. Седнете.

Всѣка работа, въ която умътъ не присѣствува, всѣка работа, въ която умътъ не взема участие, никога не може да успѣе. Всѣка една добродетель, въ която сърдцето не взема участие, и тя не може да

принесе някаква полза. Всъкога, когато правите известно движение, ако не спазвате известни правила, ако вашият умъ не присъствува, ако вашето сърдце и вашата сила не присъствуватъ, тогава всичкитъ ви работи не може да прогресиратъ. Общо казано: Тамъ, дето умътъ присъствува, може да се ползувашъ. Като правишъ едно движение съ ръцетъ, умътъ да присъствува въ туй движение. Като поемашъ въздуха, умътъ ти да присъствува, съ въздуха да дойде въ дробоветъ. Това е едно здравословно състояние. Та понякога, когато вие сте неразположени, умътъ не присъствува. Ти правишъ едно упражнение, (а) умътъ (ти) е разсѣянъ. Обидилъ те нѣкой, ти си мислишъ за обидата и правишъ упражнението. Нѣкой пътъ може да те обиди нѣкое куче. Вървишъ по пътя, нахвърли се едно куче, стреснешъ се, уплаши те. Ти вървишъ по пътя и си мислишъ, какъ тѣй да те стресне и да те уплаши. Защо да нѣмаше нѣщо да хвърлишъ на това куче, да го удабришъ, какъ нѣмаше нѣкой камъкъ. “Какъ тѣй да смѣе да ме нападне”. Държишъ това въ ума си. Ако речете всѣко куче да го плашите, какво ще стане? Ако умътъ ви е на мѣсто, кучето никога нѣма да се нахвърли отгоре ви. Може да направишъ опитъ: ако вървишъ (и) мислишъ, и будно е съзнанието, кучето може да го държишъ настрана, на 20 крачки отдалеч(ено) отъ тебе. Ти, като вървишъ, да го гледашъ отзадъ кѣде е. Щомъ си захласнатъ, напада те. Щомъ речешъ да мислишъ, туй куче ти го гледашъ. Докато го гледашъ кучето, то не може да те нападне. И лошитъ мисли сѣ сѣщо като кучетата. Ако умътъ е буденъ, лошитъ мисли не се приближаватъ. Щомъ си захласнатъ нѣкъде, лошата мисль вече ще дойде.

Казвамъ: Първото нѣщо е да имате присъствие на вашия умъ. Богъ ви е далъ ума. Едно отъ най-гольмитъ благословения е умътъ на човѣка, което Богъ му е далъ. Сега всички сѣ ви проповѣдвали. Вие мислите за Божиитъ благословения. Богъ ви далъ дарби. Но Богъ на всичкитъ хора е далъ известенъ материалъ да го обработватъ. Ако дарбитъ, които Богъ ви далъ, не ги обработвате, не ги упражнявате, ако не работите съ тяхъ, вие не можете да се ползвате отъ това бла-

го. Да кажемъ, ти имашъ единъ отличенъ гласъ, но никога не пъешъ. Защо ти е този гласъ? Нъкаква полза не принася никому. Като пъешъ, не мисли защо ще пъешъ. Ти, като пъешъ, принасяшъ полза и на себе си, принасяшъ полза и на другитъ хора. Като правишъ добро, ти принасяшъ полза на есебе си. Доброто е основата, върху която почива човъшкото здраве. Човъкъ безъ добродетели не може да бжде здравъ. Безъ добро, той ще свърши зле. Ако има добродетели, много добре ще свърши. Туй сж правила. Не гледайте, че (на) нъкой човъкъ му върви всичко. Безъ добродетели нищо не върви. Ако и да е последенъ сиромашъ, ако придобива добродетели, той добре ще свърши.

Сега, азъ толкозъ години съмъ ви говорилъ и нъкои отъ васъ сте приложили нъщо вече. Не може да не приложите. Толкозъ години при мене вие сте нагорещени като жельзото, което турятъ въ огъня. Ще се нагорещите и оттатъка ще минете. Ще излъзете изъ огъня, ще изстинете пакъ. Виждамъ, че това не е полезно. Полезно е, ще кажете:”Топли бѣхме едно време, сега изстинахме”. Азъ искамъ огъньтъ да бжде органически, не да се нагорещявате отвънъ, но да се нагорещявате отвътре. Като мислите, като чувствувате, като упражнявате волята си, трѣбва да образувате тази Божествена топлина. Сега туй е хигиена. Нъкой казва:”Какво ще ядемъ?” Ти може да ядешъ само сухъ хлѣбъ, ако умътъ присѣствува. (Тогава) ще се ползувашъ много повече, отколкото, ако ядешъ пищна храна. Ядешъ пищна храна, но не си доволенъ - туй ядене не е хубаво, маслото не е хубаво...Въ сегашнитъ времена, ако си беденъ, искашъ изобилно масло, пѣкъ нѣма. Изъ въздуха масло може да вземете. Тамъ е пълно съ масло. Човъкъ, съ своето самовъзпитание, (е) изопачилъ организма си. Всичкитъ клетки, отъ които той е създаденъ, сж разумни. Ако тази клетка, която е царица, въ човъка има една клетка, около която милиарди клетки сж се събрали и образували единъ организъмъ. Ако той е лакомъ, предаде своята лакомия на клеткитъ и тѣ сж лакоми. Тѣ сж малки такова сжщества, но въ тѣхъ се зароди една голѣма лакомия, като на слонъ. Искатъ много да имъ даватъ, че много ще яде той. Той иска да

събере цѣлъ хамбаръ, пѣленъ съ милиони кила жито, да има да яде. Безполезно е това. Тръгнешъ на пѣтъ, туришъ 4-5 кила хлѣбъ, казва-шъ:”Нѣма да ми стигне”. Лакомия е това. Ще възпиташъ тия клетки, всички да бждатъ икономисти. Че много малко имъ трѣбва. Много малко ни трѣбва въ свѣта. Трѣбва за бждеще да градимъ своето щастие въ онова, което ни е дадено. Ако ние, отъ Божията Любовь, която се излива въ въздуха, не можемъ да вземемъ нѣщо; ако отъ Божията Любовь, която се излива въ свѣтлината, не можемъ да вземемъ отъ нея нѣщо; ако отъ Божията Любовь, която се излива въ водата, не можемъ да вземемъ нѣщо; ако отъ Божията Любовь, която се излива въ храната, не можемъ да вземемъ нѣщо - отъ кѣде ще вземемъ? Търсимъ своето щастие въ паритѣ.

Споредъ окултната наука Лондонъ е главата на Маммона*, на Бога на паритѣ. Всичкитѣ финансиста тамъ бѣха. Какво стана (съ) тази глава сега? -Мачкатъ тази глава на този змей на паритѣ. Лондонъ мислеше, че е осигуренъ. Той кораби си имаше, всичко имаше, но падатъ бомби, голѣми бомби, взривни вещества. Трѣбва нѣкой отъ васъ да го пратимъ въ Лондонъ, да види какво е, че да дойде да ни разправи. Поне 24 часа да е вѣтре въ скривалищата на Лондонъ. Пита ме единъ:”Какво прави английскиятъ кралъ?” Казвамъ:”Седи вѣтре въ избитъ, крие се по 4-5 пѣти”. Кралъ на цѣла империя, която има 400 милиона поданици, но, като дойдатъ бомбитѣ, и той се крие въ скривалище то. Ударятъ сиренитѣ - скриватъ се. Съобщатъ, че нѣма опасност - излѣзатъ вѣнъ. Пакъ се чуятъ сиренитѣ - пакъ въ скривалищата. И той се крие по нѣкой пѣтъ по два часа. Царско скривалище, по-добре осветено, съ удобство, но чува пукота и като царъ. Сега ще ви направя едно сравнение: всичкитѣ лоши мисли, това сѣ бомби, които дяволътъ, по нѣкой пѣтъ, спуща. Трѣбва да знаешъ, че идатъ. Трѣбва да имашъ единъ разбранъ духъ, да знаешъ какъ да мислишъ. Ако не знаешъ какъ да мислишъ, ще се намѣришъ като въ Лондонъ. Балонитѣ, които пуснаха за да пазятъ Лондонъ, мислѣха, че сѣ осигурени, че нѣма да могатъ да минатъ германцитѣ. Но защитата не бѣше така

силна. Излъгаха се. Англичанитъ направиха погрѣшка така, както направили паяцитъ. Тъ мислили, че сѣ много учени вече. Дошло известие, че единъ слонъ ще посети царството на паяцитъ. Тъ казватъ: "Какъ слонъ насъ ще посети, (какъ) ще мине презъ нашитъ градове? Ние ще му дадемъ да разбере. Само да дойде въ нашитъ градове". Явили се всичкитъ инженери, сновали презъ улицитъ, задрѣсти ги и казватъ: "Само да мине сега, да види какъ се минава презъ царството на паяцитъ". Дошълъ слонътъ, миналъ презъ улицитъ, ходилъ навсѣкѣде. Тъ започнали да мислятъ, какво сътресение (сѣ) предизвикали тѣхнитъ прегради. Пратили своитъ кореспонденти да разбератъ, какво сътресение (е) усѣтилъ (слона). (Той) казалъ: "Никакво сътресение не усѣтихъ".

Ако вие мислите да спънете дявола като паяцитъ, ще ядете попарата му. Сега - другата страна. Хубавата страна на всѣка война е, че тогава човѣкъ прави нѣща, които иначе, при други условия, не иска да ги направи. Казвате: "Това е невъзможно, какъ ще го направя? Невъзможно нѣщо". Виждате тѣзи англичани и германци (какъ) вечерно време трѣгватъ изъ въздуха съ аеропланитъ си. Никаква свѣтлина нѣма и намиратъ Лондонъ. Не само го намиратъ, но въ въздуха се биятъ. Нѣкой може да се върне, нѣкой може да не се върне. Каква смѣлость иматъ тия хора. Като дадатъ заповѣдь, хичъ не мислятъ, длѣжностъ е. Всичко забравятъ (и) казватъ: "Ще се биемъ за отечеството". (Това е) една похвална черта. Невъзможно е, (но) той отива човѣкътъ и намира Лондонъ. Нѣкой отъ насъ, и денемъ да го пратимъ, не може да го намѣри. Вие питате: "Защо трѣбва да го направимъ?"

Защо въ българския езикъ изхвърлиха ? И други букви изхвърлиха? (Нѣкои) питатъ: "Защо е въ български този малъкъ еръ - Ъ?" Нѣкои букви могатъ да се изхвърлятъ, но нѣкои букви не трѣбва да се изхвърлятъ. Може да направишъ една цигулка съ три струни, но съ четири струни е по-хубава. Може да имашъ една китара съ четири струни, но ако имашъ съ шестъ струни е по-хубава. Ако имашъ една

арфа, не четири, но 36 струни (й) тръбватъ. Вие свирили ли сте на арфа? Не е така лесна работа. Азъ по нѣкой пѣтъ опростотворявамъ работитѣ и вие мислите, че е лесна работа. Не е лесно. Азъ съ мисълта си може да накарамъ единъ французинъ да ми отговори, безъ да му говоря на френски. Или единъ англичанинъ, безъ да му говоря, може да го заставя да ми каже, че е на мое разположение. Има единъ езикъ, на който хората говорятъ. Като го погледна, казва: ”На ваше разположение”. Веднага ще ми послужи. Ако не зная какъ да мисля, ще се намѣря въ трудно положение. Ще се намѣря въ положението на онзи французинъ въ Севастополската война, (който) билъ въ Варненско, въ едно село българско, (и) говорѣлъ на единъ старъ българинъ на френски, искалъ му нѣщо. Българинътъ му казалъ: ”А бе синко, какъ майка ти да не те научи да говоришъ български? Че какво искашъ отъ мене?” Той (французинътъ) направилъ единъ кръгъ. Разкопава го. Хваща си прѣста и съ другата рѣка показва, като че дои. (Българинътъ) казва: ”Така ми кажи”. Доная му млѣкото.

Та казвамъ: Ние, като правимъ упражнението, си дигаме рѣцетъ нагоре, като французина, за да ни разбератъ отъ невидимия свѣтъ. Защото човѣкъ трѣбва да си въздействува. Всичкитѣ движения сѣ за волята. Ако ти не движишъ рѣцетъ си, волята ти ще остане слаба. Ако мислишъ ти за ума си, ако чувствувашъ ти за чувствата си, ако не движишъ съразмѣрно краката както трѣбва, рѣцетъ, прѣстите ти - волята ти ще остане слаба. Ние искаме да ви дадемъ нѣкои правила, защото иначе ще паднете въ друга крайностъ. Нѣкой пѣтъ ти се усѣщахъ неразположенъ, обиденъ си. Върнешъ се неразположенъ, работитѣ не вървятъ. Тѣй си нахохоренъ, върнешъ се въ кѣщи, ще намѣришъ децата виновни, дѣщерята, слугитѣ, всички сѣ виновни. Ще намѣришъ причина, че кѣщата не е очистена, че възглавницитѣ не сѣ на мѣсто. Все ще намѣришъ нѣкаква причина. Ти още отдалече като идешъ въ кѣщи, спри се и преди да влѣзешъ, започни да гладишъ първия прѣстъ (на) едната и после на другата рѣка. Кажи: ”Малко благородни чувства ми трѣбватъ. Тѣ не сѣ виновни, че имамъ нераз-

положение отвън. Не сж виновни децата, слугитъ. Малко благородство ми тръбва”. Поглади първитъ пръсти на рѣцетъ си последователно. После поглади срьдния пръстъ. Тръбва да бждешъ справедливъ. После поглади (пакъ) третия пръстъ. Тръбва да имашъ едно засмѣно лице, не начумерено, (не) да заповѣдвашъ, че властъ имашъ. Ти тогава влѣзъ въ кѣщи, ще тръгне работата. Нѣма да има грѣмотевици, нѣма да има бури. Който не знае, ще каже:”Какъвъ дяволъ бѣше, не зная”. На български думата “дяволъ” има лошъ смисълъ. Азъ бихъ желалъ да имате характера на дявола. Такова постоянство - като го изпѣдишъ изъ вратата, влиза презъ коминя; ако го изпѣдишъ изъ коминя, влиза презъ нѣкоя малка дупка и ще те убеди, че не можешъ безъ него. Толкозъ години не се обезсърдчава. Като дойде, той използва всичкитъ условия на живота. По нѣкой пѣтъ той така се настани, че взема вашата страна, като че сте вие, и ви дава съветъ. Не тръбва да се прекланяшъ, да те мислятъ, че си толкова глупавъ. Тръбва да ги сплашишъ. Ти го слушашъ. Азъ веднажъ гледахъ една кокошка. Тя се наежила съ пиленцата си, минава единъ волъ, тя го клѣвне. Голѣмиятъ волъ се отби (и) казва:”Хайде да нѣмамъ работа съ една кокошка, да ми се смѣятъ. Да е нѣкой герой - разбирамъ”. Тя седи и по едно време минава едно куче. Кокошката казва:”Азъ вола сплашихъ” (и) отива да клѣвне кучето. Но онова куче като се нахвърли отгоре ѝ, тя се разкрѣка. То веднага обяви война на кокошката, не каза както вола. Нахвърли се отгоре на кокошката. Тя изкрѣка, повика пилцитъ си. Не отваряйте война, не мислете, че ако сте сплашили единъ волъ, ще сплашите кучето. Кучето не се плаши. То е смѣло.

Сега направете едно сравнение. (Съ) всичкитъ мѣчнотии, които идатъ въ свѣта, тръбва да се справимъ по единъ разуменъ начинъ. Ако знаемъ, какъ да се справимъ, лесно минаватъ работитъ. Да кажемъ по нѣкой пѣтъ вие говорите тукъ. Нѣмате търпение да изслушате нѣкого. Изслушайте го. Нека си каже, както мисли. Може да се не съгласявате съ неговото мнение, но го изслушайте до края. Харесвамъ въ турцитъ има една хубава черта. Като влѣзе нѣкой турчинъ въ

нѣкоя турска одая*, разправя небивалици, но другитѣ го слушатѣ и казватѣ:”Олла белирѣ*”. Може да имѣ разправя небивалици. Каквото и да разправя, другитѣ го слушатѣ. Той, турчинѣтъ, ще си поглади брадата и ще каже:”Олла белирѣ”. Българитѣ, ако сѣ, щомѣ влѣзе - ще кажатѣ:”Какво го слушатѣ, той лѣже”. Нѣкой отѣ васѣ разправятѣ за нѣкои нѣща. Не че тѣ лѣжатѣ, но преувеличаватѣ. Казва:”Видѣхѣ една змия, по-дебела отѣ рѣката ми”. -”Колко бѣше дѣлга?” -”3-4 метра”. Пѣкъ тя не може да бѣде толкова дѣлга тукѣ. Българинѣтъ обича да преувеличава. Въ него чувството да преувеличава е развито. И той си служи сѣ голѣми преувеличения. Казва:”То свѣтъ - свѣтъ. Яйце да хвърлишѣ - нѣма де да падне”. А то колко били - хиляда души. Та единѣ турчинѣ разправятѣ на единѣ българинѣ, че имало много, много войска, на хиляда мѣста - по хиляди войници. Българинѣтъ му казва:”Ефенди*, то орѣхи да сѣ, нѣма да се събератѣ”. Турчинѣтъ вѣрва. Та казвамѣ: Когато въ единѣ човѣкъ има развито чувство на преувеличаване, този човѣкъ може да бѣде поетѣ. Може хубаво да пише. Онзи поетѣ, който има това чувство развито, има изященѣ стилѣ, украсенѣ. Туй чувство е да увеличавашѣ. У нѣкои това чувство не е така развито, стилѣтъ (имѣ) не може да бѣде така богатѣ, беденѣ е стилѣтъ (имѣ). Той е сухѣ, отривистѣ, проза е това. Поезия е, дето е това чувство развито. Казва:”Срѣщнахѣ много високѣ човѣкъ”. - ”Колко високѣ?” -”Два метра”. Тукѣ, на Изгрѣва, нѣмаме два метра високи. Имаме единѣ братѣ, който е високѣ, но мисля, че има 190 сантиметра - трѣбватѣ му още 10 сантиметра. Вие най-първо премерѣте на стената два метра, ако искате да си представите колко е два метра височина. Има високи хора - два метра и два метра и половина. Има и по-високи. Но сега въ природата много високи хора не сѣ удобни. Тя иска по-низки хора - по-разумно е, по-икономично. Ако ти си два метра и половина високѣ въ този вѣкъ, колко ще дадешѣ за дрехи, за обувѣа, после за храна. Та всичкитѣ онѣа хора, които сѣ умрѣли, сѣ навлѣзли въ чувствения свѣтъ. Ние имаме голѣми желанѣя, голѣми постижения. Тѣ нека дойдатѣ въ мисловия свѣтъ, тамѣ

има условия. Въ мисълта свѣтътъ е широкъ, тамъ може да боравишъ съ каквито искашъ мисли. Дойдешъ въ физическия свѣтъ - тѣлото ти (трѣбва) да е малко. Не ти трѣбва голѣмо тѣло. И желаня не ти трѣбватъ много голѣми. Но трѣбва да знаешъ, че на земята нѣмашъ условия да постигнешъ туй, което искашъ. Трѣбва да знаешъ, че ще свършишъ много зле, ще заминешъ зле. Като се родимъ - вратата сѣ широки. Като дойде на излизане - съ игла трѣбва да излизашъ. Като дойдешъ тамъ, ще се намѣришъ задрѣстенъ. Трѣбва да имаме и чувства. Като започнете съ Любовта, започнете най-първо съ малката Любов и да се увеличава повече. Ако започнете съ изобилието, ще дойдете до дъното на фунията. Ако влѣзете презъ фунията, презъ тѣсното, само тогава ще дойдете до широката врата. Започнете отъ малкото къмъ голѣмото. Има известни погрѣшки, които трѣбва да поправите. Имаме доста погрѣшки, които трѣбва да се поправятъ. Вие седите нѣкой път и съ краката ритате, или съ рѣцетъ мърдате. То сѣ несъзнателни движения. Не е хубаво да седите тѣй. По нѣкой път ви наблюдавамъ и вие си обръщате главата, когато влѣзе нѣкой. Вие седите спокойно, може да го видите отстрана, отзадъ. Ако иде, може пакъ да го видите. Учете се да виждате отзадъ. Влиза нѣкой - отзадъ да го видите. Не е мъчна работа. Упражнявайте се. Като влѣзе нѣкой, седете тихо и спокойно като квакери*, никой да се не обръща. Сега всѣко движение, което правимъ, трѣбва да бѣде разумно. Като подвижимъ ржката, като подвижимъ очитъ, главата, въ всѣко движение да присѣствува мисълта, ти да бѣдешъ благодаренъ за движението, което става. Защото добриятъ животъ, разумниятъ животъ, силниятъ животъ - той е направенъ отъ разумни движения. Всички трѣбва да работимъ и да изработимъ едно тѣло. Не да бѣдатъ рѣцетъ ни груби. Строежъ трѣбва. Всички имате желание да бѣдете хубави, мажете се, но не сѣ мазилки това. Кжщата трѣбва да се намаже хубаво, трѣбва да се изгради хубаво. Като ви погледна челото, ще видя, че вие сте неспокойни. Щомъ човѣкъ не мисли, челото има особени бръчки. Започва да се изкривява. Ще се научите да мислите и това ще

се види на челото. Да знае челото, че има единъ господарь. Всъки день ще вземете едно огледало, като погледнете - дали ще се харесате. Погледнете челото, дали ще го харесате. Погледнете носа, погледнете устата си, ушитъ си.

Вие мислите за нъща, които не сж реални. Минава нъкой вашъ приятель замисленъ, не ви поздравява. Има си нъкаква работа. Коя е причината, че не ви (е) поздравилъ? Че научете се да се поздравявате отъ ума. Поздравлението седи отъ ума на човъка. Щомъ азъ мисля за единъ човъкъ, азъ го поздравявамъ. Отдалече като го видя, може да не го поздравя, но като мисля за него - то е поздравление. Отдалече тръбва да се поздравявате. Всичко седи въ ума ви. Ако не поздравя, тогава въ васъ ще дойде онова подозрение. Ако умътъ ви не е буденъ, тогава какъ ще ви говори Господъ? Че какъ ще чуете гласа му? Има единъ гласъ, който иде до ушитъ. Той не е правиленъ. Има единъ гласъ, който говори отдолу. И долното говорене нищо не струва. Нъкой пътъ отдалече усъщашъ една свѣтлина. Ако сте ясновидецъ, ако нъкой човъкъ е свързанъ съ невидимия свѣтъ, вие ще видите единъ снопъ отъ свѣтлина, която излиза отъ главата му отгоре. Или вие самъ ще чувствате, че отвътре, отъ духовния свѣтъ, иде една свѣтлина отъ 45 градуса. Всъкога, когато се молите, всички хора взематъ туй направление на 45 градуса. По тази посока иде свѣтлината. Тъзи 45 градуса съответствуватъ на четвъртото измѣрение. Не че оттамъ иде то. Иде отвътре онова, което говори, но то има едно отражение да се върне пакъ назадъ. Ученитъ хора обясняватъ: отъ слънцето иде една свѣтлина, която, като влѣзе въ областъта на земята, удря се въ областъта на земята, превръща се въ земна свѣтлина, която осветява всичкитъ предмети.

Всѣка една мисль въ човъка тръбва да направи едно отражение. Ако вашата мисль не се пречупва въ вашия мозъкъ, тогава се образува едно студено течение, ще се намъришъ въ полюситъ на живота. Тръбва да има топлина, за да растатъ чувствата. И да се проявяватъ мислитъ - пакъ тръбва да има топлина. Не такава, обикновена топли-

на. Ако главата ти е топла отпредъ, то е неестествено положение. Всякога челото, като го пипнете, тръбва да бѣде малко хладно. Ако рѣцетъ ви сѣ постоянно студени, не е здравословно. Всякога тръбва да правите упражнения, че рѣцетъ въ по-голямата частъ на деня да ви бѣдатъ топли. Има една топлина, приятна на рѣцетъ. И краката ви тръбва да бѣдатъ топли. Щомъ сѣ студени краката, концентрирайте вашата мисль. Започнете да мислите по 5, 10, 15 минути за краката си - ще се стоплятъ. Ако рѣцетъ ви сѣ студени, мислете 10, 15 минути за рѣцетъ - ще се стоплятъ рѣцетъ ви. Боли ви грѣбначния стѣлбъ. Всичкитъ болести, които идатъ, тѣ ви правятъ едно добро. Боли те рамото, ти за рамото никога не си мислилъ. Като те заболи рамото, ти за него постоянно мислишь. Като мислишь за рамото, ти му правишь едно благо. Нѣкой пѣтъ те заболи кръста. Ти никога не си мислилъ за кръста. Като те боли, постоянно мислишь за кръста, постоянно вече мислишь за кръста. Не оставяйте насила съ болестъ да ви каратъ да мислите за тѣлото. По нѣкой пѣтъ презъ деня, сутринъ, вечеръ, помисли си за грѣбначния стѣлбъ. Той е единъ стѣлбъ, така хубаво направенъ, че ако той не функционира правилно, ти не може да дишашъ правилно, не може да мърдашь рѣцетъ правилно, очитъ си не може да мърдашь, краката си не може да мърдашь. Отъ доброто разположение на грѣбначния стѣлбъ, ако той функционира правилно, нервитъ, които излизатъ оттамъ, всичкитъ нерви ще бѣдатъ добре разположени и всички движения (ще) сѣ хармонични. Казвате: "Сега, ако ние започнемъ така да мислимъ, нѣма да ни остане време за друга работа". Другитъ работи сѣ безполезни. Ние се тревожимъ за нѣща външни, отъ които нѣма никаква полза.

Сега искате да знаете, кой ще победи - италианцитъ или гърцитъ. Ако едно куче или една пчела се борятъ, кой ще победи? Ако пчелата ужили кучето, то може да се подуе. Но пчелата ще изгуби сражението. Като ужили кучето, ще умре. Кучето и десетъ пчели да го ужилятъ, пакъ не умира. Всякога, ако вие водите война съ единъ уменъ чов-

къ, вие всъкога ще бъдете бити. Съ онзи, който е уменъ, ако воювате - всъкога ще бъдете бити. Той е взелъ всичко предвидъ.

Казвамъ: Въ природата вие имате единъ голъмъ противникъ. Вие воювате съ дявола. Знаете, колко е уменъ той. Той така (е) изучилъ потънкоститъ на вашитъ слабости: като религиозни - знае къде е вашата слабостъ; ако обичате - знае на Любовта къде ви е слабостта. Ако ядете - и тамъ ви знае слабостта. Навсѣкжде ви знае слабостта. Ако влѣзете въ стълкновение съ него, трѣбва да се въоръжите. Най-първо той ще ви раздразни. Щомъ ви раздразни, вие сте изгубили сражението. Казвамъ ви: Вие поне трѣбва да имате този характеръ, да можете да не се дразните.

Единъ анекдотъ има за две българки. Едната отъ тяхъ говорила много, другата била мълчалива. Минаватъ по една река и дветъ се скарали. Едната е на единия бръгъ, другата на другия бръгъ. Едната говори много, кара се, вика. Другата мълчи. Онази ѝ казва: "Слушай, кажи нѣщо, че ще се пукна". Дяволътъ, когато ви хука, вие да седите спокойни, слушайте го. Той иска да ви предизвика вие да говорите. Щомъ вие говорите, вие сте изгубили сражението.

Сега говоря за търпението. Запримъръ нѣкой ми казва: "Учителю, азъ съмъ много търпеливъ". Той седи и ми разправя, че сж го обидили и ми разправя, че е много търпеливъ. Никакво търпение нѣма. Това е неволя. Всички носите неволята. Безспокоишъ се за нѣщо. Хубаво е да се намѣришъ въ единъ свѣтъ добре уреденъ. Не искамъ да ви насърчавамъ да се заблуждавате. Казвате: "Свободни сме да казваме, каквото искаме". Но кажете го по най-хубавия начинъ. Казвамъ: Какъвъ е свѣтътъ? Въ свѣта, ако влѣзете, поне външно иматъ една учтивостъ. Като идете нѣкжде, колко сж учтиви. Ще ви взематъ палтото, ще се облѣчете. А пъкъ тукъ вие оставяте самъ да си го облѣче. Казвате: "Азъ ли ще му слугувамъ? Нека си вземе палтото, както го е окачилъ". Като дойде нѣкой гостъ, казвате: "Такива свѣтски работи не ги искаме". То не е хубаво човѣкъ да се научи и да чака да му услужватъ другитъ. Нека да бъдемъ самостоятелни. Като ходя навсѣкжде и ми

даватъ да си обличамъ палтото, ако не ми го дадатъ нѣкъде, ще се обидя. Сега, където и да идете, понеже сами си окачвате (палтото) - нѣма да се обидите. Ако сте научени все да ви го даватъ - ще се обидите. Какъ тъй да не ви го дадатъ? Виждамъ навсѣкжде добрата страна. Човѣкъ да се радва, когато му даватъ палтото, и да се радва, когато не му го даватъ. Еднакво трѣбва да виждате въ себе си. Да си кажете: "Азъ трѣбва да бѣда самостоятеленъ". Като ти го дадатъ, ще кажешъ: "Колко сж благородни. Не искатъ да си иждивяватъ* силата". Като не ти го подадатъ, кажи: "Искатъ да бѣда самостоятеленъ". Всѣкога трѣбва да разсѣждаваме. Въ противоречията, въ постѣпките на хората всѣкога да виждаме доброто. Това значи: единъ ученикъ въ свѣта да вижда хубавото. А пъкъ често ние съ незнанието се спъваме. Единъ лошъ оркестрантъ въ единъ хоръ не биха го държали. Той ще бърка на цѣлия хоръ, понеже не взема вѣрни тоноветъ. Кажатъ му нѣколко пѣти, ако не ги взема вѣрно - ще го отстранятъ. Трѣбва да взема вѣрно тоноветъ. И въ едно общество, както сега сж организирани хората, трѣбва да бѣдатъ мислитъ имъ много прави. Трѣбва да мислимъ много хубаво. Казвате: "Може да мисля, както искамъ". Щомъ си въ хора, трѣбва да пѣешъ споредъ правилата на музиката. Тоноветъ, които вземашъ, трѣбва да бѣдатъ вѣрни. - "Ама приблизително, трудимъ се". Нѣма какво да се трудишъ. Въ пѣенето не се изисква трудъ. Тамъ се изисква концетриране на мисълта. Като пѣешъ, да слушашъ себе си, че вѣрно пѣешъ. Като се слушашъ, да ти е приятно, че пѣешъ хубаво. Ти усѣщашъ, че пѣешъ хубаво. Когато говоришъ, когато чувствувашъ, тебе да ти е приятно. После, ако и хората иматъ това чувство, ще ти стане два пѣти по-приятно.

Това е сега новиятъ начинъ - да имате една права мисълъ. Тукъ често се разнасятъ нѣща, които не сж вѣрни. Много се радвамъ, (че) кореспонденцията се е развила тукъ, сведения има. Но всичко онова, което се пише въ изгрѣвскитъ вестници, да бѣде вѣрно. По нѣкой пѣтъ изгрѣвскитъ работи сж преувеличени, както онзи българинъ, който се върналъ въ къщи и казалъ на жена си: "Щѣха да ме изядатъ

мечките. Бъха се събрали 80 мечки, гонѣха ме". Тя казва: "Къде ще се намѣрятъ 80 мечки?" (Той) казва: "80 нѣмаше, но 60". (Тя) казва: "60 мечки какъ ще се събератъ?" - "Около 40 имаше". Смалѣвалъ постепенно и най-после дошѣлъ до една мечка. Най-подиръ казалъ: "Шумна нѣщо въ гората". Такива сѣ и изгрѣвскитѣ преувеличения. (Нѣкой) казва: "Учителю, нарочили ме всичкитѣ". Че отъ де ще го нарочатъ всичкитѣ? Може единъ-двама души да сѣ го нарочили, пъкъ другитѣ не сѣ го нарочили. Другитѣ много добре мислятъ. То е преувеличение. Двама-трима души мислятъ лошо за него. Той мисли, че всички го нарочили. Направилъ си нѣкаква погрѣшка и нѣкои ще те извинятъ, нѣма нищо да кажатъ. Казвамъ: Пазете се отъ нѣща, които не харесвате. Харесвате ли това изкуство? Блѣска въ всичкитѣ.

Единъ анекдотъ има за две българки. Едната отъ тѣхъ говорила много, другата била мълчалива. Минаватъ по една река и дветѣ се скарали. Едната е на единия брѣгъ, другата на другия брѣгъ. Едната говори много, кара се, вика. Другата мълчи. Онази ѝ казва: "Слушай, кажи нѣщо, че ще се пукна". Дяволътъ, когато ви хука, вие да седите спокойни, слушайте го. Той иска да ви предизвика вие да говорите. Щомъ вие говорите, вие сте изгубили сражението.

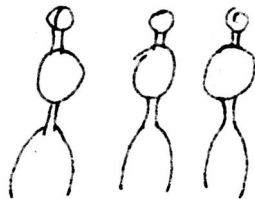
Сега говоря за търпението. Запримѣръ нѣкой ми казва: "Учителю, азъ съмъ много търпеливъ". Той седи и ми разправя, че сѣ го обидили и ми разправя, че е много търпеливъ. Никакво търпение нѣма. Това е неволя. Всички носите неволята. Безспокоишъ се за нѣщо. Хубаво е да се намѣришъ въ единъ свѣтъ добре уреденъ. Не искамъ да ви насърдавамъ да се заблуждавате. Казвате: "Свободни сме да казваме, каквото искаме". Но кажете го по най-хубавия начинъ. Казвамъ: Какъвъ е свѣтътъ? Въ свѣта, ако влѣзете, поне външно иматъ една учтивостъ. Като идете нѣкъде, колко сѣ учтиви. Ще ви взематъ палтото, ще се облѣчете. А пъкъ тукъ вие оставяте самъ да си го облѣче. Казвате: "Азъ ли ще му слугувамъ? Нека си вземе палтото, както го е окачилъ". Като дойде нѣкой гостъ, казвате: "Такива свѣтски работи не ги искаме". То не е хубаво човѣкъ да се научи и да чака да му услужватъ

другитъ. Нека да бъдемъ самостоятелни. Като ходя навсѣкжде и ми даватъ да си обличамъ палтото, ако не ми го дадатъ нѣкжде, ще се обидя. Сега, кѣдето и да идете, понеже сами си окачвате (палтото) - нѣма да се обидите. Ако сте научени все да ви го даватъ - ще се обидите. Какъ тъй да не ви го дадатъ? Виждамъ навсѣкжде добрата стра-на. Човѣкъ да се радва, когато му даватъ палтото, и да се радва, кога-то не му го даватъ. Еднаквотръбва да виждате въ себе си. Да си каже-те: "Азъ трѣбва да бъда самостоятеленъ". Като ти го дадатъ, ще каже-шъ: "Колко сж благородни. Не искатъ да си иждивяватъ* силата". Ка-то не ти го подадатъ, кажи: "Искатъ да бъда самостоятеленъ". Всѣко-га трѣбва да разсѣждаваме. Въ противоречията, въ постѣпките на хората всѣкога да виждаме доброто. Това значи: единъ ученикъ въ свѣта да вижда хубавото. А пъкъ често ние съ незнанието се спѣваме. Единъ лошъ оркестрантъ въ единъ хоръ не биха го държали. Той ще бърка на цѣлия хоръ, понеже не взема вѣрни тоноветъ. Кажатъ му нѣколко пѣти, ако не ги взема вѣрно - ще го отстранятъ. Трѣбва да взема вѣрно тоноветъ. И въ едно общество, както сега сж организира-ни хората, трѣбва да бждатъ мислитъ имъ много прави. Трѣбва да мислимъ много хубаво. Казвате: "Може да мисля, както искамъ". Що-мъ си въ хора, трѣбва да пѣешъ споредъ правилата на музиката. То-новетъ, които вземашъ, трѣбва да бждатъ вѣрни. - "Ама приблизител-но, трудимъ се". Нѣма какво да се трудишъ. Въ пѣенето не се изисква трудъ. Тамъ се изисква концентриране на мисълта. Като пѣешъ, да слушашъ себе си, че вѣрно пѣешъ. Като се слушашъ, да ти е приятно, че пѣешъ хубаво. Ти усѣщашъ, че пѣешъ хубаво. Когато говоришъ, когато чувствуваешъ, тебе да ти е приятно. После, ако и хората иматъ това чувство, ще ти стане два пѣти по-приятно.

Това е сега новиятъ начинъ - да имате една права мисълъ. Тукъ често се разнасятъ нѣща, които не сж вѣрни. Много се радвамъ, (че) кореспонденцията се е развила тукъ, сведения има. Но всичко онова, което се пише въ изгрѣвскитъ вестници, да бжде вѣрно. По нѣкой пѣтъ изгрѣвскитъ работи сж преувеличени, както онзи българинъ,

който се върналъ въ къщи и казалъ на жена си: ”Щѣха да ме изядатъ мечкиѣ. Бѣха се събрали 80 мечки, гонѣха ме”. Тя казва: ”Кѣде ще се намѣрятъ 80 мечки?” (Той) казва: ”80 нѣмаше, но 60”. (Тя) казва: ”60 мечки какъ ще се събератъ?” - ”Около 40 имаше”. Смалѣвалъ постепенно и най-после дошълъ до една мечка. Най-подиръ казалъ: ”Шумна нѣщо въ гората”. Такива сѣ и изгрѣвскитѣ преувеличения. (Нѣкой) казва: ”Учителю, нарочили ме всичкиѣ”. Че отъ де ще го нарочатъ всичкиѣ? Може единъ-двама души да сѣ го нарочили, пѣкъ другитѣ не сѣ го нарочили. Другитѣ много добре мислятъ. То е преувеличение. Двама-трима души мислятъ лошо за него. Той мисли, че всички го нарочили. Направилъ си нѣкаква погрѣшка и нѣкои ще те извинятъ, нѣма нищо да кажатъ. Казвамъ: Пазете се отъ нѣща, които не харесвате. Харесвате ли това изкуство? Блѣскаѣ се всичкиѣ.

Учете се да виждате хубавото въ хората. Понеже, като търсите добрата мисълъ, вие помагате на себе си. Да кажемъ, че вие виждате, че въ единъ има справедливостъ - вие помагате на своята справедливостъ. Или виждате нѣкой човѣкъ набоженъ. Не тѣй буквално набоженъ, но има туй хубавото чувство. Онѣзи хора, които сѣ по естество набожни, иматъ едно благородно чувство. Тѣ всѣкога иматъ топли чувства и уважение. Като намѣришъ туй чувство, то ще ти предаде нѣщо. Или виждашъ, (че) той има буденъ умъ, мисли много хубаво. Ти, като видишъ тази страна, помагашъ на своя умъ. Намѣришъ, че нѣкой пѣе хубаво - ти помагашъ на своето пѣене. Доброто, което виждашъ въ другитѣ хора, то ти се връща при тебе. Този умъ, който виждашъ въ другитѣ, тази сила се връща при тебе. Доброто, което виждате, то се връща при васъ. Ако вие търсите недостатѣцитѣ на хората, тѣ ще се върнатъ къмъ васъ. Казвате: ”Това е глупаво, онова е глупаво”. Кое е умно? Не мислете по негативенъ начинъ. Въ туй отношение по нѣкой път, като срѣщнешъ сто добри хора и срѣщнешъ единъ лошъ човѣ-

къ, то е на място. Се малко червенъ пиперъ трѣбва. За сто души да мислишъ добро и за десетъ души да си малко неразположенъ, е на място. Отъ десетъ души, всичкитъ не могатъ да бѣдатъ благоприятни. Сега говоримъ за земята. Но, когато деветъ сѣ неприятни и единъ приятенъ, ти се намиращъ извънъ човѣшкия свѣтъ. Ако имашъ деветъ души неприятни и единъ приятенъ, ти не си отъ умнитъ хора. Предиизвикалъ си всички на война. Ако имашъ единъ неприятелъ и деветъ приятели, ти си отъ умнитъ. На земята всички не могатъ да бѣдатъ приятели. Господъ, че е Господъ и всичкитъ хора не сѣ доволни отъ Него. Ти искашъ нѣщо повече. Хората отъ Бога сѣ недоволни, пъкъ ти искашъ отъ тебе да бѣдатъ доволни. Това е невъзможно. Ония работи, които могатъ да се приложатъ, приложете ги. Сега нѣкой отъ васъ сте въ пълна възраст. Нѣкои сте въ възрастта, дето има кръвно налѣгане. Въ какво седи кръвното налѣгане? Казвате: "Остарѣхме". Казвамъ: Поумнѣхте ли? Ако си остарѣлъ и си станалъ по-уменъ, много добре. Ако си остарѣлъ и си станалъ по-силенъ, старостта е на място. Казва: "Човѣкъ съмъ въ пълна възраст, пъкъ нищо не съмъ постигналъ". Има какво да работишъ. Казвамъ: Ти, като си въ пълна възраст, поумнѣлъ ли си? Казва: "Още съмъ дете". Че, ако не сте умно дете и добро дете, и детето трѣбва да бѣде силно. Та и деца като сме, трѣбва да бѣдемъ умни. Ние мислимъ, че като деца сме глупави. Отъ глупави да станемъ умни, то е невъзможно. Децата сѣ много умни, но не знаятъ какъ да постѣпватъ. Отъ лошитъ постѣпки не считайте, че детето не е умно. Туй дете веднажъ може да си тури ржката на свѣща и оттогава вече има разбиране. Най-много три пѣти като се опари, вече знае. Даже охлювитъ сѣ много умни. Тѣ веднажъ като се опарятъ - помнятъ. Казвате, че сѣ глупави охлювитъ. Имаше единъ, който правеше опити съ охлюви въ Казанлъкъ, отглеждаше ги - нѣколко хиляди охлюви. За да не излѣзатъ, опасалъ градината съ жица, пусналъ слабъ токъ и започналъ да бележи всѣки охлювъ, който веднажъ се допре до жицата. Никога не забелѣзалъ единъ охлювъ, опрънъ веднажъ, втори пѣтъ да е преминалъ жицата. Се нови охлюви

идвали да минатъ жицата. Веднажъ, като се опари, охлювьтъ не минава втори пътъ жицата. Значи - уменъ е. Нькой път ние, умниѣ хора, по 20 пъти минаваме. Не минавайте презъ жицата. Онзи, който я турилъ, е по-уменъ отъ тебе. Ти не можешъ съ своето минаване да я премахнешъ. Ако намъришъ нькое мѣсто подъ жицата, може да минешъ. Охлювить сж много щастливи. Той, като тръгне, като вдигне рогата,но като го бутнатъ - веднага се свие. После не иска отдолу да мине, се отгоре минава. Като дойде до жицата, ще се опари въ нея.

Всички ние, макаръ да сме малки, по нькой път искаме да минаваме нькъде, пъкъ се опаримъ въ тия жици. Въ природата тия жици не сж една, не сж две, тя турила доста жици по пътя ни. Защото онази областъ, въ която искаме да влъземъ, е много опасна. Вие искате да влъзете въ астралния свѣтъ, въ духовния свѣтъ. Знаете колко е опасенъ този пътъ. Той е отличенъ свѣтъ, но трѣбва да знаешъ откъде да минешъ и какъ да минешъ. Ако не съзнаешъ, тогава ще си създадешъ неприятности. Вие, като започнете да обичате, вие влизате въ духовния свѣтъ. Вие всички плачете отъ Любовта. Кой не се е парилъ на тия жици? Като обичашъ нького, трѣбва да знаешъ защо го обичашъ. Ако мразишъ нького, трѣбва да знаешъ защо го мразишъ. Ако го считашъ, че е глупавъ, трѣбва да знаешъ защо е глупавъ. Вижте единъ актьоръ. На сцената той се представя, че е глупавъ, представя една такава роля. Стига му умътъ да направи другитъ да се смѣятъ. Онѣзи се смѣятъ, пъкъ той е сериозенъ.

Въ Америка има такива смѣшкарѣ проповѣдници. Хиляди хора събрани, той проповѣдва, слушатъ го, той ги разсива всичкитъ. Той е сериозенъ, той прави разни комедии. Той направи комедията и си събира дажбата. Та казвамъ: Възможно е вие да влъзете въ духовния свѣтъ и тогава, щомъ влъзете въ духовния свѣтъ, вие трѣбва да бжде-те умни, понеже тѣ искатъ прави отношения. Ти, въ духовния свѣтъ, не може да обидишъ единъ човѣкъ. Тукъ, на земята, се трепятъ. Въ духовния свѣтъ не може да обидишъ, а въ Божествения свѣтъ няма условия да го направишъ. Тамъ пъкъ няма да те пуснатъ, ако не си

съвършенъ. Въ Божествения свѣтъ ти не можешъ да влѣзешъ, ако не си съвършенъ. Като идешъ тамъ, ще те поставятъ на щателенъ изпитъ, такъвъ, какъвто не си снѹвалъ. Ако отговоришъ, ще ти дадатъ за единъ день да влѣзешъ вътре.

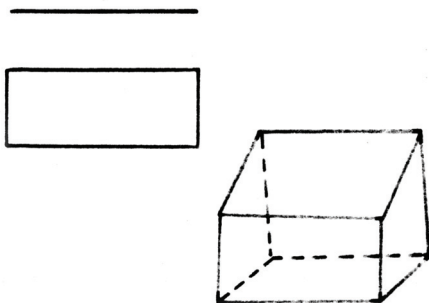
Сега всички вие мислите по земному. Казвате:”Да идемъ тамъ, въ небето да живѣемъ”. Сега азъ не искамъ да ви обезсърчавамъ. Вие сега сте въ духовния свѣтъ. Духовниятъ свѣтъ е затворенъ. Вие сега сте въ Божествения свѣтъ. Божествениятъ свѣтъ е затворенъ. Затворенъ е, понеже не искате да слушате ония трептения. Какво ще добиете, ако Божествения свѣтъ е отворенъ? Трѣбва да предадешъ ония мисли, които иматъ хармония съ Божествения свѣтъ, или ония чувства, които иматъ хармония съ духовния свѣтъ. Ти искашъ да влѣзешъ въ духовния свѣтъ.

Сега за Любовта вие правите споръ - кой кого обича. Въ духовния свѣтъ вие не може да правите споръ - кой кого обича. Досега вие виждали ли сте Любовта? Любовта не е видима сама по себе си. Щомъ нѣкой не ви обича, той има една гримаса на лицето. Като не ви обича, ще си обърне гърба си, ще направи едно движение. Вие сте отъ два различни свѣта. Щомъ единъ човѣкъ обръща грѣбъ противъ васъ, той вече не е отъ вашия свѣтъ. Онзи човѣкъ, който е материалистъ, той на небето не гледа. Той на земята гледа, търси нѣщо. Като върви, по земята гледа. Като дойде въ къщи, гледа се материални работи. Ако сте нѣкой човѣкъ, който обичате културата, любознателенъ, ученъ човѣкъ, той първо ще огледа обстановката на къщата, ще види библиотеката - какви книги имате. Ако е художникъ, ще види първо какви картини имате, ще види какви сѫ картините и отъ тѣхъ вади поука за себе си.

Та вие, като влѣзете въ невидимия свѣтъ, още като влѣзете, тѣ ви знаятъ какви сте, кое обичате, кое привлича вниманието ви. Казва:”Азъ не искамъ да се занимавамъ съ религиозни работи. Азъ не искамъ и съ учени работи да се занимавамъ. Това не искамъ, онова не искамъ...Да си имамъ малка къщичка, да си имамъ една пенсия, да си

прекарамъ живота си”. Какъв животъ? Животъ на едно животно. Казва:”Азъ не искамъ много”. Че хубаво. Една кукла може да е уредена хубаво. Хубаво е облъчена куклата. Човѣкъ има единъ умъ, трѣбва да има съответствуваща дреха за ума. Има едно сърдце и то трѣбва да бѣде облъчено. Защото добритъ чувства сѣ дреха на сърдцето. Добритъ мисли сѣ дрехи за ума. Силата, която човѣкъ има, то е дреха за волята. И волята трѣбва да бѣде облъчена. Казвамъ: Като постѣпваме добре, ние усиляваме волята си. Като мислимъ добре, ние усиляваме ума си. Като чувствуваме добре, ние усиляваме сърдцето си. Вие искате да бѣдете умни. Седнете и помислете за живитъ хора, за умрѣлитъ хора, които сѣ по свѣта. Най-първо мислете колко умни хора има въ Англия, въ Германия, Русия, навсѣкѣде. Вие, като мислите за добритъ хора, вие сами ще се ползвате. Като мислимъ за Божественото, онова, което Богъ е създалъ, ние ползуваме себе си. Всѣки день трѣбва да мислишъ за онова, което Богъ е създалъ. Толкозъ време вие сте правили усилия. Вие толкозъ време сте правили усилия. Вземете единъ турски знакъ, който е единъ еврейски знакъ. Този знакъ турцитъ го нѣматъ въ новото правописане. Всичко въ свѣта се мѣни. Ти си мислилъ по детински. Станешъ възрастенъ, мислишъ по другъ начинъ.

Правата линия е детински животъ. Имате една плоскостъ - това е възрастниятъ животъ. Туй дете, презъ цѣлия си животъ, нѣма да пише правилни линии. То ще направи една плоскостъ. После ще направи едно тѣло. То е стариятъ човѣкъ. Ако детето най-първо се занимава изключително съ физическия свѣтъ, възрастниятъ се занимава съ духовния свѣтъ, а пъкъ стариятъ се занимава съ умствения свѣтъ. Въ старитъ хора, мозъкътъ има има преобладаващи вли-

яния. Понеже имат повече електричество, затова ръцете и краката имъ сж студени. Електричеството произвежда винаги хладина. Ти, понеже си живѣлъ физическия животъ, не мисли за физическия животъ. Не мисли и за духовния животъ. Мисли само за умствения. Ти си станалъ по-студенъ. Възрастнитъ, понеже мислятъ за духовния свѣтъ, понеже то е свѣтъ на топлината, постоянно само се потятъ. Въ свѣта постоянно ставатъ промѣни. Въ децата ставатъ постоянно промѣни. Тъ обичатъ да късатъ, да раздробяватъ. Това, което облагородява нѣщата, е на физическото поле. Това, което произвежда топлината, е въ духовния свѣтъ. Това, което произвежда хладина, то е въ умствения свѣтъ. Ще ги съедините тия свѣтове. Ще късашъ само, когато плодътъ е узрѣлъ. Ще разкопавашъ туй дърво, то е духовния свѣтъ. А пъкъ зимно време, когато дойде зимата, ти плоднитъ дървета, лозитъ, ще ги заровишъ.

Та казвамъ: Ако ти не знаешъ какъ да пазишъ своитъ мисли, ако ти не знаешъ какъ да ги замѣствашъ, ако не знаешъ откъде да вземешъ семената си, ти тогава още не си научилъ нищо. Детето е умно. Само на тѣхъ Богъ дава семена. Богъ дава семената на децата. Само на възрастнитъ се дава право да ги обработватъ. На старитъ се дава право да ги ядатъ. Като дойдатъ децата, старитъ знаятъ, че децата сж дали семената. Казватъ: "Моето пиленце". Ще му даде една ябълка. Като дойдатъ възрастнитъ, понеже сж обработвали, старитъ оценяватъ и на тѣхъ ще дадатъ. Та казвамъ: Между децата, възрастнитъ и старитъ има съотношение. Азъ говоря за човѣка вътре. Ти ще съзнавашъ, че стариятъ човѣкъ е вътре. То е умътъ. Възрастниятъ - това е сърдцето. И тѣлото - това е детето. Заедно живѣятъ сега. Умътъ, този старецъ, той нависоко се качилъ. Той трѣбва да разпредѣли тия енергии, да ги праща въ дробоветъ, да ги праща въ стомаха. Изобщо плодътъ, който е събралъ, да го разпредѣли на всички. Тогава ние ще имаме едно здравословно състояние. Казваме: "Туй глупавото дете". Възрастниятъ се занимава съ духовни работи.

Та има единъ примѣръ, на васъ ще ви изясня тази идея. Иде единъ турски бей* на гости на единъ български чорбаджия. Българинътъ ималъ една икона - Св.Богородица, Св.Георги съ единъ конь и Св.Никола, и едно кандило, запалено предъ тяхъ. Пита го турчинътъ:”Защо ти сж тия?” -”За да ме пазятъ”. -”Азъ толкозь слуги имамъ и пакъ ме крадатъ. Откъде си ги взелъ?” И той си взема една икона Св.Богородица, Св.Георги и Св.Никола, взелъ си и едно кандило. Следъ две седмици случило се туй, че го обрали. Турчинътъ гледа иконитъ и казва:”Св.Георги, младъ си, трѣбва да ходишъ съ коня, да езишъ. Не ти намирамъ махана*. Св.Богородице, дете имашъ, работа си имашъ”. Обръща се къмъ Св.Никола:”Ти, казва, който ни конь имашъ, ни дете имашъ, защо не ме пази?” Взема, че го обръща съ главата надолу. Казва:”На тебе азъ кандило ти паля. Ще намъришъ крадцитъ”. Случва се, че онзи, който го обралъ, донесълъ краденото, поуплашилъ се. Отива той (турчинътъ) и обръща Св.Никола съ главата нагоре.

Та казвамъ: Кой отъ васъ са Св.Георгевици, кои Св.Богородици, кои Св.Николовци? Ползвайте се, за да можете да си създадете една отлична глава - то е Св.Георги (Св.Никола). Създайте си едни отлични дробове - то е Св.Богородица. Създайте си единъ отличенъ стомахъ, едно отлично тѣло - то е Св.Георги съ коня си. Тия светии трѣбва да ви ползватъ въ всѣко отношение.

Отче нашъ.

XX година

*6. Лекция на Обиция Окултенъ класъ
30 октомврий 1940 год., Сръда, 5 ч.с.*

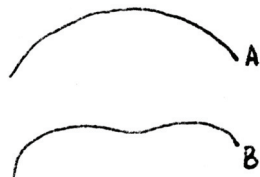
Изгрьвъ.

Три седмици

Добрата молитва. Вениръ-Бениръ.

За следния път ще изберете по три думи. Всъки да си избере по три думи, които съответствуват на неговия умъ, на неговото сърдце и на неговото тѣло. Три думи ще напишете - да видимъ, какви думи ще изберете.

Сега вие въ нѣкои упражнения не участвувате. Който не работи, не се ползува. Нѣкой път завземате положението, когато ви угощаватъ - само да се произнесете върху яденето. Но то трѣбва да бѣде авторитетно: “Хубаво бѣше, много добре направено, отлично”. Но това е вече за съвършенитѣ хора, които сѣ завършили своята еволюция. То не е за другитѣ да завзематъ тази служба, да се произнасятъ дали яденето е хубаво сготвено. Или нѣкой път завземете положението да се произнесете, кой човѣкъ е религиозенъ. Съвременнитѣ хора може да се произнесатъ, кой човѣкъ е религиозенъ, защото ако вземемъ даннитѣ, които съвременната наука има, мнозина отъ васъ не сте религиозни. Една линия горе на свода на главата показва, колко човѣкъ е религиозенъ. Вие по нѣкой път мислите, че сте набожни. Нѣмате никаква набожностъ. Ако горната частъ на главата има такава крива линия отгоре, той е набоженъ. / *Линия А* /. На нѣкои хора главитѣ отгоре сѣ както линията В, те не сѣ набожни. Въ набожността, човѣкъ има едно благородно чувство да уважава и да почита всѣки човѣкъ. Всѣки човѣкъ представя нѣщо свещено. И тѣлото му, като види, е нѣщо свещено. Другиятъ, който нѣма това чувство, хване кокошката, отреже ѝ главата, хване цвѣтето - откъсне го. Критикъ е навсѣкжде. Нѣма нѣщо свещено за него. Казва: ”Азъ съмъ критикъ”. Че какво разбирате

подъ думата критикъ? Критикъ - разбираме човѣкъ да постави нѣщата на тѣхното мѣсто. Критикъ - разбираме, когато видишъ единъ човѣкъ да постѣпва зле, че ти да идешъ на неговото мѣсто и да постѣпишъ, не както той постѣпва. Нали имате критици въ литературата. Критикъ въ правописането - разбираме да постави нѣщата на мѣсто. Онзи, който не знае да пише, не знае да постави на мѣсто ерѣ голѣмъ (Ъ), ерѣ малъкъ (Ь), не знае къде да постави е просто (Е) и е двойно (Ѣ), какъвъ критикъ е. Не знае смисъла на думитѣ и за критикъ минава. Не знае какво нѣщо е религия и си дава мнението. После си дава мнението кой е добъръ. То сѣ много сложни въпроси. Азъ не си позволявамъ още да критикувамъ хората. Критикувамъ постѣпкитѣ на нѣкои. Нѣкоя постѣпка не е хубава. Виждамъ единъ плодъ, че е киселъ, казвамъ: Силенъ е. Когато нѣкой ми каже, че моитѣ плодове не сѣ сладки, казвамъ: Правъ е човѣкътъ. Ако езикътъ казва, че не е сладъкъ плода, езикътъ е авторитетъ. Ако стомахътъ каже, че е добъръ, стомахътъ е авторитетъ. Признавамъ.

После, вие имате едно понятие за Бога. Да идете при Бога, да се оплачете отъ нѣкой човѣкъ. Оставете тази идея. Представете си, че Богъ е идеаленъ баща. Той не обича децата му да се сърдятъ. Той даже не иска да види. Позволява, колкото за чешитъ*, да си свиешъ веждитѣ. Вие говорите за личността на човѣка. Едно дете като личностъ, каква е неговата личностъ? Едно дете прави погрѣшки и съзнава, че е личностъ. Възрастниятъ прави други погрѣшки - и той има личностъ. И като старъ - пакъ има личностъ. Питамъ сега: Каква връзка има между детската личностъ, личността на възрастния и старческата личностъ? Детето е авторитетъ. Нѣкой пѣтъ се сърди на баща си, дава си мнението, сърди се на майка си. Критикува ги, като не изпълняватъ волята му. Че нѣкой пѣтъ не говорятъ право, послѣгватъ, то пакъ ги критикува. Тѣ не сѣ отъ хубавитѣ деца. Дете, което вижда грѣховетѣ на баща си, не е добро дете. То даже, като ги види, да не върва. И вие по нѣкой пѣтъ си давате мнението. Намирате, че нѣкои дѣла на Господа не сѣ направени, както трѣбва, че Господъ не пос-

тжпва право. На едни далъ богатство, пъкъ на васъ не далъ - критикувате. Че каква е тази идея? Сега туй сж посторонни* работи. То е една новина, която изнасямъ отъ външния свѣтъ.

Вие носите характера на външния свѣтъ тукъ, въ Школата. Въ Школата като влѣзете, изуите обувките си, не носете калъ да се каля. После оставете вънъ и външната си дреха. Може да сте били на нѣкое мѣсто, че мирише на тютюнъ. Оставете тази дреха навънъ. Съ чиста дреха влѣзте. Трѣбва да се създаде най-първо една здравословна атмосфера. Три вида свобода има въ свѣта: една физическа свобода, една духовна свобода, умствена свобода и Божествена свобода има. Ако не се създадатъ тия свободи, не може да се създаде и една здравословна атмосфера. Азъ забелязвамъ, (че) тукъ образувате общества отъ двама-трима души и туряте нѣкакъвъ законъ. Азъ никакъвъ законъ не съмъ турилъ, че вие туряте законъ. То, за да се уреди законъ, въ Народно събрание трѣбва да се гласува. Вие, безъ Народно събрание, туряте законъ. Голѣмъ авторитетъ имате. Създадешъ единъ законъ, ще го пратишъ горе въ Божествения свѣтъ, да го санкционира Господъ. Проектъ даже, ако имате, ще го пратите въ невидимия свѣтъ и ще се върне този законопроектъ - одобренъ или неodobренъ. А вие решавате и казвате: ”Това е то сега”. Сега, като говоря така, нѣкой отъ васъ ще кажете: ”Азъ не съмъ, но да видимъ кой е между насъ”. То е единъ общъ недѣгъ навсѣкжде. Думить ”то е общъ недѣгъ навсѣкжде”, ето азъ какъ ги обяснявамъ: Въ Америка всѣка година се събиратъ проповѣдниците отъ една област - 400, 500 души, че ги разпредѣлятъ нѣкои въ градове, нѣкои въ села да бждатъ. Между тяхъ има разисквания, понеже въ градоветъ въ една църква плащатъ две хиляди долара - то сж близо двеста хиляди български лева - нѣкжде плащатъ три, четири и петъ хиляди долара. Най-скѣпниятъ проповѣдникъ е вземалъ двадесетъ хиляди долара - Бичъръ. Тъ сж два милиона лева. Разбира се, става въпросъ кой на кое мѣсто да иде, защото мѣстото отъ парить се опредѣля. Въ една богата църква прашатъ единъ проповѣдникъ, който ималъ пѣтъ насрѣдъ главата. Тъ казватъ: ”Ние проповѣд-

никъ съ дълга коса не искаме, нито пъкъ искаме да има пжть насрѣдь главата”. Готвятъ се да му кажатъ да си върви, такъвъ проповѣдникъ не искатъ да иматъ. Всички говорятъ, че проповѣдникътъ билъ съ дълга коса и пжть ималъ на главата. Какво било тѣхното учудване, когато дошълъ проповѣдника и видѣли, че главата му е гола.

Трѣбва да се създаде една здравословна атмосфера. Всичко, каквото ние вършимъ на земята, то ще се превърне за добро. Азъ друго-яче гледамъ на нѣщата, но се създава една тягостна атмосфера, вие се спирате. Много болести се явяватъ, че нѣмате физическа свобода. Нѣкои казватъ: ”Не трѣбва да се работи”. Като станете духовни, мислите, че не трѣбва да работите. Минавате нѣкъде, нѣкое камъче не е на мѣсто, казвате: ”Да се махне”. Видите прѣчица на пѣтя, казвате: ”Да се махне”. Че наведи се, отмѣсти камъчето, тури го на мѣсто. Казвате: ”Азъ съмъ отъ старитѣ хора. Не съмъ се научилъ да се прегъвамъ”. Ти си туряшъ една идея, която те осака(тява). Ти си на 45 години и мислишъ, че си старъ. Смѣшна работа. На 60 години тамънъ е човѣкъ да се жени. Нищо не е смѣшно. Вие имате въпроса за женитбата. Женитбата не е нищо друго, освенъ да завържешъ приятелство съ противоположния полъ и да те види, че си благодаренъ. И тя, и ти. Да се видите, да се опознаете. Туй е една възпитателна служба. Ти ще се оженишъ, после ще се оплаквашъ отъ женитбата. Това не е женитба. Да се женишъ, значи опознаването на двама души - да тръгнатъ да пжтуватъ, екскурзианти по свѣта, разхождатъ се. Всѣки си носи бележникъ, изучава природата. Вие си мислите да се жените, да направите една малка колибка, да се приютите тамъ, да си гугуцате. Хубаво е то, нѣмамъ нищо противъ гугуцането. Но азъ не виждамъ никакво гугуцане. Чувамъ нѣкакво крѣкане. Колкото съмъ срѣщалъ мжже и жени, казватъ: ”Какво ми е патила главата”. Казвамъ: Какво ти е патила? - ”Не можемъ да се разберемъ”. Казвамъ: Какъ? Той французинъ ли е, не е ли българинъ? На какъвъ езикъ говори? Не си разбиратъ езика. Сега то е научна тема. Виждамъ моята екскурзия изъ външния свѣтъ какъ е. Щомъ човѣкъ попадне въ едно такова състояние, той не

е въ Школата. Той е извън Школата. Въ свѣта ще изпадне. Слушашъ едно радио въ Англия, не е въ България. Защо ще те безпокои? Нѣкой ораторъ говори въ Англия, то не е въ България. Криятъ се хората подъ земята въ Англия, не е въ България. Какво ще кажете? И ние българитѣ се криемъ. Българитѣ искатъ да се криятъ, но не е дошло времето още. Нали децата играятъ и се криятъ? Сега англичанитѣ играятъ на криеница.

Много отъ възгледитѣ на хората сж стари. Тия, старитѣ възгледи, тѣ сж мода. Тѣ не струватъ. Малко ще ги измѣните, ще ги бракувате, да дойдатъ нови възгледи. Ако човѣкъ всѣки день не се измѣнява, той остарѣва. Казвамъ: Обновявайте се въ вашия умъ. Що ще ходимъ да се занимаваме съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора?

Сега ми казватъ: "Учителю, какво да правимъ? Щѣло да има тревога. Трѣбва да се затъмни". Ако има затъмнение, затвори електричеството, въ тъмното да седятъ. Питатъ: "Да купуваме ли книги или да не купуваме?" Ако имашъ пари - купи, ако нѣмашъ пари - не купувай.

Казватъ: "Не сж добри хората, лоши сж хората". Азъ имамъ другъ възгледъ. За мене лошиятъ животъ е нощенъ животъ. Добриятъ животъ е дневенъ животъ. Щомъ е нощенъ животъ - да спятъ хората. Щомъ е день - да работятъ. Доброто е день, злото е нощъ. Потрѣбни сж. Земята, като се върти, прави день и нощъ. Като живѣе злото въ човѣка, е нощъ. Нѣма нищо лошо. Лошото е, ако не може да спишъ. Вечерно време трѣбва да спишъ. Ако не спишъ вечерно време, презъ деня не може да работи шъ.

Сега да се повърнемъ. Необходима е свободата. Азъ ви говоря за подмладяването. Необходима е физическата свобода на човѣка. Често нѣкои отъ васъ забелязватъ, че краката ви треперятъ. Азъ ви наблюдавамъ като правите упражненията. Като застанешъ на единия кракъ, клатишъ се. Нервната ви система е ша(шн)ата. Застани на единия си кракъ, на другия, да видишъ колко е устойчива нервната система. Щомъ си раздвоенъ, има противоречие между ума и сърдцето - не можешъ да стоишъ спокойно. Ще възстановите равновесието. Иска-

шъ да знаешъ какво е положението на нервната система. Като идете
 въ къщи, стъпете спокойно на единия кракъ, после на другия, и ще
 видите може ли да стоите спокойно. Какво ще донесе това? Всъко
 действие, което човѣкъ направи, то се отбелязва нѣкъде по тѣлото.
 Всичките мисли, чувствувания и действия, които човѣкъ има, се от-
 разяватъ въ разнитѣ области на тѣлото. Ако мисълта ти, че трѣбва да
 ядешъ, започне да преодолюва, веднага тази мисълъ, чувство, ще се
 отразятъ на тѣлото - ще станете дебелъ. Тѣнкиятъ кръстъ ще изгуби
 своята тѣнкость - ще станете дебелъ. Ще започнешъ да мислишъ, че
 трѣбва да си уредишъ работитѣ. Никаква философия не ви трѣбва.
 Нѣма да се минатъ 10-15 години, твоето чело ще изпъкне въ долната
 си частъ, ще полѣгне назадъ. Ще добие единъ наклонъ. Ще станете
 чрезмѣрно енергиченъ, ще търсите само правото. Готовъ сте да се би-
 ете 10 - 20 години. Главата ви отстрани ще изпъкне, ще се измѣни и
 структурата на лицето ви. Ако много дадете вни-
 мание на чувствата си, на вашитѣ любовни чувст-
 ва, лицето ви ще стане валчесто. Ако станете
 много активни, лицето ви ще стане продълговато.
 Ако много мислите, лицето ви ще стане крушо-
 образно. Казватъ за нѣкой човѣкъ, че станалъ религиозенъ. Азъ го
 виждамъ - никаква религиозность нѣма, но сж се опънали мускулитѣ
 му. Той вижда само погрѣшките на хората, гледа какъ другитѣ пос-
 тѣпватъ. Нѣкой православенъ не си запалилъ добре свѣща. Ако е
 евангелистъ, като се молилъ, не е колъничилъ и т.н. Хубаво. Какъ се-
 га трѣбва да се запали свѣща? Тази свѣщъ да се запали в ума горе,
 добре да гледашъ. Пълно горение да има. И електричеството - туй не
 е пълно горене. Осаждатъ се крушките. Ти като мислишъ, даже мис-
 литѣ ти следъ години, ще започнатъ нѣкои нѣща да не те интересува-
 тѣ. Любовта не те интересува и се образува кждежъ. Въ първата го-
 дина обичашъ баща си и майка си. Като станешъ баща, казвашъ: "Тия
 детински работи на Любовта, ние ги напуснахме". Сега съ какво се
 занимавате? Тия деца може да си играятъ. Ти когато играешъ, бѣше

намъсто. Сега, като стана старъ, не е намъсто. Какво трѣбва да прави стариятъ? Да вземе бастуна да се подпира. И старата баба да върви / и да се подпира съ бастуна/, тури черната шамия*, казва: "Остарѣхъ".

Всѣки човѣкъ, щомъ престанатъ да го обичатъ хората, остарѣва. Всѣки човѣкъ, който престане да обича хората, и той остарѣва. Нищо повече. всѣки човѣкъ, когото хората обичатъ, се подмладѣва и всѣки човѣкъ, който обича хората, се подмладѣва. Казва: "Остарѣхъ. Направихъ една погрѣшка". На стари години да се запали сърцето му, да иде да проповѣдва навсѣкъде, да иде да шета на хората. Смѣшно е - старитѣ хора се говорятъ за оня свѣтъ, тамъ да идатъ между ангелитѣ. Всичкитѣ ангели сѣ млади. Ти, стариятъ дѣдо на 85 години, ще идешъ между ангелитѣ, какво ще правишъ? Ангелитѣ сѣ милиони години иматъ и сѣ млади момци. Ти, стариятъ дѣдо, ще идешъ да живеешъ между тѣхъ. За чешитѣ* ще бждешъ тамъ. Че тия косми на брадата сѣ животинско творение. Въ животнитѣ цѣлото лице е покрито съ козина. Коя котка е въ Царството Божие? Която има повече косми? И тѣ мислятъ за Царството Божие. Една котка като дойде, ми казва: "Харесвашъ ли ме?" Казвамъ: Колкото за слугиня да ловишъ мишки, те бива. Какво почитание ще ѝ дамъ? Имаме едно малко коте. Като дойде, виждамъ единъ старецъ, познатъ ми е отнѣкъде. Казвамъ: Какво търсишъ? Казва: "Закъснѣхъ".

Сега азъ като ви говоря така, какво мнение ще си съставите? Нѣкой път вие имате за животнитѣ долно понятие. Но животнитѣ сѣ предвидливи. Конъ ако имашъ, конетѣ не сѣ глупави. Ако имашъ единъ конъ, когото гледашъ добре, като се качишъ на него, ако има засада нѣкъде, конътъ се спира. Ако не го заставишъ да върви, конътъ се спира, не върви. Ако дойдешъ на нѣкой мостъ, който нѣма да издържи, той си тури крака и се върне назадъ. Казва: "Този мостъ не е здравъ". Вечерно време, ако го оставишъ конътъ да те води, ако има засада отъ разбойници, ще се спре - не иска да върви. Ако ти го рѣководишъ, ще паднешъ точно на засадата. Тѣй щото ние мислимъ, че животнитѣ сѣ глупави. Една котка много пъти може да предскаже

ще има ли болестъ въ къщи или не. Единъ конь може да ви предскаже дали ще стане нъкоя случка. Нъкой пѣтъ коньтъ не иска да го впрѣгнатъ въ каруцата. Него день ще имашъ нѣкакво препятствие и, ако го слушашъ и не го впрѣгнешъ, ще го избѣгнешъ. Като го впрѣгне и му се случи нещастieto, казва:”Отде впрѣгнахъ този конь?” Коньтъ му казваше да не го впрѣга, да не ходи на работа. Коньтъ знае по-добре. Трѣбва да се пазите. Ще вкарвате животнитѣ въ война. Ще вземемъ тия животни и ще ги заставимъ да се биятъ. Животнитѣ не искатъ да воюватъ. Качи се на коня единъ кавалеристъ, кара го. И онѣзи, отъ духовния свѣтъ, качатъ се на гърба ви и ви накаратъ цѣлия день да воювате. Вечеръта, като се върнешъ въ къщи, чудишъ се какъ си направилъ тази погрѣшка. Казвамъ: Учете се да различавате погрѣшкитѣ, които ви се турятъ. Дойде нъкой, ще те пита:”Какво е твоеето мнение за еди-кого си?” - “Мнение нѣмамъ. Не съмъ свършенъ. Не може да дамъ мнение”. - “Какво знаешъ за оня свѣтъ?” -”Нищо не зная за оня свѣтъ”. Какви сѣ хората, какъ живѣятъ, къщи иматъ ли, женятъ ли се, ходилъ ли си въ дома на единъ отъ оня свѣтъ? -Има много теории. Като кажемъ, че въ оня свѣтъ има семейства, никога не живѣятъ въ такива къщи, както хората живѣятъ въ една къща. Но по сто километра сѣ далечъ. Между тѣхъ не може да има спречкване. Ако мжжътъ и жената се каратъ, за хиляди години не може да се срещнатъ. Нѣма прощаване. Изчезватъ единъ за другъ. Въ оня свѣтъ когото не обичашъ - не може да го видишъ. Ако нъкой ти дойде на гости, като се яви най-малкото недоволство, вече изчезва. Докато обичашъ, той ще говори съ тебе. Ако той е недоволенъ, той ще изчезне. Ако той е недоволенъ, ти ще изчезнешъ заради него. Ако ти си недоволенъ, той ще изчезне. Тамъ се познаватъ, които се обичатъ. Който изчезва, отъ него сѣ недоволни. Който самъ остава, той е недоволенъ. Казва:”Нѣма никой около мене”. Като нѣма кого да критикува, казва:”Напуснаха ме хората, нѣма никой около мене”. Този ухапешъ, онзи ухапешъ - хората се оттеглятъ. Нѣмашъ характеръ мекъ, благъ. Често съмъ привеждалъ примѣра на знамени-

тата баба Янка - да се не обижда, ако има тукъ нъкоя баба Янка. Баба Янка е съ едно лице валчесто, доста правилно развито чело, на 35-40 години. Като дойде нъкой гостъ, ще го повика радостно, ще го покани весело, казва: "Заповядайте". Извади нощвितъ, замеси брашното, ще направи пита, тури сирене, спече я. Налъе малко масло, наточи вино, хлъба опече, покани госта. Човъкътъ е разположенъ. Като тръгне да си върви, (тя) казва: "Какво дойде, като че го е канилъ нъкой". На себе си говори пущината. Какво значи пущина? И между васъ има нъкои, като дойде - ще го приемете добре, после ще кажете: "Малко дъската му хлопа". Кому не хлопа дъската? Ти ще кажешъ, че неговата дъска хлопа. Другъ ще каже, че твоята дъска хлопа. Всичкитъ дъски се хлопатъ. Събератъ се десетъ души, единъ говори за едного, другъ за друго, за трети и т.н. Останатъ двамата, за какво ще си говорятъ? Като останатъ двамата, нищо нъма да говорятъ. Тъ сж общи навици, които всичкитъ хора иматъ. И тукъ, и въ Америка, въ Англия само по разни начини говорятъ. Англичанитъ - по единъ начинъ, българитъ - по другъ, турцитъ - по трети.

Сега въ новия животъ тръбва да се освободите отъ старитъ навици. Не е лошо да си дадешъ мнението. Хубаво, да допуснемъ, дойде ти единъ гостъ, който има въшки. Тръбва да го обичамъ. Него обичамъ, но въшкитъ не може да обичамъ. Като дойде съ въшкитъ, нъма да му кажа, че има въшки, но ще го пратя на баня да се измие, да се изчисти, ще му дамъ риза да се преоблъче, дрехи, обуца и да се върне безъ въшки при мене. Като дойде гостъ, ще му дадешъ нови дрехи. Старитъ ще ги дадешъ да ги изператъ. После ще имате една благоуханна мисълъ за въшкитъ. Ще му намажете главата безъ да го обидите. Дойде нъкой и ми казва: "Онзи направилъ погръшка". За мене погръшкитъ на хората сж въшки, бълхи. Ще се постараете да ги премахнете. Навикътъ не е една похвална черта. Нъкога може да е билъ на мѣстото си.

Казвамъ сега: Ще гледате да се освободите по възможность всички. Щомъ ви дойде една болка, не ходете да се оплаквате. Престанете

да се оплаквате от болестите. Като дойдете, кажете ми така: "Учителю, днесъ получихъ единъ подаръкъ". Ако е на крака болката, кажете: "Днесъ получихъ два чифта копринени чорапи". Ако ви боли гърбътъ, кажете: "Днесъ ми дадохъ една копринена риза". Ако ви боли главата, кажете: "Днесъ ми дадохъ една хубава шапка". Ако ви боли вратътъ, кажете: "Днесъ ми дадохъ една хубава връзка". Ще кажете: "Да говоримъ Истината". Че щомъ кажешъ, че вратътъ те боли, това Истина ли е? Щомъ те боли вратътъ, разбирамъ, че кръвообращението не е правилно, не става редовно. Зная, че не ядешъ правилно, не дишашъ правилно, не мислишъ правилно и не чувствувашъ правилно. Следствие на това се затъкнали пјтищата, по които кръвта върви. Ти си човъкъ, който не държишъ пјтищата си въ изправностъ. Че започни да ядешъ правилно. Виждамъ, че не ходишъ да посрещашъ слънцето, въздуха не приемашъ, страхъ те е отъ въздуха като дишашъ много да не си простудишъ дробоветъ. Или най-малкото, като дойде една болка, то е единъ начинъ за концентриране. Ти досега много си се разсейвалъ отвънъ. Дойде една болестъ на вратътъ - започнешъ да мислишъ. Дотогава, докато те заболи вратътъ, мислеше за Драгана, за Стояна - е, нервирашъ се. Като те заболи вратътъ - забравишъ. Казвашъ: "Не зная какво стана съ мене". За предпочитане е да те боли вратътъ, отколкото да се занимавашъ съ другитъ хора отвънъ. Невидимиятъ свѣтъ казва: "Подобри врата си - никаква болка на врата не трѣбва да имашъ". Щомъ те заболи колъното, то е диагноза*. Ако болестта е долу въ ставитъ на пръститъ, азъ зная каква е болестта. Ако е въ колъното, ако е въ хълбока, ако е въ врата или въ слѣпитъ очи, ако те стѣга нѣкъде въ мозъка отзадъ, или на друго мѣсто въ мозъка - това сж диагнози. Вие сега търсете нѣкаквъ цѣръ*.

Сега наскоро дойде една жена и не искахъ да я приема. То бѣше вчера - искахъ да бѣда свободенъ, не искахъ да приемамъ болни. Нѣкоя сестра казва, че нѣкоя болна има. Казвамъ: Да чака. Слѣзохъ долу при лозето. Връщамъ се вече късно. Една жена доста угледна,

на 35 години, дойде. Влезе вътре и ми се оплаква, че е болна от рак. Два пъти правили операция и трети път искат да ѝ правят операция. Пита ме да си направи ли операция или не. Някои лъкари я съветвали да си не прави операция, понеже е опасно - може да си заминее. Казва: "Какво да правя?" Казвам: Женена ли си? - "Женена съм". - Деца имаш ли? - "Нямам деца". Каза ми къде са ѝ правили операция. Казвам: Ти страдаш от потиснати чувства. Ти си много добра, но между твоят ум и твоето сърце има дисхармония. После, ти обичаш мъжа си повече, отколкото трябва. После, той (е) малко угледен, пък го ревнуваш от другите жени. Много го обичаш и го ревнуваш. Туй е станало причина, че имаш тази болест. Казва: "Прав си. Аз мъжа си обичам, другите не обичам". Казвам: Че Господ не те е пратил на земята да обичаш само един мъж. Че го обичаш - добре е, но ти носиш потиснати чувства. После, малко си мързелива, не обичаш да работиш. Казва: "Прав си". Дадох ѝ наставления, казвам: Няма да си правиш операция. По-преди църът беше евтин - за пет пари да се освободиш. Сега много скъпо струва. Препоръчах ѝ да яде печен лук. Казвам ѝ после: Ще казваш - 'Не съм болна, по-добре съм'. "Как да казвам, като съм болна". Ще казваш - 'Не съм болна'. Като станеш сутрин, ще кажеш: 'По-добре съм'. Прави това няколко месеца. После ще пиеш топла вода. Студена вода няма да пиеш. Ще обикнеш хората, ще им върваш. Като нямаш деца, ще започнеш да посещаваш бедните (хора), които имат деца и тези деца ще ги чувствуваш като че са твои, като че ти си ги родила. Ако го направиш туй, ще оздравееш. Ако не го направиш, не отговарям.

Казвам: Оставете си сърцето свободно. Вие имате една Любов, която всичките хора имат. Да обичаш един свой приятел, който те обича, е лесна работа. Да обичаш жена си, която трепери над тебе, е лесно. Лесно е да обичаш и един мъж, който трепери над тебе. Много е естествено. Хубаво, тогава или мъжът трябва да трепери или жената трябва да трепери. Има едно треперене от Любов,

има едно треперъне отъ безлюбие. Има едно треперъне отъ знание, има едно треперъне отъ глупостъ. Има едно треперъне отъ свобода, има едно треперъне отъ ограничение въ чувствата.

Азъ бихъ желалъ да имате тази свобода, която никой да не може да я наруши. Сега, ако сте богатъ, никой нѣма да каже. Ако сте и най-голямъ сиромасъ, пакъ сѣщата свобода да имате. То не е така лесна работа. Понеже това сѣ навици, придобити отъ хиляди години, водата е минавала и трѣбва да я отбиешъ. Сега най-първо трѣбва да се даде свобода. Сега на всинца ви казвамъ: Не искамъ да ви виждамъ прегърбени, никаква гърбавина. Станешъ сутринъ, ще се изправишъ и постой 5 - 10 минути изправенъ. Сега ще ви представя вие какъ стоите. Сега ще играя една роля. Намѣсто да карамъ другъ да я представя, азъ ще я представя сега. Понеже погрѣшката, която ще направя, ще бѣде най-малката погрѣшка. Ти станешъ сутринъ, свиешъ си рамената, свиешъ си веждитѣ, намръщишъ си лицето, като че всичко въ свѣта си изгубилъ./Представя го/.

Ти стани сутринъ, изправи се, успокой лицето си, погледни спокойно нагоре, помисли си, че всичко, каквото Богъ направилъ, е добро. Помисли си за небето, за цвѣтата, за дърветата, за всичкитѣ хора. Остави ада. Нека да дигатъ шумъ, нека да плачатъ, да крѣкатъ - тѣхна работа е. Тѣ сѣ актьори тамъ. Тѣ си играятъ ролята. Тия духове, които ги мѣчатъ, тѣ сѣ нужни. То е тѣхна работа. Вие мислите какво ще стане съ дявола, какво ще стане съ васъ. Въпросътъ не е личниятъ животъ. Личниятъ животъ - настрана. Седни, помисли за краката си, вижъ прѣститѣ си, погледни ги, вижъ ноктитѣ. Ако има калъ - изчисти ги. Вашиятъ голъмъ палецъ като че е живъ - очисти го. Кажи: "Ще ме извинишъ, че много съмъ те измѣчилъ". Очисти хубаво втория прѣстъ, поглади го. Погледни на краката си и кажи:"Много съмъ благодаренъ на Господа за краката си". Вземи очисти ноктитѣ, благодаряри. Поблагодарете на Бога за рѣцетѣ. Изчистете лицето си. Нѣма какво да ви казвамъ. Съ него много добре постѣпвате. Азъ бихъ желалъ да постѣпвате съ краката, както постѣпвате съ лицето.

Човък да има една физическа свобода. Като вървиш - да се радваш, че Господъ ти е далъ крака, да се радваш, че имашъ лице. Вие казвате: "Като идемъ въ оня свѣтъ, ще се освободимъ отъ това тѣло, ще ни даде Богъ друго". Ако съ това тѣло не се носишъ добре, какъ ще се носишъ съ другото? Искамъ всички да ви видя благодарни за онова, което Господъ ви е далъ. Доста добри тѣла имате, повечето не сте работили надъ тѣхъ. Бихъ желалъ да ви видя следъ 20 години подмладъни. Въ 20 години да се подмладите въ лицето. Някои бѣли коси имате. Лесна работа. Азъ имамъ единъ начинъ за боядисване на косата. Ще ви туримъ една година да се храните съ коприва - ще си почерните коситѣ. Два пѣти като ядешъ на день - ще ти почернѣятъ коситѣ. По този начинъ може да си почернишъ коситѣ. После ще дойдемъ до духовната Любовь. Да говоримъ за ония чувства, които трѣбва да хранишъ. Като видите голѣмото противоречие, да знаете, че Богъ гледа тия работи. Какъ ги гледа? Той като гледа, че грѣшишъ, Той гледа причината. Някаква погрѣшка правишъ, необмислена, отъ незнание. Всѣки, който прави погрѣшки, ги прави отъ незнание. Той не знае какви ще бѣдатъ резултатитѣ.

Имате числото 145, имате числото 1, после 2. Имате 145 лева. Имате 1 милионъ лева. Кое число е по-голѣмо? - 1 милионъ. Имате два милиона. Тогава 1 милионъ е по-голѣмо отъ 145 хиляди и по-голѣмо отъ 200 хиляди. Сега, въ обикновения редъ на нѣщата, за предпочитане е да е 145. Но има единъ необикновенъ редъ на нѣщата. Може да имашъ единъ философски умъ. Има мисли, които сѣ динамични, не статически, но динамически и психически има. Динамичнитѣ иматъ движение. Ти тази мисль нѣма да я намѣришъ на едно и също мѣсто. Има мисли, които сѣ минали презъ епохата на статичното положение - сега сѣ динамични и минаватъ въ психични. То е съзнанието вече. Трѣбва да добиемъ съзнанието за нѣщата. Оценявашъ туй движение, използвашъ го. Запримѣрь, хиляди години рекитѣ сѣ текли. Сега ученитѣ хора хващатъ тази динамика на водата и изкарватъ енергия, освѣтляватъ градоветѣ. Тази динамика се превръща въ

свѣтлина. Тия енергии, които сѣ въ насъ, ако не може да ги впрѣгнемъ на работа, кѣде е психическия животъ? Ако не можешъ да впрѣгнешъ енергията на своите чувства, ако не можешъ да впрѣгнешъ енергията на своя умъ, ако тѣзи енергии, които сѣ въ насъ не може да ги впрѣгнемъ на работа, на една обикновена работа, която животните извършватъ, на една работа, която иде да образува свѣтлина. Да кажемъ една сладка дума на единъ банкеръ и той да те възнагради най-малко хиляда лева или 10 - 20 хиляди лева възнаграждение да ти даде за тази дума. Има хора, които биха дали 25 хиляди лева само за една усмивка, да знаешъ какъ да се усмихнешъ. Азъ бихъ ви казалъ много работи, които ще ви ползуватъ, но вие ще се заразите. Защото може да дадешъ на единъ човѣкъ хубаво ядене и той да преяде. После ще си развали стомаха.

Сега азъ нѣкой пътъ се пазя да ви съобщавамъ нѣкои работи. Защото, ако ви покажа кой е религиозенъ, вие ще го обърнете на смѣхъ. Ако единъ човѣкъ за една година може съ една десета отъ милиметъра или даже една стотна отъ милиметъра може да подигне главата си, пакъ е нѣщо. Че какъ ще го направишъ? Нѣкой пътъ искашъ да избухнешъ, за Господа, за Любовта си къмъ Бога - въздържашъ се. Нѣкой те обиди, за Любовта на Господа - не се обидишъ. Изгубишъ паритъ си, разболѣешъ се. Каквото и да стане, за Любовта на Господа ще го понесете. Нека да гори свѣтътъ. Господъ, като запали свѣта, свѣтътъ свѣтъ ще стане. Когато хората страдатъ по Божественитѣ страдания, е намѣсто. Когато страданията едни на други си ги причиняваме, не сѣ намѣсто. Тѣхъ искаме да ги изхвърлимъ. Азъ искамъ всичкитѣ страдания, които вие си причинявате, да изчезнатъ. Не изведнажъ, давамъ ви една година, две, три, десетъ години ви давамъ на разположение за страданията, които сами си причинявате да ги премахнете. Не е малко това време. На едни давамъ една година, на други давамъ шестъ месеца, на нѣкои - единъ месецъ, пъкъ на нѣкои - единъ день.

Сега ще ви дамъ едно правило за единъ месецъ. Като срещнете единъ братъ, когото не обичате, търсете въ него една хубава черта. За единъ месецъ да започнете да търсите кои сѣ хубавитъ черти. Който и да е, и най-напредналиятъ между васъ, се да намъри нѣщо хубаво. Да си кажете: "Азъ не знаехъ, че той ималъ такава хубава черта". Дръжте я въ ума си. Занимавайте се малко съ нея. Ще намърите хубави черти тукъ, между васъ. После въ града ще слѣзете, навсѣкжде така ще търсите. Ако срокътъ единъ месецъ е много, да го съкратя. За една седмица е малко, но за единъ месецъ работете. Искамъ да имате резултатитъ вече. Въ този резултатъ, които изпълнятъ, които кашлятъ - ще се намали кашлицата. Които иматъ ревматизъмъ - ще се намали. Които иматъ главоболие - ще се намали главоболието. Нѣма да изчезне, само ще се намали. После тия, които сѣ бедни - ще дойдатъ въ жилища, хлѣбъ ще дойде, малко мляко. Нѣма да дойде изобилно, но все таки една четвъртъ повече ще имате. Най-малко десетъ грама масло ще имате повече. Захаръ ще имате 20 грама повече. Най-после ще имате едно разположение на духа и ще се подмладите най-малко съ една година. Она свѣтъ е свѣтъ на благородство. Тукъ е извинително. Трудътъ е непоносимъ - виждамъ причинитъ: голѣма работа иматъ хората, постоянно работятъ, поставени сѣ на голѣми мъчности и мъже, и жени, и деца. Сега не искамъ да ви разправямъ за голѣмитъ мъчности, за голѣмитъ изпитания, на които сѣ поставени хората. Не само хората, но и човѣкътъ, който носи Духа Божи въ себе си, и той е поставенъ на голѣми мъчности. Понеже иде времето на освобождение, трѣбва да бѣдете готови. Като дойде освобождението, да бѣдете готови за тази свобода, да я разберете. Ако ви се даде една свобода и не може да я оцените, тогава защо ви е?

Казвате сега: "Да повѣрваме въ Господа Исуса Христа и спасени ще бѣдемъ". Азъ казвамъ: Да обичаме Господа Исуса Христа. Азъ оставямъ вѣрата. Възлюби Господа и всичко ще се оправи много по-добре, отколкото съ вѣра. Не че вѣрата не трѣбва, но то е минало. Ти си билъ въ надеждата, билъ си въ вѣрата, когато си билъ при анге-

литъ. Най-първо ти си билъ при хората - това е надеждата. Следъ като си завършилъ училището на надеждата, ти си отишълъ при ангелитъ въ училището на вѣрата. Сега, като си завършилъ това училище, ти си отишълъ при Бога въ Любовта. Насъ надеждата ни трѣбва, но това знание ние го носимъ. То е отдѣленията, имате гимназията и университетитъ. Като влизаме сега въ свѣта на Любовта, ние вече имаме знанието на вѣрата. Сега ще изучаваме закона на Любовта. То е едно разширение въ свѣта. Тогава ще оцените какво нѣщо е вѣрата и като се върнете, ще носите една дреха за надеждата. Подарѣкъ ще носите една хубава дреха и за вѣрата ще кажете: "Много съмъ благодаренъ за помощта, която ми дадохте". Отъ Божествения свѣтъ като влизате, туй ще носите. Надеждата ще се зарадва и вѣрата ще се зарадва. Ще тръгнатъ и тѣ заедно съ васъ. Ще тръгнатъ ржка за ржка и ще образуватъ цѣло семейство. Нѣма по-хубаво нѣщо да има човѣкъ надежда, надеждата да е въ дома, и вѣрата да е въ дома, и Любовта да е въ дома. Тогава цѣлиятъ свѣтъ, цѣлото небе е отворено. Дето и да идете, и въ ада да идете, и въ небето да сте - навсѣкжде ще бжде рай. Това значи: Богъ да е примирилъ въ васъ всичко. По този начинъ Богъ ще ви примири. Всичкитъ противоречия въ васъ ще изчезнатъ. Ще видите колко лесно е. Докато Той дойде, тамъ е мѣчното. Най-първо хората трѣбва да дойдатъ, после ангелитъ да дойдатъ и после, като дойде Господъ, Той ще примири всичко. Затуй се казва: 'Да бжде Твоята Воля както горе на Небето, така и долу на Земята'. Работитъ, които ангелитъ работятъ, добритъ хора работятъ и вие сега трѣбва да работите.

Сега за единъ месецъ да видите, че има нѣщо хубаво въ вѣрата, има нѣщо хубаво въ надеждата и да намѣрите и хубавото въ Любовта. Като разглеждате живота на кой да е братъ, да намѣрите нѣщо хубаво. Като разглеждате по знание, по умъ - да намѣрите нѣщо хубаво. Като разгледате свободата му, да намѣрите нѣщо хубаво. Въ Любовта, въ Мѣдростта, въ Истината, въ живота, въ знанието и въ свободата, въ всѣки единъ човѣкъ да намѣрите нѣщо хубаво. Сега не се

безпокойте. Изпитът ще бжде много лекъ. Ха сега, нѣма да туримъ четири седмици, но три седмици. Три е хубаво число, късметлия. Три е късметлия, защото надеждата участвува, вѣрата участвува и Любовьта участвува. Искамъ всички туй да го направите по добра воля, по свобода. Направете го, ако искате. Ако имате надежда, направете го. Ако имате вѣра, направете го. Ако имате Любовь, направете го. Ако нѣмате, тогава и въпросъ не правете. Понеже зная, че всинца имате надежда, че всинца имате вѣра и Любовь, казвамъ ви: Заради вашата надежда, заради вашата вѣра, заради вашата Любовь - направете го. Въ името на туй, което имате. Въ името на Любовьта къмъ Бога, която имате - направете го. Не да кажете: "Учителътъ го каза". Азъ го казвамъ, то е единъ подаръкъ за надеждата. Азъ го казвамъ заради вашата вѣра. Азъ го казвамъ заради вашата Любовь, не за себе си. Пъкъ и азъ ще го направя. Три седмици и азъ ще търся нѣщо добро въ васъ. Въ надеждата ще търся, въ вѣрата ще търся нѣщо хубаво. Ще бжде по-добре. Знаете (ли) колко пѣти ще бжде по-добре? Десетъ пѣти ще бжде по-добре. Вътрешно ще бжде по-добре, не отвѣнъ да ви се ухия. Като дойде нѣкой при мене, ще го кредитирамъ десетъ пѣти. Не, десетъ пѣти е много, както виждамъ вие сами не вървате, но три пѣти ще ви кредитирамъ. Три пѣти ще ви кредитирамъ. Единъ кредитъ за вашата надежда, единъ кредитъ за вашата вѣра, единъ кредитъ за вашата Любовь. Три седмици азъ ще кредитирамъ. Затуй виждамъ, че всинца сте съгласни.

Въ името на добритъ хора направете, това е надеждата. Въ името на добритъ хора ще го направите това. Въ името на всички Свѣти Духове, ще го направите това. И въ името на Любовьта направете това. Въ името на всички добри хора, въ името на всички добри духове и въ името на Бога, заради Неговата Любовь, ще го направимъ. Каквото и да вършишъ, навсѣкжде да виждашъ доброто. Ще имате изкушения, се ще имате нѣкакви спънки, но това да не ви смущава.

Сила, здраве, животъ сѣ богатство за човѣка, що носи Любовьта, красотата на Духа. Отъ това ще направимъ една пѣсень.

/Учительтъ изпѣ “Отче нашъ”/. Импровизирано. /Учительтъ изпѣ “Сила, здраве, животъ сѣ богатство за човѣка, що носи Любовѣта, красотата на Духа”/. Ето какъ лесно става пѣсеньта. Когато Духовѣтъ работятъ, лесно става.

Ще имате всичкото Божие благословение и Божията подкрепа презъ тия три седмици на упражнението.

Отче нашъ.

XX година

*7. Лекция на Общия Окултенъ класъ
6 ноемврий 1940 год., Сръда, 5 ч.с.*

Изгрьвъ.

Усилвайте връзката

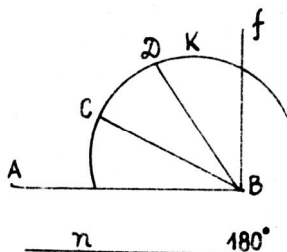
Отче нашъ. Всичко въ живота е постижимо. Духътъ Божи.

Да направимъ упражнението за дишането, като при поемане ще мислите за думата “животъ”, при задържане - “сила”, при издишане - “здраве”.

Свикнали сте въ живота само съ обикновени работи. Има едно писмо написано - обикновена работа. Но умниятъ човѣкъ, който разбира писмото, вижда отъ писмото свѣтлина. Нѣкой пътъ вие искате да знаете кой е виноватъ въ свѣта. Азъ ще ви представя нѣколко примѣра. Когато наказватъ вълка, за какво го наказватъ? Понеже изѣда овцетъ. Влѣзе въ тази кошара - задигне едно агне, влѣзе въ онази кошара - задигне друго агне. Тукъ хване нѣщо, тамъ хване друго. Съгласни сме, че го убиватъ, одератъ му кожата и я носятъ. Хората, които намиратъ постѣпката на вълка, несъобразна съ законитъ, обичатъ да носятъ неговата кожа. Понеже въ вълчата кожа вѣшки не влизатъ и бълхи не влизатъ. Паразититъ бѣгатъ отъ кожата на вълка. Вълка гонятъ, защото прави престѣпление. Ами заека защо гонятъ? Заекътъ не е изѣлъ овци, но нѣкоя хрѣтка го подгонила. Тукъ стрелятъ по него, тамъ стрелятъ. Защо го гонятъ, кажете ми? Отъ любовъ го гонятъ. Но и заекътъ, и той има престѣпление. Зимно време, когато падне голѣмъ снѣгъ, той иде при нѣкое дърво и огложди кората му и го осакатява. Направилъ голѣма пакостъ - заради това го гонятъ. Когато си човѣкъ, поне на свѣтъ да ходишъ, да не правишъ пакостъ на дърветата. Сега хората иматъ престѣпления отъ две категории: престѣпленията на вълка и престѣпленията на заека. Заекътъ зимно време, като нѣма какво да яде, иде и обѣли на нѣкое дърво кората. Намразятъ го хората.

Човѣкъ трѣбва да се освободи. Линията *AB* е пътъ на човѣшкото движение. *AB* е пътъ, отъ който човѣкъ започва да се движи. Първо-

начално лицето е било свързано с гръбначния стълбъ. Въ змията лицето е сраснало с гръбначния стълбъ. Както виждате лицето се подвижило отзад напредъ и човѣкъ е дошълъ отпредъ, успоредно на гръбначния стълбъ. Лицето отзадъ започнало да се подига, подига и сега е дошло отпредъ. Знаете какъвъ дълъгъ периодъ е взело, докато се обърне. Сега вие искате да станете благородни хора. Това зависи отъ нашето лице. Лицето на слона се е подигнало на 90 градуса. При човѣка е изминало единъ пѣтъ отъ 180 градуса и е станало успоредно на гръбначния стълбъ.

Да върваме въ Бога. Знаете ли какво нѣщо е върата? Какъвъ процесъ е върата? Не да вървашъ само. Какво придобивашъ, ако вървашъ? Първоначалното течение, което изтича отъ материята въ свѣта, то е червения цвѣтъ, елементарния животъ. Червениятъ цвѣтъ е, който изтича, който дава отъ себе си. Имате портокаления цвѣтъ. Нѣщата се индивидуализиратъ. Не представятъ общо течение, както въ червения цвѣтъ, но представятъ живота на едно отдѣлно сѣщество, на единъ комаръ, на едно цвѣтенце - индивидуализиратъ се. Зелениятъ цвѣтъ представя растенето у човѣка, у растенията. Следователно, въ зеления цвѣтъ вече се строи нѣщо. Жълтиятъ цвѣтъ се отнася до една по-висока областъ. То е умствения животъ на човѣка. Дойдете до синия цвѣтъ. То е цвѣта на поглѣщането. Ти трѣбва да вървашъ, да поглѣщашъ, да вземашъ. Върата е усилване на човѣка. Съ върата ти нищо не добивашъ - ти вземашъ. Като вървашъ въ нѣкого - вземашъ. Казвашъ: "Вървамъ въ тебе". Като вървашъ въ мене, вземашъ нѣщо отъ мене. Като не вървашъ, нищо не вземашъ отъ мене. Сега вие разбирате, че като вървашъ въ нѣкого - ти му придавашъ нѣщо. И то е възможно. Като вървашъ въ човѣка, ти използвашъ онзи капиталъ, който този човѣкъ ти дава. Та казвамъ: При сегашното разбиране на нѣщата ние въ сѣщностъ не разбираме какво нѣщо е върата. Върата

сжщевременно разбира, че дава голяма широчина на ума. Надеждата е по-близо до човъшкото лице. Затуй тя бърза винаги, има по-добри условия. Във надеждата по-лесно се придобиватъ нъщата. Въ върата хиляди години се изискватъ, за да се придобие нъщо. Вие искате да станете светии, въ единъ животъ да станете светии. Тъй се казва, но за светия да стане човъкъ, се изискватъ хиляди години. И гении да станете се изискватъ хиляди години. Гениятъ нъма едно чело отъ два сантиметра. Гениалността си има гениално чело. Челото има гениална форма. Нъма да ви казвамъ каква е гениалната форма на челото, да не би да се обезсърдите. По-добре е да не знаете гениалната форма каква е. Има и гениални очи, има и талантиливи очи, и обикновени очи.

Да кажемъ, обикновениятъ взема една семка, погледа я, или я турри въ джоба си. Или ако е костелива, напримъръ отъ праскова, той ще каже: "Да беше златна". Хвърля я на земята. Той не знае, че цъло щастие зависи отъ костилката на тази праскова. Ако той можеше да посади хиляда праскови и всъко дърво да му даде по 30 кила праскови, хиляда дървета - по 30 кила, 3 хиляди кила - по десетъ лева - 300 хиляди лева. Вие сега казвате: "Кой ще го прави това?" Кой ще го прави? Въ живота само онова, което човъкъ направи, то е негово. Всъко нъщо, което не е направено, не е негово. Туй, което направишъ, то е твое. Ядешъ - ползувашъ се ти. То е една работа, която си свършилъ. За свършването на тази работа приемашъ Божиитъ блага. Най-малката работа, която направишъ, ти се ползувашъ.

Нъкой пжтъ питате: "Защо човъкъ тръбва да прави добро? Какво тръбва да прави? Защо тръбва да чука камъни?" Какво тръбва да прави? Защо тръбва да пише? Защо тръбва да свири? Защо тръбва да рисува? Защо тръбва да спи? Всичко онова, което върши човъкъ, той си има по една малка полза. Сега вие по нъкой пжтъ искате да бъдете свободни. Има една местность, дето сж израстнали цигански търни. Изуйте обувката си, изуйте чорапитъ си и искате да ходите боси свободно. Каква свобода ще имате? Никаква свобода нъма да имате при

циганските търни. По-добре да държишъ обувката на краката си, отколкото да имашъ свободата на боситъ крака. Аналогията, която ще извадя, е следната: и вие по нѣкой път отивате въ свѣта и си изувате обувката. Свѣтътъ е една нива съ трънища. Свѣтътъ е една студена нива. Дрехата си ще я носишъ, нѣма да я хвърляшъ - да не изстинешъ. После, хората въ свѣта не сѣ така лековѣрни. Казвате:”Да му кажемъ нѣщо за Господа”. Не вѣрватъ. Въ свѣта казватъ:”Има ли злато - има Господъ. Има ли кѣща - има Господъ. Има ли волове - има Господъ. Има ли сила - има Господъ”. Вие говорите за Господа и имате старото понятие за Бога. Не зная кой е създалъ това първо понятие за Бога. Адамъ, който бѣше възлюбеното дете на Бога, като направи погрѣшката - скри се. Вика го Господъ:”Адаме, кѣде си?” Цѣлия день го търси изъ градината, най-после навечеръ едва Господъ го намѣри въ рая. Пита го:”Защо мълчишъ? Какво правишъ тукъ?” - ”Срамъ ме е да излѣза предъ тебе - голъ съмъ”. Кой ти каза, че си голъ? Откъде си оголълъ? Оголълъ, защото ходилъ да яде и пие, продалъ си дрехитъ. Той носеше скѣпоценни дрехи. И Ева, и Адамъ имаха скѣпоценни дрехи, но като дойде черниятъ адепт*, имъ каза:”Ако ми дадете вашитъ дрехи, ще ви дамъ такива дрехи, дето не сте ги виждали”. Тъ си дадохъ дрехитъ и останаха голи. Тъ чакаха и двамата да се облѣкатъ съ царски дрехи, както боговетъ. Скриха се, да имъ ги донесатъ. Онзи взе дрехитъ и си замина. Мислите ли, единъ човѣкъ, който изгуби своята добродетель, че той не е голъ? Мислите ли, че човѣкъ, който изгуби своята разумность, всички ония хубави нѣща въ живота, не оголъва? Всички хубави нѣща - то сѣ неговитъ дрехи. Ти, като изгубишъ своята добродетель, ти оголъвашъ. То е голота на човѣка. Съ придобиването на каквато и да е добродетель, ти придобивашъ костюмъ. Ако станешъ разуменъ - придобивашъ дреха. Ако станешъ силенъ - придобивашъ дреха. Ако придобивашъ каквато и да е добродетель - придобивашъ дрехитъ си.

Да се повърнемъ на въпроса. Отиваме много назадъ. Ако е Адамъ, той е сега доста уменъ, ще ни запита:”Вие, ако бѣхте на моето мѣсто,

какво щѣхте да направите?” -Ние не щѣхме да направимъ това. Казва:”Не щѣхте да го направите, понеже се ползвате отъ моята опитностъ. Ако бѣхте на моето мѣсто, ако нѣмахте моята опитностъ, какво щѣхте да направите? За пръвъ пѣтъ ме излъгаха. Азъ мислѣхъ, че всички говорятъ истината. Мислѣхъ, че и този адептъ, който влѣзе въ райската градина, ще говори истината, пѣкъ той не говори истината, излъга ме”.

Сега нѣкои отъ васъ искатъ да знаятъ кѣде е била райската градина. Какъ е станало - вие искате да си го представите. Имате ли ясна представа каква бѣше височината на Адама? Какъ си го представяте? Колко високъ бѣше Адамъ, какво е вашето мнение? Преди 8 хиляди години каква височина имаше Адамъ? Доста високъ е билъ. Много високъ. Ева, ако влѣзе тукъ, въ нашия салонъ, не би се събрала. Вие си представяте Ева като нашитъ жени. Не е така. Ева, ако се яви днесъ на всичкитъ жени, ще дойде дохаки. И Адамъ, ако се яви днесъ на всички мъже, дохаки идва. Вие имате много повърхностни понятия. Единъ човѣкъ, предъ когото Богъ довежда всичкитъ животни и въ единъ день Той имъ даде имена. Казва му:”Кръсти ги”. За Ева не се казва, но тя е отлична ботаничка. Като прекара всичкитъ растения, тя имъ тури имена. И каквото име имъ тури, това го учатъ. Тѣ не сж прости хора.

Нѣма да съжالياваме за погрѣшкитъ. Кои сж подбудителнитъ причини, че лицето отзадъ минало отпредъ у човѣка? Тази кривата линия *К* - тя е за която съвременнитъ учени говорятъ. То е пѣтя на човѣшката еволюция, пѣтя на човѣшкото възлизане, обръщане. То е една необходимостъ. Вие не може да седите на едно мѣсто, на което сте поставени. Нѣкои отъ васъ сте възрастни, хичъ не сте усѣтили какъ сте дошли до туй положение. Единъ день намѣрите, че краката не държатъ, главата ви побѣлѣла.

Правата линия представя грѣбначния стълбъ. Кривата линия показва какъ е вашиятъ грѣбначенъ стълбъ. На

нъкои коремътъ изпъква. Колкото се може тази кривина тръбва да е по-малка, за да може организъмътъ да функционира правилно. Голъмото огъване на стълба не е толкова полезно.

Та казвамъ: При богатата, които имате сега, тръбва да правите едно подобрение. Вие седите и всъки день се занимавате съ погръшките на другитъ хора. Най-първо децата се занимаватъ съ погръшките на баща си, на майка си, на братята си, на сестритъ си. Най-първо то има голъмо довѣрие въ майка си, има голъмо довѣрие въ баща си. На първата погръшка на баща си тури съмнение. При първата погръшка на майка си, то започва да ги критикува. После започва да не изпълнява законитъ на баща си и на майка си. Майката казва: "Нъма да буташъ гърнето". (То) казва: "Нъма да го бутамъ". Щомъ замине майка му, то отива на гърнето и като го бута, пакъ го настани. Баща ви направи една погръшка - вие се научавате да послъгвате, малко бълитъ лъжи употребявате. Сега какво придобива човѣкъ, като каже туй, което не е вѣрно? Вие констатираете единъ фактъ, който не е вѣренъ. Запримѣръ, седи нъкъде човѣкъ и се разхожда. Вие не знаете причинитъ какви сж.

Преди нъколко дена дойде едно малко момиченце, учудвамъ се защо е дошло - иска да ме види, иска да ми каже нъщо. Пъкъ съмъ знаятъ. Казвамъ: Не можешъ (ли) да дойдешъ другата седмица? - Не може да дойде другъ пжтъ. Питамъ какво иска да ми каже. Питамъ: Кой ви е пратилъ? - Пратилъ го е нъкой. Най-първо пратилъ го е Господъ. Той го е създалъ и му казалъ: "Ще идешъ при единъ добъръ човѣкъ. Ще ти даде единъ добъръ съветъ". Въ какво седи въпросътъ? Той седи въ това, че туй малко момиченце имало една приятелка. Другитъ ученички надумали тази й приятелка да се разсърди. Тя иска да ме пита дали тази й приятелка пакъ ще я обикне. Сериозенъ въпросъ. Спръхъ се, започнахъ да мисля: Ами ако единъ день на мене Господъ ми се разсърди, какво като направя - една погръшка ще бжде. Нъма животъ. Гледахъ детето, не искахъ да слъза долу, но слъзохъ долу въ стаята и тя ми разправи. Казва: "Тъ сж детински работи". Рекохъ: Не

сж детински. За мене сж философски. Казвамъ й: Ще се оправи тази работа.

Сега заключението какво е? Никога не трѣбва да престѣпваме закона на Любовта въ свѣта. Вие нѣкой пѣтъ нѣмате разположение спрямо нѣкого и имате право. Нима мислите, че на когото и да е, животътъ е тъй хармониченъ, че представя хармониченъ обектъ, че като погледнете, всѣкога има съ какво да се привлѣчете. Нѣкои отъ васъ сте на 45 години, нѣкои - на 50 - 60 години. Кое е сжщественото у васъ, което нѣма да се измѣни? Идеаленъ човѣкъ наричамъ онзи, който отъ детинство да се не измѣни, да има една идея, която никога да се не измѣни. Нѣкой пѣтъ вие желаете нѣщо. Казвате, че едно време бѣхте деца. Какъвъ характеръ има детето? Като дете ти си билъ довърчивъ - каквото ти (се) каже, ти си вървалъ. Сега, каквото ти кажатъ, ти го подлагашъ на критика, не вървашъ. Кое състояние (е) по-хубаво: да вървашъ или да не вървашъ? Да вървашъ е винаги по-хубаво.

Вчера дойде една сестра, на която й казвамъ: Въ какво седи свободата на човѣка? Човѣкъ има право да иска. Но той, като отива при чешмата, да не застава чешмата да тече въ неговото присѣствие, понеже ако той застави чешмата да тече, тази чешма не е нормална. Тази чешма трѣбва да тече преди той да е поискалъ, а той трѣбва да иде и да иска колкото си иска. Този човѣкъ, отъ когото ние искаме, да не го заставяме ние той да раздава, но той отъ само себе си да изтича, пѣкъ ние да идемъ при него и да вземемъ колкото искаме. Да не казваме: "Ти за кого течешъ?"

Та казвамъ: Всѣкога, когато ние заставяме единъ човѣкъ да ни направи една услуга, не отъ само себе си, той е недоволенъ отъ насъ. Винаги отивайте при човѣка, който тече като изворъ. Тогава нѣма какво да се стѣснѣвате. Колкото и да вземемъ, той никога нѣма да бѣде недоволенъ отъ насъ. Въ туй отношение трѣбва да отиваме при Бога, понеже Той е вѣченъ изворъ, Който извира и ние отъ Него трѣбва да вземемъ толкова, колкото ни трѣбва. Затуй нѣма какво да се самоосжждаме. Самоосжждането е осжждане на дявола. Щомъ

съгръшишъ, ти се свързвашъ съ него и започвашъ да чувствувашъ неговото самоосъждане, защото законътъ те хваща. Щомъ се освободишъ отъ дявола, ти се освобождавашъ и отъ самоосъждането.

Да допуснемъ, (че) нъкой е кралъ пари отъ нъкъде. Ти си оставилъ дрехата си закачена нъкъде. Минава този, който открадналъ паритъ и ги оставилъ въ джобоветъ, и си заминалъ. Дойдатъ хората, намърятъ паритъ въ джобоветъ ти, какъ ще се оправдаешъ? Ти си праведенъ, не си кралъ. Но нъмашъ никакви доказателства да се оправдавашъ. Ти ставашъ виноватъ. Тогава какво тръбва да правишъ? Не носи никакви джобове на дрехата - ни вътрешни, ни външни, нищо повече. Да допуснемъ, че нъкой прави нъкакво престъпление. Гледамъ единъ день една котка седи въ двора, една птичка се присламчила при една птичка, която стои. Азъ вземамъ едно камъче и хвърлямъ отдалече камъчето. Птичката скочи, качи се на дървото. Котката, като я погледна, измъчи. Тя чу, хлопна нъщо, не знае отъ кжде е, гледа нагоре, гледа и измъчи. Понеже мислеше, че е 101 % въ нейнитъ ръце птичката. Какъ стана, че се развали работата, не знае. Не взехъ камъче да я ударя, но хвърлихъ камъчето между птичката и котката. Птичката хвъркна нагоре, котката я гледа и си казва: "Има нъщо въ свѣта, което разваля нашитъ работи". Питамъ: Азъ направихъ ли погрѣшка, като развалихъ тази работа? Да допуснемъ, че нъкой пѣтъ вие разваляте на себе си нъкое ваше желание. Не го постигате. Какво лошо има, ако вие не постигнете едно ваше желание? Ако, когато сте на петъ години и ви дадатъ една стипендия да идете да следвате въ странство, даватъ ви стипендия да идете да следвате въ университета. Намѣсто ли е тази стипендия? Благата, които ви даватъ, тръбва да дойдатъ навреме. Казвамъ: Предъ васъ сега седи разрешението на единъ важенъ въпросъ. На нъкои отъ васъ лицето е пожълтѣло - да го поправятъ. На нъкои, на които очитъ сѣ хлѣтнаели - да ги поправятъ. На нъкои, на които лицето е много набръчкано - да го поправятъ. На които рѣцетъ отдолу сѣ по-груби, отгоре по-меки - да ги поправятъ. Когато огрубѣе долната страна на рѣката, меката стра-

на, женският принцип огрубъва. Мжжкният принцип сега е по-благороден, женският огрубъва. Някои казват: ”Отъ шетането”. Но има хора, които не шетат и пакъ ржката отдолу е груба. Нито съмотика работятъ, нито съ друго нщо работятъ и пакъ ржката е мускулиста. Туй показва, че въ тия хора има много малко вода.

Въ органическия свѣтъ въглеродътъ служи за устройството на тълата. Растенето отъ него зависи. Въ водата придобиватъ гжстота, въ въздуха активностъ придобиватъ, въ свѣтлината или въ азота - устой. Значи, ако въ вашия характеръ нмате устой, малко азотъ имате. Ако (нмате) активностъ - кислородъ нмате. Ако нмате мекота - малко вода имате. Ако нмате стремежъ да се развивате, да растете - въглеродътъ ви е малко. Трѣбва да има една правилна пропорция. Тогава отъ липсата на нкои елементи се зараждатъ разнитъ болезнени състояния. Болезнени състояния може да произтичатъ или отъ недоимъкъ, или отъ излишъкъ. Много хора страдатъ отъ много вода. Много хора страдатъ отъ безводие. Много хора страдатъ отъ много огнь. Много хора страдатъ отъ много студъ. Разни сж причинитъ. Две сж причинитъ. Имате повече вода, отколкото ви трѣбва. Тогава на онзи, който има сухота, ще му дадете отъ вашата вода, ще измъните отношенията си, които имате. Та казвамъ: Туй статическо положение трѣбва да го измъните.

Казвате: ”Остарѣхме вече”. Какво разбирате подъ думата ”остарѣване”? Ако сте поумнѣли - остарѣли сте. На 120 години като станешъ човѣкъ, чанта ще носишъ, тамънъ си за ученикъ съ всичкото усърдие. На 120 години като станешъ, нма да станешъ стара баба, но ще идешъ съ ученицитъ да споришъ върху научни въпроси, по музика, ще се състезавашъ по разнитъ изкуства. На 120 години като си, състезание ще правишъ. Като си на 5, 10, 20 години, ще ходишъ да играешъ. На 120 години си за ученикъ. Сега вие за 20 години искате да свършите учението: отдѣленията, прогимназията, гимназията и университета. Като станете на 41 година, казвате: ”Остарѣхъ”. Като сте още на 45 години, не може да ви сгодятъ, за годежъ не сте още. Има единъ

свѣтъ, като идете - момитѣ нѣма да ви харесатѣ. Вие знаете ли произхода на женитбата, каква е? Трѣбва да се спра нѣкой пѣтъ да ви поговоря за произхода на женитбата. То е сдружение на сродни души. Никакъв прогресъ въ свѣта не може да има, ако нѣма сдружение на души. Ти не може да прогрессирашъ, ако нѣмашъ една душа, която да те обича и да обичашъ. Две души като си служатъ, трета трѣбва да има, като за цель, къмъ която да се стремятъ. Затова имаме три свѣта: човѣшки свѣтъ, ангелски и Божественъ. Хората и ангелитѣ, като се сдружатъ - тогава тѣ къмъ Бога се стремятъ.

Та казвамъ: Нѣма нѣщо по-хубаво въ свѣта единъ художникъ (да) дари сума. Нѣма нѣщо по-хубаво да може единъ човѣкъ да свири или да пѣе. Нѣкой да говори или да пише поезия. Или да бѣде скулпторъ, или да работи въ каквото и да е изкуство въ свѣта. Да бѣдешъ медикъ. Вие не знаете какви масла има. Има масла, като намажете ржката и тя стане мека. Има разни косметически растения. Не искамъ да ви ги разправямъ. Искамъ сами да ги изучавате.

Та казвамъ: Ще се освободите отъ една илюзия. Има една илюзия, отъ която всички хора страдатъ. Казва нѣкой. Казвамъ му: Остарѣлъ си, но не си поумнѣлъ. Азъ не те признавамъ за старъ. Всѣки човѣкъ, който остарѣва и не поумнѣва, той не е остарѣлъ. Той е отслабналъ. Ако, като казвашъ, че си остарѣлъ, разбирашъ, че си отслабналъ - то е право. Но да остарѣешъ - то е едно благословение.

Та казвамъ: Ще се върнете въ началото, въ пѣтя, който Богъ е създалъ. *АВ* представя райската градина. Трѣбва да имате разбиране какъв трѣбва да бѣде раятъ. Сега ние изучаваме рая по единъ обратенъ пѣтъ. Има и другъ пѣтъ. Ние познаваме рая по причина на злото. Но раятъ има и една вътрешна причина. Трѣбва да се изучава животътъ. Всички ние трѣбва да бѣдемъ благодарни на ония условия, които Богъ ни е далъ да се учимъ. Вие сте дошли тукъ да се учите. Въ училието кой предметъ, споредъ васъ, е най-важенъ? Казвате, че ученикътъ трѣбва да бѣде здравъ. Но здравето е единъ резултатъ. Здравето на какво е резултатъ? Резултатъ е на хармоничното съчетание,

което съществува между ума и сърдцето. Отъ едно хармонично съчетание между ума и сърдцето зависи здравето. Вие седите и се безпокоите. Всъки отъ васъ се безпокои. Някои се безпокоите, че пари нѣмате. Но паритѣ лесно се добиватѣ. Паритѣ са турени въ едно гърне, ще намѣришъ гърнето, ще бръкнешъ съ лъжицата, ще ги извадишъ като медъ. Защо ще се безпокоишъ, че нѣмашъ пари? Вие говорите за ангелитѣ. Ангелитѣ иматъ ли пари? Азъ да ви препорѣчамъ: като нѣмашъ пари, трѣбва да се научишъ да обичашъ хората. Щомъ обичашъ човѣка, всѣка врата е отворена. Турете въ сърдцето си: Като срещнешъ човѣка, да видишъ една хубава черта. Като ви срещне единъ човѣкъ, да почувствувате, че срѣща единъ особенъ човѣкъ, да почувствува, че като васъ другъ не е срѣщаль и да каже: "Ето единъ особенъ човѣкъ. Не съмъ срѣщаль другъ човѣкъ така да мисли заради мене". Вие сега искате да идете въ свѣта да се препорѣчате на единъ милионеръ, който има 50, 100 милиона. То е външна страна. То не е никакво изкуство. Да обичашъ е изкуство. Да имашъ пари, то е копиране. Нали сте копирали като деца картини. Туришъ картината на прозореца. Азъ не искамъ да ви убедя да ходите безъ пари. Ако имате Любовь, паритѣ при васъ ще дойдатъ. Паритѣ подиръ Любовьта вървятъ. Накждето Любовьта върви и тѣ вървятъ, дето та спре и тѣ спиратъ. Щомъ излѣзе Любовьта, тѣ всичкитѣ, като коне, тичатъ подиръ нея. Дето нѣма Любовь, тамъ трѣбва да търсишъ паритѣ. Вие търсите паритѣ - (това) показва, че Любовьта не е тамъ. Щомъ паритѣ при васъ не идатъ - Любовь нѣма. Казвашъ: "Нѣмамъ пари". - Любовь нѣмашъ. Та най-първо не искайте да намѣрите паритѣ. Намѣрете Любовьта и тогава ще намѣрите и паритѣ. Нѣмамъ нищо противъ паритѣ. Всичкитѣ пари, които се добиватъ (безъ) Любовь, сѣ нещастни. После такива пари, ако дойдатъ въ джоба ти, ще ти донесатъ най-големото нещастие. Като намѣришъ паритѣ на Любовьта, тѣ носятъ щастие. Тѣ са такива звонкови*, чисто злато. Някои отъ васъ имате силна въра. Сега затѣмнение ще има въ София. Казва: "Какво ще направимъ съ затѣмнението?" Какво представя затѣмнението? Ще се вгълбите

една седмица въ себе си, ще живеете въ вътрешния свѣтъ. То е за външния свѣтъ. Вечерно време никой нѣма право да осветява кжщата си отвънъ. Нѣкой казва: "Азъ съмъ свободенъ". Може да ви глобятъ. Ако запалите лампа, колко ще ви глобятъ? - До петъ хиляди лева. За да не ви глобятъ, какво трѣбва да направите. Ще облъчете една черна мантия. Казватъ ти: "Всѣки, който не ходи съ черна дреха, до петъ хиляди лева ще има глоба. Който ходи съ черна дреха - нѣма никаква глоба". Черните дрехи приематъ повече топлина, поглъщатъ. Бѣлото дава. Бѣлата прѣстъ ражда ли нѣщо? - Нищо не ражда. Но черноземътъ дава хубаво жито.

Та казвамъ: Ще имате една седмица почивка, ще си почивате. Тази седмица ви препорѣчвамъ да си запалите вашитъ свѣщи безъ кибритъ. Всички да се осветите съ свѣщи, които горятъ безъ запалка. Очитъ ви да станатъ на свѣщи. Навънъ навсѣкжде, кждето идете по Изгрѣва, да вървите не съ запалени свѣщи отъ кибритъ, но безъ кибритъ. Като те срещнатъ на пѣтя, очитъ ти да лъщятъ. Нали сте виждали на вълка какъ свѣтятъ очитъ. Десетъ пѣти очитъ ви да свѣтятъ повече отъ вълчитъ очи.

Любовта е една сила, която подмладѣва човѣка. Трѣбва да изучавате законитъ. Вие сега седите и казвате: "Остарѣхъ, остарѣхъ. Баща ми остаря, майка ми остаря, дѣдо ми остаря". Какъ ще кажешъ? Нѣма да кажешъ остарѣхъ, но отслабнахъ: "Дѣдо ми бѣше глупавъ, баща ми бѣше глупавъ и азъ не искамъ да бѣда глупавъ като тѣхъ. Азъ ще остарѣя, както трѣбва". Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ, като е на 85 години, като го видите, да кажете, че е на 21 години. Да ви кажатъ, че сте на 21 години. Вие ще кажете: "Какъ на 21 години? На 85 години съмъ". Тогава какъ ще докажете? - Нѣма какво да доказвате. Старииятъ човѣкъ остарѣва безъ да остарѣе.

Първото нѣщо: Не вървайте на всичкитъ болести. Че кракъ ви боли - не вървайте. Че хълбока ви боли - не вървайте. Че бѣбрецитъ, че главата ви боли - не вървайте. Че коремътъ ви боли - не вървайте. Че гърдитъ ви болятъ - не вървайте. Че имате ишиасъ - не вървайте. Че

имате безпаричие - не вървайте. Въ никаква отрицателна мисъл не вървайте.

АВ означава да не вървашъ въ туй, което дяволътъ те е научилъ, нищо повече. Да вървашъ въ туй, което Богъ те е научилъ. Онова, което Богъ те учи - то е Любовта, животътъ е то. Вървайте въ онова, което Богъ ви учи вътре въ васъ. Вървайте въ онова, което свѣтлината носи. Ако влѣзете въ една аптека, всичкитъ шишета, които сж напълнени съ ония медикаменти - тия вещества, които сж събрани - считате ли ги за виновни? Кой ги направи? -Хората ги направиха. Хората ги напълниха съ такива медикаменти. Казвашъ:”Азъ съмъ такъвъ”. -Не си такъвъ. Това шише го излѣй навънъ, обърни го. Нѣкой отъ васъ казвате:”Азъ съмъ лошъ човѣкъ”. Какво подразбирате под думата “лошъ” ? Подъ думата “лошъ човѣкъ” азъ разбирамъ, който се влияе отъ хората, слуша хората какво му казватъ. Дойде нѣкой при васъ и всѣки може да ви излѣже. Казва:”Единъ отъ васъ е открадналъ”. - Азъ не вървамъ. Има нѣща, въ които не може да вървамъ. Не може да вървамъ, че една овца може да изяде единъ вълкъ. Не може да вървамъ, че единъ вълкъ ще опаса една ливада. Не може да повървамъ. Че какво ще ви убеждавамъ. Овцата, която не изѣда вълка, изѣда трева-та. Вълкътъ има добрата страна - като яде овци, не пасе трева. Не може да приложишъ наказанието на овцата на вълка, нито пъкъ прес-тѣплението на вълка може да приложишъ на овцата.

Казвамъ първото правило, което трѣбва да имате. Вие станете сутринъ и казвате:”Азъ съмъ жененъ”. -Не вървайте. Станешъ сутринъ, казвашъ:”Азъ имамъ деца”. -Не вървай. -”Азъ имамъ дългове”. -Не вървай. Че откъде накѣде имашъ деца? Хората излизатъ отъ Бога. Какъ се осмѣлявашъ да кажешъ, че ти си родилъ? Ако сж кукли направени - разбирамъ, но да кажешъ, че ти си ги родилъ и отъ тебе (сж) излѣзли - то е заблуждение. Всичкитъ вие сте души, излѣзли отъ Бога. Вашитъ тѣла сж направени отъ други. Кжщитъ други ви направи-ха. Вие сте влѣзли наематели. Казвате:”Този Стоянъ е мой”. Стоянъ е

вашъ, докато плаща наема. Като престане да плаща наема, какво става? -Тръбва да излѣзе отъ кѣщи.

Ще вървате, че имате само единъ баща, не много бащи. Имате много наематели. Богъ е единствениятъ баща. Всички други бащи сѣ само настояници. “Единъ е вашиятъ Отецъ”. Ние върваме, че баща ни (е) остарѣлъ. Какъ може да остарѣе? Утре азъ ще остарѣя, ще ми кажете:”И ти остаря”. Всички като остарѣемъ, какво ще остане отъ насъ? Сега ме гледате (и) казвате:”Лесно се говори, Учителю, колко мѣчно се прави”. Съгласенъ съмъ съ васъ. Вие имате вѣжета, които иматъ 10 хиляди конци. Взелo ви е 8 хиляди години да ги направите. Всѣка година сте турѣли по единъ конецъ и, ако речете да ги скѣсате, ще ви трѣбватъ още 8 хиляди години. Следъ 8 хиляди години ще останe още единъ тънѣкъ конецъ. Има нѣща, които извѣнъ Любовета сѣ непостижими. Ако искате въ този животъ да постигнете нѣщо безъ разумната Божия Любовь, то сѣ непостижими работи. Ако човѣкъ започне да става песимистъ - започва да гледа мрачно. Носѣтъ ще се завърти надолу, като на граблива птица. Ако редъ поколѣния хората сѣ искали да знаятъ тайнитъ на хората, носѣтъ се е издигалъ нагоре. Ако станешъ много активенъ - искашъ съ много да се карашъ, носѣтъ става гърбавъ. Ако добиешъ чувство къмъ изкуствата - носѣтъ става правъ. Казвамъ: Каквото направление вземе човѣшката мисль, тако-ва направление взема и носѣтъ. Всичко се хроникара. Ако не дишашъ дълбоко, носѣтъ се сплесква. Ако започнете да дишате, носѣтъ се разширява долу. Широкиятъ носъ долу, е здравиятъ носъ. Гледамъ нѣкои отъ васъ както вървятъ, ще фалирате. Вие сте икономични въ въздуха. Бързо дишате. Ще приемешъ въздуха бавно и бавно ще издишашъ. Вие се гнѣвите. Разгнѣвите се нѣкому и станете неспокоенъ. Поеми въздухъ и най-малко 20 секунди чети. После тури по една минута и вижъ какъ ще мине гнѣвѣтъ. Като държишъ минута и половина, две минути - всичкиятъ гнѣвъ ще се изпари. Една минута е достатъчно да се самозавлад(ѣ)шъ. Колкото повече задържа въздуха, човѣкъ охлаждава. Въ тоя свѣтъ ние сме поставени на голѣми изпитания.

Всѣки день по стотина пѣти ще се разгнѣвишѣ. Прозореца искашѣ да отворишѣ, нѣщо се е закачило, блѣснешѣ го - разгнѣвишѣ се. Туришѣ ключа въ ключалката да отворишѣ, нѣщо не върви - разгнѣвишѣ се. Дървата не влизатѣ въ печката, блѣснешѣ ги - разгнѣвишѣ се. Нѣкъде минавашѣ, закачашѣ съ дрехата стомната, ритнешѣ стомната - разгнѣвишѣ се. Турете стомната настрана. Като дойдешѣ до вратата, не бързай да отворишѣ. Тури ключа, погледни го. Нѣкой пѣтъ си нервешѣ, че не го туряшѣ на мѣсто. После срещнешѣ единѣ човѣкъ - не ти харесва.

Преди нѣколко дена азѣ разсѣждавамѣ, иде една сестра и ми каза:”Учителю, този братѣ съвсемѣ закъсалѣ”. Когато на човѣка не му вървятѣ работитѣ, той така се сгушва. Спомагайте си единѣ на другѣ. Въ Божествената наука хората взаимно си помагатѣ. Ти срещнешѣ нѣкой, кажи му:”Добре е”. Малко се сгорещилѣ. Добре е. Сгорещяването нищо не значи. Има особено мнение. Нищо не значи. Тѣ сѣ напѣлѣстени нѣща въ човѣка отѣ миналото, докато се създаде новиятѣ свѣтъ. Най-първо трѣбва да знаете какво Господѣ иска отѣ васѣ. Ние искаме Господѣ да бѣде снисходителенѣ спрямо всичкитѣ ни погрѣшки. Ние не искаме да бѣдемѣ снисходителни. Всѣки день може би правимѣ стотина погрѣшки. Какѣ може да искаме Господѣ да бѣде снисходителенѣ спрямо насѣ? Така и ние трѣбва да бѣдемѣ снисходителни. Въ тази снисходителностѣ ще научимѣ търпение. Не да носимѣ неволята, но ще се стараемѣ да носимѣ съзнателно погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Защото, когато нѣкой дойде и каж(а), че съмѣ занятѣ, нѣма какво да седи по цѣли часове - може да ми каже въ петѣ минути. Отѣ мене зависи, азѣ съмѣ господарѣ на положението, не съмѣ поставенѣ на нѣкакѣвъ законѣ.

Сега насѣ ни е страхѣ какво ще стане за бѣдеще. Ако е Богѣ съ насѣ, азѣ зная какво ще стане. Ако Богѣ не е съ насѣ, пакѣ зная какво ще стане. Казвамѣ:Ако Богѣ е съ насѣ, всичкитѣ ви работи така ще се подобратѣ и всичко ще ви трѣгне напредѣ. Нѣма нѣщо, което да не постигнете. Ако Господѣ не е съ васѣ, тогава никой не може да ви га-

рантира. Въ този животъ всъки единъ отъ васъ трѣбва да постигне нѣщо. Поне трѣбва да добие една добродетель. Въ васъ има единъ стремежъ, всъки иска да постигне нѣщо и то е негово право. Туй, което искате да постигнете, не го отлагайте.

Та презъ тази седмица сутринъ, като станете, концентрирайте се. Като седите, ще усѣтите, че ви боли плешката или, че кракътъ ще ви заболи. Извадете часовника и вижъ колко е часътъ. Отбележете си времето. Гърбътъ може да ви заболи. То е особено време. Много пѣти болкитъ идатъ отъ неестествено натрупване на енергиитъ. Нѣкой пѣтъ много енергии се натрупватъ на врата, на гърба. Натрупватъ се много енергии, става напрежение на капилярнитъ сѣдове. Нѣкой пѣтъ страдаме отъ недоимъкъ, нѣкой пѣтъ страдаме отъ насилие. Веднага ще употребимъ ония части, които сѣ слаби и ще ги свържемъ съ силнитъ страни. Силнитъ страни насъ ще ни помагатъ на слабитъ. Непременно трѣбва да има една правилна обмѣна между лѣвата страна на тѣлото и дѣсната страна.

Като станете сутринъ, всѣка сутринъ турете мисълта: Какво Господъ иска днесъ отъ насъ? Се ще намѣрите. Ще ви препорѣча на всички да обичате. Презъ деня ще намѣришъ кого да обичашъ. Всѣки день ще намѣришъ само единъ човѣкъ да го обичашъ. Всѣки день, като го обикнете, тази Любовь ще се раздаде. На другия день други ще обичате. Въ Любовьта всичкитъ хора, като се обичатъ, еднакво се ползватъ. Щомъ обичате одного, тази Любовь се разпространява навсѣкъде. Тя е като запалена свѣщъ, разпространява се като свѣтлината равномерно. Казвате: ”Азъ не мога да обичамъ всичкитъ хора”. То е материално схващане. Всичкитъ хора не може да ги видимъ, не може да ги обичаме. Може да обичашъ въ дадения случай само това, което виждашъ. По възможность обичанитъ хора сѣ наблизо. Има едно естествено мѣсто. Човѣкъ никога не може да се приближи повече, отколкото трѣбва. Богъ му е далъ. Има единъ фокусъ. Като дойдете до фокуса на Любовьта, то е идеалната Любовь. Колкото си подалечъ отъ този фокусъ, Любовьта се намалѣва. Колкото се приближа-

ваме до фокуса, Любовта ни става приятна. Има хора, като дойдатъ наблизо - не искашъ такава близость. Близостьта разбира всъки да се намъри въ своята орбита, която Богъ му (е) далъ, и въ неговата орбита никой да не влиза.

Та зачитайте свободата единъ на другъ. Мжже, жени, деца, учители, ученици, слуги, господари - пазете свободата единъ на другъ. По нъкой пжтъ, като вървя по пжтя, гледамъ има много пеперуди. Така минавамъ, (че) да не ги плаша. Тихо минавамъ и ги наблюдавамъ. Нъкой пжтъ, когато съмъ неразположенъ, предавамъ своето неразположение. Много сж чувствителни животни. И мисълта се предава. Тъ много лесно възприематъ мислитъ. Азъ съмъ правилъ такива опити. Когато бяхъ въ Варна, единъ зименъ день се разхождамъ покрай морето и гледамъ патици - около 200 - 300 идатъ на бръга. Хвърлямъ имъ мисълта, че на бръга има нъщо за ядене. Патицитъ тичатъ на бръга. Следъ това представямъ мисълта, че голъмъ неприятелъ иде на бръга и всички тичатъ въ морето. Петъ-шестъ пжти така направихъ. Виждамъ - възприематъ. Вие ще ме питате, какъ предавамъ мисълта. Приематъ тия сжщества мислитъ, съзнаватъ и възприематъ. Нъкой човкъ ще хвърли въ моя умъ мисълта, че иде нъщо. То нма нищо. Тръгна, помисля, че стигамъ нъщо. Нъкой помислилъ, че има нъщо заради мене. Нма нищо. Когато излъза, азъ зная кое е Божествено, азъ зная какво ще дойде. Чувствувамъ какво ще придобия. Ако е по музика, азъ го чувствувамъ на челото въ музикалния центъръ. Ако е по форма, го чувствувамъ въ центъра на формата. Ако е красота, чувствувамъ го въ съответния центъръ. Ако е нъкаква книга, историческа работа, чувствувамъ го въ центъра на паметъта. Ако е чувство на справедливостъ, чувствувамъ го въ центъра на справедливостъта. Ако е чувство на достойнство, чувствувамъ го на съответния центъръ. Щомъ нъщо не го чувствувамъ на главата си, разбирамъ, че деньтъ ще мине безъ никакви придобивки.

Използвайте онова, което Богъ ни дава. Тази придобивка е реална. Дето казва Христосъ: "Събирайте богатствата". Туй богатство, ка-

то се върнете от онзи святъ, от който сте дошли, ще намърите всичкото богатство, приготвено заради васъ. Първото нъщо: Усилвайте връзката съ Бога. “Да възлюбишъ Господа Бога твоего”. Усилвайте връзката на сърдцето. Усилвайте връзката на ума си. Усилвайте връзката на душата си. Усилвайте връзката на силата. Постоянно човъшката Любовъ тръбва да се усилюва въ четири посоки: Любовъ въ главата горе, Любовъ въ сърдцето, Любовъ въ душата и Любовъ въ цялото тѣло. Всичката деятелностъ на човъка тръбва да бжде продуктъ на оная областъ на човъшката Любовъ. Тогава се намираме въ едно здравословно състояние. Каквато и работа да вършишъ, и най-неприятната, става приятна.

Та казвамъ: Вземете си едно огледало и си кажете:”Подмладихъ се. Подмладихъ се”. Ще се подмладите. Като умрете, въ другия святъ млади ще бждете. Като влзете въ оня святъ, ще се усъщате млади. Като имате мисльта, че сте стари, дѣдовци - не може да се освободите отъ идеята на старостъта. Въ този святъ тръбва да се освободите отъ тази идея и искамъ да ви видя млади. Че ви сж побѣлѣли главитъ - давамъ добъръ смисълъ: значи щедри сте станали. Че ви почернѣла главата - събирате, банкери сте. Ако червена е станала - доста огънь имате.

Сега основнитъ нъща, които оставатъ. Като станешъ - да ти е приятно. Нъкой пжтъ гледате нъкой човъкъ и не може да го гледате. Не обичате и хората да ви гледатъ. Кога единъ художникъ не обича да му гледатъ картинитъ? Когато картинитъ не сж довършени, той тръбва да ги скрие. Онъзи картини въ насъ, които не сж завършени, нъма какво да ги излагаме. Ако имате една картина хубаво нарисувана, изложете я навънъ - нека да я гледатъ. Щомъ като станете, дайде единъ хубавъ погледъ. Намърете нъщо, което може да погледнете. Погледнете небето, погледнете звездитъ, дърветата, нъкои животни - намърете добрата страна. Намърете, че творчеството на Бога има нъщо хубаво. Всъки день да има за какво да мислите. Че тия обикновени нъща -дали има кашкавалъ, дали има масло - и тѣзи работи сж

хубави, не сѝ лоши. Кашкавалътъ ще дойде. Доста кашкавалъ има въ България, доста сирене има. Сега онѝзи, които искатъ да продаватъ кашкавалъ, сирене, маслото малко по-скѝпо - ще го скриватъ.

Да изпѣемъ една пѣсень.

/ Изпѣхме “Сила жива, изворна, течуща”/.

Добрата молитва.

XX година

*8. Лекция на Общия Окултенъ класъ
20 ноемврий 1940 год., Сръда, 5 ч.с.*

Изгрьвъ.

Животъ, сила, здраве

Отче нашъ. Фиръ-фюръ-фенъ.

Пишете върху една свободна тема. Свободна тема или отъ физическия свѣтъ, или отъ духовния, или отъ умствения свѣтъ.

Да направимъ упражнението за дишането. */Направихме упражнението, като последния пѣтъ при задържането мислено прочетохме молитвата “Отче нашъ”/.*

Всичките противоречия въ живота се дължатъ на нѣкои линии, които съществуватъ на лицето. Всичките хармонични работи, които се появяватъ, пакъ се дължатъ на нѣкои линии на лицето. Това сѫ общи твърдения, въ които трѣбва да се върва. Не е унижение човѣкъ да върва. Може да вървашъ, че земята се върти. Или може да вървашъ, че земята стои. Ако земята се върти - и ти се въртишъ. Щомъ не вървашъ, че земята се върти - и ти не се въртишъ, ще имашъ едно статично положение. Едното състояние го наричамъ динамично, движение. Значи, щомъ не вървашъ, че тя се движи - ти не се огъвашъ, седишъ на едно мѣсто и земята не се върти. Щомъ се спрешъ - не вървашъ, че земята се върти. Щомъ се движишъ - вървашъ, че земята се върти. Щомъ ти се спрешъ, казвашъ: “Може да не се върти”. Колебавеш се. Туй сѫ редъ разсѣждения. Да вървашъ въ каквото и да е, то не те унижава. Ти ще кажешъ: “Азъ не вървамъ въ свѣтлината”. Защо не вървашъ? Защото си слѣпъ. Казвашъ: “Азъ не вървамъ въ тъмнината”. Защо не вървашъ въ тъмнината? Защото си прогледналъ. Защо вървашъ въ тъмнината? Защото си слѣпъ. Понеже вече имашъ понятие, чувствувашъ какво нѣщо е тъмнината.

Сега трѣбва да излѣземъ изъ онова, обикновеното положение, въ което се намираме. Имаме каквото и да е обикновено положение. Обикновено положение е, когато казвашъ: “Какъ да започна да живѣя?” Че отдавна ти си започналъ да живѣешъ. Въ какво седи животъ-

тъ? Животът седи въ едно разумно разбиране. Вие казвате тъй: "Азъ не искамъ да се огъвамъ". Хубаво, (но) какво разбирате? Ами мислите ли, че ако човѣкъ не се огъва, ще му трѣгне всичко наредъ? Азъ не обичамъ да се огъвамъ. Ако твоитѣ крака не се огъватъ, трѣгнешъ по пѣтя - не се огъватъ краката ти, рѣцетѣ ти не се огъватъ, какво ще стане съ тебе? Ще се огъвашъ разумно, нищо повече. Огъвай се разумно - това е смисълътъ сега. (Нѣкой) казва: "Азъ не искамъ да се огъвамъ". Хубаво. Да допуснешъ, че ти не искашъ да се огъвашъ и краката ти не се огъватъ, рѣцетѣ ти не се огъватъ, тѣлото ти не се огъва, седишъ на едно мѣсто - не се огъвашъ. Ето една философия, която разрешава всичкитѣ въпроси. Казвашъ: "Азъ не искамъ да се поддавамъ на такава слабостъ". Кое е слабостъ? Туй, което не разбирашъ, е слабостъ. Туй, което разбирашъ, не е слабостъ. Следователно: трѣбва да излѣземъ отъ онова, което не разбираме. Каква е идеята? Казвашъ: "Азъ не разбирамъ". Не че не разбирашъ, но не ти отърва. Нѣкой пѣтъ не разбирашъ, забравилъ си нѣкоя работа. Когато човѣкъ е гладенъ - никога не забравя хлѣба. Постоянно този хлѣбъ стои въ ума му. Щомъ се наяде - забравя хлѣба. За колко време? Следъ 4-5 часа пакъ мисли за хлѣба. Ти мислишъ, че си свършилъ съ хлѣба, но следъ 4-5 часа започвашъ пакъ да мислишъ за хлѣба. Това е едно ново разбиране.

Всички вие искате да направите изведнажъ голѣми работи. Казвашъ: "Азъ искамъ онази Божествена Любовь". Вие, докато дойдете до Божествената Любовь, има да минатъ хиляди години. То е велика работа. Веднажъ единъ ме пита: "Кой си ти?" Рекохъ: Азъ съмъ човѣкътъ, който обичамъ хората съ най-малката любовь. Казвамъ: Нѣма човѣкъ, който да обича хората по-малко отъ мене. Отъ мене по-малко никой не може да ги обича. Нѣма да го обяснявамъ това. (Той) казва: "Че какъ тъй? Съ голѣмата Любовь трѣбва да се обичатъ". - Въ малката любовь, въ едно житено зърно седи всичкото богатство на човѣка. Въ едно житено зърно, което е една шестстотнохилядна частъ отъ килограма, седи богатството на човѣка. Може да ти дамъ

едно житено зърно и следъ 5-6 години туй житено зърно може да те направи богатъ човѣкъ. Като започнешъ да го ядешъ - ще дойде здраве, всичко ще дойде. Казватъ:”Милиони да имамъ”. Милиони(тъ) нищо не значатъ. Едно житено зърно носи съ себе си едно голѣмо богатство. Най-малката мисль, най-малкото чувство или най-малката постѣпка, която е нищожна - въ нея седи вашето бѣдеще.

Вие минавате по пѣтя, виждате нѣкое камѣче - не ви харесва, понеже не е на мѣсто турено. Вземете, че го турете на мѣсто. Щомъ не ви харесва, вие го вземете отъ мѣстото и го турете на мѣсто, турете го на почетно мѣсто. Знаете (ли) какво ще стане съ васъ? До този моментъ тебе не ти (е) вървѣло. Отъ него моментъ, всичко въ тебе ще се намѣсти. Това камѣче, за което си казалъ, че не е на мѣсто, то си ти. Като туришъ камѣка на мѣсто, ти ще туришъ себе си на мѣсто. Всичко ще ти трѣгне напредъ. Сега това новото е, което трѣбва да дойде въ живота.

Ти казвашъ:”Азъ съмъ бедень човѣкъ, не може да давамъ подарѣци”. Можешъ. То е голѣма лѣжа, че ти не можешъ да направишъ нищо. Ти може да раздавашъ отъ себе си най-хубавитѣ чувства, които имашъ. Кажи на човѣка една думица - може да му дадешъ единъ подарѣкъ. Какво ти коштува да кажешъ една добра дума, да кажешъ една хубава дума. Минавашъ покрай единъ човѣкъ, този човѣкъ плаче, изкълчилъ се кракътъ му. Какво ти коштува да му кажешъ:”Нѣма нищо, ще ти мине. То е за твое добро”. Кажи му туй - ще му олекне. Ти се спрешъ и му кажешъ:”Защо не внимавашъ, защо си глупавъ? Не знаешъ ли, че човѣкъ може да си напакости?” Човѣкътъ нѣма нужда отъ мораль. Той не се нуждае отъ мораль. На този човѣкъ съ изчупения кракъ, кажи му една сладка дума. Щомъ му кажешъ сладката дума и въ тебе много работи ще се оправятъ. Кажи му сладката дума и отъ този день ще ти трѣгне всичко напредъ. Сега минавате покрай нѣкой братъ и не знаете какво да му кажете. Казвате:”Той не заслужава”. На опасно мѣсто вече се поставяшъ. Кажи му една дума, за да оправишъ работата. Казвашъ”Какво да му кажа?” Кажи му:”На добъ-

ръ пѣтъ. Онова, което си намислилъ, ти желая да го сполучишъ”. Отъ него день и твоитѣ работи ще трѣгнатъ. (Пѣкъ) ти ще се спрешъ (и) казвашъ:”Какво си се забуталъ така? Не знаешъ да ходишъ”. Ще обърнешъ внимание (на това), какъ той ходи. Сега азъ ви харесвамъ едно нѣщо: вие всички сте станали знаменити критици. Вие критикувате. Ще започнете съ музиката. Този знакъ **Х** е хармония. И това е хармония. Хармонията започва съ *h*. Какво означава този знакъ **Х**? Значи, че Божественитѣ сили излизатъ къмъ периферията. Ти искашъ по нѣкой пѣтъ нѣкои нѣща. Казвашъ:”Дали моята мисль е права?” Казвамъ: Изпѣй ми една пѣсенъ. Ако знаешъ да пѣешъ - мисльта ти е хармонична. Ако не знаешъ да пѣешъ - мисльта ти не е хармонична. Казватъ:”Пѣенето, то е за децата работа”. Ако ти не можешъ да станешъ дете, ти не можешъ да станешъ възрастенъ. И човѣкъ, който не е билъ дете, той не може да стане възрастенъ. Искашъ да бѣдешъ мѣдрецъ. Докато не си билъ глупавъ, мѣдрецъ не можешъ да станешъ. Вие казвате:”Какво е глупостъта?” Де е глупостъта въ **Г**? Имате умень - **У**. Кое е за предпочитане? Този, умниятъ човѣкъ, той е чаша, която събира вода и ти дава да пиешъ. Глупавиятъ е овчаръ съ гега, носи кривака, пази овцетѣ. Глупавиятъ е овчаръ. Умниятъ е виночерпецъ. Кое е по-хубаво сега? Умниятъ да те черпи или глупавиятъ да те кара съ тоягата си? Впрѣгни глупавия въ себе си. Когато дойде глупавиятъ - направи го овчаръ. Като дойде глупавиятъ въ тебе - направи го виночерпецъ. Туй е разбиране сега. Като дойде глупавиятъ, вземи мотиката и иди да копаешъ. Като дойде умниятъ, вземи книгата и учи, отвори я и учи знанието, което ти дава.

Спирате се нѣкой пѣтъ и казвате:”Има ли бѣдещъ животъ или нѣма?” Казвамъ: Настоящъ животъ има ли? Азъ изваждамъ бѣдешиятъ животъ отъ настоящия. Ако има настоящъ животъ, има и бѣдещъ. Ако нѣма настоящъ животъ, нѣма и бѣдещъ. Туй, което сега

съществува, то се проектира за бъдеще. То не може да се проектира назадъ, а напредъ.

Сега вие мислите за себе си. Хубаво е човѣкъ да мисли за себе си само. Но знаете ли къде е човѣкътъ, който мисли само за себе си? Човѣкътъ, който мисли само за себе си, той е винаги отзадъ на главата си. Дотогава, докато ти мислишъ само за себе си, ти отивашъ на западъ. Като започнешъ да мислишъ и за другитъ, ти отивашъ на изтокъ. Вече имашъ две противоположни точки. Щомъ мислишъ за себе си, ти слизашъ долу. Щомъ започнешъ да мислишъ и за другитъ, ти се качвашъ горе. Сега се казва: ”Да мислишъ за ближнитъ си”. За мене, като започнешъ да мислишъ за изтокъ, ти мислишъ за ближнитъ си. Щомъ мислишъ за западъ, мислишъ за себе си. Щомъ мислишъ да свършишъ работата, мислишъ да се върнешъ въ къщи да си починешъ. Не е лошо да почива човѣкъ, но почивката трѣбва да дойде следъ като си работилъ за другитъ. Казватъ: ”Да се движимъ нагоре”. Нагоре да се движи човѣкъ, значи да живѣе за Бога. Направя нѣщо и имамъ предвидъ Нѣговата работа. Да пѣя, това е изкуство, което Богъ е създалъ. Той ми създалъ този ларингс*. Той заповѣдва да пѣя. Че какъ ще служите на Господа, като не искашъ да употребишъ ларингса си да пѣешъ, да говоришъ? Знаете ли коя бѣше първата дума, която Господъ казалъ? Като създаде Господъ Адама отъ земя и го направи, каза: ”Адаме, стани”. И той стана. Знаете ли какво каза Адамъ? - ”Ето ме, Господи”.

Сега вие въ живота седите и се сравнявате съ другитъ. Мислите къде седятъ другитъ хора, сравнявате се съ тяхъ дали сте по-горе. Въ цѣлия свѣтъ, като погледна на него и въ най-малката буболечица, азъ виждамъ души, които сж на разни степени на развитие. Въ единъ комаръ виждамъ една душа, която е на комарско развитие. Въ една муха виждамъ една душа, която е въ мухенско развитие. Въ едно червейче пакъ виждамъ една душа, въ една пчела - сжщо. За мене това сж все души, които се развиватъ. За мене и ангелитъ, и напредналитъ души, (и) нѣкое божество - тѣ сж се степени. За тази муха казва-

те:”Колко е останала назадъ въ развитието си”. Ни най-малко не е останала, но сега започва. Тогава вие питате:”Защо Господь създаде мухитъ?” Азъ ще ви отговоря, но азъ ще ви попитамъ: Защо Господь създаде васъ? Лесна работа е. Лесно можемъ да отговоримъ за мухитъ. Но питамъ: Защо Господь създаде васъ? Защо Господь създаде цигулари? Защо създаде художници? -За да рисуватъ. Защо Господь създаде работници? -За да работятъ. Защо Господь създаде момцитъ, момитъ? -За да играятъ. Казвате:”Какво е предназначението на момата?” -Да играе. Като играе, работитъ вървятъ. Като играе, работа свършва. Като не играе, не може да свърши работа. Казвате:”Той си играе съ мене”. Който може да си играе съ тебе, той може и работа да свърши. Който не си играе, нищо не може да свърши.

Сега имаме изопачени понятия. Казва:”Азъ не искамъ глупави работи да мисля”. Ти докато не мислишъ глупави работи, умни не можешъ да мислишъ. Чудни сж хората. Онзи грънчаръ, докато не знае да мисли глупаво, да вземе онази калъ и, като прави грънцитъ, да се окаля - ще може ли да прави гърнета? Казва:”Азъ не искамъ да се калямъ”. Грънчарътъ не може да не се каля. Ти, докато не се окаляшъ, хубави грънци не можешъ да изкарашъ. Като се окаляшъ, ще направишъ хубави грънци. Ако отъ пръстътъ не можешъ да направишъ хубави грънци, които хората да харесватъ - ти не си отъ умнитъ. Скръбта е калъ. Господь ти дава тази калъ грънци да правишъ. Ще вземешъ тази калъ, ще мачкашъ, ще направишъ хубави грънци отъ калъта, че кой какъ дойде - да хареса грънцитъ. Ти ще кажешъ:”Защо Господь ми даде тази калъ?” -Да станешъ отличенъ грънчаръ. Казвашъ:”Господь на мене ли даде да съмъ грънчаръ?” -Какво да те направи - капелмайсторъ нѣкѣде?

Има единъ анекдотъ за единъ българинъ. Нѣкои казватъ, че е станало въ Варна, други - въ София. Единъ българинъ отъ селата въ Варненско, като станало (тамъ) българско, искалъ да хване нѣкаква служба, която е лесна. Ходилъ да търси тази служба навсѣкѣде, (но) се мѣчни му се виждали. Веднажъ въ Варненската градина видѣлъ

единъ капелмайсторъ да дирижира единъ оркестъръ. Видѣла му се най-лесната работа тя и веднага далъ прошение*, искалъ да го назначатъ капелмайсторъ. Тя е най-мѣчната работа.

Вие искате да бъдете господари. Не е лошо да бъде човѣкъ господаръ. Но вие сте започнали оттамъ, отдето не трѣбва. Човѣкъ, който не е билъ слуга, не може да бъде господаръ. Споредъ мене, добриятъ господаръ е онзи, който най-първо е билъ слуга, че после господаръ е станалъ. Който първо е билъ господаръ и после е станалъ слуга, помѣчно е да бъде добъръ слуга. Най-разумното е ти първо да бъдешъ слуга, за да бъдешъ добъръ господаръ после. Господаръ - Г. Овчаръ или говедаръ, ти ще носишъ тоягата си. Слуга - С. Две идеи има за слугата, по два начина може да се слугува. Слугата трѣбва да се огъва като месечината, да се явява и да изчезва, всичко трѣбва да знае. На слугата каквото му кажатъ, той трѣбва да може да го направи. Да не каже: "Азъ не може да го направя". Кажатъ му: "Стояне, направи това". И той да го направи. Ако азъ ви кажа: "Дигнете земята". Вие казвате: "Не мога да дигна земята". Азъ я дигамъ. Не е мѣчно да се дигне земята. Че единъ глобусъ, не може ли да го дигнешъ? Азъ, ако съмъ слуга, ще докажа на своя господаръ, че азъ нося земята въ умалена форма. Умень съмъ толкозъ, че съмъ направилъ малка земята и може да я нося. А пъкъ онзи, който е глупавъ, ще направи земята голѣма.

Това сж сега редъ разсъждения. Дойде идеята въ васъ да кажете: "Тѣй не се разсъждава". Споредъ мене всѣко разсъждение трѣбва да расте. Всѣка мисль въ мене трѣбва да се роди и да расте. Всѣка мисль, която не расте, всѣко чувство, което не расте, всѣка постѣпка, която не расте - тя нѣма животъ, тя е статическа. То е статическо положение. Всѣка една мисль трѣбва да расте. За да расте една мисль, тя трѣбва да внесе свѣтлина въ ума. Въ него свѣтътъ трѣбва да се разшири. Въ каквато и да е форма, едно чувство трѣбва да внесе топлина. Самата топлина помага на растението.

Та казвамъ: Споредъ формитъ ще видишъ какъ човѣкъ се е движилъ. Онѣзи хора, които сж се спирали върху физическия животъ, мис-

лили сж много за ядене и пиене, природата ги е означила. Когато човък е обърнал голямо внимание само на физическия живот, неговите пръсти сж дебели въ основата. Ако твоите пръсти сж дебели, ти не можеш да бъдеш духовен. Той е на физическото поле. Не е лошо човък да бъде на физическото поле. Първата фаланга* на пръстите означава физическото поле. Втората фаланга означава духовното. И третата - умственото. Третата фаланга се вижда малка, но то е перспективно. Тази част е далеч, затова се вижда малка. Тази е голяма, защото е много близо. Ние сме по-близо до първата фаланга, а третата (е) най-отделечена, затова е малка. Някои нъща се виждат малки, защото сж отдалечени. Някои нъща се виждат големи, защото сж близки. То сж резултати. Първият пръст е резултат на една умствена деятелност на духа. Първият пръст е резултат на човъшкия дух, човъшката душа, резултат на човъшкия ум и на човъшкото сърдце, резултат и на човъшката воля. Всъко нъщо е резултат. И въ всичките положения на пръстите показва де е работил духът. Че е работила душата, че е работил умът, че е работило сърдцето и волята. Всичко туй е поставено и навсъкъде въ ръката се вижда. Къде сж работили хората? Човък къде е работил? Като погледне един учен човък на вашето лице, него го интересува носа, интересува го вашата уста, очите, ушите. Той нма да гледа само тъй. Като погледне устата ви, ще види развивали ли сте се правилно. Устата най-първо ще покаже степенята на вашата любов. Някой казва, че ме обича. Аз не се лъжа. Устата показва колко любов има човък, и степенята, и качеството, и благородството й. Някои искат да ме лъжат. На твоята любов, която имаш, аз не се возя. Устата ти показват каква е любовта ти. Какво значи любовта ти, ако не можеш да се жертваш за човчеството? -Любовта ти е слаба. Ако мислиш, че като се пожертваш ти ще изгубиш нъщо, ти не разбираш любовта. Ти като се пожертваш, ти ще станеш по-голям. Жертвата прави човка по-силен и по-голям. Колкото повече се жертва човък, толкова по-добър става, толкова по-силен ста-

ва. Туй е законът на жертвата. (Нъкой) казва: "Азъ не искамъ да се жертвувамъ". Отъ тебе нищо нъма да остане. Всички хора, които сж се жертвували, сж придобили нъщо. Добритъ хора сж станали добри, защото сж се жертвували. Силнитъ хора сж се жертвували, затова сж станали силни. Нищо не е произволно. Казва: "Азъ не искамъ да се жертвувамъ". То е неразбиране на закона. Ако азъ искамъ да се развивамъ, да стана уменъ или да стана силенъ, непременно тръбва да възприема онзи законъ, чрезъ който Богъ прави хората силни. Ако ти не си готовъ да се жертвашъ за Господа, ако ти не си готовъ да се жертвашъ за ближнитъ си, ако ти не си готовъ да се жертвашъ за себе си - жертвата за себе си е на мѣсто, жертвата за ближнитъ е на мѣсто, жертвата за Бога е на мѣсто, но ще ги туримъ последователно. Най-първо ще започнешъ да се жертвашъ за Бога, да се жертвашъ за ближнитъ си и най-после да се жертвашъ за себе си. Христосъ дава единъ примѣръ. Казва, че като се върне слугата отъ нивата на силния, ще му каже ли: "Стегни се да ми шеташъ първо азъ да се наямъ, пъкъ ти после ще ядешъ"? Казвамъ: Въ цѣлата процедура на живота имаме повърхностни разбирания. Казваме, че единъ човѣкъ е добъръ. Ако носътъ му е сплеснатъ - той не е добъръ човѣкъ. Ако устата му е сплесната - той не е добъръ човѣкъ. Ако ушитъ (му) сж

сплеснати - той не е добъръ човѣкъ. Ако веждитъ (му) сж сплеснати - той не е добъръ човѣкъ. Ако челото (му) е сплеснато - той не е добъръ човѣкъ. Ако на една свѣщъ азъ не мога да чета, тази свѣтлина е слаба. Онази свѣтлина, при която мога да чета, тя е заради мене добра.

Какво разбираме подъ доброто? Човѣкъ тръбва да бжде добъръ, за да поддържа нормалното състояние на своето сърдце. А човѣкъ тръбва да бжде уменъ, за да поддържа силата на ума си. Доброто има отношение къмъ нашето кръвообращение. Всички вие, които страдате отъ лошо кръвообращение, доброто въ васъ е слабо. Всички отъ васъ, които имате главоболие, мисълта ви е слаба. Щомъ мисълта започва да става слаба, главоболието идва. Идва, понеже въ известни

мѣста въ човѣшкия мозѣкъ се набира излишна енергия, която не е потрѣбна. Станало напрежение нѣкъде и туй напрежение образува главоболието въ мозѣка. Като впрѣгнешъ тази енергия на работа, главоболието престава, изчезва. Отъ какво се ражда главоболието? Може да направите единъ малѣкъ опитъ. Ако вие имате да плащате две полици* отъ по 25 хиляди лева, имате да ги плащате на десети на този месецъ, (а) пари нѣмашъ. Мислишъ и не можешъ да разрешишъ отъ кѣде може да вземешъ пари. Като се намѣришъ въ противоречие, главоболието се образува. Значи енергията, която се е образувала, нѣма кѣде да излѣзе. Щомъ намѣришъ паритъ да платишъ полицитъ, главоболието изчезва. Главоболието се ражда отъ неразрешенитъ въпроси. Сърдцеболието се ражда отъ неразрешенитъ чувства. Болкитъ въ тѣлото се раждатъ (отъ туй), че не знаешъ какъ да постѣпвашъ. Животътъ изисква нормално действие на сърдцето. Подъ думата “сила” разбираме човѣшкия умъ. Човѣшкиятъ умъ трѣбва да действува нормално. Подъ думата “здраве” разбираме човѣшката воля - и тя трѣбва да работи. Следователно, ако животътъ ти не функционира правилно - и сърдцето ти не функционира правилно, и умътъ ти не функционира правилно, и волята ти не функционира правилно. Казватъ:”Трѣбва да постѣпваме правилно”. Ако постѣпвашъ правилно - ще бѣдешъ здравъ. Ако чувствувашъ правилно - ще бѣдешъ пакъ здравъ. Ако мислишъ правилно - ще бѣдешъ здравъ. Туй сѣ елементи на здравето. Казвамъ: Хигиената на живота сега е здраво тѣло, здраво сърдце, здравъ умъ. Сърдцето зависи отъ живота. Умътъ зависи отъ силата. Волята зависи отъ здравето.

Вие сега искате да ви помогне Господъ отвънъ. Че Господъ ви помага. Ако е за ума, Той ще ви помага съ силата. Ако е за сърдцето, Той ще ви помогне съ доброто. Казватъ:”Боли ме сърдцето”. Казвамъ: Усили доброто въ себе си. Имашъ главоболие. Усили мисълъта си. Имашъ нѣкаква болка въ тѣлото. Усили постѣпкитъ си. Азъ имамъ тукъ единъ примѣръ. Една стара сестра, която не можеше да се мърда, иде при мене и ми казва:”Учителю, не мога да се мърдамъ”.

Казвамъ (й):”Ще вземешъ две стомни вода и ще започнешъ да ходишъ за вода”. -”Не мога да ходя”. -”Ще започнешъ да лазишъ”. -”Какъ?” -”Тъй ще направишъ и ще оздравѣешъ”. Тя ме послуша. Пада, става, пада, става и оздравя. Идатъ за друга една сестра, доста възрастна, евангелистка бѣше. Казватъ:”Не може да стане”. Искатъ азъ да ида при нея да я подигна. Казвамъ:”Ще ѝ кажешъ да стане, да пѣпли по земята, и отъ леглото до мене да пѣпли, и ще оздравѣе”. Тя повѣрва и тя стана. Кажете ли ти Господъ - стани, стани и започни да пѣплишъ. Вие искате да бѣдете богати, да имате къща, че оттамъ насетне да служите на Господа. И баба знае тъй, като нѣмашъ нищо да служишъ. Като ти каже Господъ: “Иди” - да идешъ. Кажете ли ти - ти да станешъ, да се облѣчешъ и да идешъ. Питамъ: Тия, които се раждатъ, облѣчени ли се раждатъ? -Всичкиятъ деца се раждатъ голи. Господъ това дете го е проводилъ и него не го е срамъ да се роди голо. Викатъ това дете на свѣта голо да дойде. Като дойде, облѣкатъ го като войникъ, и туй дете ходи облѣчено и генералъ става, шапка има. Ако се бѣше отказало да дойде голо на свѣта, нищо нѣмаше да стане.

Вие се срамувате да се покажете такива, каквито сте. Защо ви е срамъ, кажете ми? Срамътъ не е нѣщо лошо. Вие ще се засрамите. Казватъ:”Азъ съмъ силенъ, всичко може да направя”. Като ви турятъ на изпитъ, не може да направите това, което сте казали, че ще направите. Тогава вие се засрамвате, че каквото сте казали не може да го направите. Всѣкога, когато не можемъ да направимъ онова, което сме казали, започваме да се срамуваме. Ти казвашъ:”Мога да свиря”. Речешъ да свиришъ, (но) не можешъ да вземешъ вѣрно тоноветъ. Самъ чувствувашъ, че не си се препорѣчалъ на хората вѣрно. Щомъ свиришъ хубаво, щомъ пѣешъ хубаво, щомъ постѣпвашъ хубаво - веднага ти се изправишъ, имашъ вѣра въ себе си. Като говоря нѣщо, на менъ сѣ ми казвали:”Ти това можешъ ли да го направишъ?” Но то е човѣшка гордостъ. Туй, което говоря, може да мога азъ да го направя, пъкъ може да не мога да го направя. Казва:”Можешъ ли да го направишъ?” Веднага вече има една слабостъ. “То, казва, не е заради насъ”.

Вървимъ съ единъ приятель, комуто казвамъ: ”Дигни тази книжка”. - ”То не е моя работа”. Азъ се навеждамъ и вземамъ книжката. Щомъ не е негова работа, то е моя работа. Рекохъ: ”Кой е хвърлилъ тази книжка?” (Той) казва: ”Не е моя работа”. Пита ме, защо я вземамъ. Вие какъ бихте му отговорили, кажете ми? Казва: ”Нека онзи, който я хвърлилъ, да я вземе. Защо ще даваме лошъ примъръ”. Казвамъ: ”Азъ минавахъ, азъ я хвърлихъ”. - ”Тъй ли?” - ”Азъ си поправямъ погрѣшката”. Всѣка погрѣшка, която виждашъ, тя е твоя - поправи я. Азъ съмъ виновенъ. Да кажемъ вие проповѣдвате на нѣкои ученици френски езикъ, ученикътъ направи погрѣшка. На кого е погрѣшката - на ученика или на учителя? Понеже учителятъ не го е научилъ въ миналото, сега трѣбва да го поправа. Казва: ”Едно време ти казахъ, но сега не е така на френски”. Да кажемъ вървя по пѣтя, ударя си крака и моятъ кракъ пострада. Погрѣшката на крака ли ми е или на мене? Кой е направилъ погрѣшката? Кракътъ ми е усърденъ да ме слуша. Каквото му кажа, ме слуша. (Нѣкой) щомъ се удари, спре се и казва на крака: ”Ти слѣпъ ли бѣше, защо не се дигна нагоре?” Ти трѣбва да кажешъ на крака си: ”Дигни се нагоре”. (Пѣкъ) ти му каза да се държи долу, да не се дига много. Хубаво. Де е лошото, че човѣкъ се надига? Когато е на война не се надига, но снишава се. Но щомъ мине войната, надига се горе да го видятъ. Щомъ си въ голѣми мѣчнотиини, не се надигай. Щомъ минатъ мѣчнотиини, може да се надигашъ. Дойде скръбъта. Какво означава скръбъта? Това е бойно поле. Ще се окаляшъ, (както) грѣнчарьтъ. (Той) опича грѣнцитъ, изкара най-хубавитъ сѣдове и хората казватъ: ”Ето единъ човѣкъ, който знае да прави грѣнци. Отъ тази калъ той направи своитъ сѣдове”. Сега азъ ви обяснявамъ едно отъ противоречията, отъ страданията. Мнозина питатъ защо Господъ не (е) далъ само радости. Значи да ви даде само опеченни грѣнци. Други да правятъ сѣдоветъ, пѣкъ вие само да ги употребявате. И то не е лошо. Но ако всичкитъ очакватъ другитъ да правятъ сѣдоветъ, тогава кой ще ги прави?

Сега васъ, както ви гледамъ, вие сте голъми юнаци. Казвате: "Едно време бѣхме глупави, любовъ имахме, но то (въ) началото е тъй". Едно време бѣхте по-умни. Сега сте по-глупави. Гледамъ, (че) нѣкой се срамува да обича. Обича, но иска да скрие любовъта си. Малко лъжа има. Не лъжа, но политика. Той обича нѣкого, погледне скришомъ и си обърне очитъ веднага въ друга посока. Ти погледни свободно сестрата и кажи: "Сестра, харесвамъ те". Въ дадения случай тя е нѣщо хубаво направено. Кажи: "Харесвамъ този, който (е) направилъ тази дреха". Гледамъ ти дрехата, хубава е. Не се интересувамъ отъ тебе, интересувамъ се отъ дрехата ти, отъ този, който (е) направилъ дрехата ти. Много хубава краска* има. Гледамъ ти обувката, (пъкъ ти) казва(шъ): "Какво ми гледашъ краката?" Менъ ми харесватъ обувката ти. Или гледамъ твоя носъ. Не се занимавамъ съ тебе - човѣка, но съ носа ти. Който го е направилъ, той е билъ уменъ човѣкъ. Много хубавъ носъ ти е направилъ. Него харесвамъ. Окото ти е хубаво направено, после веждитъ - хубаво направени сѣ тия нѣща. Този, когото харесвамъ, бихъ желалъ да ида при него и на мене да ми направи. Се трѣбва да се намѣрятъ тия майстори.

Сега вие имате едни изопачени понятия за любовъта. Всичкитъ нещастия въ живота произтичатъ отъ любовъта. Всичко въ свѣта произтича отъ любовъта. И радости, и скърби произтичатъ отъ любовъта. И сиромашия, и богатство произтича отъ любовъта. Когато едно дърво роди много плодове, клонищата му се огъватъ надолу. Тѣ се огънали отъ много работа. Щомъ се освободятъ отъ плодоветъ, веднага клонитъ се изправятъ, дигатъ се нагоре. Питамъ: Кое е хубаво - съ наведена глава ли да ходишъ или съ дигната глава? Единъ българинъ, като отишълъ на нивата, гледа всичкитъ класове стърчатъ нагоре. Хваналъ се за главата. Нѣма нищо въ тѣхъ. Наведена глава обичамъ, но наведена отъ плодове, отъ мисль. Когато главата е наведена отъ мисль, отъ благородни чувства и постѣпки, разбирамъ. Когато е вирната нагоре, че нѣма нищо - какво има да те радва? Дойде нѣкой да ме критикува, казва: "Ти не си добъръ човѣкъ". - "Хубаво, правъ си". -

”Ама ти не мислиш добре”. -”Правъ си”. -”Ама ти не постъпваш добре”. Казвамъ: Ти си първиятъ човѣкъ. Кажи ми, какъ да постъпвамъ? Покажи ми и азъ да тръгна следъ тебе. Научи ме какъ да постъпвамъ. Знаешъ ли, колко мѣчно е да кажешъ какъ трѣбва да бѣдешъ добъръ. Че не е лесно да бѣдешъ добъръ. Иде единъ богатъ човѣкъ и ти изваждашъ да му дадешъ една английска лира. Ще се докачи човѣкътъ. Онзи пѣвецъ, който знае да пѣе хубаво (и) има владѣене на гласа си, свършилъ нѣжде, ти се изжпанчишъ* предъ него да го учишъ какъ трѣбва да пѣе. То е смѣшно. Предъ него ти се учи. Гледамъ мнозина, които не знаятъ да пѣятъ, искатъ да учатъ другитъ, които знаятъ повече отъ тѣхъ. Човѣкъ, който не знае да пѣе, той не може да мисли. Човѣкъ, който не е добъръ, не знае да пѣе. Човѣкъ, който не постъпва добре, не знае да пѣе. Азъ по нѣкой пѣтъ съмъ се опитвалъ да пѣя. По два начина пѣя. Нѣкой пѣтъ пѣя, времето е развалено и се оправя. Другъ пѣтъ е хубаво времето и, като пѣя, се развали. Студено е, пѣя - стане топло. Топло е, (пѣя) - стане студено. Нѣкой пѣтъ, като пѣя, за 5-6 часа оправя се времето, стане топло. Казвамъ: Понеже хубаво пѣхъ, топло ще бѣдешъ.

Вие ще ме попитате алегорично ли говоря или буквално. И алегорично говоря, и буквално говоря. Запримъръ, ти се молишъ на Бога и Той не ти дава това, което искашъ. Или ти навреме не се молишъ, или не знаешъ какъ да се молишъ. Сега нѣкои казватъ, че не трѣбва да се молимъ. Ако нѣкой ученикъ по музика, който обича музика, иде при единъ учителъ по музика, ако има обхода, иде и каже на учителя, че иска да го учи. Когато този учителъ види, че ученикътъ иска да се учи, веднага ще започне да му преподава. Ако ученикътъ се покаже, че знае, тогава учителътъ ще каже:”Ти не си за мене”. Завежда бащата на Паганини своя синъ при единъ знаменитъ френски учителъ. Учителътъ билъ боленъ и бащата влиза при него да се споразумѣятъ за цената на уроцитъ. Въ другата стая, кѣдето билъ Паганини, имало една цигулка. Паганини взема цигулката и почва да свири. Учителътъ

го пита: "Кой свири?" Бащата казва: "Синът ми". (Учителят казва): "Азъ не мога да го уча".

Казвамъ: Ако вие съ вашата пѣсень не можете да оправите времето, ако не можете и да го развалите, вие не сте силни хора. Ако правишъ гърнета, че направишъ едно гърне и не го харесвашъ, ако можешъ да го вземешъ, да го смачкашъ наново и пакъ да го туришъ на колелото да направишъ ново гърне, ти си майсторъ. Ако не си майсторъ да смачкашъ гърнето и да направишъ, каквото си искашъ, и гърнето не излиза, както трѣбва, не си майсторъ. Пакъ го смачкай и го направи. Ще се изгуби време, (но) нищо не значи, не е важно това. Трѣбва да се направи красива форма. Нищо, че ще се изгуби време, трѣбва да се научимъ да мислимъ хубаво. Понеже, като мислимъ хубаво, ще образуваме хубаво чело. Като мислимъ хубаво, ще образуваме хубаво лице. Всичката наша добрина, всичкитъ наши мисли ще се отразятъ на лицето ни, ще се види. Ние най-първо работимъ за себе си: работишъ за брадата си, работишъ за веждитъ си, за носа си работишъ, за челото си работишъ, работишъ за Бога. Като гледамъ хората, гледамъ братитъ имъ. Много сж работили за себе си - тази частъ е много голѣма, много развита е. За носа си много малко сж работили и за челото си много малко (сж) работили. Нѣкои гледамъ за Бога сж работили, но за ближнитъ си не сж работили. Други работили за ближнитъ си, но за Бога не сж работили. Но пакъ съответствие има. И за Бога, като работишъ, и тамъ може да има егоизъмъ. (На нѣкой) челото му не е голѣмо, носътъ не е съразмѣренъ. Той има воля, но волята трѣбва да се подчини на работа за Бога. Сърдцето и то трѣбва доброволно да се подчини и то да работи за Бога. Казвамъ: Въ умствено отношение, въ духовно отношение, въ физическо отношение трѣбва да има съразмѣрность.

Казвамъ: За бждещата култура трѣбва да излизате отъ Бога. Отъ Божествената мисль трѣбва да излизате. (Първо) да направишъ опитъ съ ближнитъ си. (Чрезъ) ближнитъ си ще направишъ опитъ съ себе си. Най-после ще направишъ опитъ (само) съ себе си. Ще провѣрѣва-

шъ, че сж върни (резултатитъ). Първо ще работишъ за себе си и после ще опиташъ едно добро самъ ти, за да бждешъ авторитетъ, да знаешъ вече, че твоята мисль е върна. Туй, което ти опиташъ, което ти знаешъ, то е най-върно. (Тъй) ще образувашъ единъ кръгъ. Сега вие работите за себе си и не сте щастливи. Всъки единъ човѣкъ, който работи за себе си, е недоволенъ. Той не е здравъ. Азъ, като работя за себе си, трѣбва да имамъ радостъ, миръ - и въ душата си, и въ ума си, и въ сърдцето си. Навсѣкжде да има свѣтлина. Като казвамъ да работишъ за Бога, разбирамъ да вършишъ съ радостъ всѣко нѣщо, да ти е приятно, да пѣшъ, (да) свиришъ, да пѣшъ. Работишъ на нивата - да пѣшъ. Каквото и да правишъ, и най-малката работа - да пѣшъ. Тя е Божествена работа. Кажешъ една (хубава) дума нѣкому (и) нѣкой не те е видѣлъ. Но хубавото принася полза на всѣки човѣкъ. Всички наши мисли и чувствавания, които имаме, трѣбва да образуватъ тази радостъ вътре въ насъ.

Сега схващайте правилно. Много работи сте научили. Въ сравнение съ нѣкои по-низши същества, много сте напреднали. Но, ако се спрете на това мѣсто, дето сега се спирате, туй е ваше разбиране. Вие ще имате цена за по-долнитъ животни, но за по-горнитъ - никаква цена нѣма да имате. Вие ще идете въ другия свѣтъ. Защо ще идете въ другия свѣтъ? Всъки човѣкъ, на когото дрехитъ сж остарѣли (така), че е оголѣлъ вече на земята, трѣбва да иде въ оня свѣтъ да му скроятъ нови дрехи, да се подмлади. Ще иде тамъ, ще остави старитъ дрехи, ще му дадатъ ново тѣло, ще се върне на земята. Раждане и умирање не е нищо друго, освенъ смѣняне на старитъ дрехи съ нови. Раждаме се съ нови дрехи, умираме съ стари дрехи. Постоянно отиваме въ другия свѣтъ да се облѣчемъ съ ново. Щомъ се облѣчемъ съ нови дрехи, пакъ идемъ тукъ, на земята. Щомъ се изпокъса дрехата, казва-шъ: ”Да ида при баща си” и, като блудния синъ, отивашъ. Това е казано въ най-простата форма. То е колелото, което се движи. Докато единъ день ще се облѣчете съ нови дрехи, които нѣма да остарѣятъ. Сами по себе си ще се подмладите.

Сега не искамъ да ви обнадеждавамъ, (за) да вървате повече. Тази работа е сериозна. Искате да пъете. Ако искате да пъете една пъсенъ, която не служи на мисълта, не служи на чувствата, на въодушевлението, на силата - тя нъма качествата на една пъсенъ. Защото пъсенъта - това е единъ резултатъ на три процеса, които ставатъ въ насъ: процесътъ на нашата мисълъ, на нашитъ чувствувания и нашитъ постъпки, на силата, която се явява. Искашъ да говоришъ, за да се проявишъ. Сега всички тръбва да пъете. Не на сцената, (тамъ) тъ сж официалнитъ пвъци. Но всъки единъ отъ васъ тръбва да пъе. Сега, ако ви накарамъ да изпъете думата “животъ”, какъ ще я изпъете? Кой е основниятъ тонъ на думата “животъ”? Този тонъ не е много високъ, не е и много нискъ. Сега азъ не се спирамъ да ви направя пвъци, но искамъ да помагате на ума си. Всичкитъ добри и умни хора въ свъта, когато пъятъ - вслушвайте се навскъжде какъ пъятъ. Вижъ съ сърдцето си ли пъе, или съ ума си, или съ волята си. Когато съ волята си пъе - пъсенъта е силна, но нъма мекота. Нкъжде пъсенъта е по-мека, отколкото тръбва. А пкъ нкъжде пъсенъта е по-опредълена. Всъка пъсенъ, тя тръбва да бжде облъчена, свътлина да има, аура* да има. После тръбва да има топлина. Да не е много гореща, но да не е и много студена - да има малко хладина, както лътно време, когато седнешъ подъ крушата. После пъсенъта тръбва да бжде завършена. Коя е завършена пъсенъ? */Пъе думата “животъ”/*. Но въ пъсенъта влиза тази модулация*, влиза сила. Като пъете, кжде ще турите силата? Какво движение ще дадете на силата? Въ живота човкъкъ обхваща нъщата, въ силата той тръбва да ги разширява. Въ здравето той тръбва да има единъ завършенъ процесъ, отъ който се ползува. Здравето е резултатъ, отъ който ние се ползуваме. Когато почувствувамъ, че съмъ здравъ - имамъ голъмо упование въ себе си. Човкъкъ може да има самоупование, когато е здравъ. Човкъкъ може да бжде самонадъянъ само (тогава), когато има сила. Човкъкъ може да се радва, когато чувствава, че има животъ. Животътъ е (този), който радва човъка. Та казвамъ: Процесътъ на живота е онова, което Богъ ни дава да го тури-

мъ на работа. Следъ като го обработимъ, то да излѣзе отъ насъ. И най-после ние ще се радваме на онзи резултатъ, който ще остане въ насъ.

Днесъ азъ академическа музика не ви преподавамъ. Нея ще я учите въ академиитъ. Академическата музика вие ще я изучавате. Нѣкои отъ васъ сж по-одарени по музика - повече дарби, повече капиталъ иматъ по музика. Нѣкои имате малко капиталъ. Онѣзи, които иматъ малко капиталъ, може да взематъ малко на заемъ. Защото всинца не сте еднакво музикални. */Учительтъ взе цигулката/. Кой основенъ тонъ да вземемъ, за да изпѣемъ “Животъ, сила, здраве”? /Пѣе “Животъ, сила, здраве”. Пѣе “Животъ, сила, здраве - това е богатство на душата за живота на земята”. Изпѣхме ние “Животъ, сила, здраве”/.* Това е модерно пѣене. По-рано хората сж пѣли по-другояче. */Свири на цигулката си/.* Това е билъ животътъ въ миналото. */Пакъ показва музикално какъвъ е билъ животътъ на миналото/.* Сега животътъ е изопаченъ. Сега вие много се притѣснявате. Следъ като дойдете, (трѣбва) да забравите себе си. Да забравишъ себе си, значи да забравишъ своитъ погрѣшки. Като пѣешъ - да ти е приятно , че пѣешъ. Много мѣчно е човѣкъ да остане свободно да пѣе. Ти за да пѣешъ добре, трѣбва да се хармонизирашъ съ всичкитъ хора. Трѣбва да вземешъ единъ тонъ, дето никой не може да вземе по-долу и никой да не може да вземе по-горе, по-високо. И тогава оттамъ да започнете. Тогава пѣенето става правилно. Казвате:”Вече остарѣхме”. Подъ думата “остарѣване” разбирамъ поумнѣване - значи поумнѣлъ си, повече свѣтлина имашъ. Щомъ имате повече свѣтлина, трѣбва да имате и повече топлина. Щомъ сте се развили, трѣбва да бъдете и силни. */Учительтъ пѣе “Животъ, сила, здраве” въ нови вариации . Пѣе ”О,малко цвѣте, бѣло кокиче, откакъ те тебе зърнахъ въ пролѣтъта, въ сърдцето ми нѣщо трепна.Азъ почнахъ вече като тебе да живѣя и съ бѣла дрешка да се обличамъ”/.* Това е пѣене въ отмѣрени тактове. Какъ ще я изпѣете въ една класическа форма? Я изпѣйте пѣсеньта “Сила, животъ, здраве”. */Всички изпѣхме пѣсеньта/.* Тази пѣсень да я на-

учите. /Пъе: “Животъ, ти носишъ за мене доброто на моето сърдце. Добро, ти носишъ прекрасната мисълъ за моя умъ. Добро, ти носишъ прекрасната мисълъ за моя умъ. О, ти - моятъ умъ - дарба, която Богъ ми е далъ, ти носишъ моята сила, въ себе си скрита за мене”/.

Вие имате стари навици, съ които вие си противодействувате. Всъки, който пъе - вие считайте, че това е добро. Всичките хора, като се вслушатъ - то е разнообразието на живота. Тебе, като те слушатъ и ти, като слушашъ - то е хубавото. Всъки единъ, като изпъе една пъсенъ, нъма да я изпъе по единъ и същъ начинъ. Единиятъ ще приложи повече свѣтлина, другиятъ - повече сила, но има и много други качества. Ако едно дете пъе пъсенъта, ако единъ възрастенъ пъе, ако една млада мома я пъе, или ако единъ старъ човѣкъ я пъе - тъ разни качества ще придадатъ на пъсенъта. Стариятъ не може да пъе като детето. Детето не може да пъе като стария. На стария пъсенъта има свой смисълъ, на детето има другъ смисълъ. На малкото дете на 5-6 години, гласътъ му не е преправенъ. На нъкои деца на 5-10 години, гласътъ е много хубавъ, чистъ, нъщо хубаво и непринудено има въ гласа (имъ). Казвамъ: Когато пъете, пийте естествено. Не се бойте какво ще кажатъ хората. Азъ, като пъя, гледамъ какво ще кажатъ отгоре професоритъ по музика. Слушамъ ги какво ме коригиратъ. Тъ казватъ:”Малко измъни”. Когато тъ ме харесватъ, всичките отвънъ ще ме харесатъ. Тъ, като не ме харесатъ, зная че и отвънъ не може да ме харесатъ. Законътъ е за всичките еднакъвъ. Тръбва да слушате само въ себе си. Пий(те) не да бждете голъми пѣвци. По нъкой пѣтъ попѣй си малко. Като дойдете тукъ, да ви слушамъ да пъете. Казватъ:”То не е заради насъ”. Но всъки, който не пъе - не може да влъзе въ Царството Божие. Всъки, който не мисли - не може да влъзе въ Царството Божие. Всъки, който не чувствува - не може да влъзе въ Царството Божие. Всъки, който не работи - не може да влъзе въ Царството Божие. Не че всичко е въ пъенето, но тръбва да знаете едно отъ качества - мисълъ, чувствувания, сила, работа.

Азъ бихъ желалъ да се разговаряте музикално, съ пѣсень.
/Пѣе: "Колко не ми харесватъ твоитъ постѣпки, съ които ти ме посрещна. Макаръ, че не сѣмъ толкозъ добри, искамъ да ги коригирамъ. И както виждашъ, азъ имъ пѣя. Колко не сѣмъ добри твоитъ постѣпки, колко не сѣмъ добри твоитъ постѣпки. За бѣдеце ти ще постѣпвашъ по-добре, за бѣдеце ти ще постѣпвашъ по-добре. Я ми се засмѣй сега. Какво си стисналъ устата си като затворена врата"/.
Азъ тѣй бихъ го критикувалъ. Въ операта така пѣятъ. Много ги харесвамъ. Но много изкуствени нѣща има въ операта. Той за любовъ говори и като, че се кара.

Ще станете деца, но умни. Разумни деца ще станете. Ще пѣете, но разумно ще пѣете. Разумно трѣбва да се пѣе. Тамъ е сега подмладѣването. Защото въ свѣта само Господъ е старъ. Другитъ - ние, сме деца. Ще се учимъ отъ Него. Нѣма да мислишъ, че си старъ. Ти си на 45 години, 45 лазарника. 45 години земята се е мѣчила да ходи. Тя обикалъла, носила ни на гърба си и не е остарѣла. (А) ти само на гърба си седишъ, че си остарѣлъ. Земята е още млада. Толкозъ милиони години и е млада. Ти едва си носилъ 45 години, и ти си остарѣлъ? Като те носи земята, трѣбва да се подмладишъ. Като излѣзете - да се зарадвате. Като погледнете слънцето - да се зарадвате. Вие съжалявате, че сте остарѣли. Огледайте се. Остарѣването значи геологически промѣни сѣмъ станали. Намалила се е любовта. Нѣкой (е) отбилъ любовта ви. Вие идете, проправите пѣтя на водата, тѣ сѣмъ я отбили да пои пипереници - този отбилъ, онзи отбилъ. Никакви пипереници нѣма да гледате, вашата вода не давайте. Като свършите вашата работа, другата вода, която остане - давайте. Никога не отнемайте правото на единъ човѣкъ. Щомъ отнемешъ неговото право, другъ ще отнеме неговото право. Всичкитъ хора иматъ преизобилно. Мнозина взели чуждото, че не се занимаватъ съ своето. Занимавайте се съ вашитъ дарби, които Богъ ви е далъ. Занимавайте се съ доброто въ васъ, да бѣдете полезни на себе си и на другитъ.

Да благодаримъ на Бога за живота, който ни е далъ, за всичко онова, което живота носи съ себе си. Да благодаримъ на Бога за силата, която ни дава и за всичко онова, което силата носи. Животътъ носи известни блага. Здравето носи известни блага. Да благодаримъ и за силата, и за здравето, съ които постоянно ни обновява.

Добрата молитва.

XX година

*9. Лекция на Общия Окултенъ класъ
4 декемврий, 1940 год., Сръда, 5 ч.с.*

Изгрьвъ.

Единствената свобода

Отче нашъ. Мисли, право мисли.

Прочете се свободна тема.

Направихме упражнението за дишането: Дигане ржцетъ нагоре - поемане, задържане ржцетъ съ допръни пръсти надъ главата - задържане, сваляне (на) ржцетъ - издишане.

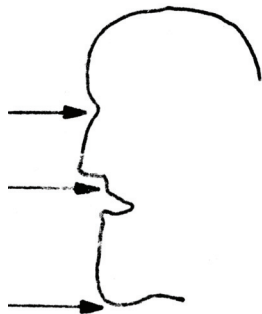
Мога да кажа.

Има две реалности въ свѣта: едната е положителна, другата е отрицателна. Положителната реалностъ носи радостъ, отрицателната реалностъ носи скръбъ. Дветъ, като се събератъ, тикатъ човѣка къмъ работа. Сега вземамъ страданията въ единъ смисълъ - страданията ние ги създаваме. Запримъръ: ти си гладенъ човѣкъ - 1, 2, 3 деня си гладувалъ. Казвашъ, че храната ще дойде. Ти си нетърпеливъ - има още 20 минути, докато дойде обѣдъ. Ти се тревожишъ защо не иде, кога ще стане това ядене, ти изгубвашъ разположението. Като дойде яденето, ти се наядешъ. Най-първо се безпокоишъ, защото си нетърпеливъ. Като дойде яденето, въ тебе се зароди лакомията - ядешъ повече, отколкото трѣбва. Стане ти тежко на стомаха, казвашъ: "Защо Господъ създаде свѣта такъвъ?" Не го създаде (Той) така свѣта, ти го създавашъ. Ти си нетърпеливъ. Седълъ си три дни гладенъ, още половинъ часъ можешъ да търпишъ. Какво ще се безпокоишъ. Учете търпението. Когато ви дадатъ яденето, нѣма да бждете лакоми, сдържани ще бждете. Винаги ще оставишъ малко ядене.

Вие сега искате да постигнете всичко. Нѣкой иска да бжде пръвъ светия. Че, за да станешъ светия, ти трѣбва да бждешъ слуга на всичкитъ. Слънцето, което Господъ го (е) създалъ, ходи да слугува на хората, на всичкитъ изпраща своята енергия. Вие искате да бждете прочути между хората, да знаятъ за васъ. Какво сте дали сега на свѣта? За какво ще бждешъ прочутъ? Ако сте цигуларъ, ще бждешъ прочутъ

за хубавото свирене. Ако сте художникъ, ще бъдете прочутъ за хубавитъ картини. Ако сте архитектъ - за архитектурата. Ако си юнакъ - за юначеството си, ще се боришъ съ този, съ онзи, затова ще бъдешъ прочутъ. Сега най-първо вие, като се борите, не знаете да се борите. Борите се съ единъ и ви гътнатъ, на земята ви гътнатъ. Казвате:”Защо Господъ направи свѣта така?” Че борете се съ болестъта. Една болестъ, като дойде, не може да я туришъ подъ краката си, да я гътнешъ на земята. Вие на болестъта ще ѝ създадете работа. Защото тя е демократъ, вие сте аристократъ. Тя казва:”Азъ работя”. Като не ѝ дадешъ работа, поваля те на земята (и) казва:”Работа искамъ отъ тебе”. Какво ще те научи? Като дойде болестъта, ти не си билъ щедъръ. Като дойде, тя ще те направи щедъръ. Викашъ лъкаръ, давашъ пари на този, на онзи, молишъ се на този, на онзи. Защо сте неблагодарни отъ такава една болестъ? Тя е, която отваря сърдцето. Щомъ се ожесточи сърдцето ви, болестъта ще дойде. Щомъ сърдцето ви се отвори, здравето ще дойде. Не може да се нарушаватъ. Вие искате всичкитъ нѣща наготово, не искате много да мислите. Казвате:”Много философия не трѣбва”. Не, философия трѣбва, но философствуване не трѣбва. Умно живѣне трѣбва.

Брадата е много голѣма за това лице. Този човѣкъ е силенъ на физическото поле. Неговиятъ умственъ животъ едва сега започва. Колко пречупвания има на лицето? Има едно пречупване на челото долу, при носа (има) друго пречупване. Защо ставатъ тия пречупвания, знаете ли? Горе на темето имате една крива линия - то е Божествения свѣтъ. Напрежението е голѣмо отъ центъра, нальгането е по-малко. Като се спуска линията на челото - условията ставатъ тежки, образува се нальгане, вследствие на това става пречупване на долната частъ на челото. Вътрешнитъ възможности сж по-малки. Следъ това животътъ трѣгва по една

права линия /носът/ - отвътре възможностите се усилват. След това имате голямо пречупване при устата. Челото е Божествения свѣтъ, носът е духовния свѣтъ и брадата вече е физическия свѣтъ. Колкото по-надолу слиза животът - мъжнотиите стават по-големи, увеличават се, защото материята става по-гъста. След като слѣзете на физическото поле, вие искате да живѣете въ брадата. Като слѣзете въ брадата, искате дѣ бждете щастливи. Какъ ще бждешъ щастливъ, когато трѣбва да работишъ по десетъ часа на день съ мотиката си, (се) дигашъ я. После, какво изкуство има въ лопатата? Вземашъ, хвърляшъ прѣстъ. Разбирамъ да вземешъ десетина лопати да извадишъ малко пепелъ. Но 4-5 часа, и не день, не два, но съ години, следъ като си прехвърляшъ тази прѣстъ, какво ще добиешъ? Да допуснемъ, че вие сте сведущъ писаръ въ една канцелария, дето сѣдятъ хората. Пишешъ присѣди на основание на това, на онова, споредъ еди-кой си членъ, 20 години пишешъ се на основание на еди-кой си членъ. Питамъ: Какво ще научишъ? При първото писмо каквото научишъ, оттамъ насетне е все преповтаряне, преповтаряне. Сега нѣкои отъ васъ сте семейни. Твоятъ другаръ ще каже: "Пресолила си яденето". Вториятъ пѣтъ малко соль туришъ, но той ти казва: "Ти знаешъ, едно време пресоли яденето". Другъ пѣтъ пакъ повтаря: "Ти едно време пресоли яденето, пресоли яденето". Питамъ: Защо трѣбва да се повтарятъ нѣщата? Пресолила го веднажъ, кажи веднажъ (и) да се свърши. - "Ти знаешъ, преди години ти ми каза една обидна дума". - "Хубаво, казалъ съмъ една дума". Казано - казано. Какво се ползувашъ отъ повторението? Или общото твърдение, (което) казвате: "Ние не вървимъ добре". Какъ не вървимъ добре? Много добре вървимъ. Много добре вървимъ, но ние сме недоволни. Отъ какво сме недоволни? - "Не вървимъ добре". Така не се говори. Кой не върви добре? Кое е доброто ходене? - Като вървишъ, нѣма да се клатишъ като гемия*. Защото, ако се клатишъ като гемия значи морето, въ което вървишъ, не е тихо. Ще се клатишъ, нѣма какво да обяснявамъ. Ако питате: "Защо тази гемия се клати?", (обяснявамъ): Защото повърхността не е глад-

ка, има вътръ. - "Не може ли да не се клати?" - Когато морето е тихо, тя не се клати.

Вие впръгате два вола, турите едно рало, турите хомотъ, хващате ралото, казвате: "Воловетъ да теглятъ". Като теглятъ, воловетъ огъватъ гръбнака си. На воловетъ ще кажете: "Нъма да се прегъватъ, коруба* нъма да правите. Вашиятъ гръбнакъ равенъ тръбва да бжде, да не бжде прегърбенъ". Какъ нъма да се прегърби? Ти ако се впръгнешъ и теглишъ туй рало, нъма ли да се прегърбишъ? Гледамъ нъкои отъ васъ научно не разсъждавате. Като тръгнешъ по пята - не бързай много, понеже като бързашъ - идатъ много мисли. Бързо като ходишъ - ти нъма да обмислишъ работитъ. Запримър: Ако минавате презъ една местностъ съ аеропланъ, който пътува (съ) 400 - 500 километра въ часъ или 700 километра въ часъ, мислите ли, че долу ще забележите нъщо? - Нищо нъма да забележите. Като минете, нищо нъма да научите. Нъкой казва: "Бързо мисля". Ако бързо мислишъ, какво научавашъ? Съвременниятъ свѣтъ не мисли ли бързо? Вземете единъ военачалникъ на бойното поле - бързо мисли и печели войната. Какво ще спечели? - Военниятъ е спечелилъ нъщо. Но азъ сега разсъждавамъ: Зимно време планинитъ печелятъ, война има тамъ. Зимно време планинитъ побеждаватъ. Лѣтно време долинитъ побеждаватъ. Зимно време всички снѣгове горе оставатъ, не се топятъ. А лѣтно време всичкитъ този снѣгъ слиза въ долинитъ. Питамъ сега: Тия върхове, които много печелятъ, какви плодове даватъ на свѣта? Споредъ менъ човѣшкиятъ (умъ) представ(лява) единъ планински връхъ, а пкъ човѣшкото сърдце е долина, плодна долина. Следователно енергията на ума тръбва да слѣзе отъ високитъ върхове въ долинитъ, за да се създадатъ плодоветъ. Тогава казваме, че единъ умъ е плодоносенъ, понеже ако този умъ съ своята енергия не слѣзе въ долината - плодове нъма да станатъ. Тогава ви питамъ: Защо е вашиятъ умъ? - Вашиятъ умъ тръбва да слѣзе въ вашето сърдце, за да се обработи добродетельта. Защото подъ думата "добродетель" разбираме плодове, които

трябва да даде сърдцето. Едно сърдце, което не дава плодове - то е безплодно. Единъ умъ, който не дава своята сила отгоре - той е мраченъ умъ. Какво може да се добие въ единъ споръ? -Противоречие ще се добие въ живота.

Казватъ сега:”Христосъ донесалъ спасението на свѣта”. Вече (се) подразбира, че свѣтътъ (е) билъ въ едно положение, дето хората сж се давили (и) показва, че човѣкъ не (е) могълъ да излѣзе отъ тия условия навънъ. Често художниците рисуватъ картини какъ се давятъ хората, какъ ги спасяватъ, хвърлятъ имъ спасителни пояси. При сегашнитъ условия ние живѣемъ на земята, (за) да бждемъ щастливи. Питамъ: Когато ти си гладенъ, въ какво седи твоето щастие? -Въ търпението. Ще чакашъ яденето да се приготви. Когато ти даватъ яденето, въ какво седи твоето щастие? -Да не си лакомъ. Щомъ дойде щастieto, лакомията нѣма да дойде.

Какво сега може да извадите отъ вашето сърдце? Често говорите за любовта. Трябва да се разбира. Когато вземемъ за примѣръ онази, идеалната любовъ - нали говоримъ за една идеална любовъ? Значи - идеалната любовъ е да обичашъ другитъ, като себе си. Питамъ: Защо трябва да обичаме другитъ? -Понеже всѣко нѣщо, което се упражнява, става силно. Ако не упражнявашъ сърдцето си въ любовта - ще отслабне. За да функционира сърдцето, ти трябва да обичашъ. Любовта въ дадения случай е функция на сърдцето. Ако сърдцето се занимава съ любовъ - ще се усили сърдцето, ще стане здраво. Здравото сърдце ще свърши работата добре, ще бжде здраво и тѣлото. Ние разбираме по нѣкой пѣтъ любовта особено. Има една любовъ, на която температурата малко се повишава. Научно може да опредѣлишъ колко любовъ има нѣкой. Вземете коя да е млада мома - като премѣря два-три пѣти врата ѝ, може да зная въ коя мома любовта е по-силна. Запримѣръ: прекарвамъ предъ дветъ моми единъ красивъ момѣкъ. Правя научно изследване. Казвамъ:”Виждате този момѣкъ. Какъ, ще го харесате ли?” Следъ като тѣ го огледатъ, премѣря вратоветъ имъ. Втори пѣтъ пакъ прекарвамъ момѣка, пакъ премѣря врата. Ако се изм-

ъни мърката - има любовъ. Защото въ любовта винаги има едно повишение въ мърката. Щомъ се намали мърката - не го обича(тъ). Каквото и да говорятъ - не го обичатъ. Щомъ се увеличи мърката, значи сърдцето е мръднало - започва да функционира. Подъ “мръднало сърдце” азъ разбирамъ - започнало да функционира. Вие казвате:”Защо трѣбва да се обичаме?” Ако не обичашъ, кръвообращението въ тебе нѣма да става редовно. Кръвообращението, ако не става редовно, въ тѣлото ще се зароди много калъ и тогава отъ безлюбието идатъ всички болести. Съ любовта иде здравето. Защо трѣбва да мислишъ? -Защото, ако не мислишъ, всичкитѣ болести идватъ. Отъ доброто мислене - не тревога да имашъ, като мислишъ. Отъ добрата мисль иде здравето. После, ние казваме, че трѣбва да носимъ истината. Истината вече е изкуство. Благата, които любовта ни дава, благата, които мъдростта ни дава, като дойде истината - ще те научи какъ да изпозувашъ Божиитѣ блага. Само въ истината човѣкъ може да бѣде щастливъ, а щастieto носи свобода. Значи да си свободенъ, когато давашъ. Ако ти ядешъ и седи единъ човѣкъ до тебе, че като се наядешъ - да ти прерѣже гърлото, може ли да бѣдешъ щастливъ като ядешъ? Или ти искашъ хубаво да се наядешъ, а пѣкъ седи единъ човѣкъ съ дървото, че следъ като се наядешъ - ще те бие. Питамъ: Какъ ще се усѣдешъ?

Има единъ анекдотъ - то е само за поука. Свѣтътъ не се оправя съ този анекдотъ. Единъ обичалъ много да яде. Като яде повече - преяда и страда после. Неговата възлюблена имала една губерка* - като яде донѣкъде и тя го мушне. Като го мушне 3-4 пѣти - престава да яде. Той се научилъ, като го мушне, да престава да яде. И тогава коремътъ не го болялъ. Отива на гости на своя кръстникъ и носи единъ куркой* - подарѣкъ на кръстника. Кръстникътъ пригответилъ куркоя, съдастъ да ядатъ и жена му го мушнала по едно време съ губерката. Той й казалъ:”Въ къщи не ме оставяшъ да се нахраня и тукъ, при кръстника, пакъ ли ме мушкашъ съ тази губерка”. Безъ губерка е по-хубаво. Не си доядай, защото щомъ си доядешъ - работата е лоша. Когато

гладувашъ, не мисли, че ще умръшъ гладенъ. Никой досега не е умрълъ гладенъ. Нъкой, казватъ, че отъ гладъ умрълъ. Не е право. Отъ гладъ хората не умиратъ. Има други причини, отъ които умиратъ хората. И бедни, и богати хора умиратъ. Но богатитъ иматъ ядене и не може да го ядатъ. Сиромасхътъ казва: "Гладенъ ще умра". Казватъ, че и богатиятъ умрълъ отъ гладъ. И сиромасхътъ умира отъ безлюбие, и богатиятъ умира отъ безлюбие. Сиромасхътъ умира отъ скудоумие*, и богатиятъ умира отъ скудоумие. Отъ безлюбие умиратъ хората. Въ любовта именно, когато човѣкъ обича, той е готовъ да служи. Примѣръ за служенето е майката. Тя, като има любовъ, по три-четири пѣти става на нощъ, после къпе детето и то не ѝ говори на нъкой разумень езикъ, но тя даже въ плача вижда нѣщо разумно. Казва: "Много умно плаче". Та казвамъ: Въ това отношение трѣбва да имаме сърдцето на майката, не да се самоосъждаме. Нъкой пѣтъ не е възможно човѣкъ да живѣе добре, понеже условията отвънъ сѣ лоши. Човѣкъ съ своя умъ трѣбва да се справи съ условията.

Ако твой единъ неприятель ти даде едно брашно отъ циментъ и после те излъже и тури вода въ туй брашно (и) замѣси една каша. Каже ти да си туришъ единия кракъ, за да имашъ една хубава обувка и го държишъ 5-6 часа. Какво ще стане съ тебе? -Ще си навѣешъ цѣла една бѣля на главата. Има храни, които хората много пѣти ядатъ и тѣ се циментиратъ. Знаете колко пѣти се припорѣчватъ храни, които образуватъ циментъ въ стомаха. Има много пѣти чувствувания, мисли, които образуватъ циментъ въ човѣшкия умъ. Трѣбва нова наука. Казватъ: "Хигиенично да живѣемъ". Хигиена безъ любовъ въ свѣта не съществува. Хигиена безъ разумность въ свѣта не съществува. Най-първо хората трѣбва да внесатъ Любовта като законъ. Ядешъ - съ любовъ да ядешъ. Ядешъ разумно - съ свѣтлина да ядешъ. Въ тъмнина не яжъ. Ще имашъ най-хубавата свѣтлина. Не бързай да гълташъ. Ще ядешъ, ще дѣвчешъ храната си. Знаете ли колко пѣти човѣкъ трѣбва да прекара храната си въ устата, когато жѣбитъ сѣ здрави? На мнозина жѣбитъ сѣ развалени. Ако идете въ Америка, ще видите, че

зжбитъ имъ сж развалени. Единъ културенъ народъ, много благороденъ, но не знаятъ да ядатъ. Единъ американецъ, следъ като се наяде, ще изпие едно студено кафе ледено. Лътно време, вечерно време нъкой пжтъ ще изяде едно голъмо парче сладоледъ и после ще изпие една чаша кафе. Питамъ: При такива ръзки промъни какво ще бжде здравето на човъка? -Зжбитъ се развалятъ, стомахътъ се разваля и тамъ почти всички страдатъ отъ диспепсия*. Нъма нъкой, който да не страда отъ диспепсия. Това е забелязано въ Америка, че (въ) северната частъ отъ Америка, че много отъ старитъ жители сж измръли отъ стъсняване на гърдитъ. (На) европейцитъ, които отиватъ въ Америка, постоянно се стъсняватъ дробоветъ имъ, сплесватъ се. Има нъкакви микроби*, които действуватъ върху организма. Плитко дишатъ американцитъ. Сега сж започнали да дишатъ дълбоко. Тъ бързатъ, време не имъ остава. Като не ти остава време да дишашъ дълбоко - стъсняватъ се гърдитъ ти. (На) германцитъ, които отиватъ въ Америка, дробоветъ хлътватъ, коремътъ изпъква, като че сж бременни.

Та казвамъ: За бждеще тия хора, които сж религиозни, ако нъматъ тази любовъ... (Така), че като ядете - да благодарите на Бога за яденето, като дишате - да благодарите на Бога за дишането. Сега, като правите упражненията, виждамъ, че не ги правите отъ любовъ. Казвате:”Ха сега, ще си дигамъ ржцетъ нагоре”. Вие правите други работи, които сж десетъ пжти по-глупави, и цълъ день мърморите и се мушкате - това го считате за нъщо разумно. Да си дигашъ ржцетъ нагоре - не го считате (за) разумно. Нъма по-хубаво нъщо отъ това да си дигашъ ржцетъ нагоре. Не постоянно да ги дигашъ, защото има една опасностъ. Щомъ си дигашъ ржцетъ нагоре, сърдцето не е толкозъ силно да изкара кръвта (и) кръвта пада отъ ржцетъ. Като спуснешъ ржцетъ надолу - кръвта отива въ ржцетъ. Но и съ туй дигане ще усилишъ волята си. Ако не дигашъ ржцетъ нагоре, твоята воля не може да се усили. Ако не спущашъ ржцетъ надолу, не можешъ да имашъ резултати.

Та казвамъ: Ние сме подложени на такива атаквистични* чувства на бездействие - искаме да не работимъ. Азъ съмъ съгласенъ, (но) ще имате работа съ най-малкото съпротивление, защото (за) всичкитъ удове*, които човѣкъ има, трѣбва да има упражнения. Ако ти си държишъ рѣцетъ, безъ да упражнявашъ прѣститъ, тѣ ще атрофиратъ*. Значи: всѣки прѣстъ трѣбва да има едно упражнение. Ако ти не си упражнявашъ първия прѣстъ разумно, както трѣбва, туй благородното въ тебе, то се похабява. Ще изгубишъ благородството си. Ако не си упражнявашъ средния прѣстъ, съвѣстта у тебе ще отслабне. Ще започнешъ да ставашъ къмъ страданията на хората безчувственъ. Казвашъ: "Нека страдатъ". Нѣма да бѣдешъ справедливъ. Ако не упражнявашъ третия си прѣстъ, ще изгубишъ идеята за хубавото и красивото. Ако не упражнявашъ малкия прѣстъ, въ живота ще бѣдешъ немарливъ. Ако не упражнявашъ палеца, волята ще отслабне и любовта къмъ Бога ще се занемари. Щомъ тия работи се занемарятъ, ти ще бѣдешъ единъ нещастенъ човѣкъ. Животътъ ти ще бѣде мраченъ. Ще бѣдешъ несправедливъ, безъ красота, безъ удобства. Ако искашъ животътъ ти да бѣде удобенъ, тия удобства отъ малкия прѣстъ ще дойдатъ. Тия удобства не може да дойдатъ, докато не си упражнявалъ волята си. Докато не си упражнявалъ благородството си, тия удобства не може да дойдатъ. Докато чувства на благородство не си упражнявалъ, тия удобства не могатъ да дойдатъ. Докато не си справедливъ и съвѣстенъ, тия удобства не може да ги имашъ, ако не обичашъ красивото. Който не разбира, казва: "Каквото даде Господъ, каквото Господъ е създалъ". Господъ ни е създалъ да работимъ въ свѣта. Трѣбва разумна работа. Сърдцето ми трѣбва да работи. Ако ти не може да обичашъ единъ цвѣтъ, ако ти не можешъ да обичашъ една мушица, ако ти не можешъ да обичашъ единъ изворъ какъ тече, ако ти не може да обичашъ малкото камъче - ти може да мислишъ, че този камъкъ се търкала, но това малко камъче еволюира, то си има свое предназначение. Това камъче носи известно благо въ свѣта. То носи известна скрита енергия. Тази енергия може да я предаде. Ти си се

обезсърчилъ - това камъче милиони години седи. Ти може да мислиш, че то се свлича. Не се свлича, но носи една сила, която може да те ползува. Страданията не сж нищо друго, освенъ една неограничена материя, която се свлича въ вашия животъ. Че какъ се образуватъ бисеритъ въ мидитъ? Като влѣзе нѣкое парченце въ мидата, тя го уви-ва съ разни пластове и направя бисеръ. За да се освободи отъ безпокойството, отъ това малко парченце тя прави бисеръ. Защо и ти отъ едно твое страдание да не можешъ да направишъ скъпоцененъ камъкъ? Ако мидата може да направи бисеръ, ти защо да не можешъ да направишъ единъ скъпоцененъ камъкъ? Не да съжالياваме, че е влѣзло камъчето. Влѣзло, излѣзло - художество тури. Дойде една лоша мисль неорганизирана - никой не може да се освободи отъ лошитъ мисли. Ето азъ какъ бихъ постъпилъ: представете си, че минавамъ покрай една отворена каса, (въ която) има злато, дойде една мисль въ мене да си взема отъ касата. То е изкушение. Тогава азъ ще извадя отъ джеба си и ще туря въ касата една златна монета и ще си замина. Така азъ се освобождавамъ отъ изкушението. Утре моята каса, като е отворена - той се изкушава, и той като се изкуси - и той ще тури. Законътъ работи.

Та споредъ старото възпитание, вие сега очаквате да идете въ небето, да ви посрещне Христосъ, ангелитъ. Не зная защо ще ви посрещатъ ангелитъ. Единъ цигуларъ, кога го посрещатъ тукъ на земята - афиши турятъ, но свири човѣкътъ. Като излѣзе - дава нѣщо. Единъ художникъ даде изложба на картинитъ си. Та, като идешъ въ небето, какво изложение ще направишъ? Ние сме бедни. Тукъ дойдохме да живѣемъ. Въ небето бедни хора не приематъ. Бедни, болни, скудоумни - тукъ на земята може да живѣятъ. Небето е мѣсто, дето живѣятъ богати, умни сжщества. Като идешъ въ небето, трѣбва да бждешъ богатъ. Вие сега имате идея, че не можете да бждете богати. Така не се мисли. Всѣки човѣкъ, на когото Богъ е далъ умъ - той е богатъ. Всѣки човѣкъ, на когото Богъ е далъ сърдце - той е богатъ. Всѣки човѣкъ, на когото Богъ е далъ душа - той е богатъ. Всѣки човѣкъ, на който Богъ

е далъ духъ - той е богатъ. Несмътни сж вашитъ богатства. Вие сте толкозъ богати и ще трѣбва да благодарите на Бога за богатствата. Впрѣгнете ума на работа. Ето сега казахъ една дума, която не трѣбваше. Нѣма да впрѣгнешъ ума си, но ще се впрѣгнешъ ти да работишъ за духа си. Ще се впрѣгнешъ да работишъ. Казватъ:”Впрѣгни духа си”. Не е правъ този изразъ. За духа ще се впрѣгнешъ, за душата ще се впрѣгнешъ, за ума ще се впрѣгнешъ и най-после ще се впрѣгнешъ за сърдцето си. Ти се впрѣгашъ, пкъ твойтъ духъ, своята душа, своятъ умъ и своето сърдце - това сж разумни сжщества, които работятъ за сърдцето ти. Това сж разумни сжщества, които понѣкога минаватъ и правятъ услуга. Ти искашъ тия разумнитъ сжщества да ги впрѣгнешъ. Тѣ не сж волове. Като минешъ, ще имъ кажешъ отъ какво имашъ нужда. Въ училището не разбирате нѣкаква задача. Помолишъ се - учителтъ веднага ще ти обясни. Сега всѣки единъ отъ васъ - изберете си какво желаете. Вие искате да бждете щастливи. Безбройни сж пѣтищата на щастieto. Какво щастие искате сега? Днесъ какво щастие ще поискате? Кажете ми: Щастие, което го нѣмате. Въздухъ имате, свѣтлина имате, храна имате. Какво не ви достига? Искайте нѣщо, което не ви достига. Искайте нѣщо по музика, ще се учите, сега мога да ви дамъ. Искате по художество, сега може да ви дамъ. Но трѣбва да работите. Човѣшката мисль и желание се посаждатъ, както семената. Ако ти една мисль не посаждашъ въ ума, трѣбва да знаешъ кжде да я посадишъ. По нѣкой пѣтъ трѣбва да знаешъ какъ да посадишъ една мисль въ ума си. Сърдцето е поле за посаждането на най-хубавитъ желанiя. Ако ти въ ума си не може да посадишъ хубавитъ мисли и въ сърдцето си хубавитъ желанiя - ти не си се научилъ на изкуството, ти щастливъ човѣкъ не може да бждешъ. Разгледайте живота на Христа, Който е билъ щастливъ въ небето, (но) защо е слѣзалъ на земята? -Да научи нѣщо. Слѣзалъ да научи нѣщо, да приложи Божията Любовь и да види резултатитъ на Любовта, за да види резултатитъ на Божията Мѣдрость. Казватъ:”Защо страда Христосъ?” -За да научи какво нѣщо е Любовта. Любовта, която не може да пре-

възмогне всичките мъчнотии въ свѣта, не е любовъ. Силната любовъ превъзмогва всичко въ свѣта. Сега се проповѣдва силна воля. Силната воля седи въ силната любовъ. Когато човѣшката любовъ действува съ любовъ - има силна воля. Когато човѣкъ действува безъ любовъ - той става грубъ. Имате любовъ, както единъ желѣзаръ чука съ чука си, вие чувате шума и той ще изкара единъ гвоздей. Но има и другъ начинъ: това желѣзо го разтопявате, изливате го и безъ да го чукате, го излѣте въ хиляди гвоздеи. Кое е по-хубаво: всѣки гвоздей да го чукате или да излѣте желѣзото наведнажъ?

Вие трѣбва да се проучвате. Да имате едно огледало и, когато ви нападнатъ лоши мисли, да се видите въ огледалото какъ потъмнява човѣкъ (и) става съкращение на мускулитъ. Ти, като се видишъ, самъ не се харесвашъ. Когато дойдатъ хубавитъ, хармонични мисли - доволенъ си отъ свѣтлината, която лицето ти издава. Помислишъ криво - свѣтлината на лицето не е хубава. Сега (въ) съвременния свѣтъ хората сж станали много самостоятелни. Съвременниятъ свѣтъ е миналъ въ епохата на непослушанието. Най-първо децата сж непослушни. Дойде една фаза въ живота, когато децата станатъ послушни. Когато децата сж непослушни - викатъ на другарчетата си, гнѣвятъ се, сърдятъ се. Хората сега минаватъ презъ тази епоха. Майката затова си има единъ законъ, една тояжка. Понѣкога чувашъ въ къщи пѣне, другъ (пжтъ) плачене - майката става капелмайсторъ. Всички въ свѣта ще имате тия страдания. Минавате презъ фазата на непослушанието. Всѣки иска да се домогне до блага, безъ да работи за тяхъ. Азъ съмъ превеждалъ този примѣръ: единъ студентъ при единъ професоръ по биология се училъ. Той приготвилъ единъ наученъ трудъ да го издаде, но студентътъ го открадналъ и го издалъ на свое име. Като видѣлъ своя трудъ, своитъ биологични изследвания, издадени подъ друго име, му припаднало. Мислите ли, че този студентъ по този начинъ ученъ ще стане? Професорътъ не разбира и студентътъ не разбира. Професорътъ не разбира, защото той не търпи. Отъ негови-ятъ трудъ ще се ползватъ хората, (но), че не било на негово име - ни-

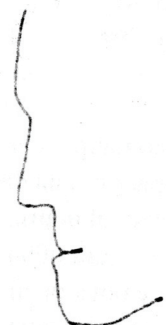
що не значи. Нима мислите, че всичките поети, които пишат тази поезия е тяхна? -То е чуждъ трудъ. Нькой турилъ името си, че той е поетъ. Нькой човѣкъ минава за ученъ, но не е ученъ. Да имашъ едно знание, което да ти помага. Да имашъ една любовъ, която да ти помага. Богъ е Любовъ въ свѣта. Ако ние не слушаме Бога, каква любовъ имаме? Любовта изисква абсолютно послушание. Като дойдешъ до Божията Любовъ, Божията Мисль - никакво противодействие. Следъ като направишъ нѣщо, после ще мислишъ.

Сега въ тази Библия има много работи, които ние ги повтаряме. Опитъ не е направенъ. Вие, запримѣръ, правили ли сте опитъ да възлюбите врага си? Знаешъ (ли) колко мъчно е да възлюбишъ своя врагъ? -То е най-мъчното въ свѣта да възлюбишъ врага си. Мъчно е, понеже врагътъ мяза* на единъ камъкъ. Който знае законитъ на камънитъ, той може да използува този камъкъ. Той ще тури този камъкъ въ огъня, ще го опече, ще го направи на варъ, ще си бѣлоса стаята. Врага трѣбва да го направишъ на варъ, да бѣлосашъ кѣщата си. Като погледнешъ - да го обикнешъ. Казвашъ:”Имамъ единъ врагъ”. Той може да ти даде бѣлия цвѣтъ. Този камъкъ, ако не го опечешъ, може да ти падне отгоре ти и да ти пукне главата. Казвашъ:”Съ камънитъ ли ще се занимавамъ?” Врага си трѣбва да го обичашъ. Ти не можешъ единъ врагъ да го обичашъ, докато не го опечешъ. Тия врагове сѣ известни мисли. Нькой пѣтъ имате известни мисли, които може да ви нападнатъ. Въ разнитъ епохи, разни мисли ви нападатъ. Децата едни мисли ги нападатъ. Момчетата и момчетата по на десетина години други мисли ги нападатъ. Като станатъ на 21 години други мисли ги нападатъ, на 33 години други мисли ги нападатъ, на 45 години други мисли ги нападатъ, на 55 години други мисли ги нападатъ, на 65 години други мисли ги нападатъ. И на 120 години, като станешъ, пакъ имашъ недоразбирания. Мене единъ български свещеникъ ми разправяше една своя опитностъ. На млади години той билъ много приближенъ на владиката, но идеалистически гледалъ. Ималъ много случаи да се подигне, но това го считалъ за недостойно. Казваше ми:”Сега

съмъ станалъ човѣкъ вече на 80 години и сега съжалявамъ за пропуснатитѣ възможности. Сега се изкушавамъ. Съжалявамъ, че на млади години не използвахъ тия условия. Вижъ, казва, този дяволъ какъ ме мѣчи”.

Има известни правила, които трѣбва да спазвате. Вие сте подложени на известни мѣчнотии. Никой не може да се избави отъ тѣзи мѣчнотии. Но е казано, че всичкитѣ мѣчнотии, презъ които ще минемъ, тѣ ще се превърнатъ за наше добро. Самиятъ развой на сегашната еволюция, презъ която човѣшкиятъ духъ минава, трѣбва да мине презъ този пѣтъ. Неизбѣжни работи сѣ.

Този човѣкъ, както е нарисуванъ, е много егоистиченъ. Отъ сутринъ до вечеръ само за себе си мисли. Тази правата линия на устата и брадата, както е построена, показва това. (На) този вториятъ, горната челюсть не е издадена - показва, че не обича да дава. Показва, че той отвсѣкжде иска да вземе. Колкото за вземането е много даровитъ. За даването е аристократъ, за вземането е демократъ. Въ природата, колкото давашъ, толкова и ще вземешъ. Но знаете ли колко мѣчно е да създадешъ органически една линия - да създадешъ устата си, да създадешъ носа си, брадата си. Туй, което давамъ, е схематическо, то е скелетъ, то е само една проекция. Мускулитѣ трѣбва да дойдатъ и тѣ показватъ, но тамъ е всичката мѣчнотия. Когато устата изсъхне - бърнитѣ* се стѣснятъ, започватъ да бледнѣятъ, кръвообращението не е хубаво. Устата трѣбва да бѣде свободна, за да бѣде добро кръвообращението. Щомъ носътъ се сплесне долу - дишането не е правилно. Щомъ устата се стиснатъ - кръвообращението не е правилно. Щомъ рѣцетѣ изсъхнатъ, стане сухо тѣлото - то не е здравословно. Всѣкога трѣбва да има една топлина, едно мекота. Щомъ започне лицето да задебѣва, кожата да задебѣва - тя вече не може да възприеме онази сила на природата, която иде. Затова кожата на човѣка трѣбва да е

пластична, лицето тръбва да е пластично, за да възприема и за да дава. Щомъ започне да взема повече и да дава по-малко - затлъстява. Щомъ вземе да дава повече, пъкъ да взема по-малко - той изсъхва и става нервень. По сръдата е хубавото - да не затлъстява и да не изсъхва. Казвате:”Всичко да даде”. -Не. Всичко онова непотръбно за тебе - раздай го. Всичко, което ти е потръбно - остави го за себе си. Онова, което ти е необходимо - задръжъ го. Онова, което не ти е потръбно - дай го.

Всѣка сутринъ, като станете, най-малко 10 - 15 минути спрете въ разсъждение. Запитайте се, каква е волята Божия за днесъ. Азъ като ви гледамъ, виждамъ - на някои отъ васъ ви тръбва любовъ, на нъкои отъ васъ ви тръбва знание, на нъкои ви тръбва работа - три положения. Най-първо тръбва да знаемъ какво ни тръбва. Нъкои отъ васъ имате повече любовъ, отколкото ви тръбва, но знание нъмате. Нъкои имате знание, но любовъ нъмате. Нъкои отъ васъ воля нъмате. Подъ воля разбирамъ истината, защото истината се занимава съ човъшката воля, съ човъшката душа. Не може човъкъ да усили волята си, ако той не разбира закона на истината. Въ истината тръбва да знаешъ какъ да направишъ нъщата. Понеже се намираме въ едно статическо положение. Представете си, че вие сте като хора, които сѣ взели билетъ отъ лотария. Може да направимъ единъ опитъ: ако искате всички да вземете по единъ билетъ, да видите ще спечелите ли, но само за опитъ да видимъ колко ще спечелите. Значи, ако 300 души вземете по 25 лева, колко правятъ - близо петъ хиляди лева. Ако отъ всички ви само единъ печели и вземе 200 лева, даже ако и две хиляди вземе, пакъ нищо не е, значи не сме отъ умнитъ. Ако дамъ едно и печеля десетъ, разбирамъ. Но ако дадемъ петъ хиляди лева и печелимъ 200 лева, то щъше да бѣде по-добре, ако бѣхме раздали тия петъ хиляди лева. Нашата лотария ще спечели повече. Ако ме питате сега дали тръбва да вземете билети отъ лотарията или не, азъ ви казвамъ: ако искате да решимъ и общо да вземемъ, всѣки да вземе по единъ билетъ, да видимъ колко ще спечелимъ. Ако спечелимъ повече, отколкото

сме дали - ще вземемъ билети и занаяпредъ, но ако не спечелимъ повече - ще кажемъ: лотарията не е за насъ. Въ лотарията харесвамъ една черта, че усилва върата на човѣка. Той десетъ пѣти взема билетъ и все върва, че ще спечели - усилва върата си. Пъкъ има и друга черта - даде петъ хиляди лева и не му е мѣчно, прави опитъ. Всичко може да правите за опитъ. Може да направите опитъ съ една лотария. Има дни, ако вземешъ билета си тогава може да ще спечелишъ. Азъ зная кои дни печелятъ, но никога не казвамъ. За себе си зная. Но и въ деня има особени часове, които печелятъ. Тогава играятъ кѣситъ вълни. Има и срѣдни, и дълги вълни. Вземешъ единъ билетъ, но твоитъ трептения не сѣ хармонични. Другъ взелъ, неговитъ трептения сѣ похармонични - той печели. Колкото хармонията е по-голяма - повече печели. Тѣзи, които не печелятъ, сѣ много дисхармонични. Всѣки единъ отъ васъ може да знае ще спечели ли или не. Щомъ вземешъ единъ билетъ и кажешъ: "Я печеля, я не" - то е решено. На 10 хиляди имашъ само единъ случай да спечелишъ 20 хиляди лева. Въ Англия има единъ астрологъ, мисля, че го казватъ Сафариелъ. Той взелъ статисти(ки)тъ отъ десетъ години колко мѣжки и колко женски деца се раждатъ, и изчислявалъ за следнитъ години колко мѣжки и колко женски деца ще се родятъ, и изчислилъ съ единица погрѣшка. После взелъ номерата отъ три билета, които печелятъ. И като дойде нѣкой да го пита кой билетъ да вземе, за да спечели, комуто каже кой билетъ да вземе - печели. Нѣма нищо произволно въ свѣта. Произволно е, който не разбира. Но понеже, ако ние влѣземъ въ този законъ, ние ще се отучимъ да работимъ. Лотарията е за развиване на върата. Но, ако всички се на лотария очакваме, щѣхме да оставимъ нивитъ неорани. Какво ще ни донесе лотарията?

Приложете Закона на Любовта, която ще внесе хармонични трептения въ вашия умъ, хармонични трептения въ вашето сърдце и хармонични трептения въ вашето тѣло. Най-първо ще имате едно здраве, една хубава и свободна мисълъ, и хубави чувства. После тази Любовъ ще ви хармонира съ окръжаващата срѣда и ще влѣзете въ

хармония съ напредналите души. Не мислете, че всичките хора, съ които идвате въ познание, тѣ сѣ обикновени души. Но ги гледайте. Тѣ сѣ души скѣпоценни, но тѣ сѣ увити въ калъ, (въ) това-онова, но това сѣ скѣпоценни души. Има голѣми камѣни - не сѣ скѣпоценни, но има други - скѣпоценни. Съ всички хора, съ които се запознавате има нѣщо хубаво въ тѣхъ - скѣпоценни камѣни сѣ. Когато се запознаете съ единъ човѣкъ, вие трѣбва да го опитате. Какъ ти ще се запознаешъ съ черешитѣ, ако не ги опиташъ? -Ще опиташъ една, 2, 3, 10, 15, 20 череши. За да се запознаешъ съ сливитѣ - сѣщиятъ законъ е. Ако се запознаешъ съ ябълкитѣ, съ крушитѣ - всички трѣбва да ги опиташъ. Това, което не си опиталъ - не си давай мнението. Кое то не си опиталъ - не вѣрвай. Сливитѣ, които си опиталъ - може да ги препорѣчашъ, които не си опиталъ - не ги препорѣчвай. Нѣщо, което не си опиталъ - не препорѣчвай. Вие казвате:”Не си струва човѣкъ да обича”. Но вие не сте обичали още. Ти обичашъ нѣкого. Обичашъ коня и му туряшъ единъ юларъ* на врата, туришъ му седло да го яздишъ. Ти обичашъ растенията, но ги съчешъ. Това не е обичъ. Ти седишъ при едно дърво да ти даде плодъ, отъ плода да се ползувашъ - то е любовъ. Но (не) да го отсѣчешъ. Всѣкога, когато обичаме единъ човѣкъ, трѣбва да му дадемъ нѣщо отъ себе си, да има една обмѣна между насъ и него. Божията Любовъ се проявява въ обмѣната. Богъ е, Който ни заставя да обичаме нѣкого. Богъ е, Който ме заставя да възприема Любовта. Когато тази обмѣна между този, който обича и когото обичать е правилна, тогава иде плодътъ на Любовта. (За) всичките хора, които се подчиняватъ на този законъ, домъ или народъ, или човѣчество - отлично действува законътъ. Нѣма нѣщо по-хубаво и по-красиво отъ това.

Сега може да ви каже нѣкой нѣщо, но има работи, които ще ви спънатъ. Тия пречупвания на линиитѣ при носа, при устата, при брадата, тия линии трѣбва да се облагородятъ. Всичко отвънъ, което правимъ, то е само едно условие. Да се облѣчемъ хубаво, да си направимъ хубави обуца, шапка - хубави сѣ тия работи. Но най-после да си

направимъ една шапка, която да не остарѣва. Да си направимъ обу-
ща, които не се кжсатъ. Най-после да си създадемъ едно тѣло, което
да не умира, постоянно да се обновява. Къмъ туй се стремимъ.
Знайте, че труднитъ работи сж приятни. Безсмъртието, което ние ис-
каме, е най-трудното нѣщо. Трѣбва да се впрѣгне човѣшкиятъ духъ,
човѣшката душа, човѣшкиятъ умъ, всичко трѣбва да се впрѣгне на ра-
бота. Въ безсмъртието човѣкъ ще добие своята истинска свобода.
Вжтрешнитъ възможности и вѣншнитъ условия ще дойдатъ да се
уравновесятъ, еднакво да бждатъ господари.

Сега има нѣкои отъ васъ, които страдатъ. Има една сестра, която
страда отъ старини. Въ грѣбначния стѣлбъ ѝ е болката. Мнозина отъ
васъ гледамъ боли ви кръста. Значи - подпушване станало на единъ
центъръ, една чакра* има на кръста, подпушила се е нейната деятел-
ность. Тази деятелность трѣбва да се препраща нагоре. Щомъ се спре,
тогава се образува болка. Болкитъ въ кръста сж причина, че енерги-
ята на този центъръ слиза надолу, пѣкъ не може да се прояви. Млада-
та мома никога не страда отъ кръстъ, понеже енергията отива нагоре,
нагоре се предава. Старитъ понеже я подпушватъ, тази енергия отива
надолу и започва да ги боли кръста. Казвате: "Остарѣхъ, не може да
работя". Енергията отива надолу. Никога не туряй въ ума си, че си
старъ. На 45 години си или на 85 години си - каква старость е това?
Ако си на слънцето, ти си философъ. Земята за 365 дена обикаля око-
ло слънцето, а слънцето за 20 милиона години обикаля около своето
слънце. И на слънцето ще бждешъ на една година, която е равна на
20 милиона земни години. Ако си на земята и имашъ 85 години, ти си
едно малко бебче. Ти - на 85 години, каква е твоята старость, не е ли
смѣшно? Ти ще бждешъ въ зачатие - едно бебенце. Престанете да
мислите, че сте стари. Азъ наричамъ старостъта една маска. Има еди-
нъ свѣтъ, който не е маскиранъ. Нали понѣкога човѣкъ се маскира.
Тази маска ще гледашъ да я хвърлишъ. Ти мислишъ, че си остарѣлъ и
ставашъ недоволенъ. Казвашъ: "Остарѣхъ, така направилъ Господъ".
Животътъ - това е едно вѣчно подмладяване. Азъ наричамъ живота -

това вечно подмладяване на човърската душа, това вечно подмладяване на човърския дух, вечно подмладяване на човърското сърдце. Това е животът. Но в тия промъни, докато се научим да се подмладяваме, ще минете през тази фаза на остаряването, ще идете в Божествената работилница, ще ви турят, ще ви подмладят и пак ще ви върнат, пак ще остаряте, пак ще идете в Божествената работилница, ще ви подмладят и пак ще дойдете на земята. Ще отивате, ще се връщате, ще остарявате, ще се подмладявате, докато се научите сами да се подмладявате. Апостол Павел, като говори, казва: "Обновявайте се в вашия Бог".

Сега някои от вас, които са песимисти, да не дружат с хора, които са песимисти. Дружете с хора, които са крайни оптимисти. Някои от вас, които не знаете да обичате, дружете с хора, които знаят да обичат. Или на ваш език казано: Гръйте се на соби*, които са запалени и издават топлина. Онзи соби, които не грят - не очаквайте нищо от тях. Може за бъдеще да се запалят. Но дружете само с тия, на които собит са запалени. Тръбва да идете при тях. Ако вие сте запалени, тогава не се смущавайте. Когато дойдат другите, ще искат да се грят. Радвайте се. Казвате: "Аз този не го искам". - Не е Божествен закон. Не сме господари ние да отдалечим някого от нас. Ти не можеш да отдалечиш Божията светлина и топлина - тя идат. Ако искаш да бъдеш, ще се спреш в някоя изба. Не може да кажеш на слънцето: "Аз не искам да ме греш". Обича те някой. Не може да кажеш: "Не искам да ме обича". То не е твоя работа. Този човек те обича, не се меси в неговата работа. Ти дали ще приемеш любовта или не - то е твой въпрос. Ако ти го обичаш и той каже: "Не искам да възприема твоята любов" - и той е свободен. Нито ти, който даваш, нито той, който взема, сте ограничени. И двамата сте свободни. Ти си свободен да дадеш любов, той е свободен да я възприеме любовта. Единствената свобода е да обичаш и да възприемаш. Единствената свобода,

която имаме, е да мислишъ или да възприемашъ, да чувствувашъ нъщо и да възприемашъ нъщо. Въ това седи нашата свобода. Ако ти не си свободенъ въ своята мисль, ако ти не свободенъ въ своята любовъ - има въ какво да бъдешъ свободенъ. Любовта е, която носи въ свѣта свободата. Или казано другояче: Богъ, който ни е създалъ, ни е направилъ свободни. Понеже влизаме като органи въ Неговото тѣло, една необходимостъ е въ Него да бъдемъ свободни и Той иска всички да бъдемъ свободни, за да можемъ да свършимъ работата. Защото тази работа е и Негова работа. Ако сме свободни - ще свършимъ работата добре, ако не сме свободни - нѣма да я свършимъ. Дошли сте на земята да бъдете свободни. Или казано на простъ езикъ: Да се научите да обичате. Но, като обичашъ, не да разправяшъ: "Ние едно време се обичахме". Не. Въ любовта нѣма едно време. Въ умрълата любовъ има време. За живата любовъ нѣма време. Тя е вѣчна, непреривна*. Когато хората започнатъ да говорятъ, че едно време се обичали - любовта се е отбила. Оставете едно време. Щомъ нѣкой стане на 50 - 60 години мисли, че той не бива да обича и, че любовта е само за младитѣ. А за старитѣ глупостта ли е? Мислите, че знанието е за младитѣ - тѣ трѣбва да учатъ. Ами за старитѣ глупостта ли е? - Не. И младитѣ, и старитѣ трѣбва да учатъ. Всички сж ученици, напреднали ученици на 120 години. Детето на 5 - 6 години взема книжката, четете буквитѣ. Защо бабичката на 120 години да не вземе книжката и тя да учи буквитѣ? Се ще научи нъщо.

Турете си главитѣ прави. Вземете една хубава поза. Турете си главата перпендикулярно нагоре. Оставете рѣцетѣ свободни и прекарайте вашата мисль презъ палеца, после презъ първия прѣстъ, презъ срѣдния и презъ малкия. */Направихме упражнението/*. Щомъ дойдете до палеца, кажете: "Животътъ, който Богъ ми е далъ" - гледай дѣсницата, "Животътъ, който отъ Бога съмъ възприелъ" - гледай лѣвия палець. Въ дадения случай да знаешъ, че си приелъ нъщо отъ Бога и, че Богъ е далъ нъщо и ти си го приелъ. Сега седишъ и мърдашъ твоя палець. Докато твоя палець мърда, ти живѣешъ. Силата седи въ него.

Дотогава, докато движишъ палеца си, може да го туряшъ отгоре на юмука. Докато го мърдашъ палеца, животъ имашъ. Щомъ палецътъ престане да се движи, изгубвашъ живота. Когато престане палеца да се мърда, ти си заболялъ. Докато се мърда палецътъ - радвай се. Ти си здравъ човѣкъ. Казвашъ: "Азъ съмъ боленъ човѣкъ". Като се мърда палецътъ - нѣма да се плашишъ, като престане да се мърда палецътъ - дяволътъ вече те е вързалъ. Като се мърда палецътъ - ти си свободенъ. Нѣма да казвате: "Азъ съмъ боленъ". Докато можешъ да си движишъ рѣцетъ - болестъта я нѣма. Като престанатъ да се движатъ прѣститѣ, тогава може да кажешъ. Казвамъ ви това, за да се усили вашата мисль. Казвашъ: "Забравихъ дали ще оздравѣя или не". Щомъ се мърдатъ палцитѣ - ще оздравѣешъ, ако не се мърдатъ палцитѣ - тогава вече е друго. Нѣма да се обезсърдчавате. Заболи те коремътъ, питашъ: "Дали ще оздравѣя?" Ако се мърдатъ палцитѣ - ще оздравѣешъ, ако не се мърдатъ палцитѣ - нѣма да оздравѣешъ. Диагнозата* е много проста. Рѣцетъ ни сѣмъ дадени, за да имаме постоянно съдействието Божие. Туй е една книга. Известна работа може ли да я свършите? Дадатъ ми една тема, азъ съмъ ученикъ и трѣбва да напиша дисертацията си. Казвамъ: "Ще може ли да я напиша или не?" Палецътъ ми се мърда, значи то е доказателство. Може да се мърдатъ палцитѣ - можешъ да направишъ работата. Не бързай. Може да мине день, два, три, петъ, година, петъ, десетъ - нищо не значи. Приятно е да прекарашъ десетъ години въ Божественъ трудъ. Божествениятъ трудъ е въ живота, не калугерски животъ, но цѣлиятъ животъ въ всичкитѣ свои форми. Азъ виждамъ хубостъта на живота, който се проявява въ растенията, който се проявява въ рибитѣ, въ мушицитѣ, въ млькопитающитѣ и въ човѣка. Виждамъ живота, който се проявява въ камънитѣ - има известенъ животъ, въ положително състояние е вложенъ живота въ камънитѣ. Ако и камънитѣ ги обичашъ, и тѣ сѣмъ щедри, даватъ. За васъ камънитѣ още не сѣмъ живи. Се таки, ако обича човѣкъ дървотата, тѣ сѣмъ първитѣ пионери, които изучаватъ живота и дългия животъ. Ако бихме се отнесли ние съ растенията по-добре, щѣхме да жив-

бемъ по-добре. Като нарушаваме този законъ, животътъ се скъсява. Казвате: ”Глукаво е туй дърво”. Туй дърво е много разумно.

Та сега - първото нѣщо: Ще контролирате живота, който Богъ ви е далъ /лъвиятъ палецъ/ и живота, който сме приели /дѣсиятъ палецъ/. Колко хиляди години взело на умни същества да ти направятъ този палецъ? И още работятъ. Палецътъ не е завършенъ. Много още има да се работи. Тѣй, както е направенъ, много гениално е направенъ, но още има да се прави.

Първото пречупване на лицето трѣбва да бѣде хармонично. Второто, третото и четвъртото пакъ трѣбва да бѣде хармонично. Колкото слизаме надолу, става по-мѣчно. Когато се качваме нагоре отъ физическия свѣтъ къмъ умствения, трѣбва да се качваме, за да премахнемъ мѣчнотията. Затова човѣкъ трѣбва да мисли, за да премахне мѣчнотията. Трѣбва да чувствува, за да премахне мѣчнотията. Трѣбва човѣкъ да употребява волята си, за да премахне мѣчнотията. Въ всички пречупвания на енергиитъ, които слизатъ отъ Божествения свѣтъ, намираме се въ едно затруднително положение, понеже не знаемъ какъ да ги употребимъ. Ако фокусирашъ слънчевата свѣтлина, пречупишъ я, ти ще образувашъ единъ пожаръ въ себе си. Ще трѣбва да знаешъ какъ да пречупишъ свѣтлината и топлината. Като пречупишъ чувствата, пречупването на чувствата не трѣбва да бѣде голямо. Катастрофално действува. Младитъ хора при пречупването на любовта боледуватъ съ месеци, съ години, като стане пречупване на чувствата.

Новата религия въ свѣта, която иде, е да се намѣри новото, правилното отношение, което любовта има къмъ човѣшката душа, да се намѣри новото и правилно отношение, което душата има къмъ човѣшкото сърдце. Това трѣбва да се научи.

За следния пѣтъ напишете на една книжка една права линия. Направете я съ каквато дължина искате. Начертайте една плоскостъ и единъ кубъ, каквато искате голямина имъ дайте. Ще видимъ каква

голъмина ще дадете. Всъки да нарисува свободно една права линия,
една плоскостъ и единъ кубъ на една книжка и се подпишете отдолу.

Добрата молитва.

XX година

10. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

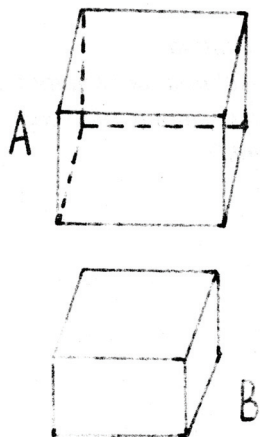
11 декемврий 1940 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

Отворени и затворени фигури

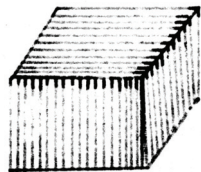
Отче нашъ. Всичко въ живота е постижимо. Богъ е Любовь.

/ (Учительтъ) разглежда темитъ/. Сега нѣкои отъ васъ сте направили отворени фигури, други - затворени. Каква е била идеята, когато нѣкой (е) начерталъ отворена фигура, единъ отворенъ свѣтъ, а пъкъ другъ - затворенъ? Запримѣрь: фигурата *A* е отворена, а *B* е затворена. Отворена е, понеже виждате и задните страни. Въ другата виждате само отпредъ какво е. Затворенитъ хора сж богати. (Тъ) казватъ: "Насъ не ни трѣбва много да човъркаме", затворенъ въ кѣщи живѣе. Отворениятъ мисли да гради, турилъ основа и мисли още втори и трети етажъ да дигне нагоре. Не само като идея, но има и затворена картина. Сега мисли какъвъ трѣбва да бѣде единъ по-високъ свѣтъ. Вие имате единъ свѣтъ съ три измѣрения. Въ плоскостъта имате две измѣрения, но вие сте начертали трето измѣрение. Вие си въобразявате, защото всичкитъ линии на тѣлото сж въ плоскостъта начертани. Вие си представяте, че има нагоре, надолу. По нѣкой път, когато говоримъ за четвъртото измѣрение, питате какво е. Въ третото измѣрение може да проектирате четвъртото измѣрение. Въ четвъртото измѣрение, като държишъ единъ конецъ съ дветъ си ръце за краищата, може да го свържешъ, безъ да пускашъ единия край. Въ третото измѣрение трѣбва да пуснешъ края, за да завържешъ. Въ четвъртото измѣрение може да завържешъ краищата, безъ да пускашъ.

Както виждате, човък навсѣкѣ мисли затворено. Като имате четири страни, считате, че е затворенъ свѣтътъ. Едно сѣщество отъ третото измѣрение ще види, че този свѣтъ е отворенъ. На едно сѣщество отъ двуизмѣрния свѣтъ ти можешъ да бръкнешъ въ неговия свѣтъ и да извадишъ нѣщо изъ неговия свѣтъ. То ще се чуди кѣде се изгубиха (нѣщата). Тѣ се взематъ отъ второто измѣрение и се поставятъ въ третото. Има сѣщества, които отъ четвъртото измѣрение идатъ при насъ въ нашия свѣтъ, който е затворенъ за насъ, а отворенъ за тѣхъ и тѣ могатъ да взематъ нѣщо. Това тѣло е вече затворенъ свѣтъ - не знаете какво има вътре. Въ

фигура *A* знаешъ, че има още да се гради. Турилъ си нѣкои мертеци*, мисли да гради, но не е съградилъ още. Сега това е научна работа. Когато гледаме природата, не знаемъ кое е отворено и кое е затворено. Има нѣща, които не знаемъ. Да допуснемъ: имате линията

A _____ *B*. То е единъ резултатъ на физическото поле. Тази линия въ духовния и въ Божествения свѣтъ има отношение. Между две точки може да се тегли една права линия. Правата линия - това е най-кѣсото разстояние въ природата. Трето лице не може да влѣзе помежду. Туй е отношение. Тогава имате отношение $A:B$. Туй отношение, да кажемъ, се отнася къмъ $B:C$. Имате $A:B=B:C$ - имате едно равенство. Въ дадения случай *A* е положително и *C* е положително, *B* е отрицателно. *A* и *C* винаги се отблъскватъ. Ако имате отношение $A:C=B:B$, въ дадения случай тия две сѣщества ще се отблъснатъ и *B* ще се отблъсватъ. Какво трѣбва да се прави? Тогава ще свържемъ *A* съ едното *B* и съ другото *B* - тѣ се привличатъ.

Сега се изисква единъ философски умъ. Ако се занимаваме само съ разбранитъ работи въ живота, животътъ щѣше да остане неразбранъ. Туй, което знаемъ, не е вече интересно. Интересни сѣ нѣща, които сѣ непреривни*, които растатъ. Да кажемъ, вие знаете едно дете на една година, но следъ една година вие не познавате детето.

То е израснало. Ако го познаваш на три години, на четири ще се измъни и следъ петата година нѣма да го познавашъ, следъ 10 - 20 години нѣма да го знаешъ, следъ 40, 50, 60, 70 години ще се измъни. Нѣщата постепенно се измѣнятъ. Онѣзи отъ васъ, които не изучаватъ нѣщата въ себе си, вие мислите, че едно време сте били млади. Ще бѣде смѣшно, ако вие никога не сте се оглеждали, никой нищо не ви е казалъ, че сте се измѣнили. Ще се чудите, като видите лицето си - виждате, станала една промѣна въ вашето лице. На какво се дължи тази промѣна? Сега промѣнитъ се дължатъ на много работи. Запримѣрь, ако ти си свободенъ, нѣмашъ нищо, вървишъ така и въ тебе се зароди едно желание да искашъ да имашъ скѣпи работи, да ги туришъ въ нѣкоя торба и (да) носишъ торбата. Ти вече нѣма да ходишъ изправенъ, но ще ходишъ прегърбенъ. Казва (нѣкой): ”Защо този човѣкъ се навелъ?” - Доста товаръ турилъ на гърба си, пази равновесие. Ако седи изправенъ, тежестъта може да го дръпне назадъ. Има нѣкои хора, които трѣгватъ смѣло. Каква е причината, че нѣкой върви бързо, други - полека. Онзи, на когото работитъ сѣ уредени - той върви полека, бавно. Въ старо време нѣкой българинъ, като стане чорбаджия - той върви бавно. Въ миналото (е) имало чорбаджии. Една сестра мисли, че господинъ и чорбаджия е едно. Казвамъ ѝ: Чорбаджия е онзи, който бърка чорбата. Той е кашаваръ, казва кѣде да се сипва яденето. Той заповѣдва кому да се сипе и колко да се даде. Щомъ хората взематъ чорбата, той (вече) не е чорбаджия. Сега се (е) пренесла думата “чорбаджия” (като) да иде и да заповѣдва. Той заповѣдва, докато има въ казана чорба. Щомъ нѣма чорба въ казана, той не може да заповѣдва никому. Докато вие сте богатъ човѣкъ, имате пари - вие сте чорбаджия. Щомъ ви взематъ паритъ - чорбаджилъкътъ отива. Казватъ, че въ еди-кое си село нѣкой е станалъ чорбаджия. Преди да стане чорбаджия - коремътъ му е хлѣтналъ, има хубава линия на кръста, горе раменетъ (сѣ) широки, сухичкъкъ е. Щомъ стане чорбаджия - пусне благоутробие, стане малко тромавъ. Не че не мисли, но той мисли, че си (е) уредилъ живота като ста-

не чорбаджия. Щомъ е станалъ чорбаджия - значи има нѣщо въ казана за ядене. Нѣма какво да му мисли. Но животътъ така не се решава съ чорбаджилѣкъ. Ако е за чорбаджилѣкъ - всѣки има по единъ казанъ, всѣки може да бърка въ чорбата и нѣма никой, който да не е чорбаджия. Стомахътъ на човѣка е чорбаджия. И действително - важенъ е този казанъ. Казва нѣкой: ”То съ ядене работа не става”. Много важенъ институтъ е въ природата. Щомъ се разстрои стомахътъ, той не може да мисли добре. Когато се хранишъ хубаво, ако си здравъ и умътъ ти е здравъ. Щомъ се разстрои стомахътъ ти - разстройватъ се и гърдитъ, разстройва се и човѣшкиятъ мозѣкъ. Когато говоримъ за яденето, то е нормално. Когато човѣкъ яде повече, отколкото трѣбва, то е болезнено състояние. И когато човѣкъ яде по-малко, отколкото трѣбва, и то е болезнено състояние. Две болезнени състояния има, ако А яде повече и ако В яде по-малко. Следователно - А и В ставатъ ортаци*. Като станатъ ортаци тогава, ако А има слуги - не иска да ядатъ повече, много разноски има въ яденето. Слугитъ не ядатъ повече, понеже той знае, че който яде по-малко - не може да работи. Исканеговиятъ слуга да яде повече, че повече да работи. Туй е въ едно семейство. Нѣкой пѣтъ господарката вижда, че слугитъ ядатъ повече, понеже тя яде повече. Нѣкой пѣтъ тя е щедра. Щедри сѣ богатитъ хора, но не много. Щедри сѣ, но следъ като са яли туй, което е останало, (за) да не го хвърлятъ на кучетата - даватъ го на беднитъ. Щедриятъ човѣкъ е този, който отдѣля отъ най-хубавото, което има въ себе си и половината ще отдѣли (и) ще даде на другитъ. Той е щедъръ човѣкъ, понеже отъ своето си отдѣля. Онзи, (който) следъ като се (е) наялъ казва: ”Хайде това, което е останало, да го дамъ на другитъ за Господа” - то е минусъ.

Та казвамъ: Човѣкъ трѣбва да се изучава, да се види кои сѣ положителнитъ черти и кои сѣ отрицателнитъ черти. Защото има два вида черти - отрицателни и положителни. Когато човѣкъ е много положителенъ, той става несносенъ, неустойчивъ. Ако човѣкъ е ге-

ниаленъ - е хубаво, но когато той не разсждава, не устоява - ще се зародятъ голъми противоречия.

Миналата година, мисля, минаватъ презъ единъ мостъ единъ полковникъ, единъ подполковникъ, единъ майоръ и още други офицери. Шофьорътъ казва: "Господинъ полковникъ, този мостъ не е здравъ". Той казва: "Азъ заповѣдвамъ да минемъ". Заповѣдва, но пострадватъ. Когато не разбирашъ, ще слушашъ шофьора. Не може да се мине. Не само човѣкъ, но и животните иматъ развито това чувство. Ако прекарате единъ конъ по единъ мостъ, щомъ си тури крака и той вече знае ще може ли мостътъ да издържи или не. Ако не може да го издържи, спре се конътъ. Да кажемъ, ако пътувате на конъ и мостътъ е покритъ съ вода, остави коня свободно: ако той върви - ще минете, ако се спре - не го карай. Ако го насилишъ - ти и конътъ ще отидете заедно. Ако си съ каруца - върни каруцата назадъ. Ако самъ потегли въ водата - ще излѣзе. Още отъ началото конътъ знае. Слонътъ, още като тури крака си на единъ мостъ, знае дали ще го издържи. Казвамъ: Тамъ, дето слонътъ минава - мини и ти. Тамъ, дето мишките минаватъ - не минавай. Ако мишките минаватъ по единъ мостъ - не разчитай на тяхъ. Не разчитай на хора, които не разсждаватъ. Нѣкой ще ти говори за нѣща, които не разбира. Не минавай по този пътъ.

Сега трѣбва да имате едно понятие за добро, за истина. Вие не може да имате единъ добре организиранъ организъмъ, ако не се основавате на любовта. Любовта е въ свѣта, която дава топлина и развива чувствата. Чувствата сж една сила въ свѣта. Знанието носи свѣтлина въ себе си. Понеже живѣете въ единъ свѣтъ и безъ свѣтлина не можете да живѣете, свѣтлината, пѣкъ и топлината, е необходима. Значи, когато говоримъ за любовта, ние подразбираме Божествената топлина, която дава потикъ на живота. Когато говоримъ за Божественото знание, разбираме Божествената мѣдростъ, която дава широчина на това растене. Когато говоримъ за истината, разбираме за ония сили, които работятъ отвѣтре и организиратъ. Каз-

вате: ”Защо ще обичаме?” - За да живѣешъ, ти трѣбва да имашъ любовта въ най-малкия размѣръ, трѣбва да обичашъ. Нѣма сѣщество, което да не обича. Но ние считаме (за) безлюбие (тогава), когато хванешъ една кокошка и тя се моли да живѣе, (а) ти казвашъ: ”Азъ трѣбва да живѣя и ти трѣбва да станешъ моя жертва”. Но ти се заблуждавашъ. Ти, като ядешъ кокошката, нѣма да живѣешъ. Ти, преди да изядешъ тази кокошка, живѣеше. Отъ въздуха ти живѣешъ, друга храна има за тебе. Кокошките не сѣ създадени за тебе. Тѣ сѣ постоянна храна, която хората отпосле сѣ се научили да ядатъ. Тогава, ако много обичашъ да ядешъ кокошки, ще си създадешъ въ себе единъ характеръ, ще обичашъ да ровишъ. Ако искашъ да станешъ кореспондентъ - яжъ кокоше месо, (за) да се ровишъ въ чужди работи. Въ всѣки казанъ - или мерудия, или соль, или пиперъ да станешъ.

Добре е човѣкъ да бѣде любознателенъ. Трѣбва да се изучаватъ човѣшките добродетели. Трѣбва да изучавашъ хората, да се интересуваешъ отъ тѣхния умъ - може да се ползувашъ. Като изучавашъ хората, интересувай се отъ тѣхната душа или отъ тѣхните чувства - ти се ползувашъ. Като изучавашъ човѣшкото - ти се ползувашъ, изучавашъ вече силитъ на човѣка. Щомъ изучавашъ отрицателната страна на човѣка - ти нищо не се ползувашъ, но губишъ. Човѣкъ трѣбва да бѣде мѣдрецъ съ високи науки, за да може да се ползува отъ отрицателните страни на човѣка. Какво ще се ползувашъ отъ единъ човѣкъ, който е мързеливъ. Знаете ли кой е образувалъ мързела въ свѣта? - Гениалниятъ хора. Ами знаете ли кой е образувалъ сръдната въ свѣта? - Талантливитъ хора. А пѣкъ обикновенитъ хора грѣшатъ. Талантливитъ се сръдятъ, а гениалнитъ - мързеливи ставатъ. То е отрицателната страна. Когато обикновениятъ човѣкъ е отрицателенъ, той грѣши, не му мисли. Погрѣшки - колкото искашъ. Той ще работи туй, което не му трѣбва. Кога талантливиятъ трѣбва да се сръди? - Талантливитъ хора много се сръдятъ и иматъ право да се сръдятъ. Запримѣръ: Ако единъ музикантъ е талантливъ, или единъ

художникъ е талантливъ, ако нѣкой не вземе върень тонъ, туй (не) го радва. Ако е писателъ и види нѣкѣде нѣкоя запетая, се сърди, туй му една линия. То е харчене (на) енергия напраздно. Достатъчно е капелмайсторътъ да го погледне умилно, да му даде единъ любовенъ погледъ (и) онзи музикантъ, който е сбъркалъ - знае да поправи тона. А той ще се навѣси. Навѣсването е вече изразходване на голяма енергия. Другъ свие мускулитъ си, маха съ ржка. Въ невидимия свѣтъ пишатъ, че той губи сила напраздно. Сега нѣкой пѣтъ азъ гледамъ - тукъ сте талантливи. И вежди свивате и движения правите. Не е лошо да правите, но се харчи много енергия. По възможность - съ най-малко Божествена енергия една погрѣшка да се изправи.

Казвамъ: По нѣкой пѣтъ трѣбва да се пазите. Има една голяма опасность въ ученицитъ, даже опасность има за учителитъ, за когото и да е има опасность. Хората, като дойдатъ при васъ, разположението, което иматъ, ви го предаватъ. Единъ човѣкъ, който обича да се сърди, отиде при другъ и му повлияе и той почва да се сърди. Ако се запознаешъ съ единъ човѣкъ, който има тихъ и спокоенъ характеръ, ти вземашъ неговия характеръ. Като срещнешъ нѣкой, който е сприхавъ, дигне знамето, ходи (и) казва: "Азъ съмъ откровенъ". Добре, но откровеността не поправя грѣшкитъ. Какъ ще поправите единъ затворенъ човѣкъ? Затворенитъ хора психологически - тѣ сж скрити въ себе си. Има хора скрити - не искатъ да знаятъ плановеъ имъ. Той не е потаенъ като мѣдрецъ, но има известни планове, които държи тайни, докато постигне целта. Като постигне целта, той се извинява. Нѣкой пѣтъ и децата сж затворени. Турятъ едно корито, подпрѣно на една малка клечка, свързана съ едно вѣженце. Скрили се нѣкѣде, турили малко житце подъ коритото и гледатъ. Птиченцата дойдатъ и като влѣзатъ подъ коритото, тѣ дръпнатъ връвчицата и затворятъ птиченцата. Но мислите ли, че човѣкъ, който ви прави една услуга, той е добъръ човѣкъ? - Може да ви захлупи подъ коритото си. Азъ да хвърля храна, но да нѣма корито. Щомъ

птичките влизат въ коритото, казватъ децата:”Кой ви позволи да влезете?” Туй корито е турено само за даровититъ. Понеже безъ позволение сж влезли, ще ги осждятъ на смъртно наказание.

Казвамъ: Въ сегашния животъ хората остаряватъ, понеже безразборно харчатъ своята енергия. Богатиятъ тича, за да забогатѣе. Той остарява, заради богатството. Учениятъ тича, (за) да стане ученъ. И той остарява, заради учението. Религиозниятъ тича за религията. И той остарява, заради религията. Всички тичатъ и всички остаряватъ. Учението има за цель да ни научи да харчимъ най-малка енергия, за да бждемъ млади. Сега не съмъ и противъ това, може хората да се сърдятъ. Ти нкога въ срьдната кипнешъ. Наблюдавайте себе си, че когато кипвате - ти не може да се въздържашъ. Това е едно болезнено състояние. Забелязалъ съмъ мнозина отъ васъ да кипвате за малки работи. Казалъ нкой нкоя дума по вашъ адресъ и четири реда сълзи потекли отъ очитъ ви. Казвате:”Времето се развалило”. Не се е развалило времето. Провѣтрение става. Въ Божествената кщца вѣтрътъ се движи. Казва:”Студено станало”. Хладина влезла. Нкои хора вече сж се изпотили и молятъ за хладина. Това не е студъ. За нкой човкъ този студъ е приятно разположение. Хората въ студено време сж добри. Тури спривавия на 35 градуса студъ - стегне се, вече започва да мисли. Хичъ не се сърди. Казвамъ: Студеното време прави хората умни, сдържани, да мислятъ. Въ топлото време може да иждивишъ* повече енергия, отколкото въ студеното време. Казвамъ: Въ студа умътъ работи, въ топлината сърдцето работи. И тогава свѣтлината и топлината се урегулиратъ съ волята. Човъшката воля работи, за да урегулира отношението на топлината и свѣтлината. Тогава ще се прояви твоята воля. Ще изберешъ толкозъ топлина, колкото е потрѣбно или ще опредѣлишъ какъвъ ходъ ще дадешъ на топлината. Топлината има отношение на чувствата. Значи, когато едно чувство е по-топло, отколкото трѣбва, то е пакъ неестествено. Когато едно чувство е по-студено, отколкото трѣбва, то е пакъ неестествено. На туй чувство ще дадешъ такава топлина и такава вѣнш-

на краска, каквато е потрѣбна. Защото чувствата растатъ, развиватъ се, облагородяватъ се. Всѣка мисль, всѣко чувство, всѣка постѣпка, всичко въ човѣка работи и се развива. И тогава, като гледате онзи гениаленъ човѣкъ - той има особени черти. Талантливиятъ има особени черти и обикновениятъ има особени черти. Светията има особени черти. Но светията зависи отъ качества на свѣтлината, отъ качества на топлината и отъ особената сила. Силата на гениалния човѣкъ е особена, свѣтлината е особена, по-долу отъ светията. И на талантливия човѣкъ е особена.

Сега имаме характера на Христа. Христосъ казва на ученицитѣ си: "Има ли нѣкой ножове?" Казватъ: "Имаме тукъ единъ ножъ". И най-големиятъ герой Петъръ го взе и тури го, трѣгнаха да бранятъ Христа. Христосъ знаеше какво щѣше да стане, но казва: "Нека носятъ, за да се изпълни Писанието". Като дойдоха онѣзи, които искаха да хванатъ Христа, Петъръ рече: "Какво искате, Учителя ли да хванете?" Толкова смѣлъ, че намѣсто да го удари по главата, отрѣза ухото. Христосъ разбра и каза: "Петре, ти не знаешъ да воювашъ. Тия хора знаятъ по-добре да воюватъ. Тури ножа въ ножницата, защото не сме ние хора за война". Взе, че залепи ухото на онзи. Петъръ тури ножа въ ножницата за друго време. Хубаво, умния човѣкъ съ ножъ ли трѣбва да воюва? Но има и умствени орѣжия. Духовния човѣкъ съ орѣжие воюва ли? - Духовния човѣкъ съ топлината да воюва. Силния човѣкъ - съ истината да воюва, съ сила трѣбва да воюва. Който не знае да воюва съ свѣтлината, съ топлината и съ силата да воюва - той воюва съ тояга. Има една поговорка, дето казва, че тоягата е излѣзла отъ рая. То е онова буквалното тълкувание - едно много лошо тълкувание. Какъ ще биеш човѣшката душа? Единицата е тояга. Тя е разумността. Детето ще научишъ да познава, че има единъ Богъ, на който трѣбва да се подчиняватъ. Ще събудишъ съзнанието му. После то трѣбва да се научи да обича този - Единия, и на него трѣбва да му служи. Туй значи наказание. Да накажешъ едно дете - трѣбва да го поучишъ. Сега, когато не могатъ да го по-

учатъ - биятъ го. Ако съ бой работата ставаше, говедата тръбваше да бждатъ философи. Колкото сж бити, бити - какво сж придобили? -Нищо. После отъ едно нъщо се пазете. Казвате:”Тръбва да се каже”. Ако Господъ те е пратилъ - ти знаешъ, вече имашъ една опитностъ. Ако не знаешъ - не говори. Ако си на нъкой концертъ - не си давай мнението, слушай. Ако си въ нъкой театъръ - пакъ слушай, не си давай мнението. Той, авторътъ, мислилъ и написалъ една драма или една трагедия. Може нъщо да не харесашъ, тогава ти направи друга. Направи една драма, една трагедия, дай ги и вижъ какъ хората ще се произнесатъ. Хората винаги обичатъ нъща, които имъ прилъгатъ, които имъ допадатъ. Да кажемъ, ако на една драма вие й дадете духовенъ характеръ или, ако на единъ крадецъ му дадете религиозенъ характеръ - ще станатъ ли хората религиозни? -Нъма да станатъ. Човъкъ може да е религиозенъ и пакъ да краде. Религиозността не поправя човъка въ кражбата. Кражбата е написана горе на главата. Тръбва знание да имашъ. Казва:”Всичко е на Господа, азъ имамъ право”. Понеже всичко е на Господа, и къщата е на Господа - може да отидешъ въ нъкоя къща. Но това е буквално разбиране. Всичко е на Господа, но тебе Господъ те е пратилъ не въ всичкия свѣтъ, тебе ти е далъ едно мѣсто. Тръбва да бждешъ на мѣстото си. Може да те е пратилъ на Луната, или на Земята, или на Юпитеръ, на Марсъ. Ще вървишъ споредъ своя пѣтъ. Нъма да се мѣсишъ въ пѣтя на другитъ хора. Запримър: Васъ какво ви интересува какво става на месечината? Има време, когато религиознитъ хора се нуждаятъ отъ месечината. Ако нъкой иска да стане религиозенъ, тръбва да излиза вечерно време и да гледа месечината въ всичкитъ фази, да я обикне и тогава човъкъ може да стане религиозенъ. Човъкъ, който иска да има животъ въ себе си, да има едно отлично тѣло, да бжде радостенъ и веселъ, топлина да има - непременно тръбва да излиза и да обръща внимание на слънцето. Като изгрѣва - да го следи и после да го следи. Не всъкога да го гледа, но ще се ползува отъ енергията му. Онзи, който се ползува повече отъ енергията на слън-

цето, той е съ топла кръв. Онзи, който се ползува повече отъ свѣтлината на луната, е студенокрѣвенъ, хладенъ е. Сега буквално, ако разбирате нѣщата, какъ ще го разберете? Въ умствено отношение луната дава едно спокойствие да разсѣждавашъ, а слънцето дава енергия. При слънчевата енергия не може да бѣдешъ, както при енергията на луната. И тѣзи хора, които сѣ топлокрѣвни, този центъръ, отъ който излиза топлината на живота - то е слънцето. Тамъ, дето излиза силата за човѣшкия умъ - то е месечината. Месечината е създадена, за да регулира човѣшките улове за лошите послѣствия, които има. Та казватъ, че луната ще потъмнѣе и слънцето нѣма да дава свѣтлината си. Щомъ се говори, че луната ще потъмнѣе - разбира се, че всички религии ще потъмнѣятъ, нѣма да вѣрватъ хората. Слънцето нѣма да дава свѣтлина - значи държавенъ порядѣкъ нѣма да има. Когато човѣкъ не се подчинява, ще има слабо тѣло. Стариетъ човѣкъ, който обръща повече внимание на луната, губи силата си. Старите хора, щомъ започнатъ да остаряватъ, обрънатъ ума назадъ. Щомъ човѣкъ обърне ума назадъ, започва да разгледа миналото - вече старостта е турила крака. Казва: "Не е време сега". Едно време какъ сме живѣли? Въ времето на Христа какъ сѣ живѣли? Какъ трѣбва да се живѣе? Едно време какъ живѣхте? Едно време човѣкъ, като учи, както Христосъ учи, разпѣнаха го на кръстъ. Сегашните християни, ако не учишъ, както те учатъ - какво ще стане? - Сегашните християни веднага ще те изгонятъ (и ще) казватъ: "Този човѣкъ не е заради насъ".

Въ свѣта, въ който сѣществуваме, всичко Богъ е създалъ. Богъ съгласенъ ли бѣше съ постѣпката на евреите? - Не бѣше съгласенъ. Господъ съгласенъ ли е съ сегашните хора? - Не е съгласенъ. Защото религията е школа за възпитанието на човѣшкото сърдце. Свѣтскиетъ животъ на хората е едно възпитание на човѣшкия умъ. Ако остане на съвременните хора, тѣ ще се отдадатъ само на чувствата да съзерцаватъ само Господа. Какъ ще съзерцавашъ този Господъ? Писанието казва: "Господъ толкозъ възлюби свѣта, че даде своя синъ

въ жертва”. А ние считаме, че свѣтътъ не е намѣсто. Богъ толкозь го обича, че прати своя синъ да го научи, да го спаси, да го научи какъ да мисли, да тури мисълъта въ правата посока. Свѣта Богъ го учи, възпитава ума да работятъ добре. Въ религиознитъ хора възпитава чувствата въ тѣхъ. Свѣтскитъ хора излизатъ вѣнъ отъ себе си. Религиознитъ хора сж влѣзли много въ себе си. Религиознитъ хора за себе си мислятъ. Нѣкой пѣтъ единъ религиозенъ човѣкъ трѣбва да го учишъ да живѣе за ближнитъ си. Той казва, че живѣе за ближнитъ си. Имаше единъ евангелски проповѣдникъ, който казваше на подигравка:”Когато хората си уреждаха работитъ, азъ пасѣхъ магарето на владиката”. Подразбира (се), че когато хората си уреждаха работитъ, той проповѣдвалъ на хората - пасѣлъ магарето на владиката. Като пасешъ магарето, какво ще добиешъ? Магарето ти нѣма какво да пасешъ. Знаете (ли) какво постигна този проповѣдникъ после? - Най-после той се самоуби. Много способенъ човѣкъ, даровитъ, и най-после искаше да си уреди живота, напусна проповѣдничеството и стана търговецъ да спечели повече. Започна търговия и се самоуби. Има и други подобни случаи. Въ спиритизма*, като се занимаватъ съ духовния свѣтъ - дотѣга имъ и най-после казватъ:”Да си поживѣемъ”. То сж крайности. Свѣтскитъ хора навсѣкжде иматъ прозорци. Религиознитъ хора иматъ само отгоре прозорци, къмъ Господа. Тѣ сж като художниците - за да могатъ да рисуватъ, наоколо нѣматъ прозорци, но отгоре (иматъ). Азъ казвамъ: Какъ е направено небето? -Небето е направено (така), че отвсѣкжде има прозорци - отгоре и отстрани, отвсѣкжде. То е истинскиятъ животъ. Отдолу вече прозорци не можемъ да туримъ. Но въ духовния животъ подѣтъ, на който ще живѣемъ, ще бжде прозраченъ - нагоре, надолу, навсѣкжде ще виждаме. Като погледнешъ надолу, нагоре, настрани - ще виждашъ.

Толстой сънувалъ единъ сънъ. Сънувалъ, че спи на едно легло, но не му е приятно. Като започналъ да рови, да види на какво легло лежи, заслужава ли той да лежи на такова легло - започналъ да се

мърда. Като се мърдалъ вижда, че пада една пръчка, после пада друга. Той продължава да се мърда, за да види какъ падатъ. Най-после останала една пръчка на кръста му и чува единъ гласъ му казва: "Не се мърдай". Той спрълъ да мърда и като поглежда - видѣлъ, че отдолу подъ леглото му има една пропастъ. Той седи на леглото надъ пропастъта. Ако се мръдне - ще падне и тази пръчка, дѣто го държи и хайде долу въ пропастъта. Той оглежда и гледа една стълба. Казва: "Не гледай надолу, но нагоре".

Ние съ нашето мърдане въ свѣта влошаваме положението. Ние сме недоволни отъ това, което Богъ ни дава. Ще започнатъ да падатъ пръчките подъ насъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да се държи за Божията Любовь, за Божията Мъдрость и за Божията Истина. Тогава, както намѣримъ живота, така ще го изучаваме. Сега васъ ви е приятно, като се срещнете, защото всинца сте разнообразни, нѣма еднообразие, различавате се. Между васъ има търкане. Не е лошо. Дойде единъ положителенъ, дойде и другъ - и той е положителенъ, трети - и той положителенъ. Тѣ сж единъ кръгъ. Дойдатъ и други трима, но тѣ сж отрицателни. То тогава ще съединимъ единъ положителенъ съ единъ отрицателенъ. Сега азъ говоря за онова отрицателно въ васъ, което се дължи на миналото, което сте придобили. То не е само ваше, така сж живѣли редъ поколѣния. Тѣ ни влияятъ. Сега какъ ще се справимъ съ тѣхното влияние? Дотолкозъ, доколкото по-дълго може да задържимъ една добродетель въ насъ да се упражнява - то ние сме господари. Дотолкозъ, доколкото можешъ да изправишъ единъ недѣгъ на миналитъ поколѣния - ти си туй, което работишъ. Ако не може да задържишъ своята добродетель по-дълго време и, ако не може да поправишъ своитъ погрѣшки по-дълго - ти си слабъ човѣкъ, ти не разбирашъ. Сега ти предстои работа. Имашъ едно хубаво чувство, да го задържишъ по-дълго време за тебе. То е сегашниятъ животъ. За да можешъ да го задържишъ, ти трѣбва да

развивашъ вѣрата си. Искашъ да знаешъ Господъ кѣде е. За мене не е важно кѣде е Господъ. Да допуснемъ, че азъ съмъ въ тъмнина. Казвамъ:”Господи, малко свѣтлинка”. -Свѣтлината дойде. Азъ не се интересувамъ откъде дойде. Но, като помисля за Господа, свѣтлината иде. Тръбва ми малко топлина и топлината дойде. Не специално отъ нѣкоя соба*, но смѣни се времето, цѣлото време се смѣни. Значи Господъ присѣтствува. Сега ние грѣшимъ и искаме специфично да тури. Ние туряме на Него единъ характеръ, който Той го нѣма. То е човѣшки характеръ. Той, като се помолилъ, послушал Го. Ако азъ се моля съобразно съ волята Му - служа, но ако не се моля съобразно волята Му - ни гласъ, ни слушание. Апостолъ Павелъ нѣмаше ли вѣра? Колко пѣти го биха? -Биха го петъ пѣти по 39. Казва:”Братя, съ много мѣчнотии ще влѣземъ въ Царството Божие”.

Сега да ви опредѣля какво е мѣчението. За мене мѣчението е движение надолу. Научно да се обясни. Мѣчението е за дявола – М ↓ , трудътъ е за човѣка - Т ↑. Щомъ кажешъ:”Азъ се мѣча” - вече дяволътъ е въ тебе. Той е влѣзалъ въ тебе и отива надолу. Ти ще се мѣчишъ. Какво трѣбва да правишъ, за да се освободишъ отъ мѣчението? -Тръбва да напуснешъ дявола. Трудътъ е движение нагоре. Горната черта на Т-то - то е пробиване на тази плоскостъ, както растението израства. За предпочитание е трудътъ предъ мѣчението. Мѣчението е движение надолу, трудътъ е движение нагоре. Работата е идеалното вече. Христосъ казва:”Отецъ ми работи и азъ работя”. Работата започва съ любовта. Ще се свѣржешъ съ любовта и ще работишъ. Всѣко нѣщо, което започвашъ съ любовъ, ще свѣршвашъ съ любовъ. Да кажемъ единъ художникъ започва една идея да рисува. Започва съ любовъ, доволенъ е. Той е работилъ. Художникътъ, нарисувалъ една картина, че не е доволенъ отъ картината си - то е трудъ. Щомъ съдира картината си - то е мѣчение. Въ музиката е същото. Щомъ започнешъ да свиришъ или да пѣешъ, съ любовъ започвай. Като свѣршишъ свиренето, пакъ си доволенъ - то е работа. Ако добре си започналъ и после си недоволенъ - то е трудъ. А

пък, ако кажеш: "Тази работа ще взема да я строша" - то е мъчение. Щомъ искаш да напуснешъ религията - то е мъчение. Въ религията има вече мъчение - (като) излизашъ отъ религията. Че въ свѣта живѣятъ съ мъчение. Че въ свѣта хората се самоубиватъ, обезсмисля се животътъ имъ. Но и въ свѣта да сте, дете и да сте - всѣко нѣщо да го започнете съ любовъ и да го свършите съ любовъ. Да започнете всѣко нѣщо съ знание и да го свършите съ знание. Да започнешъ всѣко нѣщо съ истина и да го свършишъ съ свобода. То е Божественото. И въ началото и въ края да е любовта. Въ началото знанието и въ края знанието - да придобиешъ малко. Единъ художникъ, който започва съ свобода да рисува една картина - за себе си е полезенъ, той рисува добре. Нѣкои казватъ, че е даровитъ. Казвамъ: Всинца сте даровити хора. Споредъ онова, което азъ зная, всичкитъ хора сж еднакво одарени. Всички хора, които сж излъзли отъ Бога, сж приели дарбата. Нѣкои сж станали по-известни - тѣ сж работили повече. Други не сж работили, следствие на това тѣ сж занемарили благата. Тогава ходимъ да търсимъ нѣкой да ни помага тукъ и тамъ. Щомъ дойдемъ до разбирането - да потърсимъ това, което Богъ е вложилъ въ насъ. Ти може да имашъ една отлична паметъ, ти може да имашъ едно отлично музикално чувство, ти може да имашъ едно чувство къмъ изкуствата. Въ много направления може да се проявишъ. Когато правилно проявявашъ чувствата - ти се разширявашъ, нищо не те спъва, работа има. Щомъ чувствувашъ, че нѣщо те спъва - отклонилъ си се нѣкъде. Не мислете, че тия - талантливитъ, гениалнитъ хора, наготово имъ сж дадени дарбитъ. Тѣ преди въкове сж работили. Дошълъ този човѣкъ - работи. То е било трудъ и постоянство.

Сега азъ бѣхъ на единъ концертъ на една млада ученичка, която даде единъ концертъ. Първата частъ бѣше клавиръ на пиано, втората частъ бѣше на цигулка. Доста мъчни работи свиря. Преди години бѣхъ слушалъ това момиче, тукъ въ салона свиря. Сега е направила грамаденъ прогресъ. Прилежание трѣбва, трѣбва работа. Въ

какво седи таланта? Тя е ученичка въ пети класъ и е една отъ първите ученички въ гимназията, следва и въ Музикалната Академия. Научава и пиано, и цигулка, изучава три-четири езика и навсѣкжде е първа ученичка. Де намира време? - Умътъ ѝ е концентриранъ, че не е разсѣяна. Концентрирана е, като свирѣ. Всичко, каквото го свирѣ, го свирѣ наизустъ. Изпълнение има. Има още да развива. Казвамъ: Постоянство има, едно самообладание. Нѣкой ще каже: "Господъ да ми даде". Какъ на нея даде така? Всичко е дадено, но трѣбва време да изживишъ*. Казвамъ: Благословението, което Богъ далъ на гениалния, ако той не работи, той става баща на мързела. Мързелътъ се е родилъ отъ гениитъ въ свѣта. Талантливитъ хора, тѣ търсятъ погрѣшкитъ на всичкитъ, критици сѣ. Пъкъ обикновенитъ, като не мислятъ много, се раждатъ погрѣшкитъ. Тогава обикновенитъ, като сѣ умни - работятъ добре, талантливитъ изпълняватъ добре и гениалнитъ създаватъ добре. Гениятъ създава, талантътъ изпълнява, а пъкъ обикновенитъ работятъ. Та споредъ тази теория всѣки човѣкъ се състои отъ обикновеень, талантливъ и гениалень. Тѣлото е обикновениятъ, сърдцето е талантливо, а умътъ е гениалень. Следователно, ако ти не разбирашъ законитъ на сърдцето - това е талантътъ въ тебе и, ако не разбирашъ законитъ на гениалния - ти не разбирашъ себе си. Имаме една задача за бѣдеще: Да станемъ слуги на обикновенитъ хора - на тѣлото, да станемъ слуги на талантливитъ и да станемъ слуги на гениалнитъ. Казва Христосъ: "Не дойдохъ да ми послужатъ, но да послужа". Кой е по-горе: който служи или комуто служатъ? - Онзи, който служи, е по-горе.

Тогава въ всѣки човѣкъ зачитайте Божественото. Азъ съмъ забелязалъ: често пѣти нѣкое дете, (като го) питамъ: "Какъ ще стане тази работа, какъ да я направимъ?", казва: "Ти нали знаешъ". Азъ въ туй дете чета писмото на Бога. Като дойда при него, азъ въ туй дете питамъ Господа въ него (и) казвамъ: "Господи, какъ да стане тази работа?" Като дойде да постѣпи съ детето, като съ дете, вземамъ друго положение. Сега, като дойдете при единъ човѣкъ, ще му даде-

те уважение и почитание, понеже Господь е въ него. Като човѣкъ ще го поставишъ наравно съ себе си. И той, като погледне Господа, който живѣе въ тебе, нека се учи. Вие, като останете като хора, приказвате наравно съ него. Искате да знаете кой е по-силенъ. Ще си премърите силитъ. Ще се хванете. Единиятъ казва:”Азъ съмъ по-силенъ”. Като се хванатъ да се борятъ децата - това дете, което надвие другото, е по-силно. Битото казва:”Ти си по-силно отъ мене”. То е по човѣшки. Щомъ човѣкъ е по-уменъ отъ мене - работилъ е. И азъ ще работя. Но въ всѣки единъ човѣкъ има по едно Божествено начало. Ако го турите правилно, то ще образува една вътрешна връзка или взаимно почитание. Вие ще кажете:”Мене това не ме интересува”. Въ новото учение, въ новата епоха искатъ да иматъ уважение и почитание къмъ другитъ. Ще почиташъ Божественото въ човѣка. Ти уважаваашъ, заради Божественото. Тебе те уважаватъ, заради Божественото. Тази е една погрѣшка, която всички трѣбва да изправите.

Азъ имамъ нѣкой пѣтъ мѣчнотии. Но тѣзи мѣчнотии се дължатъ на друго. Дойде нѣкоя високопоставена дама, нѣкоя министерска дама. Тѣзи, високопоставенитъ, иматъ желание да имъ услужа. Дойдатъ нѣкои по-прости хора. Като дойдатъ тѣзи, по-проститъ, азъ и къмъ тѣхъ имамъ едно почитание, както и къмъ високопоставенитъ. Едната е хубаво облѣчена, другата не е хубаво облѣчена - безъ разлика. Онова Божественото, което е въ човѣка, на него услужвамъ. Азъ услужвамъ на хората, заради Господа, който живѣе въ тѣхъ. Виждамъ: човѣкъ не е работилъ - не е живѣлъ хубаво. Като го изследвамъ - Божественото е много повече. Но съмъ срѣщалъ деца, които да разрешаватъ философски въпроси. Веднажъ ми дадохъ едно цвѣте. Понеже азъ не обичамъ кжсани цвѣтя, на едно малко момиче давамъ това цвѣте. “А, казва, това цвѣте азъ не може да го нося. Имамъ голѣма кака, тя може да го носи”. Философски разреши въпроса. Казва:”На това цвѣте азъ животъ не мога да дамъ. Кака може да (му) даде животъ”. Казвамъ: Правилно разреши въпроса.

Та казвамъ: Най-гениалнитъ хора на земята, като идатъ въ Божествения свѣтъ, тѣ сж тамъ деца обикновени. Гениалнитъ на земята - тѣ сж обикновенитъ хора на Божествения свѣтъ. Обикновенитъ хора на Божествения свѣтъ, тукъ като дойдатъ, сж гениални. Ти си мислишъ, че си на земята гениаленъ. Като идешъ въ Божествения свѣтъ, ти си едва обикновенъ човѣкъ. Искамъ сега въ васъ да събудя онова чувство на справедливостъ. Чувствувамъ нѣкой пжтъ нѣкой дойде, че е много скромненъ. При скромността хората иматъ единъ вътрешенъ страхъ, какво азъ ще кажа за тѣхния характеръ. Нищо нѣма да кажа. Какво ще кажа за една картина на единъ художникъ. Картината не показва художника. На единъ художникъ виждамъ картината. Нѣкои художници иматъ слабостъ - не могатъ да рисуватъ очитъ, нѣкой пжтъ не могатъ да рисуватъ носоветъ. Тия способности не сж развити. Нѣкой работи - много хубаво направени, но дойде до очитъ - има нѣщо въ очитъ, което липсва. Много мжчно е да се нарисува едно око, да туришъ фокусъ на свѣтлината. Като нарисувашъ тази картина, така поставишъ окоето на фокуса, (че) тази картина те гледа, дето и да вървишъ. Знаешъ (ли), колко мжчно е да се намъри фокуса?

Пазете се отъ следното: Въ духовния свѣтъ има единъ законъ, който казва:”Щомъ мислишъ, че знаешъ - ти си пълно шише”. Всички сжщества минаватъ и заминаватъ. (Че) ти си натоваренъ повече, никой не обръща внимание. Щомъ си празенъ - чувствуващъ, че нѣмашъ нѣщо. Казватъ:”Да ти направя една услуга”. Та казвамъ: Щомъ помислите, че вие вече нѣма какво да достигате, че сте достигнали съвършенство - вие вече оставате незабелязани. Духовниятъ свѣтъ не се интересува отъ васъ. Щомъ си станалъ съвършенъ - трѣбва да се интересуващъ отъ другитъ. Господъ казва на съвършенитъ:”Работа”. А ти седишъ цѣлъ день предъ Господа и му разправяшъ. Той не се нуждае да му говоришъ, (а) казва:”На работа”. Да не съжбялявате, когато казвате:”Ние сме невежи”. Радвайте се, че сте

невежи, понеже за туй, вашето невежество, доста напреднали братя има, които ще дойдат да ви възпитаватъ.

Сега, като говоря върху тази тема, азъ не искамъ да оправдавамъ миналото. Миналото само по себе си не може да се изправи. Какъ ще се използва бждещето? Онзи, който разсъждава статически, той не знае. Казва: "Какъ ще използваме миналото?" Има едно движение отъ бждещето къмъ миналото. Бждещето е реално и миналото е реално. Има едно движение на добродетелта, което слиза въ миналото. Ако знаешъ какъ да се справишъ съ закона, ти ще минешъ въ настоящия животъ. Туй Божествено движение, ако знаешъ - ти може да използвашъ и миналото и бждещето. Бждещето слиза, минава презъ миналото, иде въ тебе. Тогава отъ миналото има друго едно движение, което минава презъ бждещето и то слиза при тебе. И тия две течения се прекръстосватъ. Едното носи противоречие на миналото, другото носи добродетелитъ на бждещето. Всичко туй се прекръстосва. Въ момента, въ който ти можешъ да изправишъ погрѣшката си, твоето съзнание е будно. Въ момента, въ който ти можешъ да използвашъ своитъ добродетели, твоето съзнание е будно. Оставяшъ една своя погрѣшка - поне малко (я) поправи, направи едно усилие. Нали сте виждали сегашнитъ професори. Ако искашъ търпеливъ да станешъ, трѣбва да (те) турятъ касиеръ въ банката - да изпращашъ чекове, изплащашъ марки и да се отнасяшъ добре съ всичкитъ хора. Или пъкъ да си въ нѣкоя гостилница - да иска всѣки отъ тебе, да знаешъ въ даденъ моментъ какъ да постѣпишъ, да не кипнешъ. Въ тия изпитания се изпитва характерътъ ти. Да кажемъ нѣкой иска отъ тебе една малка услуга. Идва единъ нѣколко пѣти и иска да му услужа. Като дойде, се ми приказва, че ималъ жена, която била болна, ималъ четири деца, които ходили въ училище. Понеже е жененъ и жена му е болна, и понеже има деца и децата ходятъ въ училище, трѣбватъ му известни средства. Казвамъ (му): "Това, че жена ти е болна и децата ти ходятъ въ училище, това не е въпросъ да ти помогна. Жена ти е болна, понеже не е живѣла, както Гос-

подъ иска. Че децата ти се намиратъ въ трудно положение, нѣмашъ пари - и ти не си живѣлъ, както Господъ иска. Ти си доста даровитъ човѣкъ. Помагамъ ти, защото Господъ живѣе въ тебе. Заради Господа въ жена ти и въ децата ти ти помагамъ. Да не мислишъ, (че) понеже жена ти страдала. Не затова ти помагамъ. Петъ пари не давамъ за болестъта. Че Господъ е въ твоята жена, да се научи, да ѝ кажешъ за бѣдеще не трѣбва да е болна. И децата ти, като идатъ въ училище, да учатъ добре. Доста даровити сѣ. Ако не учатъ, ще направятъ погрѣшка. Ти да не идвашъ да ми разправяшъ, че жена ти е болна и, че децата ти сѣ въ нужда, но да дойдешъ да ми кажешъ:”Господъ ми далъ четири деца, благословилъ ме е. Да ми дадешъ единъ добъръ съветъ какво да правя”. Азъ така постѣпвамъ.

И на васъ казвамъ: Правете добро, заради Господа. Азъ виждамъ доброто въ жена му, виждамъ хубавата черта, но виждамъ защо е болна. И децата виждамъ защо не сѣ напредъ, виждамъ и неговата работа защо не е наредъ. Той не е изпълнилъ волята Божия. Казвамъ му: “Слушай, ти обичашъ да пиешъ. Не искамъ да ми кажешъ, че не пиешъ. Ти съзнай въ себе си, че обичашъ да пиешъ, муцкашъ. Ако азъ кажа туй, което не е върно, кажи:”Той не знае”. Но съзнай въ себе си. Азъ ти казвамъ истината. Не пий, отъ тебе зависи. Пий вода. Тия пари, дето ги употребявашъ за вино, ще има цѣръ* за жена ти и за децата ти”. Той седи и започна да мига. Когато човѣкъ не е готовъ да реши, той мига бързо. Въ движението има единъ споръ между чувствата да каже ли. Мигането показва, че не е решилъ. Когато е решилъ, той остава съ съсредоточенъ погледъ. Като гледа надолу, турците казватъ:”Който гледа надолу, душа гори”. Като кажешъ нѣщо, гледай нагоре. Това значи: Онова, което казвамъ - ще изпълня. Когато решите да изпълните нѣщо предъ Господа, не гледайте на земята. Не бързайте да обещаете. Малко обещайте, но изпълнете го. Трѣбва да имате една опредѣлена мѣрка. Защото най-първо, когато човѣкъ много мига, има много голѣма енергия, (която) задрѣства цѣлитъ му очи. Щомъ енергията започва да образува едно движе-

ние, погледът става спокоенъ. По нѣкой пѣтъ се безпокоите - енергията изчезва. Спрете се петъ-десетъ минути - ще мине енергията, ще се успокоите вътрешно, тогава вземете решение.

Първото нѣщо (е) да се научите взаимно да се самоуважавате, заради Господа. Не да уважавате нѣкого за неговото богатство. Тия работи сѣ хубави, но тѣ сѣ второстепенни работи. Първото нѣщо: по възможностъ - уважавайте се. То е доста трудна работа. Не е лесно. Ако турите въ действие това, ще имате едно благословение въ съзнанието, че правите нѣщо за Господа. Съзнавате, че Господъ е въ този човѣкъ. Тѣй, както постѣпвашъ, Господъ те оценява и те наблюдава. Христосъ казва:”Да не обиждате тѣзи, малките, понеже тѣхните ангели гледатъ лицето на вашия Господъ, Който е на небето”. Лицето значи разумния животъ, който е вътре. Туй е разумното. Богъ те наблюдава и ти го гледашъ. Тогава, като познавашъ Господа, Той ще ти покаже по кой начинъ да помогнешъ на този човѣкъ, ако иска помощъ. Щомъ между твоя Господъ и неговия Господъ, Който живѣе въ него, се образува връзка, тогава се образува връзка и между васъ. И двамата може да бѣдете полезни единъ на другъ. Ако туй може да го направите, ако Господъ живѣе въ всинца ви, тогава работитѣ спорятъ. Всички съзнаватъ. Христосъ казва:”Ти, когато речешъ да се молишъ, влѣзъ въ скришната си стая да се помолишъ Отцу твоему, затвори се и помоли се тайно. Да не те виждатъ другитѣ, като се молишъ”. Туй е въ тритѣ свѣта на затворено. Но и въ другия стихъ, който казва:”Така да просвѣтнатъ вашитѣ дѣла предъ челоуѣцитѣ, че като ги видятъ, да прославятъ Отца Бога”.

Този, който е начерталъ отворената фигура, той е свършилъ молитвата си и каквото има наредено е за градежъ. Туй не го знаехте досега. Вие правилно сте разрешили. Другъ е затворенъ. Трети казва:”Съ любовъ да се молишъ”. /червенъ боядисанъ кубъ/.

Сега много мѣчно е да се освободите отъ своя личенъ егоизъмъ. Нѣкой пѣтъ мислите, ако дойде да служите на Бога, че не му е времето, човѣкъ остарява. Значи въ човѣка има единъ старъ мърморко,

не го слушайте. Писанието казва: ”Старият човък, той е недоволен от новия човък”. Едновременно миналото, бъдещето и настоящето ще ги съединиш и тогава ще се подмладиш. Човък, който не може да примири младия с стария, той остарява. Онзи, който примирява младия с стария, той се подмладява. Когато научиш и младия и стария да работят, ти си в Божествения свят. То е най-идеалното. Като остарява човък, казва: ”Мене това не ме интересува”. Яденето не го интересува. Аз бих желал да има здрав стомах, че тогава да каже, че яденето не го интересува. Сега стомахът се затворил, нищо не му дава, казва: ”Не ме интересува яденето”. Казват: ”Да нямате никакви изкушения”. Като имаш изкушения, да ги преодолеш, то е човъкът. Като нямаш изкушения, тогава всеки ангел може да бъде. Затуй казвам: Онзи ангел, който паднал и се издигнал, седи по-високо от онзи, който никога не е паднал. Не бойте се от погрешките. Погрешките са направени. Погрешките на миналото - те създават сегашните условия. Невъзможното за човка е възможно за Бога. Там, дето човък не е бил в състояние да работи, Бог иде на негова помощ. И Писанието казва: ”Апостол Павел, като се моли три пъти за един свой недъг, който имаше, Господ му казва: ”Достатъчна ти е моята благодат, понеже моята сила се показва в твоята немощ. Онова, което ти не можеш да направиш, аз ще го направя”. Казва още: ”Потърсете ме в деня скърбен. Потърсете ме в ден, когато всичките ви работи са объркани - ще познаете, че Бог работи”. Казвам: На всинца ви сега пожелавам да имате съзнание, че Господ с Духа си живее в вас. Да виждате, че Господ не само в вас живее, но живее и в другите. За този Господ ще имате уважение, тъй както себе си уважавате. То е много хубаво, понеже Господ е в вас. Тъй да го уважавате и в другите хора. Да виждате Господа в другите. Макар, че има погрешки, нищо не значи. Детето прави много погрешки, но не от желание, но естеството на човка е такова. Туй дете е с тия недъзи, но майката вижда хуба-

вото. Хубавото, което за бждеше ще дойде. Сегашният погръшки ще ги оставимъ настрана. Тогава ще се родятъ по-хубави отношения и може да работимъ. Музиканти ще има, художници ще има, инженери, всичкитъ изкуства - всичко като по вода ще тръгне. Нѣма да има нѣщо невъзможно въ свѣта. За такъвъ единъ опитъ насъ ни трѣбватъ 25 години най-малко. За да приложите тази лекция, която ви говоря, трѣбватъ 25 години. Толкозъ е взело на мене - 25 години. Всѣки, каквито желанія има въ себе си, каквито мисли имате, които въ живота си да ги реализирате. Да се научи човѣкъ да обича хората - то е разрешението на въпроса. Като видишъ човѣка, да видишъ нѣкоя хубава черта. Азъ за мене си пазя едно правило: Като видя човѣка, най-първо да видя хубавото, да видя доброто въ него. Другото после изпѣква. Като срещна нѣкого, искамъ да видя хубавото, после изпѣкватъ и другитъ черти - лошитъ, но вече държа Божественото. Щомъ не мога да видя въ единъ човѣкъ доброто, не мога да му помогна. Ако идешъ при нѣкой банкиринъ, като влѣзешъ - да му внушишъ да ти даде. Азъ, като погледна, ще му кажа: "25, 50 хиляди ще ми дадешъ". Вие, при вашето незнание, какъ правите? Вие сте пръвъ министъръ, като влѣзешъ при банкера, 50 хиляди нѣма ли да ви даде? Ще каже: "На ваше разположение", но да имате сила. Ако една млада мома - изящна, пълна съ магнетизъмъ - иде при единъ банкиринъ, нѣма ли да ѝ даде? Най-после, ако иде нѣкой философъ, той (банкиринътъ) ще се поколебае. Започва да се мърда и казва: "Нѣмамъ". Сега философътъ какво трѣбва да прави? - Като влѣзе тамъ, ще каже: "Ти си боленъ, азъ ще те лѣкувамъ". Тогава 25 хиляди ще ти даде.

Казвамъ: Обикновениятъ трѣбва да стане министъръ, за да вземе 25 хиляди лева отъ банкирина. Талантливиятъ трѣбва да стане една красива мома, като го погледне - да вземе 25 хиляди лева, не книжни, но звонкови*. А пъкъ гениалниятъ трѣбва да знае, че може да направи нѣщо - може да лѣкува болести. Банкиринътъ ще даде. Тогава, както виждате, банкиринътъ при гениалнитъ хора се колеба-

ва, при обикновените дава. Затуй правя едно сравнение съ войниците. Въ небето войниците заповѣдватъ, генералите слугуватъ. На земята генералите заповѣдватъ, войниците слугуватъ. Затова работата не отива.

Сега това, което ви говоря и което ви го давамъ като задача за цѣлата година, не да се объркате, не да си турите идеята, колкото пѣти ви дойде на умъ да си кажете: "Какво може да направя за Господа?" Презъ цѣлата година, каквато работа е невъзможна, ще кажешъ: "Туй за Господа може да го направя". Туй е бѣдещето благословение. Ако единъ човѣкъ би гледалъ, че Господъ живѣе въ другия, ако единъ народъ би гледалъ, че Господъ живѣе въ другъ народъ, ако единъ домъ гледа, че Богъ живѣе въ другъ домъ - свѣтътъ ще бѣде другъ. Сега всѣки мисли, че Богъ само въ него живѣе, пъкъ въ другите не живѣе. Божественото присѣствува навсѣкѣде. Нѣкои искатъ да се убедятъ отъ нѣкои доказателства.

Мисля, че преди 30, 35 години бѣше въ Варна, седя и си мисля върху единъ въпросъ за Божествения промисълъ. Гледамъ една котка, доста угоена, носи една мишка. Казвамъ: Кой може да помогне на мишката? Казвамъ: Азъ мога да помогна да хвана котката. Но питамъ: Вънъ отъ мене, кой може да освободи мишката? - Че азъ мога да освободя мишката - мога. Но разсѣждавамъ: Вънъ отъ мене има ли промисълъ? Рекохъ: Сега азъ съмъ освобождавалъ много пѣти. Сега ще видя безъ мене кой ще я освободи. Дойде тази котка, застава предъ мене и започна да си играе съ мишката. Остави я свободна и пакъ я хване. Рекохъ: "Ти си играешъ, но знай какво ще направишъ. Ти я залъгвашъ (така), че когато каже, че си я обикнала - ще я изядешъ". По едно време, като я освободи, като си игра - така се захласна, че мишката влѣзе въ едно сандѣче, скри се. Рекохъ: "Освободи се". Следъ две-три минути котката отиде и пакъ я хвана. Рекохъ на мишката: "Че иди на друго мѣсто". Втори пѣтъ пакъ успя мишката да побѣгне и се скри въ другъ сандѣкъ, но котката пакъ я намѣри. Третия пѣтъ, като се захласна котката, мишката се скри въ

единъ купъ камъни и тамъ остана. Котката обикаля единъ сандъкъ, обикаля, влиза въ другия, ходи край купа, мърда опашка. Рекохъ: ”Азъ ти объркахъ работата”. Тя ме погледна, погледна, пъкъ каза: ”Ще ида да хвана друга. Като хвана втора, при тебе не идвамъ. Втори пътъ не искамъ да правишъ опити съ мене”.

Казвамъ: Изисква се единъ буденъ умъ. Азъ седя спокоенъ, не се безпокоя. За мене бѣше интересно, повече отъ единъ часъ си игра с нея. Седѣхъ и гледахъ какъ ще свърши тази мишка. Казвамъ: Има една права мисълъ. Ако не бѣхъ тамъ, котката щѣше да я изяде тази мишка. Азъ видѣхъ тази мишка и зная, защо котката я хвана. Азъ искамъ да зная, може ли тази мишка да се освободи. И можа. Сега извеждамъ примѣра.

При най-мѣжнѣтъ условия въ живота си, когато уповавате на Бога, очаквайте да видите, какъ ще се разреши въпроса. И най-малката помощъ, която ви се даде, приемоте я. Да кажемъ, вие се давите въ морето. Единъ хвърля едно вѣже, което не е ново, не е намазано, не е и чисто. Нѣма ли да се хванете за вѣжето? Че не било копринено вѣжето - нѣма да гледате. За каквото и да е вѣже, каквато и помощъ да ви се даде - ще я използвате. Щомъ си недоволенъ, страданията ще дойдатъ. Най-малкото, което въ даденъ случай Богъ прави - бѣдете доволни и благодарни. Защото другояче въ свѣта не може да преодолѣемъ голѣмитъ мѣжнотии. Има време, когато Господъ работи. Има време, когато трѣбва ние да работимъ.

Сега не отлагайте. Всички трѣбва да учите. Трудолюбиви бѣдете. Кой каквито таланти има - да ги обработва. Всички писатели нѣма да бѣдете, всички художници нѣма да бѣдете, но се таки - за себе си рисувайте. Вземете едно огледало, пъкъ нарисувайте себе си. Вземете едно огледало, пъкъ нарисувайте ухото си. Следъ години правете наблюдения, дали има промѣна въ ухото. Доста мѣчно става промѣната. Но щомъ стане една промѣна въ ухото, то е единъ добъръ признакъ. Става промѣна и въ рѣцетъ. Запримѣръ: Нѣкои рѣце сѣ влажни, нѣкои рѣце сѣ сухи, нѣкои рѣце сѣ студени, дру-

ги сж топли. То сж вътрешни състояния. Това не трѣбва да го знаете, защото ще се изплашите.

Нѣкои отъ васъ сте изостанали гении. Нѣкои отъ васъ сте изостанали талантливи хора.

Да изпѣемъ една пѣсень. /Изпѣхме:”Блага дума на устата, туй е ключа на сърдцата”/. Гимнастическитѣ упражнения всѣки самъ ще си ги направи. Да използваме този день. Шесттъ упражнения ще си ги направите до обѣдъ. Сега нѣма да има общи упражнения. Кой когато намѣри за добре, да ги направи. Отдѣлно всѣки самостоятелно да ги направи.

Добрата молитва.

XX година

11. Лекция на Обиця Окултенъ класъ

18 декемврий 1940 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

Врата на доброто и на любовта

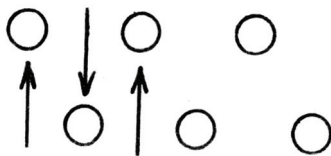
Отче нашъ. Махаръ Бену Аба. Богъ е Любовь.

За следния път опитайте се да нарисувате една ржка. И стари, и млади да направят по единъ моделъ.

Младитъ сж, които отиватъ да се ценятъ на работа. **М** - това е младъ. **С** - това е старъ. Когато едно дете отива на училище, учителят го учи, но не го учи това, което майката го е учила. Майката е дала вече основнитъ елементи. Туй дете, като отива на училище, то има вече отлични очи, единъ отличенъ слухъ, обоняние, вкусъ, ржцетъ и краката му трбва да бждатъ здрави, да вършатъ работа. Младиятъ, който остарява, какво става? Значи, за да бждешъ младъ, какво трбва? **М**   - туй е младиятъ. Веднажъ слиза, два пъти се качва. Младиятъ, като посади една семка, два пъти се качва. Като узрбе плода на дървото, ще видишъ това дете горе на дървото. Сега вие обвинявате малкитъ деца, че се качватъ горе на дървото. То сж ученици. Качватъ се на дървото и казватъ: "Да ни научите". Казвашъ: "Какъ правишъ тия плодове? И ние искаме да се научимъ така да ги правимъ". Учителятъ горе на дървото имъ позволява да си взематъ по единъ плодъ. А пъкъ стариятъ,   както е, се различава отъ младия. Младиятъ нагоре два пъти се качва. А пъкъ стариятъ два пъти слиза, веднажъ се качва. Туй е сжщото, като приведете дробни къмъ еднакъвъ знаменателъ. Трбва едно разбиране. Сега ние разглеждаме човъка извънъ нашето разбиране. Има нща, които ни ограничаватъ. Каквото и да правишъ, каквото и да отричашъ или да приемашъ, ти усъщашъ, че има нщо отвънъ, което те контролира. Вземете положението: обичашъ нкого. Обичашъ нкого, но въ тази любовъ има нщо, което те контролира. Мразишъ нкого - пакъ има нкой, който да те контролира. Като обичашъ нкого, любовта ти трбва да се увеличава. Какъ различавате любовта? Съ какво мърите

любовта? Вие искате тази любов да се увеличава, макаръ че знаете какво нъщо е любовта - яде ли се, пие ли се, хваща ли се? Нито се яде, нито се пие, нито се хваща. Не е нито огънь, нито свѣтлина. Любовта е нъщо, отъ което всичко излиза, пъкъ то на нищо не мяза*. Сега думата “нищо” и “нъщо”, какъ го разбирате? Онѣзи тълкуватъ Библията, че Богъ е създалъ свѣта отъ нищо. Подъ думата “нищо” разбираме една неорганизирана материя, а пъкъ “нъщо” - организирана материя. Отъ неорганизираната материя човѣкъ е създалъ организираната. Туй е сега. Отъ нищо - значи неорганизирано. Казва:”Нищо, което не (е) съществувало, което не е организирано”. Имате едно колело, което не се върти - то е нищо. Когато започне това колело да се движи - то е нъщо. Всичкитъ нъща, които влизатъ въ движение, сж нъщо. Да кажемъ, една цигулка е нищо. Тя нма струни, не отговаря на музиканта. На тази цигулка туришъ струни, тя отговаря вече. Цигулката какво създава? -Създава една пѣсенъ. Пѣсенъта вие може ли да я видите? -Пѣсенъта може да я видите.

Музикално, това е стариятъ човѣкъ. Това сж музикални етюди*. Вие още не знаете тона на младия. Доста сложна работа е. Какъвъ тонъ е младиятъ? Младиятъ, който се качва нагоре, какъвъ тонъ ще му дадете вие? Нма какво да се смущавате, че не знаете. Това ученитъ не го знаятъ, че вие (ли) ще го знаете, гениалнитъ не го знаятъ. Тъй, щото не се безпокойте, още музикантитъ не го знаятъ. Вие сега казвате:”Какво има да се учимъ?” Като идешъ на оня свѣтъ, какво ще учишъ? Като дойдешъ отъ оня свѣтъ на този свѣтъ, какво ще учишъ? Като дойде човѣкъ на този свѣтъ, първото учение, което му даватъ - детето отвори дветъ устни и първата буква, която произнесе е “вяяа”. Тъ сж музикални тонове. Отвори устата си, каже “вяяа” и майката се зарадва. Туй дете разбрало, казва:”Какво да работя сега?” Майката

му дава едно масурче*, казва:”Туй масурче ще започнешъ да го смучешъ”. Даде една паничка и то почне. Азъ научно го наричамъ масурче. Вие какъ го наричате? Казвамъ: Туй масурче има дупка и въ тази дупка има една течностъ. Казва:”Ти най-първо ще извадишъ тази течностъ, искамъ да я обработишъ. Слушашъ ли?” - казва майката. То, като смуче, тя чете:”1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10”, казва:”Стига толкова”. То каже “мяаа”. Какво значи “мяаа”? Казва:”Този материалъ е достатъченъ”. Сега нѣма да го говоря на вашия езикъ, вие после превеждайте.

Ще ви направя друго едно сравнение. Две жени рисуватъ съ дветѣ си рѣце. Турили картината-хурката и съ едната рѣка издърпватъ вълната, съ другата я въртятъ да се усуче. Едната прави тънка прежда, другата прави дебела прежда. Питамъ: Какво се прави съ тънката прежда? -Отъ тънката прежда се прави основа на нѣщо, а отъ дебелата прежда - вѣтъкъ*. Трѣбва една площъ. Имаме два процеса вътре, които ставатъ. Единиятъ процесъ, който става вътре въ човѣшкия умъ и единъ процесъ, който става вътре въ човѣшкото сърдце. Когато се говори за сърдцето ни, разбираме не това сърдце, което кара кръвта. Има едно сърдце, въ което се образуватъ чувствуванията - наричатъ го слънчевъ вѣзелъ. Слънчевиятъ вѣзелъ е единъ органъ, който събира слънчевата енергия. Пъкъ умътъ е единъ органъ, който събира енергията на луната и на всичкитѣ други планети и звезди събира енергиитѣ. Той е голѣмъ специалиалистъ. Събира свѣтлина отъ месечината, събира и складира свѣтлината отъ звездитѣ и отъ това прави финитѣ материали, образитѣ на мислитѣ. Имате единъ часовникъ. Този часовникъ работи. Има ли съзнание? Като го погледнете, виждате, че е 15 до 5. Този часовникъ разбира ли? Нѣкой пѣтъ вие, като спите, вашиятъ часовникъ работи. Като спите, вашиятъ умъ работи. Като спите, вашето сърдце работи. Онази работа, която умътъ е свършилъ насънь, е неизвестна. И работата на сърдцето, която е свършена насънь - и тя е неизвестна. То значи вашето съзнание, въ дадения случай, не е пробудено. Единственото

сжщество, което никога не спи, то е Богъ. Какво нъщо е Богъ? -Туй сжщество, което никога не спи, а неговото съзнание е будно за действията на цѣлия космосъ. Каквото става - постоянно всичко хроникира и нъма нъщо, което да излъзе вънъ отъ съзнанието. Констатира нъщата, че сж хубави. Всички сжщества, даже и най-възвишенитъ, позадръмватъ понъкога. Човъкъ най-много дреме. Той спи. Сега ви (тръбва) най-малко седемъ часа спане. Значи, спането е единъ процесъ, при който съзнанието тръбва да излъзе изъ организма, за да се обнови. Защото, ако съзнанието не излъзе изъ човъшкия организъмъ, не се обновява и тогава човъкътъ казва:”Не си отспахъ”. Ако съзнанието не се отдѣля отъ организма, човъкъ не може да си отпочине. Спането е почивка - да се обнови, да се пречисти. Като излъзе съзнанието, онъзи работници идатъ да пречистятъ тълото. Като се върнешъ, намъришъ тълото организирано, готово за работа. Тръбва да излъзешъ, да оставишъ слугитъ си въ тълото и тъ да свършатъ работата. Като свършатъ работата, пакъ ще се върнатъ. Човъкъ влиза въ тълото и излиза навънъ, и други работятъ заради него. Той даже не подозира колко сжщества работятъ, заради него. Вие не подозирате, че следъ като се наядете, вие не свършвате сами работата. Вие сдъвчете храната, но вие не дъвчите. Зѣбитъ дъвкатъ храната. Зѣбитъ не сте вие. Вие вземате хлѣба, разкъсате го на парчета. Не сте вие - рѣцетъ. Влѣзе хлѣба въ гърлото и не сте вие, който го препращате, но е гърлото. За васъ работятъ тия клетки. Влѣзе храната въ стомаха и около десетъ милиона работници има въ стомаха, които се справятъ съ храносмилането и приготвятъ храната. Но стомахътъ работи, не е човъкътъ. Нъкой питатъ:”Кѣде е човъкътъ?” -Никѣде го нъма. Ние подразбираме, че неговото съзнание не е пробудено. Не че го нъма, спи на леглото. “Никѣде го нъма” - разбираме, че не е подъ неговъ контролъ. Слугитъ правятъ, каквото искатъ. Нъкой е господарь, когато всичко, каквото става, той наблюдава, а пкъ хиляди работи ставатъ - той не ги наблюдава. Сега ще се учите да наблюдавате

процесите, които стават във вас. Не съ всичко да се занимавате, но някои процеси трябва да ги проучвате. Запример: Някой път вие бързате във яденето. Защо? Някой път не искате да си съдвчите храната, имате един навик, както малките деца хранят и т съмчат храната, не дъвчат. Щом станеш възрастен, храната не можеш да я смучеш. Ако речеш да смучеш храната, както малките деца, както майката те е учила първоначално, веднага се образува коремоболие. Храната трябва да бже съдвкана.

Казвате: "Едно време как ние живяхме добре". Едно време, като дете, майка ви през масурче даваше онази приготвена храна, организирана (и) вие смучехте. Всичко отива добре. Като се освободихте от влиянието на майка си, трябва сами да вземате храната си и, ако не я дъвчите, усещате коремоболие. Казвате, че храната не е добре приготвена. Майка ви е била учена, знае каква храна да ви дава. Вие можете да вземете една храна и не правите подбор на храната. Ако ви направят кюфтета бобени или от леща, или месни кюфтета съ развалено масло, че турят малко бахар, чер пипер, соль - всичко туй е вкусно. Но след половин час започвате да се превивате, въ стомаха ви всичката храна се върти, явяват се инспектори на труда на храненето (и) казват: "Туй не става". Бракуват храната. Бракуване - значи спира процеса на храненето. Всичките тия десет милиона клетки спират храненето и изведнаж въ вас се заражда един процес - всичката храна я изхвърляте навън. После, доставчиците на тази храна ги глобяват. Страданието съ доставчиците, които доставили храната и, понеже не съответствува на законите на държавата, глобяват ги. Нямате право да ядете каква да е храна. Вие казвате, че може да ядете, каквото и да е. Всеки, който яде една храна, която не е позволена от законите, се наказва. Много пъти сте наказвани и пак упорствувате. Казвате: "Не струва човък да става господар, да посвети живота си на яденето". Детето, като се роди, след няколко месеца му израстват зъбите. Колко зъби му израстват най-първо? Може ли някой от вас да ме

информирате? Колко зѣби израстватъ първо? -Най-първо израстватъ два зѣба. То сѣ две струни. После още две. Като има само две струни - то е тамбура. Като станатъ четири струни - то е цигулка. После още две израстватъ - то е китара. И най-после дойде арфата - вече исправена. Като започне да свири на тамбура, тя е легнала като животниѣ. Животниѣ сѣ тамбура. Щомъ дойдатъ 32 струни - то е вече арфата, държи я исправена съ двеѣ рѣце. Значи - щомъ израснатъ зѣбитиѣ, това дете вече е готово да мисли. Следователно, въ зѣбитиѣ доста голяма сила седи. Горниѣ зѣби сѣ на мъжа, пѣкъ долниѣ зѣби сѣ на жената. Горната челюсть е активна. Зѣбитиѣ, тѣ сѣ чифтове. Имате 32 зѣба. Колко зѣби сѣ мъжки и колко женски? -16 зѣба иматъ жениѣ и 16 зѣба иматъ мъжетеѣ, събрани сѣ 32. То е фигуративно. Казватъ, че когато човѣкъ стане ученъ, му израстватъ мъдрецитѣ - последниѣ зѣби. Но не всичкитѣ хора ги иматъ. Животниѣ иматъ пълниѣ зѣби. То сѣ начини въ природата, която е работила. Тя, като е създала рѣцетѣ, очитѣ на хората, ушитѣ, създала по много начини. Въ нея има едно завършено съзнание. Онѣзи, които сѣ създавали, тѣхното съзнание е било будно. Но ние, съвременниѣ хора, нашето съзнание едва за малко работа е будно. За идеята за Бога имаме много малко будно съзнание, неопредѣлено. Какви сѣ ангелитѣ, не ги знаемъ. Ангелитѣ, въ своитѣ естествени трептения, сѣ толкова силни, че единъ ангелъ, ако дойде въ естеството си, ще запали орталѣка*. Всичко ще започне да гори наоколо. Нѣкой ще се влюби въ ангела. Ще се влюбишъ, но ще изгоришъ. Огънь сѣ тѣ. Нѣкой казва:”Ангелитѣ не се ли съблазняватъ?” -Ангелѣтъ не се съблазнява, понеже всичко гори. Ангелѣтъ не може да се съблазнява отъ нѣща, отъ които човѣкъ се съблазнява. Човѣкъ, въ когото топлината се е намалила, той отъ малко се изкушава. Отъ една английска златна монета, отъ единъ скѣпоцененъ камѣкъ се изкушава. Единъ съвремененъ човѣкъ, може да е свършилъ, се изкушава отъ златото, изкушава се отъ единъ златенъ часовникъ. Ако нѣкой намѣри една диамантена огърлица, се изкушава. Даже вие я

намърите, няма да кажете на кого е, но ще я вземете и ще я скриете нъкъде. Питамъ: За какво ще употребите една огърлица отъ диаманти? Сега, като се върнемъ въ миналото, се изкушавашъ отъ това, което ценишъ. Огърлицата ценишъ, влагашъ нъщо. Ако имашъ нъкаква идея за огърлицата, няма да те изкушава. Запримъръ: Зимно време всъки единъ отъ васъ се изкушава, като мине покрай печката. Мине и тури ръцетъ си, иска нъщо. Нъкаква енергия излиза. Минавате лътно време покрай печката, не се изкушавате, но зимно време, макаръ да е черна, се изкушавате. Казвате: ”Човъкъ да е красивъ”. Може една печка да е бѣла, фаянсова, но ако е лътно време - няма да я гледате. Но печката може да е черна, ако е зимно време и ако е запалена - ви привлича. Коя печка ще обичате повече - бѣлата, незапалена или черната, запалената? Казватъ: ”Този човъкъ се е влюбилъ въ черна”. Влюбилъ се той въ черна, какъ няма да се влюби - отвънъ има 25 градуса студъ, а тя гори. Тази, бѣлата, няма никакъвъ огънь. Минава човъкъ и казва: ”Не ме интересува”. Обяснявамъ ви, защо нъкои се влюватъ въ черни. Влюбилъ се, защото гори. Тази любовъ е временна. Щомъ престане студътъ, черната пакъ не ви интересува. Ако черната попита: ”Защо не се интересува отъ мене?” - Защото зимата е преминала. - “Защо се интересува отъ мене?” - Защото зима има.

Единъ духовенъ човъкъ не се интересува, споредъ мене, отъ пари - пролътъ е. Онзи, свѣтскиятъ човъкъ, е зима - какъ няма да се интересува, пари му трѣбватъ. Ако духовниятъ го турите на мѣстото на свѣтския, и духовниятъ ще бѣде като свѣтския, и той ще се интересува отъ паритъ. Казвамъ: Въ живота има известни процеси, които сѣ общи. Виждаме, че първото прегръщение въ свѣта произтича отъ яденето. Какво има, че едно дете е яло отъ единъ плодъ? Ами, ако вие ядете свинско месо, въ което има трихина* - какво ще ви ползува? Ако вие ядете такова месо съ трихина, ще (се) осакати цѣлия вашъ организъмъ. Адамъ и Ева ядоха свинско месо съ трихина и досега още не могатъ да се освободятъ отъ тази трихина. И

Ева, и Адамъ яде. Споредъ мене, грѣхътъ е трихина, който се развѣжда и предава. Нѣма да ядешъ свинско месо, дето има трихина. Свинята е много нечисто животно, тя яде каквото трѣбва и каквото не трѣбва - всичко яде. Но и тя е умна - неваренъ бобъ не яде. Всичко яде, но неваренъ бобъ не яде. Та най-първо ще турите за задача да избирате храната. Любовта е духовно ядене. Ако не знаешъ да обичашъ въ духовния свѣтъ, не знаешъ какъ да ядешъ. Азъ вземамъ любовта като процесъ на ядене. Да обичашъ, значи да знаешъ да ядешъ. Когато обичашъ нѣкого, той трѣбва да ти дава добро ядене. Той е гостилничаръ, ти си клиентъ. Щомъ обаче той нѣколко пѣти сготви лошо ядене, ти напускашъ гостилницата. Казва:”Безлюбие”. Единъ гостилничаръ, (като ти) даде много лошо ядене - напусни тази гостилница, намѣри друга. Пита гостилничарътъ:”Какво право има да ходи въ друга гостилница?” -Че нѣма ли право? Той има право да напусне гостилницата. Кой е обичаниятъ клиентъ на гостилничаря? Ако ти обичашъ нѣкого, той е гостилничаръ, ако цени любовта, готви хубаво. Сега вземете временнитъ процеси. Казвате:”Той не ме обича”. -Не сте сготвили хубаво. -”Не ме обича”. -Не говоришъ хубаво. Идешъ при него, той обича да му дадешъ. Нѣкои обичатъ, иматъ мекъ тонъ, говорятъ музикално. Нѣкой не е сготвилъ хубаво, какъ ще го обичатъ.

Та казвамъ: Не да направите ядене и да го замаскирате отгоре, че е хубаво и вкусно. Стомахътъ е авторитетъ. Езикътъ, той лесно се запознава - само като близне, казва:”Може”, дава разрешение. Но дойде ли до стомаха, той е митничаръ, веднага секвестира*. Казва:”Туй въ държавата не може да влѣзе”. На, по нѣкой пѣтъ говорите за истинска любовъ. Коя е истинската любовъ? -Истинската любовъ е онази, която сготвя яденето хубаво. Истинската любовъ е онази, която (като) ядешъ - никога да не боледувашъ. Щомъ започнешъ отъ любовъ да боледувашъ - гостилничарътъ не е сготвилъ хубаво яденето. Започвашъ да запитвашъ, казвашъ:”Откакто започнахъ да се храня въ тази гостилница, не ми върви”. Когато

хората се обичатъ и започватъ да боледуватъ, любовта не е на място. Въ любовта първото качество е, както въ гостилницата. Щомъ заболяваш - яденето не е хубаво. Може и причината да е въ тебе, да не си сдѣлвалъ добре яденето. Казвашъ: "Не ми подхожда храната, не ми е приятенъ гостилничарьтъ". Всичката храна е добра, на вкусъ е хубава, нѣкои избиратъ 4-5 яденета.

Та казвамъ: Вие въ себе си трѣбва да правите единъ подборъ на вашитѣ чувства. Чувствениятъ свѣтъ го представятъ въ любовта, като една градина съ безбройни плодове, разни дървета, разни форми на плодове. Така е въ астралния* свѣтъ на чувствата. Отъ всѣко едно чувство - и плодъ. Нѣкои казватъ: "Трѣбва да обичаме нѣкого". Но, за да обичашъ нѣкого, трѣбва да имашъ нѣкой плодъ, нѣкаква обмяна да има. Вие мислите, че обичате нѣкого. Не е реално. Много реаленъ свѣтъ е обичта. Ако ти на единъ човѣкъ му дадешъ отъ своята градина, отъ своето сърдце - той никога нѣма да забрави. Ако му дадешъ единъ калпавъ плодъ, това не е любовъ. Що е тогава любовта? -Любовта е градина, която дава най-хубавитѣ плодове. Тия плодове носятъ животъ въ себе си. Умствениятъ свѣтъ, той е пакъ свѣтъ на плодове. Какви сж гениалнитѣ мисли? -И тѣ носятъ плодове на по-високъ животъ. Всѣки човѣкъ, който ти е далъ хубави мисли, ти никога нѣма да го забравишъ. Единъ човѣкъ, който ви дава калпави мисли, тѣ сж единъ лошъ плодъ, който ще забравишъ. Трѣбва да обработвате вашето сърдце, да имате най-хубавитѣ чувства, най-доброкачествени. Градината ви трѣбва да бѣде пълна съ най-разнообразни растения. Всичкитѣ растения трѣбва да иматъ плодове. Казвате: "Защо ще го обичамъ?" -Той е клиентъ, който трѣбва да вкуси отъ хубавитѣ плодове. Гостилничарьтъ защо отваря гостилницата? -За онѣзи, които ще дойдатъ да ядатъ. Сега Богъ създалъ свѣта, за да се учимъ ние. Вие мислите нѣкой пѣтъ, че знаете. Не е лошо. Тѣжненъ си, имашъ една тѣга, мѣчно ти е. Знаете ли на какво се дължи мѣчнотията? -На три нѣща. Три нѣща има, които развалятъ вътрешната хармония. То значи: не си постѣпилъ,

както трѣбва, не чувствуващъ, както трѣбва и не мислишъ, както трѣбва. Онзи човѣкъ постѣпва хубаво. Който, каквото и да прави, той го обмисля много добре. Десетъ пѣти обмисля. Не да бѣде благоугоденъ на хората. Но има единъ свѣтъ, извънъ човѣшкия свѣтъ. Той е човѣкътъ на съзнанието. Минешъ нѣкъде, нѣкой човѣкъ не те наблюдава. Но вие, като минете предъ моя погледъ, азъ се интересувамъ отъ васъ. Мине котката, интересувамъ се отъ котката. Гледамъ устройството на главата и веднага чета характера ѝ. Щомъ видя котката, зная въ нея какво има. Щомъ видя една змия, зная отровна ли е или не е отровна.

Та казвамъ: Трѣбва да изпразвате нѣщата - отровните нѣща въ свѣта сѣ онѣзи, които не сѣ организирани. Доброто въ свѣта е организирано. Доброто носи животъ въ себе си. Подъ думата “животъ” вече разбирамъ - организиранъ животъ. Подъ думата “любовъ” разбирамъ не само организиранъ, но крайно съвършенъ животъ. Съвършенъ животъ, въ който смъртта се изключва. Подъ думата “любовъ” разбираме, че смъртта е изключена. Въ доброто има възможности смъртта да се яви. Доброто и злото живѣятъ заедно. Ако постѣпвашъ споредъ законитъ на злото - смъртта иде. Ако постѣпвашъ споредъ законитъ на доброто - смъртта пакъ влиза. Доброто и злото бѣха въ дървото на живота - то е цѣлия човѣкъ. Когато човѣкъ служи на злото, смъртта влиза и тя вече изкушава. То е неорганизираната любовъ. Щомъ служишъ на любовта - животътъ влиза. Щомъ служишъ на Божествената любовъ - ти си извънъ това дърво. Въ тебе тогава ще влѣзе онзи животъ, който изключва смъртта. Любовта изключва вече смъртта.

Та казвамъ: Когато единъ човѣкъ мене ми говори за любовта, азъ наблюдавамъ дали неговата любовъ - изключила ли е смъртта. Щомъ тази любовъ изключва смъртта - въ него има любовъ. Щомъ любовта му не изключва смъртта - нѣма любовъ. Казва: “Азъ съмъ добъръ човѣкъ”. -Добъръ си, но дѣсната ти рѣка е добра, (а) лѣвата ти рѣка служи на злото. Презъ лѣвата рѣка влиза смъртта. Презъ

дъсната - излиза. Презъ дъсната ржка животътъ влиза. Като съгръшишъ, презъ лъвата животътъ излиза навънъ. Щомъ влѣзе доброто, злото го изпѣжда презъ дъсната ржка. Съ разумността ние се справяме съ смъртъта или съ всички несгоди на живота. Казвамъ: Вие сега нѣмате тия понятия. Казвате:”Добро”. Доброто е врата на живота. Злото е врата на смъртъта. Злото е врата за страданието, за несгодитѣ, за всичкитѣ неприятности, които постигатъ човѣка - това е злото. Що е доброто? -Доброто е врата, презъ която всичкитѣ добрини могатъ да дойдатъ. Вече се осмисля. Казва:”Азъ съмъ добъръ човѣкъ”. Доброто трѣбва да бѣде една врата, презъ която всичкитѣ Божествени добрини могатъ да влѣзатъ въ живота. Тѣй е. Сега мене не ме интересува дали хората сѣ добри или лоши. Какво тѣ вършатъ - и това не ме интересува. Какво азъ върша - ме интересува. Ако тѣ вършатъ злото - то е за тѣхната смѣтка. Ако тѣ сѣ добри - то е за тѣхния животъ. Но, ако азъ върша злото - то засѣга мене. Ако върша доброто - пакъ мене засѣга. Азъ на хората може да бѣда полезенъ или вреденъ само по единъ начинъ: ако върша злото - на себе си вредя, вредя и на другитѣ, на ближнитѣ си; ако правя доброто - правя добро на себе си, правя добро и на другитѣ. Врата съмъ на живота и за себе си, и за тѣхъ. Затуй казваме, споредъ съвремениятъ моралъ:”Трѣбва да бѣдемъ добри”. Всички хора трѣбва да бѣдатъ проводници, врати на живота, който трѣбва да дойде. Ако животътъ не дойде, тогава доброто въ свѣта не може да се прояви.

Сега вие имате заблуждението, казвате:”Да идемъ при нѣкой лѣкарь”. Добре, той се казва “Докторъ”. Знаете, какво нѣщо е докторъ - учителъ значи. Значи, лѣкарьтъ трѣбва да бѣде учителъ. Да ви покаже какъ трѣбва да се лѣкувате. Лѣкарьтъ трѣбва да ви покаже вратата на доброто. Ако искашъ да оздравѣешъ, лекарътъ трѣбва да бѣде проводникъ на доброто. Щомъ той не може да бѣде лѣкарь, не е врата на доброто - той не може да бѣде лѣкарь. Той ще бѣде пакъ лѣкарь, но ако бѣде лѣкарь, който работи, пѣкъ ще лѣкува злото. Има

два вида лъкари въ свѣта - едните, които помагатъ на злото. Тамъ какво трѣбва да правите? Всѣки човѣкъ има двама лъкари: единиятъ лъкаръ е мъжъ, другиятъ лъкаръ е жена. Защото умствениятъ лъкаръ е мъжъ, астралниятъ лъкаръ е жена. Въ живота нали имате лъкари - и жени, и мъже. Ако мъжътъ го лъкува лъкарката, тогава неговата другарка въ къщи нѣма да бѣде разположена. Ако лъкарката е много красива, знае сладко да говори, тогава често ставате болни. Пъкъ тази другарка, тя обича нѣкой младъ лъкаръ. Злото къде седи? Ако младата лъкарка тури инжекция на злото, тя ще го прати на оня свѣтъ. Ако младиятъ лъкаръ и той тури инжекция на злото, и той ще я прати на оня свѣтъ. Ако този лъкаръ и тази лъкарка турятъ инжекции на доброто, тѣ сж на мѣсто. Въ моя умъ работата седи въ това - какъвъ серумъ* ще употребятъ. Има серумъ на злото, има серумъ на доброто. Два вида инжекции има. Та никога не инжектирайте себе си съ инжекциитъ на злото. Ти се разгнѣвишъ - ти вече си инжектиранъ, своята лъкарка те е инжектирала. Ти ще идешъ при младия лъкаръ, той да ти тури друга инжекция. Младиятъ лъкаръ ще каже така: "По ума на младата лъкарка да се не водишъ". А пъкъ, ако е жена, ще каже: "Ти по ума на младия лъкаръ да се не водишъ".

Сега въ васъ бушуватъ противоречия. Азъ забелязвамъ, по нѣкой пѣтъ той си седи и дойде една мисль. Той не знае откъде иде. При мене сж идвали мнозина да ми казватъ: "Една мисль седи въ ума ми, подозирамъ мъжа си". Казвамъ: "Ти се лжешъ за мъжа си, такива работи нѣма. Човѣкъ всичко може да направи, но това, въ което го подозирашъ - нѣма го въ него". Има нѣкои нѣща, които за човѣка сж невъзможни въ дадения случай. Ние, хората, нѣкой пѣтъ създаваме изкуствено погрѣшкитъ въ свѣта. Майката, като казва на детето: "Да не ходишъ да буташъ ябълки", най-после го интересува. Като му казва да не ходи, тя го тика да ходи. Не поставяте нѣщата въ отрицателенъ смисль. Кажете на това дете да ходи въ градината на своята добродетель. Че какво ще учите вашитъ деца. Въ гостилницата да не влизате. Вашитъ възгледи сж сега това. Женитъ казватъ: "Въ

такава гостилница да не влизашь”. Тогава въ коя да влѣзешь? - Едната гостилница произлѣзла отъ другата. Имате едната плюсь, другата - минусъ. Ако въ едната гостилница пострадате, вие ще влѣзете въ другата - вие се лѣкувате. Ако вие сте били въ гостилницата и сте се разболѣли, лѣкарѣтъ ще ви даде очистително - рициново масло, да се очисти стомахѣтъ, ще ти даде промивка на стомаха. Щомъ направишъ една погрѣшка - ялѣ си една храна, ще вземешъ очистително. Ако тия очистителни нѣща не ги вземете, въ низшия животъ създавате тази неорганизирана материя (и) тя ще направи всичкитѣ отрови. (Тогава) ще започне цѣлиятъ свѣтъ въ главата ви да се върти, обѣркава се навсѣкжде. Очистете се тогава. Кое е очистителното? -Покаянието, да се разкаешъ. То е да вземешъ очистително, рициново масло. Трѣбва да го вземешъ. Вие седите и по нѣкой пѣтъ лоши мисли влизатъ. Ти ще знаешъ, че си взелъ нѣщо, което е неестествено, ти си ялѣ неестествена храна. Питатъ те лѣкарѣтъ, лѣжешъ го. (Той) казва:”Да не си ялѣ нѣщо?” (Ти) казвашъ:”Не съмъ ялѣ”. Има си причина. Ти, докато не си ялѣ нѣщо - не може да те заболи коремѣтъ. Докато не си възприелъ нѣкакво неестествено чувство, не може да усѣташъ болки въ сърдцето си. Или, докато не си възприелъ нѣкаква неестествена мисълъ, не може да се прояви болка въ главата ти.

Азъ имамъ единъ простъ примѣръ. Преди десетина години, когато бѣхъ въ 66, дойде една млада жена и казва:”Детето ми умира, какво да правя? Досега бѣше здраво”. Казвамъ:”Какво има?” Страхъ я да не е нѣкаква заразителна болестъ. Казвамъ:”Даде ли му нѣщо да яде?” Казва:”Нищо не съмъ му дала. Дадохъ му една ябълка да си играе”. Туй малкото дете, като си играло съ ябълката, отхапало парченца и ги гълтало - тѣ влизатъ въ стомаха. Казвамъ:”Повикайте лѣкаръ”. Казва:”Не искамъ лѣкаръ. Лѣкаритѣ ми умориха едно дете”. Казвамъ ѝ тогава да даде очистително на детето. “Не (е) трѣбвало да дадешъ тази ябълка”. (Тя) даде очистително на детето и го спаси. Лѣкаритѣ щѣха да дойдатъ (и) да му турятъ инжекция. Инжекцията е

рициновото масло - да се изхвърлят тия парчета от ябълката. Казвамъ: Често майките дават на децата си бонбончета. Колко деца има отровени съ тия бонбончета, като ги задоволяватъ?

Казвамъ: Направишъ една погрѣшка, ти съзнавашъ (и) веднага я изправи. Да допуснемъ сега, че ти не обичашъ нѣкого. Ами ти съ това внасяшъ дисхармония въ живота. Този човѣкъ, когото ти не обичашъ, като му изпратишъ своитѣ лоши трептения, той е свързанъ съ още сто, двеста хиляди хора. Ти своето неразположение изпращашъ и на тѣхъ, и вредишъ на всичкитѣ хора, съ които той е свързанъ. Затова казва: Любете враговетѣ си. Защото злото, зло не лѣкува. Доброто лѣкува злото. Следователно, ако ти въ дадения случай не го обичашъ, ако го мразишъ - зараза е това. Ти възприемашъ омразата - това е вече една зараза въ тебе. Ако ти съ мисълта си мислишъ зле, заради него - ти покварявашъ ума си. Ти научно трѣбва да изяснишъ. Ако този човѣкъ мисли криво, какво ще си кажешъ? Да допуснемъ, че може да се лъже. Всѣки би те намразилъ, ако ти му вземешъ нѣщо. Всичката омраза се дължи на нѣщо материално въ свѣта. Нѣкой отишълъ и казалъ нѣщо по твой адресъ. Казва ти другъ: ”Азъ чухъ, той каза това и това”. Среещнешъ го, той е сериозенъ, не иска да говори. Ще се обяснишъ съ него, ще кажешъ, че това, което си говорилъ, не е вѣрно. Всички недоразумения на хората се дължатъ на материални работи, отъ които и духовнитѣ хора трѣбва да се освободятъ. Ти казвашъ, че вѣрвашъ въ Бога. Като казвашъ, че вѣрвашъ въ Бога, Богъ те гледа и съзнава, че ги лъжешъ. Ти лъжешъ нѣкого, когото не обичашъ. Залъгвашъ го, че го обичашъ. Като дойде после - не го обичашъ. Казвашъ: ”Трѣбва да го залъгвамъ”. Нѣма какво да се залъгвате. Дойде нѣкой въ гостилницата, когото обичашъ - туришъ най-хубавото ядене, сипешъ масълце отгоре, яденето чисто, всичко е първокачествено. Щомъ дойде нѣкой, когото не го обичашъ, каквото е останало въ тенджерата, туришъ нѣщо отгоре, но не е чисто. Кърпата е оцапана, маслото не е чисто. После започвашъ да го убеждавашъ, че яденето е хубаво, хубаво сготвено. Ти, като гостилничаръ, този, когото обичашъ и този, когото не

обичашъ - еднакво трѣбва да имъ служишъ. Твоето разположение и неразположение е за твоя смѣтка. Но ти, като занаятчия, ти и на единия, и на другия ще услужвашъ първокачествено, че да сѣ доволен. И онзи, когото обичашъ, да е доволенъ. И онзи, когото не обичашъ, да е доволенъ. То е Християнство. Казва: Обичайте враговетъ ваши. Вие сега знаете ли, защо трѣбва да обичате? - Вие трѣбва да обичате, понеже обичѣта - то е врата. Истинскиятъ животъ, Божествениятъ животъ влиза чрезъ любовта. Следователно (за) всѣки, който не обича, този животъ не може да дойде. Животътъ - той е най-мощното. Най-добрата врата, презъ която животътъ може да влѣзе - то е любовта. Щомъ дойде истинската любовъ, човѣкъ ще възкрѣсне. Всичко моментално ще се оправи. Щомъ животътъ не влиза презъ любовта, влиза презъ друга врата. Животътъ влиза и презъ доброто. Тогава има други възможности.

Казвамъ: Сега въ васъ има опредѣлена идея. Любовта е врата, презъ която влиза Божествениятъ животъ. Следователно тази врата ще държишъ отворена, за да влиза Божествениятъ животъ. Затова трѣбва да обичашъ. Ако можешъ да обичашъ - Божествениятъ животъ влиза. Ако не можешъ да обичашъ - тази врата е затворена. Тогава съзнанието не може да се прояви. Вие искате да бждете щастливи, да бждете обичани отъ Бога. Ако вие не отворите вратата на любовта у васъ за Божествения животъ - каква е тази любовъ? Щомъ дойде тази любовъ, вече на хората не гледашъ съ презрение. Дойде нѣкой, казвашъ: "Този не го обичамъ". Срещне другъ и той каже за тебе, че те не обича. Естествено е - тѣ сѣ хора въ единъ низшъ животъ. Вземете едно куче: щомъ влѣзе въ двора и види една котка, веднага се нахвърля върху котката. Тя намѣри дървото, за да се избави. Щомъ дойде кучето въ двора, котката е горе на дървото. Щомъ кучето излѣзе навънъ, котката е долу, кучето е навънъ. Често правимъ аналогии. Щомъ котката се качи на дървото, значи кучето е дошло. Слѣзе котката долу, (тогава) казвамъ: "Кучето е вънъ".

Имате сега една ясна представа. Доброто е врата за елементарния живот. Казвамъ: Не говори за злото, понеже злото ще донесе смъртта въ свѣта. Не прави злото, защото злото е врата за смъртта. Казвамъ: Не грѣши, не прави зло. Не отваряй вратата на злото, понеже смъртта ще дойде. Щомъ тя влѣзе, задига всичко. Като влѣзе смъртта, тя всичко задига и въ тѣлото, и въ сърдцето - каквото намѣри, задига. Тя е разбойникъ. Следователно не отваряйте тази врата, дръжте я затворена. Вече има смисълъ, защо човѣкъ не трѣбва да прави зло. То се отнася за бъдещия животъ, който имаме. Ако ние не затворимъ вратата на злото и не отворимъ вратата на доброто - не можемъ да бъдемъ добри. Човѣкъ, който не отваря вратата на доброто и отваря вратата на злото, е лошъ. Който затваря вратата на злото и отваря на доброто, е добъръ човѣкъ. Това е въ Божия животъ, въ хубавия животъ. Който затваря вратата на омразата и отваря вратата на любовта, той е духовенъ. Който затваря вратата на любовта и отваря вратата на омразата, той е въ ада вече. Щомъ влѣзе въ тебе омразата, ти си отворилъ вратата на ада. Адътъ е мѣсто на насилие. Казва: "Силниятъ има право навсѣкѣде. Слабиятъ навсѣкѣде трѣбва да слугува". Казвамъ: Ако вие отворите вратата на доброто, вие сте благоугодни на Бога. Ако сте отворили вратата на любовта - още повече. Ако говоримъ за Божествената любовъ, вече подразбираме една врата, която примирява всичкитъ противоречия. Като отворишъ вратата на онази, истинската Божествена любовъ, тя примирява въ моя умъ, въ моето сърдце и въ моята физика всичкитъ противоречия. Туй положение го наричамъ: Духъ на Бога, който е дошълъ да живѣе въ мене. Или, както казва Христосъ: "Отецъ живѣе въ мене и азъ въ Него". Щомъ живѣе Отецъ въ тебе - всичкитъ противоречия сѣ премахнати. Щомъ не живѣе - адътъ е въ тебе. Щомъ Богъ живѣе въ тебе - тогава започва онзи животъ на всичкитъ възможности. Ние сме свободни отъ всичкитъ ограничения на живота.

Сега трѣбва да отворимъ вратата на доброто и вратата на духовната любовъ, да дойдемъ до третата врата. Сега искамъ всички

да бъдете добри. Отворете вратата на доброто. День и нощ тази врата да е отворена. Всички, които идатъ, да влизатъ презъ тази врата. Защото, презъ вратата на доброто, злото не може да влѣзе. Злото се пази отъ доброто като отъ чума. Щомъ отворишъ вратата на злото, и доброто презъ вратата на злото не влиза. Доброто влиза само презъ вратата на доброто. Злото влиза само презъ вратата на злото.

Та това е новото учение. Сега нѣкой пѣтъ казвате:”Азъ съмъ добъръ”. Щомъ влѣзе доброто, ти си отворилъ вратата на доброто. Казвашъ:”Азъ съмъ лошъ” - отворилъ си вратата на злото. Ще я затворишъ. Колкото сж влѣзли, сега затвори.

Дръжте въ ума си доброто и любовта, дръжте ги като два полюса - да се ориентирате. Трѣбва да имате две точки, съ които да се ориентирате. Ако нѣмате две точки вътре, нѣма да знаете въ каква посока да се движите. Злото е движение назадъ. Онзи, който има двата високи върха на доброто, той е напредналъ. А който има върха на любовта, той е още по-високъ връхъ, той се движи напредъ. Онзи, който има върховетъ на злото и на омразата, той се движи назадъ. Единиятъ слиза надолу, другиятъ се качва нагоре. Всѣкога трѣбва да имате въ ума си единъ добъръ човѣкъ. Първиятъ човѣкъ, когото Богъ създаде и вториятъ човѣкъ, когото Богъ създаде, създаде Богъ човѣка, мъжки и женски полъ ги създаде. Дръжте ги въ ума си, за да не се връщате назадъ. Не дръжте въ ума си онзи, който излѣзе навънъ отъ рая. Той винаги ще ви повърне назадъ.

Тайна молитва.

XX година

12. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

25 декемврий, 1940 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

Съработници

Добрата молитва. Махаръ Бену Аба.

Ще прочета 10 глава отъ Евангелието на Матей.

/Направихме упражнението за дишането. Учителътъ показа отъ темитъ/. Този човѣкъ съ тази рѣка какво показва? Доста хубаво сѣ нарисувани.

Единственото благо е въ самия човѣкъ. Знаешъ въ какво седи неговото благо. Ние имаме освѣтление тукъ - въ тъмнината освѣтяваме салона. Човѣшкиятъ умъ носи свѣтлина вътре. Когато човѣшкиятъ умъ работи, той носи свѣтлина. Човѣкъ е буденъ - тогава е будно съзнанието. Сега по нѣкой път ние искаме да си служимъ съ една външна свѣтлина. Онази свѣтлина, която Богъ (е) вложилъ въ насъ, я пренебрегваме, но разчитаме на ума си. Ти дотолкозъ може да познаешъ хората, доколкото познавашъ ума, доколкото довѣрие имашъ въ ума си, доколкото довѣрие имашъ въ себе си. Та казвамъ: Въ една тъмна нощъ, когато се събератъ две свѣщи, четири-петъ - освѣтяватъ повече пространство. Когато се групиратъ умоветъ на хората - тѣ може да постигнатъ много работи. Сега по нѣкой път правите една погрѣшка въ разбиранията. Работата, която умътъ свършва - тури я въ сърдцето си. Работата, която сърдцето свършва - тури я въ ума си. Разбъркватъ се работитъ. Запримъръ: По нѣкой път ние казваме: ”Да обичаме нѣкого”. Да обичашъ нѣкого, трѣбва да туришъ сърдцето си на работа. Тази любовъ не е пълна. Това не е любовъ. Когато употребяваме думата “любовъ”, подразбираме тамъ, дето работи човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката воля, човѣшката душа - всичко онова, което е Божествено, което работи. Умътъ, който работи, разумното сърдце, което работи, разумната душа, която работи, хубавото, мощното, което работи - това азъ наричамъ “любовъ”. Пъкъ само нѣкое малко чувствование - не, не е любовъ. Казва: ”Азъ го обичамъ,

ама той не ме обича”. Не те обича човѣкътъ, понеже твоятъ умъ (е) загасналъ. Казва:”Запали си умътъ”. Не те обича, понеже сърдцето ти не гори, огъньтъ не е запаленъ. Не те обича, понеже тѣлото ти е хилаво*. Сега вие мислите, че единъ човѣкъ може да бѣде обичанъ, когато тѣлото му е хилаво. Не се лъжете въ това. Човѣкъ, за да бѣде обичанъ въ пълния смисълъ на думата, трѣбва да бѣде здравъ, здравъ по умъ, свѣтлина трѣбва да има по умъ, топлина трѣбва да има по сърдце - здраво. Здраво сърдце да има и сила трѣбва да има по тѣло. Това сж нѣща, съединени въ единъ разуменъ животъ. Сила въ тѣлото, топлина въ сърдцето, свѣтлина въ ума - това сж разумни сили. Има една свѣтлина, (въ) която съзнанието не е пробудено. Когато Христосъ казва:”Азъ съмъ свѣтлината въ свѣта”, какво разбира? -Свѣтлина и виделина значатъ две различни нѣща. Свѣтлината е външната страна, виделината е вътрешната страна. Виделината значи този, който носи знание въ себе си. Сега умътъ се занимава съ реалността, съ образи. Напримѣръ: Това рѣка ли е? -Не е рѣка. /Показва темата/. Една истинска рѣка се познава. Още като се погледне рѣката, по рѣката се познава човѣкъ. Отъ първата фаланга*, щомъ е добре развита, излиза свѣтлина. Отъ втората фаланга, щомъ е добре развита, излиза топлина и отъ третата фаланга излиза сила. Туй е бѣдещиятъ човѣкъ. Туй сж факти, които за бѣдеше ще се изяснятъ.

Може нѣкои работи да ви са тъмни, да ви не смущаватъ. Тази свѣтлина, която е въ нашия салонъ, тя не може да освѣтли цѣлия свѣтъ. Но има свѣтлина, която може да освѣти салона и да направи онова, което хиляди свѣщи не може да направятъ. Представете си денемъ слънцето, като изгрѣе, трѣбва ли да носите отдѣлна свѣщъ и да мислите, че вие помагате на слънцето? Умниятъ човѣкъ се кооперира съ разумното слънце, той не държи своята свѣщъ. Слънцето представя всичкитъ свѣщи. Ако ти въ себе си не може да коопериашъ всичката свѣтлина, всичката топлина и всичката сила, ако твоятъ духъ не може да се кооперира - тогава свѣтътъ ще бѣде неразбранъ.

Казва: "Той не ме обича". Вие, по вашето, какъ карате хората да ви обичатъ? Майката, за да стане майка, трѣбва да носи деветъ месеца въ утробата си. И природата, за да покаже своята любовъ, и тя носи въ утробата човѣка съ милиони години, докато го роди. Човѣкъ не е роденъ така, както го мислите. Природата милиони години го носи, докато го роди. Сега, като го роди, вие мислите, че не се грижи. Грижила се е съ милиони години. Той е ценностъ. Тя ни най-малко не иска да умре, да изчезне. Вие, като не разбирате закона, казвате: "За мене никой не мисли". Вие какъ схващате, какъ трѣбва да мислятъ заради васъ? Именно, когато мислите, че никой не мисли заради васъ, тогава мислятъ хората. То е една илюзия. Ако вашитѣ очи се повредятъ, че не може да виждате, казвате: "Никой на мене не ми донася свѣтлина, азъ съмъ въ тъмно". Причината не е външна, тя е вътре въ васъ. Може да има хиляда свѣщи и пакъ вие да бждете въ тъмно. Пъкъ ако вашиятъ умъ е запаленъ, може да нѣмате никаква свѣтлина и пакъ вътре да имате свѣтлина.

Сега какви сж старитѣ възгледи? Старитѣ възгледи азъ ги наричамъ, когато детето се качи на коня (и го) мушка. Казва: "Азъ може да карамъ". Но този конь е вашиятъ умъ. Какъ ще възбудишъ ума си? Единъ день коньтъ, който възседнешъ физически, ще вземе ролята да възпроизвежда свѣтлина, какъ ще го възседнешъ? Коньтъ до едно време ще го възсядашъ. Като стане вече на мѣстото на ума, какъ ще го възсядашъ? Да кажемъ: Вие възсядате единъ конь, туряме единъ кракъ отлѣво, другия - отдѣсно. Коньтъ трѣгва. Ако се качите на единъ аеропланъ, какъ ще го възседнете? Ще бжде ли единиятъ кракъ отдѣсно, другиятъ - отлѣво? Вие, като влѣзете въ аероплана, ще се скриете - никой да ви не види. Питамъ сега: Когато вие яздите единъ конь, коньтъ нѣма тъй възпитани чувства. Представете си, че вие вървите съ вашия конь въ единъ уреденъ свѣтъ, дето не се позволява никой да плуе на земята, да оставя своитѣ визитни картички. Представете си, че влѣзете въ този свѣтъ и вашиятъ конь новсѣкжде си оставя визитни картички. Дойдатъ пазителитѣ на реда, че те снематъ и те питатъ

защо не си възпиталъ този конь. Господарътъ трѣбва да слѣзе отъ гърба на коня и ще го изведе. По цѣлия пѣтъ ще се качвашъ, ще сли-
зашъ. Сега, колкото е уменъ коньтъ, колкото той върви и вие трѣбва да вървите. Не може да яздите. Следъ като си оставилъ визитните картички, казвате:”Той е здравъ конь”. Азъ не оспорвамъ здравето на коня, но онова, което коньтъ прави и вие правите, не е разумно. Сега азъ правя едно сравнение. Представете си, че вие говорите, но една дума вие не я изкажете навреме, защото думитъ навреме трѣбва да се изказватъ. Азъ, ако искамъ да проявя любовта си къмъ нѣкого, три (нѣща) нося съ себе си: ще нося една красива ябълка за очитъ, ще нося единъ красивъ инструментъ за ушитъ, който издава звукъ, ще нося и едно хубаво цвѣте за носа, ще нося и храница за устата. Защото вие разбирате само тази любовъ на яденето и пиенето. Щомъ нѣма ядене и пиене, работата не върви. Право е. Оттамъ трѣбва да се започне. После любовта трѣбва да се пипне. Туй, което обичате, вие всѣкога искате да го опитате. Пипането е благословение отъ Бога. Понеже чрезъ пипането ние предаваме нѣщо отъ себе си. Ние се рѣкуваме съ рѣцете. Щомъ обмѣната на рѣкуването е правилна - обмѣна има на вътрешните сили, които вие не ги виждате. Съ рѣкуването познавашъ единъ човѣкъ мисли ли, не мисли ли, чувствува ли, не чувствува ли, има ли сила или нѣма. Нѣкой пѣтъ ти е приятно като се рѣкувашъ, нѣкой пѣтъ ти е неприятно. Сега вие искате да бѣдете богати, да имате пари. То е слабовата страна. Истинското богатство седи въ ума на човѣка, въ сърдцето на човѣка, въ тѣлото на човѣка. Ако умътъ ти не е богатъ, ако сърдцето ти не е богато и ако тѣлото ти не е богато, отвънъ, каквото имашъ - не е твое. Щомъ имашъ богатъ умъ, всичката свѣтлина въ свѣта, всичко, което Богъ е създалъ, ти ще можешъ да го използвашъ. Щомъ сърдцето ти е добре развито, всичката топлина, която Богъ е вложилъ въ свѣта, ти ще може да я ползувашъ. Чрезъ топлината нѣщата се отварятъ, изявяватъ се чрезъ топлината. Вие искате нѣкой да ви обича, но той трѣбва да се изяви. Единъ цвѣтъ кога ще ви обича? Щомъ изникне, напѣпи и цвѣне, отъ себе си веднага из-

праща едно ухание. То е първото запознанство. Отъ туй ухание направи единъ плодъ, после чрезъ плода пакъ ви приканва да се запознате съ него. Следователно: дърветата се запознаватъ съ хората чрезъ плодоветъ, цвѣтята се запознаватъ съ хората чрезъ уханието си, пчелитъ се запознаватъ съ хората чрезъ меда си. Хората се запознаватъ чрезъ ума си. Двама умни хора се запознаватъ съ ума си, двама добри хора се запознаватъ съ сърдцето си, двама силни хора се запознаватъ съ тълото си. Сега вие може да кажете, че тая работа вие не я разбирате. Азъ се радвамъ, че не я разбирате, защото, ако разбирате - нъма за какво да ви говоря. Защото не разбирате - е интересно. Вие може да сте много способни, (но) се изисква време да се учите. Хората се раждатъ музиканти, но трѣбва да се учатъ. Детето е музикантъ. Като се роди, първиятъ признакъ, съ който дава, че е живо - изказва първата нота. Тя е *до*. То казва: "Буа". Знаешъ (ли), какво значи "буа"? "Буаа" значи, че вече съмъ на границата на Божествения свѣтъ, въ проявения свѣтъ. Щомъ пристигне, като стѣпи на земята, казва: "Буа". То се предава. Онѣзи, които сж го пратили, по цялото небе съобщаватъ, че е пристигналъ този герой. То поздравява онѣзи, които го изпратиха. Казва: "Благополучно пристигнахъ на границата, посрещнаха ме добре". Тъ не го знаеха досега. Освенъ, че не го знаете, казвате: "Дали е така или тъй ни заблуждава?" Какво лошо има, като отидете на кино - съ какво ви забавляватъ? Реално ли е киното? Дойдатъ нѣкои (и) разправятъ, че филмътъ е такъвъ. Всички тия работи сж 25 % върни, другитъ сж скроени работи. Всичкото въ единъ филмъ не е реално. Като кажемъ, че не е реално - не подразбирайте, че е сѣнка на нѣщата. Ето какво разбираме, че е реалностъ въ свѣта: ако турятъ хиляда празни шишета на ваше разположение, какво ще ползвате отъ тѣхъ? Трѣбва да бждете много умни, (за) да ги напълните. Ако ви дамъ хиляда празни шишета и очаквамъ отъ васъ дали ще може да ги напълните - то е едното положение. Ако ви дамъ пълни шишета, тогава очаквамъ отъ васъ да ги изпразните. Та казвамъ: Нереални работи сж тия, които сж празни. Реални работи сж тия, които сж пълни. За мене

реално е това. Дойде нъкой, че казва: "Ще стана великъ човѣкъ". 20 години все чакамъ да стане великъ, великъ човѣкъ не става. Казва: "Азъ вървамъ въ Христа". Че вървашъ въ Христа е едно, но ти трѣбва да учишъ. Ти учишъ онзи Христосъ преди две хиляди години. Христосъ сега посещава твоя умъ, преподава и лекции. Той сега ти преподава, говори ти. Ти казвашъ: "Знаешъ (ли), преди две хиляди години какво е говорилъ Христосъ?" Той казва: "Какво е говорилъ?" - "Тѣй и тѣй". Пита те: "Туй нѣщо разбра ли го?" Казва: "Той трѣбва да дойде сега, да ни разправи. Колко години Го чакамъ, не е дошълъ". Христосъ е духътъ вътре. Вие ще мислите. Разправете какво виждатъ ясновидците. Азъ ще ви разправа какво виждатъ ясновидците, защото ясновидците виждатъ едно нѣщо, но тѣ не довиждатъ. Има работи, които недовиждатъ.

Сега са ме питали: "Къде е оня свѣтъ?" Казвамъ: Оня свѣтъ и тоя свѣтъ сѣ тукъ. Казватъ: "Какъ?" Казвамъ: Пространството е голѣмо, ние не виждаме пространството. Представете си, че азъ виждамъ хора на физическия свѣтъ. Но тия хора, като ги срѣщамъ, виждамъ материално - рѣце иматъ, крака иматъ, виждамъ други хора, които сѣ по-красиви отъ тия на този свѣтъ. Тамъ има ливади, планини, но река ли да ги пипна - нѣма нищо. Виждамъ ги - хора, но не може да ги хвана. Пѣтъ има, реаленъ пѣтъ, хората ходятъ, мърдатъ си устата, но не чувамъ. Вие сте въ единъ свѣтъ на отраженията. Духовниятъ свѣтъ още не е реаленъ свѣтъ. Вие имате тази опитност, когато спите вечерно време. Ядете, пиете, слънцето виждате, събудите се сутринята - пакъ сте гладенъ. Яденето насънъ ни най-малко не задоволява човѣка.

Та казвамъ: Реалността на нѣщата седи въ онзи моментъ - като обичашъ едно нѣщо, ти влизашъ въ реалния свѣтъ. Защото земниятъ животъ е подобенъ на Божествения. Земята трѣбва да ви свърже съ Божествения свѣтъ. Нѣщата ставатъ реални само по три начина. Ако въ ума ви нѣма свѣтлина, ако въ сърдцето ти нѣма топлина и въ тѣлото ти нѣма сила - ти си въ единъ свѣтъ на илюзии. Онзи свѣтъ е реаленъ, който носи свѣтлина. Свѣтлината е само една трета. Онѣзи

чувства, които носят топлина, те са две трети. И онзи постъпки, които носят сила вътре (така), че всичко нещо, което ти мислиш, чувствуваш и може да го направиш - тогава се намиращ в един реален свят.

Та казвам: Може вас да ви обичат хората заради вашето сърце, заради вашия ум и заради вашата добра воля. Писанието казва: "Възлюбил си истината в човека". Тази истина, която е вътре, наричат човек. Аз казвам: Може вас да ви обичат хората заради вашият ум. Сега нещата са неразбрани, понеже на земята ви занимават много работи. Може да ви разправят за он свят, но отвън има 25 градуса студ, вие обуща нямате, дрехи нямате, гладен сте - ще може ли да ме слушате? Някои от вас кашлят. Кашлицата е много тщеславна* - да се покаже. Тези са същества, от он свят са дошли, дразнят гърлото. Те са като младите момичета. Като минават момците, тя се изкашли малко, те я погледнат. Кашлицата е много хубава. Аз искам сега любовно да кашлите, както трябва. Някои сестри идат, кашлят при мене. Казвам им: "Не сте се научили още как да кашлите. Не е нотирана песенята - нито е цигулково ключ*, нито е басово ключ*. Сега или алт* ще пъте, или сопран*, или тенор*, или бас* ще пъте, но на свят ще пъте.

Сега говорим и вие искате да бъдете свободни. Вие не може да бъдете свободни, ако не се разбирате с вашия ум. В умствения свят само умът може да ви направи свободни. В духовния свят само сърцето може да ви направи свободни. В физическия свят само тялото може да ви направи свободни. Сега ние мислим, че сме господари на ума си - заповядваме му. Ти на ума си не може да заповядваш. В съвременната наука, в съвременния материалистичен век на един човек може да му заповядваш до известна степен, когато туриш само човек в магнетичен свят - хипнотизираш го. Каквото каже хипнотизаторът*, той ще го направи. Първа степен, втора и трета степен - той се подчинява. Щом мине в четвърта степен - субектът не се подчинява. Тогава трябва да каже-

шъ:”Моля”. Този, прекараният въ четвърта степенъ, вижда нъщата. Невежият, тури го въ магнетиченъ сънь - това става, онова става, философъ става, разрешава, на болнитъ дава диагноза*, църове* дава. Събудишъ го - пакъ е невежа. Туришъ го въ магнетиченъ сънь - пакъ знае. Много лъкари има, които сж лъкари, пъкъ има такива невежи лъкари, които не разбиратъ. Казвамъ: По сжщия начинъ и вие трѣбва да разчитате на вашия умъ. Този вашъ умъ е, който ще ви даде познания за всичко въ Божествения свѣтъ. Вашето сърдце ще ви покаже реалността на любовта, каква е топлината. Когато познавашъ нъщата, познава ги и сърдцето вътре, което претегля дали те обичатъ или не. После тълото е, което ви показва дали силата на други хора ще бжде въ ваша полза или не, или пъкъ вашата сила ще бжде въ ваша полза.

Представете си, че единъ човѣкъ се ржкува съ васъ. Той може да бжде дисхармониченъ. Единъ човѣкъ може да се ржкува съ васъ и следъ нѣколко деня вие се разболявате. Нѣкой човѣкъ се ржкува съ васъ, вие сте боленъ и следъ нѣколко дни оздравявате. Има нѣкои хора, като се ржкуватъ съ васъ и умътъ ви потъмнѣе, станете шашавъ*. Има човѣкъ, като се ржкува съ васъ и умътъ (ви) просвѣтне, дойде ви нѣкоя идея, сърдцето ви се запали, като се ржкува съ васъ, веднага сърдцето ви се запали. Като се ржкува другъ съ васъ - сърдцето ви изстине. Не е така, както мислимъ. Едно ржкуване не е проста работа.

Този човѣкъ */картина показва/* ми прави впечатление - той слиза на физическото поле. Обича да се удовлетсвува. Обича реда и порядъка, хубаво изчиства говедата. Като дойде - хубаво си поспи, похапне си хубаво. Ако го събудишъ преди време, казва:”Нека да си отспя, че тогава ще стана рано”. Ако не знаешъ какъ да се обхождашъ съ него, той е готовъ да те удари. Ако го побутнешъ - готовъ е да удря. Много обещава, има всичкото добро желание да направи, обещава сто работи и едва 25 % може да направи. Вие казвате, че не устоява на думата си. Не че не устоява, но не му мисли много. Вие услужвали

ли ли сте на сто души хора? Щомъ слъземъ на физическия свѣтъ, съп-
рикосновението ни съ хората трѣбва да бѣде разумно. Понеже на фи-
зическия свѣтъ става една пълна обмѣна. Всѣки човѣкъ и възвише-
нитѣ сѣщества нѣматъ материалъ, трѣбва да слѣзатъ тукъ на земята,
да събератъ материалъ. Нѣма съ какво да работятъ. Вие сега си пред-
ставяте оня свѣтъ на ангелитѣ. Ангелитѣ има съ какво да се занимава-
тъ. На тѣхно разположение сѣ всичкитѣ слънчеви системи, колкото
има - може да ги управляватъ, да се занимаватъ. Вие като идете въ
оня свѣтъ, ангелитѣ иматъ толкозъ работа. Казвате:”Чакай, чакай”.
Ангелитѣ нѣматъ време да се разправятъ съ тебе, че си дошълъ отъ
земята. Той ще каже:”Ела съ мене”. Като трѣгнешъ къмъ неговата
държава, ти нѣмашъ крила, не може да ходишъ. Казвашъ:”Тази рабо-
та не е за мене”. Работата на ангелитѣ е за тебе. Искашъ ти той да се
спре, да ти отдѣли нѣколко минути, да се разговаря съ тебе. Много
гольми претенции имашъ. Затуй казвамъ: Единствениятъ законъ въ
свѣта, по който единъ ангелъ може да ти послужи - то е любовта. Ти
имашъ любовъ къмъ него - той ще се спре. Безъ любовъ той нѣма да
се спре, даже нѣма да ти обърне внимание. Ти ще му кажешъ нѣщо -
той ходи, не те чува. Щомъ го обичашъ - той ще те чува. Щомъ не го
обичашъ - той минава край тебе, ти не сѣществуваешъ за него. Единъ
човѣкъ въ Божествения свѣтъ безъ любовъ е като едно камъче. Ти
вземешъ камъчето. Този ангелъ по пѣтя като едно камъче ще те взе-
ме, ти му говоришъ, той не те чува и ще те тури настрана. Всичкитѣ
камъни сѣ заспали ангели. Какво ще кажете? - Коскоджа* ангелъ,
има високо мнение за себе си, ти го ритнешъ съ крака, туришъ го
нѣкъде.

Очаквате, като идете въ другия свѣтъ, да иматъ високо мнение за
васъ. Първото нѣщо - вашиятъ умъ трѣбва да бѣде носителъ на Бо-
жествената Мѣдрость, сърдцето ви трѣбва да бѣде носителъ на Лю-
бовта и тѣлото ви - на Истината. Казвамъ: Ако Истината не може да
пребѣдва въ тѣлото, ако Любовта не може да пребѣдва въ сърдцето
и, ако Мѣдростта не може да пребѣдва въ ума ви - тогава вие сте

самъ въ свѣта. Вие ще бждете неразбранъ човѣкъ. Каквото и да говорите - нѣма да ви обичатъ. Сега говоримъ за любовта. Вие казвате за нѣкой човѣкъ, че го обичате. Да обичашъ човѣка - значи да му дадешъ нѣщо отъ своята свѣтлина. Да обичашъ човѣка - значи да му дадешъ нѣщо отъ своята топлина. Да обичашъ човѣка - значи да му дадешъ отъ своята сила. Тъ сж размѣнна монета на духовния свѣтъ. Отъ своята мисль ще му дадешъ нѣщо. Размѣна става на мислитъ. Размѣна става на чувствата. Размѣна става на постѣпкитъ.

↓9 4 ↑ - тази година хората се намиратъ заклещени. Господъ е отпредъ и отзадъ. 9 е човѣкътъ, който мисли. 4-тъ въ дадения случай е човѣкътъ, който прилага. То е седалището, скамейката, на която може да седне и да раздава справедливостъ. 4-тъ е законъ на справедливостта. 9 е законъ на мисльта, главата е. Считайте, че този кръгъ на 9-тъ - това е главата - вече умътъ се е проявилъ, пусналь е своето действие. 4-тъ е законъ на справедливостта. ↓ - това е на Божественото. Хоризонталната линия въ 4-тъ - това е човѣшкото. Божественото е, което слиза, а човѣшкото е онова, което възприема. После имате втора една линия. Божественото се проявява отдолу нагоре, пакъ то се проявява. Линията **AB** е човѣшкото. Другитъ сж две Божествени проявления - Божественото, което влияе на човѣшкия умъ и Божественото, което потиква човѣшкото сърдце. Съединени съ човѣшкото - то е неговото тѣло. Свѣтлината се проявява, топлината и силата. **AB** е силата на човѣка, която се проявява. Имате два резултата - единиятъ е отгоре - Божествениятъ свѣтъ, който слиза и другиятъ, който възлиза нагоре. Имате и друго движение - хоризонтално, което влиза въ тѣлото на човѣка. Туй го наричатъ триизмѣренъ свѣтъ. Първото измѣрение е за ума. Второто измѣрение е за сърдцето. И третото измѣрение е за човѣшкото тѣло. То е тамъ, дето тѣлото живѣе. Тази идея е много нова. Вие идвате и се намирате въ нѣкое противоречие, понеже не съответствува на вашитъ възгледи. Както и да ви разправятъ - вие трѣбва да го видите. Христа не може да го поз-

наете. Христосъ има единъ отличенъ умъ - дето минава, освѣтява всичко, всички се изваждатъ отъ тъмнината. Христосъ носи топлина навсѣкѣ, дето е студено. Като влѣзе въ единъ домъ - всичко стопля. Хората не се нуждаятъ отъ вѣжлища. Христосъ носи сила, че се нуждаятъ хората отъ храна. Кждето влѣзе - всичко дава. Като дойде Христосъ - избата ще бѣде пълна съ вѣжлища. Като дойде Христосъ - къщата ви навсѣкѣ ще бѣде освѣтена. Щомъ има свѣтлина - дошълъ е Христосъ. То е външната страна. Вие казвате: "Искаме да го видимъ". Че какво ви пречатъ да го видите?

Ще ви кажа отъ какво произтичатъ противоречията. Не се спѣвайте отъ примѣра, който давамъ. Представете си една млада мома, която е дошла да се запознае съ нѣкого. Всѣка млада мома е дошла да се запознае съ нѣкого. Като се запознае съ него - счита, че всичко може да постигне. Всѣки момъкъ, който (е) дошълъ, трѣбва да се запознае съ една мома. И туй е смисълътъ на живота - запознаването. Следъ като се запознаятъ, най-първо се вижда, че е доста красива. Но дойде изкушението. Ето - яви се другъ и той е облъченъ хубаво. Тя се раздвои, сърдцето ѝ се раздвои. Тя не знае - първиятъ или вториятъ. И първиятъ и вториятъ е любовна работа. Единиятъ ѝ казва: "Ти си богиня, ти си царица". И двамата говорятъ хубави работи. Пъкъ на нея само единъ ѝ трѣбва, двама не може. Какъ тя ще го познае кой е отъ двамата, кажете? Много лесна работа. Нѣма по-лесна работа да познаешъ. Най-първо една реалностъ ще се яви физически, но щомъ я разбирашъ - тази реалностъ влиза въ тебе и става невидима отвънъ, а вътрѣ става видима. Тогава вие не сте запознати съ законитъ на битието, ще се намърите въ едно противоречие.

Като започнаха да изучаватъ ржцетъ на човѣка, хората (започнаха да) носятъ ржкавици. Когато започнаха да изучаватъ лицето, женитъ си туриха воалъ. Когато започнаха да изучаватъ тѣлото, хората се облъкоха. То е само защита. Да се не познава ржката е ржкавицата, булото е да се не познава лицето, дрехитъ сж да се не познава тѣлото. Хубаво е да се види човѣшкото тѣло. Красотата на тѣлото е въ него-

витъ линии, които има. Туй, което сегашните хора иматъ, то не е всичкото. Има известна красота вътре въ тѣлото. Ако вие видите едно тѣло, както е билъ Адамъ въ рая, той е билъ облъченъ въ свѣтлина. Царска дреха на свѣтлината и съ една хубава топлина. Следъ като съгрѣшилъ, свѣтлината изчезва и топлината изчезва - той остава голъ. Като поглежда, казва: "Голъ съмъ".

Та казвамъ: Тръбва да се пазите. Даже най-силниятъ човѣкъ, ако го ударите на нѣкое мѣсто, става прекъсване на силата. Щомъ ударите два пѣти - на крака не може да ходи. Щомъ ударите още два удара на ръцетъ - и тѣ преставатъ. Ако му ударите очитъ - и тѣ преставатъ. Ако му ударите ушитъ - и тѣ преставатъ. Ако ударитъ носа - и той престава. Ако ударите единъ ударъ на устата - и тя престава. Де е човѣкътъ тогава? Затова казвамъ: За да имате едно Божествено отношение, пропорция трѣбва да има. Ние се намираме на 92 милиона мили* отъ слънцето. То е нормално състояние за жителитъ на земята. Всѣки човѣкъ въ умствено отношение, ако ти искашъ да се запознаешъ съ човѣкъ - ти трѣбва да бѣдешъ на 92 милиона мили далечъ отъ него, за да го разберешъ. Ако си по-близо - работата не върви. Ако искашъ да разберешъ сърдцето на човѣка, колко(то) е далечъ месечината отъ земята - такова трѣбва да бѣде разстоянието. Онзи, когото обичашъ, ти трѣбва да бѣдешъ далече отъ него - колкото е далече месечината, мисля 400 хиляди километра. Ако искашъ другото положение, колко е диаметрътъ на земята? -12 милиона километра. Значи физически, за да бѣдатъ хората въ хармония, ти трѣбва да бѣдешъ на 12 милиона километра далече, за да разберешъ хората физически. Да нѣма никакво стѣлкновение. За васъ да ви бѣде естествено въ Америка да виждате и той да ви вижда. Да си говорите ще бѣде много по-добре, отколкото, ако е близо - на едно мѣсто. При такива случаи казвате: "Толкозъ надалечъ". Че ни най-малко не е далече. Една крачка е въ Америка - като направя една крачка, азъ съмъ въ Америка. Като направя две крачки - на месечината. Като направя три крачки - на слънцето. Казвате: "Много далече". За мене слънцето е на три крачки,

месечината е (на) две крачки, на земята - една крачка. Сега може да има много възражения на това. Онзи, който знае като мене да крачи, е съгласенъ съ мене. Който не може да крачи, казва: "На мене ли ще го разправяшъ туй?" Три крачки до слънцето. Че вие сте дошли да влѣзете. 92 милиона мили за колко свѣтлината ги взема? Една слънчева вълна за колко иде? - За 8 минути. Значи една вълна трѣгва и идва за 8 минути отъ слънцето. Ако трѣгнемъ оттукъ до ("Опълченска") 66, ще ни вземе половинъ часъ. Свѣтлината трѣгва отъ слънцето и за 8 минути ще дойде, ще ѝ остане време да се разходи. Азъ още на половината пѣтъ съмъ до 66. Колко пространство съмъ изразходвалъ? - Много малко пространство. Ние, съвременнитѣ хора, мязаме* на микроби*. Нѣкоя микроба казва: "Колко милиона мили е отъ Изгрьва до "Опълченска" 66?"

Мнозина сега искатъ да се запознаятъ. За да се запознаятъ съ Христа, трѣбва любовъ. За да се запознаете съ ангелитѣ, трѣбва мѣдростъ, знание трѣбва. Има други сѣщества. За да се запознаете съ тѣхъ, трѣбва здраво тѣло. Ако нѣмаме здрави тѣла, ние нѣма да може да се запознаемъ съ силнитѣ хора. Ако нѣмаме здрави сърдца, не може да се запознаемъ съ умоветѣ на хората. Силнитѣ умове сѣ свързани съ знанието. Мене ме интересува знанието на единъ човѣкъ, което може да ми даде и моето, което да му дамъ. Мене ме интересува любовта, която може да ми даде и любовта, която може азъ да му дамъ. Всѣки единъ отъ васъ е проводникъ на Божественото. Три нѣща се предаватъ. Чрезъ ума ви се предава Божествената свѣтлина, чрезъ сърдцето се предава Божествената топлина, а чрезъ тѣлото - Божествената сила. Азъ разглеждамъ човѣка като проводникъ. Човѣшкиятъ умъ като проводникъ на свѣтлината, човѣшкото сърдце като проводникъ на човѣшката топлина. И на тази, обикновената топлина на живота, и тѣлото като проводникъ на силата - на разумната сила. За да знаешъ какъ да работишъ, да ти е приятно да работишъ, като ходишъ, като дигашъ рѣцетъ, като свиришъ - всѣки може да си туря рѣцетъ на пианото, но по какво се различава единъ разуменъ пианис-

тъ? -Тръбва да знае какъ да свири. И да може да блъска клавишите - нищо не излиза.

Сега нъкой отъ васъ може да каже:”Кажи ми, азъ мисля ли право?” Представете си, че азъ съмъ художникъ. Искате да ви нарисувамъ. Казвамъ:”Платно носишъ ли?” Азъ може да ви нарисувамъ на стената. Колко години може да остане на стената? -За една година, като дойде да мажете, ще замажете и картината ще изчезне. Ако имате едно платно - ще ви нарисувамъ и ще имате за споменъ. Ако вашите умъ е развитъ - може да се запознаете съ знанието, съ съществата на мъдростта. Ако вашето сърдце е развито - може да се запознаете съ съществата на любовта, съ онъзи същества, които слизатъ да помагатъ на хората. Възвишените същества идватъ да помагатъ. Моли се нъкой на Господа. Господъ има много работи, Господъ има много работа. Нъма същество да замъсти Господа. Като се помоли човъкъ, Той приема молитвата. (Нъкой) казва:”Господи, ще свърша работата”. Понеже къмъ Господа се отправятъ всички молитви, туй същество най-напредъ ще иде да каже:”Да свърша тази работа”.

Сега вие да не направите такава погрѣшка, каквато направи единъ българинъ. Въ България има едно повѣрие, че между Новата година и Коледа има единъ щастливъ день, че като туришъ главата презъ малкия прозорецъ - каквото поискашъ, ще ти го дадатъ. Единъ, като си турилъ главата презъ малката дупка, казва:”Господи, да ми направя гольма главата - като варелъ”. Главата станала като варелъ, не могла да излъзе, заклешила се, не може да я извади назадъ. Не ви трѣбва гольма глава като варелъ. Той намѣсто да каже:”Господи, искамъ да ми дадешъ всичкото благословение, че умътъ ми да мисли добре, сърдцето ми да чувствува добре и тѣлото ми да бѣде силно”, той казва:”Господи, дай ми гольма глава, че да уплаша всички хора”. Като варелъ станала главата му. И въ всичките работи ние носимъ този варелъ. Нъкои искатъ гольма любовъ - варелъ. Че ти щомъ носишъ гольма любовъ - нъма да може да си изтеглишъ сърдцето.

Азъ горе имамъ две радиа. Имамъ едно радио “Джилетъ”, имамъ и едно голъмо радио. Занимавамъ се съ дълги вълни, сръдни и кжси. Онова малкото “Джилетъ” го конкурира. Нъкой пѣтъ го харесвамъ, пусна и дветъ - състезаватъ се, надпреварватъ се. Каквото говори едното, говори и другото. Шашардисватъ*. Седя при малкото - не чувамъ голъмото. Ида при голъмото - не чувамъ малкото. Тъ си помагатъ. Голъмото казва:”Малкъ е, много говори. Много дяволитъ е той”. Онзи ми казва:”Голъмъ дяволъ е онзи, голъмиятъ”. Казвамъ: Туй радио не (е) изникнало отъ само себе си. Отъ невидимия свѣтъ позволиха. Отъ разумния свѣтъ позволиха да се открие тайната на радиото, да се открие, че да може да говори. За бждеше ще се откриятъ още повече нъща.

Сега мнозина сж ми казвали:”Чувамъ нъщо вътре”. По радиото предаватъ. Трѣбва да намъришъ станцията, да знаешъ на каква дължина да оперирашъ. Тукъ идешъ, тамъ идешъ. Казва:”Нъщо ми говори вътре”. Неразбрана работа и разбрана работа. Отъ она свѣтъ говорятъ. Много разбрани сж работитъ по радиото. Първата станция е умътъ, втората станция е сърдцето, третата станция е тълото. Тълото има 300 милиарда станции. За бждеше ще се запознаемъ. За сега много отъ тия станции не опериратъ. Даже нъкой пѣтъ може да оперираме чрезъ нъкое дете. Нъкой пѣтъ, когато искамъ да позная хората, ще намъря нъкое дете на 2-3 години и отъ неговата станция, понеже зная законитъ, ще приема. Нъмамъ време да се занимавамъ съ моята станция. Далече е още. Минава туй дете и казвамъ:”Този боленъ ще оздравѣе или нъма да оздравѣе?” Казвамъ:”Ще оздравѣе”. И оздравява човѣкътъ. Щомъ туй дете ще намъри нъкой старъ човѣкъ, нищо не казвамъ. Не работи станцията. На децата работятъ. (На) старитъ станциитъ имъ не работятъ.

Та казвамъ: Вие се спѣвате въ свѣта. Казвате:”Какво нъщо е Господъ?” Ние си представяме Господа, (че) наблюдава. Сръщнешъ една млада мома, Господъ вижда какъ я наблюдавашъ. Като сръщнешъ една млада мома, най-първо трѣбва да поздравишъ нейния умъ, да

поздравишъ нейното сърдце и да поздравишъ нейното тѣло. Следъ туй - да ѝ дадешъ единъ подарѣкъ, който носишъ съ себе си. Следъ туй - втори подарѣкъ, съ сърдцето и съ тѣлото. Следъ туй - да се запознаешъ. Тогава Господъ гледа какво е запознанството. Ще даде ли той или нѣма да даде? Ти може да ѝ дадешъ единъ подарѣкъ, който е позлатенъ, не е златенъ.

Та сега, тази година, вие сте заклещени. Господъ е отпредъ и отзадъ. Който не върви, тогава кашлицата ще дойде, това, онова. Мнозина казватъ:”Този човѣкъ не може да го обичамъ”. Чудни сѣ хората. Азъ съмъ човѣкъ - майсторъ. Може да накарамъ да обикнете всѣкиго. Една каса, която не обичате, може да ви накарамъ да я обичате. Казвате:”Тази празна каса - не обичамъ”. Като туря сто хиляди златни монети - ще я обикнете. Веднага ще я обикнете. Казвамъ: Всичките нѣща, които обичаме, иматъ съдържание. Когато скулпторътъ тури ония красивитъ линии на тѣлото, направи отъ камъка единъ красивъ човѣкъ - всичките хора искатъ да го видятъ. Казвамъ: Невидимиятъ свѣтъ работи въ васъ вътре, въ вашитъ умове, въ вашитъ сърдца, въ душитъ ви. Единъ день ще имате тѣла, не като сегашнитъ, нѣма да боледувате. Хрема нѣма да има, кашлица нѣма да има, туберкулоза нѣма да има, гладъ нѣма да има. Знаете (ли) какво ще е? -Ще имате голѣмитъ благословения. Трѣбва да се учите сега.

Сега нѣкои ми казватъ:”Азъ видѣхъ Христа”. Онзи казва:”Азъ не съмъ видѣлъ Христа, че той го видѣлъ”. Онзи е горе, на върха на планината, (и) не видѣлъ Христа. Онзи (е) долу, въ долината, и го видѣлъ. Сега възможно е. Христосъ, който слиза отгоре, най-първо на планината ще го видятъ, после въ долината. Това сѣ теории. Когато онзи на планината не го вижда, а онѣзи въ долината го виждатъ - не зная какво виждане е това. Свѣтлината като иде, има проекция на свѣтлината. Имате червенъ цвѣтъ. Всѣки цвѣтъ си има мѣсто, особено мѣсто взематъ трептенията въ тази гама на цвѣтоветъ. Значи червениятъ е този цвѣтъ, който дава потикъ. Ако ти си въ яйцето, червениятъ цвѣтъ ще те извади изъ ограниченията. Когато се измѣнти едно пиле,

червеният цвят го е освободил. Като тръгне по пътя, портокаленият цвят е, който дава движение. Зеленият цвят образува крива линия. Ти ще имаш в музиката *фа*, (то) е вече да знаеш жълтия цвят, който използва само жълтия цвят. Някои искат да станат богати. Всъщност богат може да бъде, който е умен. В който умът не е развит, той богат никога не може да бъде. Та казвам: Всички тия цветове показват пътищата, по които трябва да работите. Вие не можете да проявите дейтелност, ако не се храните с жълтия цвят. Вие по тяло не можете да бъдете здрави, ако не обичате зеления цвят. Трябва да акумулирате нещо в себе си. Ти не можеш да имаш вратата, вратата ти не може да бъде силна, ако не възприемеш синия цвят. Не можеш да имаш сила, ако не знаеш как да схващаш виолетовия цвят. После човек не може да прояви чувствата си, ако не разбира правилата на розовия цвят, на червения цвят. Мислите ли, (че) на един човек, на когото лицето е пожълтено, че той може да обича? Хората на любовта се отличават с един особен цвят. Хората на мъдростта се отличават с един жълт цвят. В сегашната светлина то е само сѣнка. Проекция има. Кои основни цветове имате? - Жълт, червен и син. Синият цвят е на волята. Трябва да се учиш да акумулираш тази светлина в себе си. Сега религиозните хора се занимават много едностранчиво, занимават се само с сърдцето на човека. Всѣко едно чувство не може да се роди, ако не му дадеш широчина, простор. Туй чувство не може да се роди, ако не му дадеш светлина. Светлина е необходима за чувствата. И сила е необходима. Сега ние се спираме и казваме: "Как да добием тези работи?" Когато дойдат тези светли същества в ума - слушайте ги, каквото ви приказват. Когато дойдат светлите същества в сърдцето - слушайте ги, каквото ви говорят. Когато дойдат тези светли същества в тялото - слушайте ги. Те ви просвѣщават. Ако искате да познаете силата на човека - ще слушате съществата, които ви говорят на тялото. Ще усѣщате една приятност. Вж рѣцетъ, вж краката, навсѣкѣде тялото усѣща приятност. Като пипате коситъ - навсѣкѣ

Ъкжде ви е приятно. Щомъ те боли кракътъ - нѣма ги тия сѣщества. Тѣ не сѣ дошли. Сѣщиятъ законъ е за сърдцето. Когато тѣ дойдатъ, потикватъ те да се разбирашъ съ хората. Не дойдатъ ли тѣ, тогава човѣкъ казва, че не си струва да се живѣе за Бога.

Казвамъ: Тази година запознайте се съ свѣтлитѣ сѣщества. Не че не се познавате, но вие, като гледате главата, търсите нѣкоя друга глава. Нѣкой пѣтъ не ви харесва главата. При сегашнитѣ условия може да бѣдете въ единъ палатъ, пѣкъ да нѣмате радио. Пѣкъ може да бѣде(те) въ една колиба и да си носите радиото. Питамъ: Кѣде ще имате повече новини - въ палата или въ колибата? -Зависи. Единъ палатъ не е по-умень, отколкото една колиба. Важно е какъ е организирана една глава - може да има голѣми размѣри, но да не е организирана добре. Може да е малка, пѣкъ да е добре организирана. Ржката може да е малка, пѣкъ да е добре организирана. Зависи какъ сѣ организирани очитѣ. Погледнешъ нѣкои очи - приятни ти сѣ, понеже сѣ добре организирани. Погледнешъ една ржка, не е добре организирана, много груба работа е */показва чертежа/*. Съ този човѣкъ искайте да бѣдете на 92 милиона далече, отъ този искайте да бѣдете на 400 километра, отъ този човѣкъ искайте да бѣдете на 12 хиляди километра далече физически, за да се разбирате съ него. За мене е тѣй, пѣкъ ако вие сте по-умни. Азъ, който съмъ толкозъ умень, намирамъ, че не бива да съмъ близо, на дистанция може да се разбирамъ. Ако намаля тази дистанция - ще стане стѣлкновение. Имайте идея. Ако слънцето би дошло въ своята голѣмина наблизко, какво ще бѣде? То е приятно, че е малко - малко се показва. Ако туй голѣмото слънце дойде на земята, кѣде ще го турите? Голѣмитѣ работи не сѣ толкозъ приятни. Азъ разсѣждавамъ за себе си по следния начинъ: турите единъ килограмъ на гърба си - приятно ви е, турите два, три, четири килограма - пакъ ви е приятно, но като турите десетъ килограма, 20, 40 килограма - не ви е приятно. Та казвамъ: Не е въ многото. Въ дадения случай много малко ви трѣбва. Вижете - тукъ има хубава черта. Малкиятъ прѣстъ показва, че обича да казва истината. Има една хубава

черта. Пръстът му показва, че обича да си похапва. Може да е погръбно, но казва: "Тръбва да се храни тълото". Отъ музика не разбира много. Казва: "Майка ми пѣше, азъ хичъ не се учихъ. Може би за бѣдеще. Обичамъ да слушамъ, но не обичамъ да пѣя". Като хване мотиката - може да работи. Тѣпанъ може да бие. Отъ този хубавъ тѣпанаръ става и добъръ капелмайсторъ. Може да бие тѣпана.

Вие всички се безпокоите за нищо и никакво. Земята е дадена на ваше разположение, свободенъ билетъ имате да се разхождате изъ пространството. Недоволенъ сте. Месечината свѣти. Слънцето грѣе денемъ, пѣкъ сте недоволни. Даватъ ви работа, плодове ви даватъ дърветата - пакъ сте недоволни. Овцитъ ви даватъ вълна, млѣко - пакъ сте недоволни. Какво ли не ви е далъ Господъ, отъ кѣде намѣрихте това недоволство? Се търсите нѣщо. Търсите онова, което го нѣма. Цвѣтето трѣбва да има ухание, за да дойде пчелата. Тогава пчелата идва за него. Ако нѣма нищо цвѣтето, пчелата нѣма да дойде при него. Въ странство единъ художникъ направилъ много хубави цвѣта, карамфилчета. Не могли да познаятъ кое е естествено и кое е изкуствено. Казва единъ: "Пратете една пчела, тя веднага намира цвѣтето". Често азъ съмъ проучвалъ какво отношение иматъ пчелитъ къмъ естествения цвѣта. Всѣко цвѣте, което дава медъ, е естествено. Всѣко цвѣте, което не дава медъ, не е естествено. Всѣки умъ, който дава свѣтлина, е естественъ. Който има такава, изкуствена свѣтлина, не е естественъ. Кибритени(тъ) клечки иматъ ли свѣтлина? -Свѣтне и загасне. Туй, което така загасва, не е реално. Първото нѣщо - турете въ себе си да се не плашите, но Господъ гледа. Ти никога не туряй въ ума си да излъжешъ нѣкого. Да кажемъ - продавашъ ябълки. Дойде нѣкой богатъ - веднага избирашъ по-хубавитъ, като дойде сиромакъ - избирашъ дребнитъ. На бедния и на богатия ще туряшъ еднакво. Дрехаръ си. Като дойде нѣкой беденъ - ще дадешъ хубава дреха, както и на богатия. Ще ги оставишъ тѣ да си избиратъ свободно. Каквато дреха избераатъ - нѣма да вземешъ повече, отколкото дрехата струва. Въ Божествения свѣтъ всички дрехи иматъ еднаква цена. Каквато

дреха избератъ - цената е една и съща. Вие нъкой път подценявате хората. Не сте върни въ преценката. Казвате: "Този братъ е невежа". Така не се говори. Този братъ е малко ученъ, нищо повече. Способенъ е, но малко е работилъ. Казвате: "Не е добъръ". Не че нъма добрина, но той не се (е) научилъ на доброто още. Кого ще викате на изкуство - художника или онзи, който е роденъ, но не е работилъ?

Първо има да работите. Вие казвате: "Остаряхме вече". Мислете - като идете въ другия свѣтъ, пакъ ще се преродите. Не ви трѣбва никакво прераждане. Злоупотърбили сж хората съ закона на прераждането. Ти всѣки день ще употребѣишъ единъ-два часа да учишъ нѣщо. Ще изучавашъ камънитъ, но по минералогия - какъ сж направени, качествата имъ. Или единъ-два часа ще учишъ ботаника, ще се занимавашъ съ растенията, ще изучавашъ лечебнитъ имъ свойства. Следъ туй ще се занимавашъ малко съ животнитъ, да видишъ, че не сж толкозъ глупави животнитъ. Тия всичкитъ животни сж много учени същества, но сж малко лениви. Тъ сж ходили на такива журфиксове*, ядене и пиене имало и сж останали назадъ, не сж учили. Всичкитъ животни журфиксове сж правила. Като се освободи България, младитъ момци взеха бастуни да носятъ, върти го. Бастунътъ го вземашъ да пипашъ съ него. Въртенето на бастуна не е култура още. Бастунътъ е да знаешъ да пипашъ съ него. Ти искашъ да докажешъ, че когато маймуната минала отъ положението на животно и се изправила, взела бастунъ да се подпира. Всичкитъ хора носятъ бастуни, да се подпиратъ. Азъ нося бастунъ, но не се подпирамъ. Азъ му отдавамъ почитание. Казвамъ: Отдавамъ почитание и едно време помогна за подигането на свѣта. Третиятъ край е той. Бастунътъ - то е човѣшката воля. Този бастунъ е палката на капелмайстора. Ако волята е слаба - все ще имашъ единъ малъкъ бастунъ, ще го носишъ подъ ржкава. Които иматъ слаба воля, ще носятъ подъ ржкава една малка палка. Ще извадишъ, ще пипашъ съ двата края.

Седите и казвате: ”Не може да мисля”. Ще започнеш на ржката си да попогледваш и вече си действувал на ума. Искаш духовенъ да станеш - ще започнеш да свириш.

Да дойдемъ до основното. Тая година има такива блага, за които трѣбва да работите. Имате условия, за които не сте сънували. Вие казвате, че сте стари хора. Едва въ Небето има 24 старци и сега се приготвяла още единъ. Тукъ на земята милиони има - все стари хора. Не мязате* на стари. Стари съ знание, млади съ сила, възрастни съ любовъ. Младиятъ силенъ трѣбва да бѣде. Децата сѣ, които воюватъ. Туй дете падне, поплаче и пакъ стане. После казва: ”Ще ви победя”. Пакъ си удари главата, поплаче и пакъ стане. Казва: ”Ще видите”. Туй дете се бори. Възрастниятъ вече въ любовта трѣбва да търсите, любовни работи. Да се запознаете тогава съ любовта. Щомъ се запознаете съ любовта - не рисувайте картини по гърба ѝ. Никога не рисувайте картини на гърба на любовта. Знаете ли какво значи то? Пазете едно свещено правило: Човѣкъ, ако е проявилъ любовта си - никога не критикувайте единъ човѣкъ въ любовта му, защото за да го критикувашъ - трѣбва да познавашъ любовта му. Казвашъ: ”Неговата любовъ не е такава”. Че твоята каква ще бѣде? Въ любовта не носете никаква критика. После въ любовта не се налагайте. Казвате: ”Азъ ви обичамъ”. Не говорете “Азъ те обичамъ”. Ти проявявай твоята любовъ, както разбирашъ. Но не искамъ въ името на любовта да насилвашъ хората. Щомъ обичашъ хората - ще те оценятъ. Щомъ обичашъ хората - и тѣ те обичатъ. Не може да обичашъ и да не бѣдешъ обичанъ. Следъ хиляди години и пакъ ще бѣдешъ обичанъ. Христосъ въ Неговото време не бѣше разбранъ. Сега 500 милиона хора разбиратъ Неговата любовъ. Тя се дължи на тази любовъ, която Той показва на земята. Ако Той не бѣше показалъ тази любовъ, нѣмаше сега толкова хора да го обичатъ.

Та казвамъ: По сѣщия законъ, ако вие покажете любовта - дайте свобода на всичкитъ, въ себе си дайте свобода. Има нѣщо, отъ което вие сте недоволни. То е другъ въпросъ. Сега не ви казвамъ да обичате

гръха, не ви казвамъ да обичате злото. Ето азъ какво разбирамъ: Христосъ казва: "Не подобава на мене да вземамъ хлѣба отъ децата и да го давамъ на псетата*. Първо ще нахранимъ децата, после псетата". Любовта е само за децата на Божествения свѣтъ. Да обичаме всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, които сж Божествени деца. Може да е едно животно, едно карамфилче - може да обичамъ. Този карамфилъ ще стане добъръ човѣкъ. Може да е лоза, ябълка - нищо не значи. Азъ не може да не обичамъ. Като дойдемъ до единъ магарешки трънъ, (той) казва: "Да се обичаме". Има една любовъ разбрана въ свѣта. Въ тази любовъ умътъ печели сърдцето. Печели, печели и тѣлото. То е любовъ. Любовъ е това, въ което умътъ печели. Любовъ е това, въ което сърдцето печели. Любовъ е туй, въ което всички хора печелятъ. Не е любовъ това, въ което всички хора губятъ. То е безлюбие. Казвамъ: Да имате една ясна представа за любовта. Любовъ е това въ васъ, въ което умътъ печели, сърдцето печели и тѣлото печели. Може да живѣешъ сто години, може да живѣешъ 120 или 150 години, колкото и да е, но онова богатство, което умътъ печели, сърдцето и тѣлото печелятъ - то ще бѣде съ васъ. Съ туй богатство вие ще идете въ другия свѣтъ, ще знаете какъ да живѣете.

Та любовта къмъ Бога, разбирамъ всичко онова, което Богъ ни далъ - да го оценимъ и пазимъ свещено. Ако пазишъ свещено твоя умъ, ако пазишъ свещено твоето сърдце и, ако пазишъ свещено твоето тѣло - ти обичашъ Бога. Тѣй седи работата. Казва: "Какъ да Го обичамъ?" Да обичашъ Бога за ума, който ти е далъ, ще го обичашъ заради сърдцето, което ти е далъ. Ще обичашъ Бога заради тѣлото, което ти е далъ. Да възлюбишъ Господа съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичкото сърдце, съ всичката си сила.

Въ тази година искамъ да ви кажа, за да знаете. Въ тази година хората ще се разбиратъ по-добре, отколкото миналата година. Какво искате да знаете сега? 365 дни всѣка сутринъ наблюдавайте какво ще ви кажатъ тѣзи сжщества, които слизатъ отгоре. Идната година ще ми разправите по-добре каква е била годината. Запишете си. Единицата

сж тѣзи същества, които слизатъ. Какво е единицата? Като напишете 9 - туй показва главата. Нѣкои трѣбва да направите да потече - туй е изворъ. Господъ е, Който слиза. Противоречията сж съ човѣка, и тукъ Господъ ги срѣща. Всѣка сутринъ Господъ казва: "Трѣбва да мислишъ, трѣбва да работишъ, трѣбва да бѣдешъ справедливъ". Като погледнешъ главата, да кажешъ: "Има единъ Господъ и този Господъ е създалъ свѣта, за да мисля. Той иска да бѣда справедливъ, да не онеправдавамъ слугитѣ, братята, сестритѣ, да се отнасямъ тѣй, както Той иска". Като погледнешъ - да видишъ една усмивка на лицето, да видишъ. Ти носишъ една кошница съ плодове. Ако момата е по-красива - по-хубавъ плодъ ще дадешъ, ако е по-грозна - по-малкъ плодъ ще дадешъ. Ти правишъ различие. Тѣ еднакво сж красиви. Много се лъжете. Грознитѣ моми сж тѣй красиви, както красивитѣ. Тѣ сж и по-красиви отъ красивитѣ. Казвамъ: Тѣ сж по-умни. Като дошли, скрили се подъ маска - да не ги безпокоятъ младитѣ момци. Онѣзи, красивитѣ, сж малко по-сентиментални, облѣкли се хубаво, момцитѣ ги закачатъ, тѣ ходятъ да се оплакватъ.

Тази година да приемете благословението, което Богъ е далъ. Господъ слиза въ райската градина - да почувствувате Господа. Идната година друго ще бѣде. Чрезъ ума, сърдцето и волята, каквото Господъ иска - да го направите. Каквото поиска Господъ - да го направите. 1941 - понеже обяснявамъ закона, имате четири елемента, отъ които два сж Божествени принципа, единъ е човѣшки. Божественото е, което освобождава човѣка. То е човѣшката воля - единицата. Миналата година имавме нула. Тази година имаме едно (1) - мощната Божествена сила, която ще накара синца ви нѣкои работи да ги разрешите. Тази година трѣбва да разрешите ще служите ли на Господа или не. Тази година ще разрешите дали ще учите или нѣма да учите. Тази година ще разрешите дали ще бѣдете здрави или нѣма да бѣдете. Ако сте здрави - ще имате шансъ да живѣете. Ако не сте здрави -

ще ви уволнятъ. Щомъ си здравъ - не те уволняватъ. Щомъ си боленъ - уволняватъ те по болезнени причини.

Тази година само по едно нъщо искайте. Всъки да си тури въ ума си само едно нъщо да постигне, не много работи. Другитъ нъща да сж като спомагателни. Искашъ да учишъ музика - тури го на пръвъ планъ. Или поезия, или изкуство, каквото и да е - едно нъщо да имашъ въ ума си, не четири-петъ работи. Другитъ да бждатъ като спомагателни. Идната година друго ще туришъ. Ще живѣешъ 50-60 години, имате възможность да проучвате. Вие искате въ една година отгоре всичко да постигнете. Турете въ ума си само едно нъщо. Да кажемъ, нъкои отъ васъ сте бързореки, много говорите. Бързорекиътъ - тѣ сж силни извори, дето минаватъ - търкалятъ камъни. Тази вода трѣбва да я прекарашъ и на мѣста да намалишъ бързорекия, да може да поливашъ градини. Тя е силна вода, като върви - изкоренява. Ще туришъ малко да се укроти. Нъкои отъ васъ си давате мнението. Какво мнение ще си давате за тази ржка? Научно какво мнение ще дадете? Разбира се има гънки, които се образуватъ. Трѣбва седемъ принципа да ви представя, та сами да правите сравнение. Тази ржка спада къмъ чувственитъ, активнитъ ржце. Този човѣкъ, ако го оставишъ да си свърши работата - ще я свърши. Хранишъ го добре - добре плаща. Ако речешъ да го ограничишъ, ако речешъ да злоупотрѣбишъ - и той знае. Доста дипломатъ е. Ако се отнесешъ добре съ него - ще свърши хубаво работата. Каквото каже - ще го направи. Ако злоупотрѣбишъ - и той ще злоупотрѣби. Като копае лозето - ще го изкопае. Ако обрѣзва нѣкъде - той отъ три прѣчки ще остави само една. Ще бжде като онзи Стоянь. Единъ свещеникъ пратилъ своя слуга да обрѣзва лозето. "Знаешъ ли, казва, да обрѣзвашъ лозе?" - "Зная, дѣдо попе". Като отива, той го обрѣзва тѣй хубаво, че пита го попътъ: "Плаче ли лозето?" - "Да го видишъ, дѣдо попе, и ти ще плачешъ".

Първото нъщо е да се зароди едно самоуважение. Вие още не се познавате. Трѣбва да се зароди въ вашия умъ, като срещнете единъ човѣкъ - да му дадете съответствуващо почитание и той да ви даде

съответстваща любовъ. Туй е красивото въ живота, то е запознаването, взаимното уважение и почитание, не принудително. То е. Като видя единъ човѣкъ, какво ме интересува главата му. Мене ме интересува дихателната му система, понеже единъ човѣкъ съ хубави дробове - то е една благо за цѣлото общество и за цѣлия народъ. Хора съ хубави тѣла сж едно благословение, хора съ хубави сърдца сж благословение, хора съ хубави умове сж благословение. Казвамъ: То е бждещата сила, отъ която ще се ползвате. Ако умътъ е на мѣсто, ако сърдцето е на мѣсто, азъ да ви подсказа - може да се подмладишъ. Ако кажа: "Нѣма да се подмладишъ", ще констатирамъ - умътъ ви не е на мѣсто. Щомъ ние не се подмладяваме - умътъ не е на мѣсто. Щомъ не се подмладяваме - сърдцето не е на мѣсто. Щомъ не се подмладяваме - тѣлото не е на мѣсто. Ако умътъ ви е на мѣсто - тогава имате всичкитъ условия. Мене ми казватъ: "Подиръ десетъ години младъ ще станешъ". Ако идете при единъ дрехаръ и имате пари въ джоба си, мжчно ли е да си купите дреха? Ако имате стотина лева - това гледате, онова гледате, търсите евтина работа. На васъ Господъ ви е далъ, вашитъ джудзани* сж пълни. Ще си направите хубава дреха, нѣма да икономисвате отъ тѣлото. Защото две погрѣшки хората правятъ. Едни ядатъ повече, отколкото трѣбва, други не ядатъ, колкото трѣбва. Онѣзи трѣбва да съкратятъ - не трѣбва да ядатъ толкозъ, колкото ядатъ. Другитъ трѣбва да се откажатъ да не постятъ. Нѣкои искатъ да постятъ повече. Ще дадешъ на тѣлото нужната храна. Да се помжчи кончето. Хубаво хранете това конче, но не го пресищайте.

Първото нѣщо сега да ви кажа. Вие вече се обичате, за любовта нѣма какво да ви говоря. Презъ годината може да се лѣкувате. Нѣкой заболяе. Помолете се заради него - ще оздравѣе. Всички тукъ може да се лѣкувате. Казвате: "Карма* има, нека си носи кармата". Нѣкой не постжпва добре - ще се събератъ нѣколко, ще се помолятъ заради него. Може да направите опитъ. Въ Америка, въ една църква, единъ богаташъ билъ много лошъ човѣкъ. Имало смущения отъ него. Всички въ църквата, каквото направятъ, искатъ да опрѣснатъ църквата. (Той)

казва: ”Отъ мене зависи. Азъ, каквото кажа - ще бжде”. Съветватъ го - не разбира. Събиратъ се най-после цълата църква и въ негово при-сѣствие започватъ да се молятъ: ”Или му дай умъ, Господи, или го вземи - да се освободимъ отъ него”. Той почва да чувствува, че ще го задигнатъ и съзнава погрѣшките си.

Азъ искамъ всички да проявите една интуиция*, да проявите оно-ва, което Богъ е вложилъ въ васъ, да проявите. Синца да бждете сво-бодни. Щомъ дойдете до човѣшкото - тогава провѣрявайте. Божест-веното въ васъ да е свободно. Трѣбва да бждете свободни. Нѣкои нѣматъ свобода да се проявятъ. Ако азъ съмъ на вашето мѣсто, за-примѣрь тукъ нѣкой пѣтъ ще дойдете на столоветъ, може да имъ гово-рите. Когато салонътъ е пълень, азъ виждамъ - други се наредили и чакатъ като васъ. Вие какво ще кажете? Затова не трѣбва да се гово-ри. Всѣки единъ столъ носи характера на хората, които сж сѣдали на него толкозъ години. Умни сж столоветъ. Като седнешъ тамъ, явява се желание - искашъ да говоришъ. Седнешъ на нѣкой музикаленъ столъ - искашъ да пѣешъ, да свиришъ. Предметитъ носятъ качества на хората, които сж ги имали. Имашъ книги, дрехи - трѣбва човѣкъ да бжде внимателень. Не мисли, че дето седишъ, дето ставашъ - нав-сѣкжде оставатъ отпечатьци. Въ цълата природа виждамъ отпечать-ци на всичките разумни сжщества, които сж идвали. Рекитъ, които текатъ, планинитъ, плодетъ, ябълкитъ, крушитъ, сливитъ, скжпо-ценнитъ камъни, звездитъ горе - всички сж оставили отпечатьци. Го-воримъ за онова великото, което сжществува въ природата.

Турете сега на ума си да изправите три погрѣшки. Нѣкои отъ васъ сте занемарили вашия умъ, нѣкои отъ васъ сж занемарили вашето сърдце и тѣлото си. Ще бждете справедливи спрямо ума си, ще бжде-те справедливи спрямо тѣлото си. То е мораль. Трѣбва да бжде човѣ-къ справедливъ. Като се научишъ - тогава ще приложишъ този, сжщия мораль и за другитъ хора. Да бждешъ справедливъ. Три нѣща: да не занемарявате умовете на хората, тѣхнитъ сърдца и тѣхнитъ тѣла. Така може да бждемъ съработници на Богъ. За да бждемъ съра-

ботници тръбва отличен ум - ние го имаме, тръбва отлично сърдце - ние го имаме, тръбва отлично тѣло - ние го имаме. Часовникътъ тръбва да се поправи, отличен умъ имаме. Малките деца иматъ мъжноти, когато тръгнатъ въ училище, но после, колкото годините минаватъ - тия деца разбиратъ. Въ туй отношение искамъ тази година тѣзи, които се оплакватъ, че не могатъ да помнятъ - да се усилятъ паметта имъ. Някои отъ васъ не може да помните, понеже вашите умове сж заети съ много работи. Съ едно нѣщо ще се занимавате. Ако съмъ шофьоръ, като хвана кормилото - нѣма да гледамъ наляво, надясно, но напредъ. Нѣма да слушамъ този и онзи. Кой каквото говори - да ме занимава. Ако слушамъ - ще съборя колата. Казвамъ: "Оставете ме на спокойствие. Като спре автомобилътъ, като стигна целта - тогава ще говоря. А сега никой да не ме закача". Това значи човѣкъ да има една мисълъ. Имашъ една тема. Свърши темата си и тогава говори върху други работи. Пишешъ нѣщо - свърши писането и тогава говори. Ходишъ - свърши ходенето и тогава говори. Това е истинскиятъ животъ. Не се занимавай съ много работи. Тия работи, за които ви говоря, сж лесни.

Отче нашъ.

Хайде сега да посрещнемъ Новата година!

XX година

13. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

1 януарий 1941 год., Сръда, 5 ч.с. Нова година

Изгрьвъ, София

Ще ви бжде

*Отче нашъ. Всичко въ живота е постижимо.
/Направихме упражнението за дишането/.*

Това, което хората придобиватъ, е подобно на храната. Знаете какъ сте отхранвали вашитъ малки деца. Човѣкъ трѣбва да знае какъ да възприема знанието. Като говоримъ за знание - да бждатъ хората учени, какво значи ученъ човѣкъ? Нѣкои мислятъ, (че) като станатъ учени, вече всичко постигатъ. Учението е спомагателно срѣдство. Човѣкъ носи условия на учението. Не че сега го придобива, той го проявява. Носи възможности вложени. Като се роди детето - изведнажъ не съзнава. Детето, като се роди, още не съзнава. Туй дете, като се роди на физическото поле, не може да се прояви. Колко време се изисква майката да работи върху детето, гледа го? Майката и бащата виждатъ детето гениално, казватъ: "Виждете очитъ - гениално е". Пък то - каква гениалность? Възможности гениални има.

Сега, по отношение на религията, хората мислятъ, че като станатъ религиозни - човѣкъ всичко ще придобие. Не е така. Набоженъ като станешъ, мислишъ, че като е набоженъ, човѣкъ е съвършенъ. Набожниятъ човѣкъ е като една влюбена мома въ единъ момък. Набожниятъ боготвори, момата мисли: "Като него нѣма други". Щомъ се приближатъ двамата, да заживѣятъ въ една къща - започва да му вижда недостатъцитъ. Най-първо вижда недостатъцитъ, че не знае да спи (и) хърка. Спали ли сте вие въ стая, дете нѣкой хърка? Азъ имамъ само единъ примѣръ въ моитъ научни изследвания въ България. То бѣше въ Бѣла. Единъ хотелъ имаше, имаше мѣсто само за двама души. Нѣма друго мѣсто. Дойде хотелджията и казва: "Още единъ пѣтникъ е дошълъ. Може ли да влѣзе?" - "Може, рекохъ, що не". Вечеръта, като се поразговорихме, той заспа. Като че десетъ прасета има въ стаята, които грухтятъ. Мислѣхъ, че ще престане,

чакамъ часъ, два, три - чува се на половинъ километъръ гласа му. Казахъ му да не хърка, той не слуша. Взехъ да го благославямъ, да го магнетисамъ. Като го магнетисахъ - престана всичкото хъркане. Сутринята, като стана, казва: "Много ми е добре, много добре спяхъ тази вечеръ". Азъ нищо не му казвамъ. Ако беше видълъ, ще каже: "Какво прави? Този човѣкъ ме омагъоса вече". Ще кажете: "Да може и азъ да го направя". Азъ не бихъ желалъ да имате този опитъ, нѣма да може да спите повече. Нѣкой пѣтъ, като магнетисашъ нѣкого да спи - ще започнешъ ти да хъркашъ. Сега всинца ви имате желание да изправите нѣкого въ неговитъ погрѣшки. Знаешъ (ли), колко мѣчно е да изправишъ нѣкого въ погрѣшкитъ му? Като го поправишъ - тѣ ще минатъ въ тебе. Погрѣшкитъ - това сѣ помия на човѣшкия животъ. Ако искашъ да ги изправишъ - трѣбва да имашъ една трѣба да излизатъ, да ги туришъ въ огъня, да ги изнесешъ навънъ. То е опасно да ги пуснешъ надалече. Да вървятъ по каналъ, както сега имате канализация.

Сега обичате нѣкого и искате да изправите погрѣшкитъ му. Не ви съветвамъ да се заемате съ това. Самъ да ги поправи. Първо - не ви съветвамъ да се занимавате съ погрѣшкитъ на хората. Много деца сѣ се осакатявали, като сѣ се подигравали на нѣкой човѣкъ, който заеква. И като се подиграватъ - тѣ сами започватъ да заекватъ. Подражавашъ (на) нѣщата. Казвамъ: Намѣсто да се занимавашъ съ отрицателнитъ нѣща - да се занимавашъ съ положителнитъ. Ако има добро въ човѣка - подражайте го. Но злото, ако искате да го поправяте - вие ще влѣзете въ него. Не ви съветвамъ да се занимавате съ злото. Човѣкъ, за да изправи една своя погрѣшка, трѣбва да разбира. Запримѣрь - да изправишъ една погрѣшка въ радиото, въ инсталацията на радиото - трѣбва да разбирашъ. Или да изправишъ една погрѣшка въ електричеството - пакъ трѣбва да разбирашъ. Като дойде механикътъ - разбира кѣде да тури жицата. Но онзи, който не разбира - безразлично му е. Една положителна фаза и една отрицателна фаза даватъ различни прояви. Нѣкои хора сѣ

положителни. Положителни сж, но свѣтлина не даватъ. Положителни въ своята мисль, но мисльта не носи свѣтлина. Нѣкои сж отрицателни въ мисльта, но мисльта носи свѣтлина. Тогава - коя е по-добра? Отрицателната мисль не може да носи въ себе си положителната, ако нѣма този положителенъ плюсь. Сега може да се интересувате какъ ще стане. Какъ ставатъ работитѣ? То е външна страна. Изисква се дълго време човѣкъ да живѣе единъ благочестивъ животъ - не е така лесна работа. То е лесна работа да речешъ да живѣешъ, но трѣбва да имашъ знание. Азъ го сравнявамъ съ цигулката. Гледашъ нѣкой цигуларъ съ цигулка. Знаешъ (ли), колко мъчно е на 30 сантиметра да туришъ всичкото изкуство, да свиришъ на две струни, на три, после на четири, пъкъ да правишъ сума фокуси. Като вземешъ нѣкоя нота извънъ времето - де ще го знаешъ? Въ позициитѣ* има тънки работи - малко да се мръдне, не е лесна работа. Трѣбва да е роденъ човѣкъ, като хване цигулката. Нѣкой, и да се учи 30 години, може да вземе върно тоноветъ, но онзи, който е роденъ истински цигуларъ - неговиятъ музикаленъ двойникъ излиза и влиза въ ржката на цигулката. Още като тури прѣститѣ - тѣ се привличатъ на цигулката точно на мѣстото, както жельзото залепва стърготинитѣ, така залепватъ и прѣститѣ. И (за) добриятъ животъ е сжщиятъ законъ. Нѣкой отъ васъ казва:”Това е дарба”. Какво нѣщо е дарбата? Мислишъ, че нѣщо отвънъ се налива? Събуждатъ се най-първо отъ невидимия свѣтъ центроветъ на мозъка, после става едно съчетание. Искашъ да се проявишъ, да бждешъ благороденъ, мекъ. Какъ ще го проявишъ, кажете ми? Трѣбва да се събуди тази частъ на челото, горната и срѣдната частъ на мозъка. Искашъ да дадешъ силенъ изразъ на мозъка отзадъ - други центрове трѣбва да се развиятъ. Нѣкой казва:”Волята - после”. Кѣде е волята? Волята е задъ ушитѣ на човѣка.

Та казвамъ: Когато духътъ дойде, той ще ви даде знанието. Трѣбва да започнешъ да изучавашъ себе си, вътрешно да изучавашъ. Запримѣрь, ако въ умствено отношение вие сте добре - винаги, като

започнешъ да мислишъ, явява се свѣтлина въ ума. Мнозина отъ васъ, като сте били ученици, когато се занимавате съ задачи по математика, геометрия, гледашъ една формула - мъчна работа е, докато формулата оживѣе. Гледашъ отношенията часъ, два, три - нъщо свѣтне ти. Започвашъ да разрешавашъ, въ нѣколко часа задачитъ се разрешаватъ. Другъ пътъ пишешъ по единъ методъ - не върви, по другъ методъ - нѣма резултатъ. Никога не си туряйте на ума: "Той е много духовенъ". По нѣкой пътъ вие мислите, че вие сте човѣкъ подигнатъ, духовенъ сте. Нѣма да се мине много, понеже животътъ е въ движение и ти въ живота си ще минешъ оттамъ, отдето не искашъ. Може да те прекаратъ, понеже нѣма да минешъ отдето искашъ. Ще те прекаратъ оттамъ, отдето не искашъ. Може да четете книгата на американския изследовател на Южния полюсъ. (Той има) амбиция и отиватъ да изследватъ. Най-после въ него се заражда желание да остане самъ да направи изследвания, да се прочуе. Но виждате какъ се прочува. Турятъ го на едно изпитание около 60 дѣня - самъ да си шета при единъ студъ 65, 71 до 80 градуса, че му замръзватъ клепачитъ, че веднажъ ослѣпѣлъ. Замръзнали му клепачитъ, че трѣбвало да влиза да ги стопля. Таманъ размрази очитъ, ржцетъ замръзнатъ. Скрие се въ чувала, направенъ отъ пухъ, легне, после тури..., яде, повърне храната. Описва той своята слабостъ. Казва: "Тогава се научихъ на едно нъщо: Въ самотията, човѣкъ намира Бога". По-напредъ не е вървалъ. Тогава започва да върва. По-напредъ казва: "Когато ви кажа, тогава ще дойдете". После, като му казали, че ще дойдатъ - стана му приятно. Наближаватъ, той изтичалъ вѣнъ, падне тукъ, падне тамъ, най-после припада. Вие не сте живѣли въ самотия. "Най-после започнахъ да се сърдя на цѣлия свѣтъ". Останалъ само на жена си и на себе си. Дошълъ вече до самосъзнанието и най-после започналъ да се сърди само на себе си. Не искаше да казва на другитъ, че е боленъ. Срамъ го е да каже. Въ всинца ви има срамъ. Хубаво нъщо е срамътъ, но срамътъ е намѣсто, когато сме на високо положение, паднемъ и тогава идва срамътъ.

Богатият се срамува, когато започне да носи такива скъсани, вехти дрехи. Като тури хубава дреха - доволен е. Хубаво. Защо ще туриш да носиш стари мисли?

Всички говорят за старата истина, за стара любов. Оставете вашата стара любов, оставете вашата стара истина, пък и старата мъдрост - всичко туй оставете настрана. Какво има въ старата любов, кажете ми? Нещо минало. Съ какво ще се хвалиш? Какво има въ старата любов? Азъ наричамъ не стара любов. Отъ християнството, любовта минала въ сегашните времена. Тази любов, когато тогава се е проявявала, и сега се проявява. Тя освенъ, че не е остаряла, но онази любов, отъ която нищо не е останало, (е) като стара баба. Какво ще ми препоръчвате? Казвате: "Много красива била едно време". Красива била, но сега каква е?

Има две крайности въ живота: ако си чрезмърно активенъ - ще си създадешъ нещастие, ако си мударъ - ще си създадешъ друго нещастие. Отлагашъ, искашъ нещо да направишъ, казвашъ: "Не му е времето сега". Ти бързашъ, казвашъ: "Време, не време - трѣбва да се направи". Нещата трѣбва да се правятъ на своето време. Сега онѣзи, които сѣ изучавали музика - каква е разликата между ритъмъ и време? Щомъ се тури време въ всѣки тонъ - то е собственостъ. Ти, като го туришъ въ времето, механизирашъ нещата. Тактове имашъ, спазвашъ ги. Ако не спазвашъ - капелмайсторътъ дига шумъ. Времето влиза въ ритма. Ти определяшъ мѣстото, дето се намира. Колко време трѣбва да утури въ всѣка нота? Кога въ ритма се дава изражение? Ритъмътъ самъ по себе си носи нещо ново. Нѣма нещо старо въ него. Той е като приливъ. Приливъ на топлината има. Пролѣтътъ е приливъ. Пролѣтътъ, лѣтото - приливъ иматъ. Презъ есенята започва обратенъ процесъ: енергиитъ отъ северното полушарие отиватъ въ южното, движението отъ северното полушарие минава въ южното, туй движение минава презъ южния полюсъ. Когато енергията е въ южния полюсъ - лѣто има тамъ. Когато енергията минава въ северния полюсъ - има зима тамъ.

Казвамъ: Щомъ дойде ритъма, той носи две състояния - пролътъ, вдъхновение въ себе си. Тръбва да знаешъ, че това ще трае до шестъ месеца. Следъ шестъ месеца започва обратния процесъ. Като започне този процесъ, пакъ следъ шестъ месеца ще се върне.

Религиознитъ хора често страдатъ отъ този ритъмъ на живота. Като станатъ религиозни - въодушевяватъ се, казватъ: "Божията любовъ". Следъ шестъ месеца, като дойдатъ изкушенията, мъчнотиитъ, тъ сж на южния полюсъ, слънцето ходи на хоризонта, рѣдко топлината излиза надъ нула градуса. Всичко (е) покрито съ снѣгъ, нѣма ни круши, ни ябълки, нѣма нищо, което да ви радва - само рѣзки промѣни на температурата. Дойдатъ ни изкушения - тъ сж буритъ, които ставатъ на полюса. Ти въ любовта, щомъ си поставенъ на северния или на южния полюсъ, трѣбва да си взелъ мърки. Има да зъзнешъ, да треперишъ, ще кажешъ: "Хората сж много възискателни". Всичкитъ хора, като дойдатъ въ любовта - отиватъ на двата полюса. Тъ сж изследователи. Затуй азъ, като ви проповѣдвамъ любовта, азъ не ви вода на полюситъ, азъ съмъ изключилъ полюситъ, азъ ходя на екватора. Азъ сега ви говоря за екваториалната любовъ, дето има условия да се развива човѣкъ. На екватора има благоприятни условия. По високитъ планини ще се качите да се приспособите. На нѣкоя планина ще се качите на хиляда, на две хиляди, на 2500, на 3000, на 4000 и на 5-6000 метра. Ще трѣбва да носите кислородъ, понеже на тази височина той (е) рѣдкъ, ще трѣбва да носите уреди за кислородъ. Не мислете, че може да се качите на 6-7000 метра височина свободно. Ще започнете да се клатите, едва ще вървите нагоре. За да направите една стѣпка, много е трудно. Нѣкои мислятъ, че така лесно може да се качвате на високитъ върхове. Казвате: "Учителю, заведи ни на Еверестъ". Германцитъ толкозь години правятъ опити, ходятъ. Трудна работа е. Какво ще се качишъ на Еверестъ? Ще кажешъ: "Ку-ку". Тамъ има снѣгъ, вѣтръ - колкото искашъ. Ще се качишъ горе, но трѣбва да имашъ прибори за изкуствено дишане, иначе ще се задушишъ. Ако се качишъ на

високите области на любовта - ти ще се задушиш. Някой казва: "Божествената любов". Ти ще се задушиш в Божествената любов. Любовта трябва да я вземете в хомеопатически дози*. Вие искате изведнаж. Не, то е опасна работа. Не ви съветвам в любовта много да ядете, защото, ако ядете много - не може да работите, ще ви стане тежко. Малко ще вземеш, пилюли* (имъ) казват. Казват, че в бъдеще ще се хранят с пилюли. Любовта има малки пилюлчета. Няма да правите погрешката на онзи монах, който заболял от една обикновена болест. Като монах, един лъкар му дал известни хапчета и му казал да взема по едно парче на ден. Щъло да му вземе месец и половина, докато вземе всичките. Този монах си казал: "Защо ще вземам по едно на ден. Всичките, като ги изгълтам за един ден - ще оздравя". Изгълтал ги в един ден и умрял.

Като обичаш един човек, какво значи? Да откриеш хубавото, великото, което има в неговия ум. Да откриеш нещо велико в неговия ум, да откриеш нещо велико в неговото сърце. Вие говорите за сърдцето, че е покварено. Тъ сж изгъркани фрази, тъ сж нъща човъшки. В човъшкото сърце има нъщо чисто и велико. Ако тази теория е върна, ако човъшкото сърце е покварено, защо Господ казва: "Сине мой, дай си сърдцето"? Има нъщо хубаво в човъшкото сърце. Когато един скъпоценен камък го налепят с кал, не се намалява неговата цена. Не е гръшно това, нацапал с малко. Като го умиеш, той веднага пречупва цветовете.

Та казвам: Хората трябва да открият хубавото, което Бог е вложил в ума, хубавото, което Бог е вложил в сърдцето, хубавото, което Бог е вложил в тълото. В тълото има много хубави работи, в сърдцето има много хубави работи. Сега азъ говоря не за туй, физическото, сърце. Надъ пяпа, подъ лъжичката, има едно мъсто - наричатъ го слънчевъ вжзелъ, нъкои го наричатъ стомашенъ мозъкъ. В скоро време сж го наричали сърдцето на човъка. Тамъ е живълъ, тамъ е интуицията* на човъка. По нъкой

път вие чувствувате, (че) нещо ви нашепва. Каквото ви нашепва - вѣрно е. Каквото мислите съ мозѣка - едва една стотна излиза вѣрно. Долу, подъ лѣжичката, като мислите - всичко е вѣрно, на хиляда мисли само едно ще има изключение. Интуицията е въ слѣнчевия вѣзелъ. Някой път умътъ се координира съ интуицията, когато сърдцето и умътъ сѣ въ сѣгласие. Когато мислишъ правилно - въ една мисълъ трѣбва да имашъ свѣтлина. Щомъ нѣмашъ свѣтлина - мисълта ти не е вѣрна. Казвамъ: Щомъ въ единъ религиозенъ животъ влѣзете, ще се зароди мисълта: “Дали има Господъ или нѣма, да не би да съмъ се халосалъ? Що ли си хабя живота съ такива работи?” То е наше неразбиране. Физическиятъ животъ е толкозъ вѣренъ, колкото Божествениятъ и духовниятъ животъ. Духовниятъ животъ не е нещо повече отъ физическия. Физическиятъ животъ е за децата. Духовниятъ животъ е за възрастнитъ. Божествениятъ животъ е за старитъ, понеже старитъ хора въ Божествения животъ сѣ деца. Възрастнитъ въ духовния животъ сѣ деца. Всички сѣ деца по отношение на духовния свѣтъ. Божественитъ деца сѣ стари хора за физическия свѣтъ. Старитъ хора въ духовния свѣтъ сѣ възрастни за физическия свѣтъ, а пъкъ напредналитъ въ физическия свѣтъ сѣ стари хора за живота. Като влѣзете въ духовния свѣтъ, ще бждете млади. Като влѣзете въ духовния свѣтъ, на колко години ще бждете? Въ духовния свѣтъ старостта се опредѣля отъ това, колко пъти той се е прераждалъ на земята. Прераждалъ се да кажемъ 500 пъти по сто години - 50 000 години. На 50 хиляди години той е възрастенъ човѣкъ. Като влѣзе тамъ, има ясна представа. Единъ животъ на земята, тамъ като се завърти, като че е една година. Тамъ, като се родишъ, като се върнешъ отъ другия свѣтъ - то е нова година. Слѣзешъ пакъ на земята. Някои иматъ, да кажемъ, десетъ хиляди прераждания по сто години. Единъ милионъ години тукъ, на земята. Какъ ще си представите единъ човѣкъ на единъ милионъ години? На единъ милионъ години може всичко да прави, носи въ себе си една ясна представа за хубавото въ свѣта. Запримѣръ казвате:”Ти още не

си се научилъ”. Въ ония измъчвания, които имате вътре, не може да видите красивото. Запримѣрь: За насъ е мъчно да ни хвърлятъ въ вода - ние ще се удавимъ. Рибата да я хвърлятъ въ водата е едно благо. Туй, което за мене е мъчно, за нея е едно благо. Да кажемъ, (ако) заравятъ нѣкого въ земята - ще го убиятъ. На едно житено зърно, ако го заравятъ въ земята - едно благо е за него. То нѣма да плаче, но ще се зарадва. Като го забучвашъ въ земята - то се радва. Сега това сж нѣща за обяснения.

Ако дойде да разглеждаме сегашния животъ, колко реално ще остане? Ако сегашната наша любовъ поставятъ на изпитъ, колко отъ вашата любовъ ще бѣде реална? Като поставиха ученицитѣ христови на изпитъ, който бѣше единъ герой за любовта, кой казваше:”Учителю, ако всичкитѣ да се отрекатъ, азъ, Петъръ, знаешъ ли, сърдцето ми не мръдва. Каквото и да става, азъ нѣма да се откажа”? Гледа го Христосъ, казва:”Сатана(та) иска да те опитамъ, казвамъ ти: Преди петела да е пропѣлъ, три пѣти ще се отречешъ отъ мене”. -”А, (не, не)”. -”Да, да - казва Учителътъ. Ще видишъ”. Върви Петъръ, взе си ножа. Като дойдоха да хванатъ Христа, (Петъръ) казва:”Учителю, да ударя ли?” Той не го удари въ главата, но му отрѣза ухото. Още като го видя, че не знае да воюва и отсѣче ухото, Христосъ му каза:”Стига, стига. Тази работа съ ножъ нѣма да стане”. Залепи ухото и му каза:”Който вади ножъ, отъ ножъ умира”. (Петъръ) казва:”Не ми позволи Учителътъ”. Той тръгна да върви по пѣтя и казва:”Само да ме бутнатъ”. Като влѣзе въ двора, дойде една слугиня и му каза:”Говорятъ ти показва, че и ти си единъ отъ тяхъ”. -”Не, не съмъ”. Той забрави. И втори, и трети пѣтъ се отрече. Хванаха Христа. Ако Христосъ отиваше да се защити съ войска, Петъръ щѣше да извади ножъ най-напредъ. Сега Христосъ е вързанъ. (Петъръ) казва:”Толкозъ слабъ (е) тозъ човѣкъ, да позволи да го вържатъ. Дали ние сме се излѣгали? Каква е тази работа? Мислѣхме, (че) Царството Божие ще дойде и на насъ ще даде властъ. Сега Го вързаха (и) ще го осѣдятъ, пѣкъ ние (ли) ще оправимъ свѣта?” Не само Петъръ направи

това, но единъ отъ възлюбленитъ ученици /нѣма да му казвамъ името/, като му хванаха дрехата - той избѣга голъ. Мантия имаше, остави си мантията и избѣга. Сега това го изнасямъ за поучение. Този, който остави мантията си - остави старото разбиране на любовта. Петъръ носеше единъ любовенъ ножъ. Сега всинца носите любовни ножове и мушките на общо основание. Ушитъ на хората кълцате. Всичкитъ мъже и жени ушитъ кълцатъ. Въ новата любовъ туй, което хората може да ви взематъ, не е любовъ. Любовта не се нуждае отъ ножове и ние не се нуждаемъ отъ тяхъ. Когато придобиете любовта, вече безсмъртие ще имате. Винаги свързвайте любовта си съ безсмъртието. По нѣкой път имате малкъ лжчъ, прозрение. Минава любовта и заминава. Постоянно човѣкъ се кал(ява) въ любовта. Човѣкъ трѣбва да влиза и излиза отъ живота, докато се кали да превъзможе. Да знае въ всѣки единъ случай да (я) употреби. Тя е една мощна сила. Съ любовъ трѣбва да се работи въ човѣшкитъ мисли, въ човѣшкитъ желания, така да се работи въ човѣшкитъ постѣпки, да се работи въ тѣлото, да се съгражда новото тѣло. Любовта подмладява и тѣлото. Ако ние остаряваме - остаряваме отъ страхъ. Страдаме отъ постоянни внушения. Сега вие си внушавате, но не може да си внушите, че ще се подмладите. Казвате: "Като умремъ - ще се подмладимъ". То всѣкога става. Като умрешъ - въ другия свѣтъ ще се подмладишъ. Вие не трѣбва да седите. Вие носите топлината на миналото. Животътъ, който носите, не е само вашъ животъ, но (е) отражение на хиляди други същества. Плащате единъ чуждъ дългъ - наложенъ ви е. Плащате го на поколѣния ваши близки, изплащате дълга и плащате вашия. Лошото не е тамъ, че се изплаща.

Та казвамъ: Освободете мисълта си. Като се привличате, трѣбва да знаете кой на каква степенъ на развитие е. Мнозина казватъ: "Азъ много ви обичамъ". Каква е разликата между обичта? "Много ви обичамъ". Каква е мърката? "Обичамъ". Дойде човѣкъ, хлопа на вратата. Казвате: "Моля, сега съмъ легналъ, елате утре". Това е обичъ.

Като обичамъ повече - стана отъ леглото, отворя вратата. Казвате: "Моля, не ме безпокойте, елате утре". Пакъ обича, но се извинява. Казва: "Извинете, неразположенъ съмъ, елате утре". И то е любовъ. Обичамъ повече - ще стана отъ леглото. Сега вие казвате: "Ще пожертвувамъ живота си. Азъ съмъ готовъ да умира". Тази дума "умиране" азъ я слушамъ и най-после я разбрахъ. Никой не иска да умира. Момата като се влюби - напуска свѣта на тревогите. Всѣки човѣкъ, щомъ не се тревожи - той се е влюбилъ. Всѣки влюбенъ, който се тревожи - не е влюбенъ. Ти, като забравишъ всичко, не се тревожишъ, ти си се влюбилъ тогава. Сега вие вземете така: той се е влюбилъ - не се тревожи. При влюбването се заражда въ ума единъ потикъ, една жажда да учишъ. Въ тебе се заражда едно желание да се проявишъ благородно. То е влюбване. Най-после се заражда желание да постъпишъ добре, ставашъ уменъ. Всѣки случай лесно решавашъ. Ти се влюбишъ - мислишъ добре, чувствувашъ добре и постъпвашъ добре. Така разбирамъ влюбването. Другото влюбване - то е раздвояване на съзнанието, че не знаешъ какво правишъ, не знаешъ какъ да приемешъ човѣка, какъ да се обхождашъ съ него. Казвамъ: Ако единъ учителъ се е влюбилъ въ ученицитъ си - ще се прояви добре. Ако ученицитъ сж се влюбили въ учителя си - тѣ учатъ добре. То е вѣрно. Ако едни въ други сж влюбени - отнасятъ се добре. Щомъ не се отнасятъ добре, тогава има противоречие. Азъ ви казвамъ: По нѣкой път не искамъ вие да се измѣните, да станете много добри. Азъ съмъ забелязалъ, ако станете много добри - ставате по-лоши. Такива, каквито сте, да се проявите добре. Петъръ си бѣше Петъръ. Туй, което носите въ себе си отъ хиляди и хиляди поколѣния, да го проявите. Да проявите любовта, да цѣвнете такива, каквито сте. (Нѣкой) казва: "Азъ искамъ да бѣда роза". Животътъ не е само отъ рози. "Азъ искамъ да бѣда карамфилъ". Животътъ не е само отъ карамфили. Ти ще цѣвнешъ. Като цѣвнешъ, ще дойдешъ въ съгласие съ всичко онова, което е цѣвнало. Когато дърветата цѣвятъ, тѣ пѣятъ най-хубавата музика. То е оркестъръ. Само пчелицитъ чуватъ тази

музика. И като чуят, тѣ отиватъ на този хоръ да слушатъ. Цвѣтенето на дърветата показва най-ниската любовъ, която съществува въ свѣта. Тази понятна музикална любовъ изразяватъ цвѣтята, затова всички вие ги помирисвате, за да възприемете любовта на най-ниската степенъ на любовта. Хубаво е човѣкъ да възприеме, но не съветвамъ певицитѣ да миришатъ цвѣтята, понеже отъ тази любовъ се отдѣлятъ такива пращинки, (че) тѣ развалятъ гласа. Даже не препорѣчвамъ нѣкой пѣтъ да носите цвѣтя. Не ви съветвамъ да кѣсате цвѣтя. Цвѣтята влияятъ на гърлото. Малкитѣ пращинки, които се полепватъ, пречатъ на пѣнето.

Та казвамъ: Турямъ любовта като една сила, основа за бѣдеще. Вие казвате: "Споредъ Божия Духъ". Но Богъ започва отъ физическия свѣтъ. Ти седишъ на единъ столъ, на едно мѣсто, но ако не ти е удобно - не може да се проявишъ. Хората сѣ практични. Ще турятъ възглавница, (да) седнешъ на меко. Като идемъ на поляната, търсимъ мека тревица да седнемъ на меко, не искаме да съдаме на кораво. Като седнемъ на кораво, не може да се въодушевявашъ. Природата е така умна, че е направила меки възглавнички. Сега нѣкои искатъ да станатъ сухи, да нѣматъ възглавнички, да иматъ линия. Азъ съмъ за ония линии, които природата е турила. Азъ съмъ за ония линии - да има достатъчно количество материя. На нѣкои отъ васъ прѣститѣ сѣ по-дебели, отколкото трѣбва. На нѣкои отъ васъ носѣтъ е по-широкъ, отколкото трѣбва. На нѣкои отъ васъ ушитѣ сѣ по-голѣми, отколкото трѣбва.

Азъ не разглеждамъ любовта практически. За мене любовта е едно отъ великитѣ проявления на битието вътре. Има дни, когато любовта се проявява. Единъ ясенъ день, едно съчетание на слънцето или на залѣзъ, или на зенита на слънцето, после деньтъ е тихъ, нѣщо величествено има (въ) слънцето, грѣ свѣтлината, не гори, но нѣщо приятно има, разположенъ си. Деньтъ е съчетание по нѣкой пѣтъ на земята. Нѣкой пѣтъ атмосферата е пълна съ разумни същества, които слизатъ отъ по-висши сфери, наблюдаватъ земята. Тогава

денът е приятен. Не ги виждате. Много добре е, че не ги виждате. Ако ги виждате, ще ги безпокоите. Ако човък е сплъ - ще чувства хубавото влияние на слънцето, което грее, но очите ги няма. Съ носа си ще усеща, че цветята (сж) цънали, съ ушите си ще чува хубавите тонове, съ очите си ще вижда красотата на природата. Вие по някой път искате да видите един ангел. Че колко ангели има във човешкото тяло? Виждате ли ли сте човешката душа каква красота има? Въ живота по някой път тази душа се проявява. Някой път гледаш сияещо - нещо има. Душата се проявява. Пък тя се скрие, почернее лицето, животът изчезва. Периодически любовта се проявява. Тези същества идат. Когато те дойдат, вие ще се въодушевите, но те искат работа. Тръбва да учите.

/Учителят даде едно стихотворение и брат Симеон го прочете/. Който го е писал, е бил вдъхновен. Има още много работи, които не са казани. Много пъти говорим за любовта като нещо минало - едно време. Вие се приготвявате тепърва за любовта. Въ един и същ момент на земята ще бъдете деца, въ духовния свят - възрастни и въ Божествения свят - стари. Ще ги съедините въ едно, ще имате едно пълно проявление на любовта. На земята ще започнете съ детинската любов добре, ще свършите зле. Въ духовния свят ще започнете зле, ще свършите добре. А въ Божествения свят добре започвате и добре свършвате. Бог съединил двете крайности, примирява физическото (и) духовното въ едно. Представете си, че някого, когото обичате, вървите и създадете идея, че той трябва да ви поздрави. Той, като дойде, обърне ви гръб, не ви погледне даже. Ами че хубаво, аз вземам слънцето. Слънцето ще се спре ли да ме поздрави? Ти вървиш по пътя, аз може да мисля, че мене гледа. Слънцето гледа всичките хора. И едно бръмбарче гледа, както и мене. Зависи от моето съзнание как се е пробудило. Като погледнеш - виждаш, че слънцето те (е) погледнало. Въ туй поглеждане виждам Божественото. Туй слънце за тебе е създадено. На мене говори и на

другитъ. Отъ слънцето има блага, които идатъ за мене и за всинца ви има. Азъ излизамъ сутринъ, вие ще излъзете по обѣдъ, нѣкой надвечеръ - все ще приемете. Но любовната минута сутринъ е една, на обѣдъ е друга и вечеръ е друга. Сутринъ е за децата, на обѣдъ е за възрастнитъ, вечеръ е за старитъ хора. Сега ние искаме децата да станатъ възрастни. Децата въ своята възраст да си останатъ деца. Защото отъ физическия животъ като идемъ въ духовния, и тамъ има деца. И въ Божествения свѣтъ пакъ има деца. Само че децата въ Божествения свѣтъ носятъ сила въ себе си, възрастнитъ носятъ топлина, старитъ носятъ свѣтлина. Като се съединятъ на едно мѣсто, децата носятъ силата си. Децата сж много силни, знаятъ да заповѣдватъ. Едно дете, само като изврѣска, като си нададе гласа, майката и бащата и царъ и царица да сж - ще станатъ. Той, (царьтъ), за другитъ не става, генералитъ трѣбва да му козируватъ, но като се разплаче детето - той козирува предъ него. Една-две години, на третата година бащата казва: "Сега ти ще козирувашъ". Понеже детето иска да стане възрастно, не иска да спазва детската любовъ, която е мощна и силна, започва да проявява духовната любовъ. Щомъ станете на земята възрастни - ще ни турятъ на работа. Щомъ станете стари на физическото поле, нали съмъ превеждалъ онзи примѣръ за Св.Никола. Вие сте го чели, (но) не му разбирате смисъла. Далъ съмъ ви да създадете единъ образъ. Единъ турчинъ иде при единъ българинъ и казва: "Защо си турилъ тия?" Българинътъ ималъ икони (на) Света Богородица и Свети Никола. (Българинътъ) казва: "Да ме пазятъ". - "Че какъ могатъ? Азъ толкозь слуги имамъ и постоянно ме крадатъ. Какво имъ плащашъ?" - "Нищо. Едно кандило имъ паля". Отива си той, купува си три икони - Св.Богородица, Св. Георги и Св.Никола. Туря ги, запалилъ кандилото. Чуло се, че наоколо обиратъ хората. Следъ два-три дни обиратъ този бей*. Той влиза при иконитъ, гледа Св.Богородица и казва: "Нѣма да ти се сърдя на тебе, ти дете имашъ, млада си. И азъ да съмъ на твоето мѣсто, ще си гледамъ работата. Св.Георги, и ти си младъ, съ конь, има съ какво

да се занимаваш”. Вижда Св.Никола. -”Този брадатъ, казва, ни дете имашъ, ни конь имашъ. Защо не внимавашъ?” Обръща иконата съ главата надолу. Случва се, че онъзи, които откраднали, върнали краденото. -”Виждъ, казва, сега те харесвамъ”. Обръща пакъ иконата съ главата нагоре. -”Онъзи нека си гледатъ работата, но ти тръбва да внимавашъ”.

Казвамъ: Стари разбирания има. Като дойдете до тяхъ, тамъ е погръшката. Казвате:”Едно време бѣхме глупави”. Не, децата не сѣ глупави. Азъ съмъ виждалъ толкозь умни деца. Децата на петъ-шестъ години, но (съ) проникателенъ погледъ. Чете ти характера. Правиль съмъ много опити съ момченца и момиченца - много чувствителни сѣ. Като измѣня мисълта си, оттеглятъ се. Пакъ създамъ доброто разположение, веднага се притеглятъ. Дойде ти да се рѣкувашъ съ нѣкого - Богъ ти казва ти да проявишъ любовта. Да проявя любовта - тръбва да открия една хубава черта въ този човѣкъ. Пѣкъ има. Най-малко въ едно минало съществуване. Давиль се нѣкой човѣкъ и въ рѣката му пише, че той го е спасилъ. Написана е една благородна черта. Въ миналото билъ царь - направиль реформа. Билъ философъ - направиль нѣкакво съчинение. Билъ ви миналото нѣкоя майка. Билъ нѣкой знаменитъ поетъ - писалъ много добре. Много хубави работи, хиляди хубави работи отвѣнъ гледашъ, сега нищо не виждашъ. Разбира се, всичко туй е мѣчно да го видишъ. Хората не обичатъ да се ровимъ въ тѣхния животъ. Ние не тръбва да ги следимъ, да бѣдемъ много внимателни. Цвѣтята, когато цвѣтятъ, хубаво миришатъ като минешъ покрай тѣхъ. Голѣмо изпитание е, когато искашъ да откъснешъ едно цвѣте. Нѣмашъ възпитание. То е едно живо същество цвѣнало. То е едно разумно изложение на духовния свѣтъ. Ние ще развалимъ изложението. Че то се радва тамъ. Може да се наведешъ, да го погалишъ, (да) кажешъ:”Колко си хубаво, пѣкъ какъвъ ароматъ имашъ. Бихъ желалъ и азъ да бѣда като тебе спокойно, нѣма за нищо да се грижишъ”. Човѣкъ се безпокои, пѣкъ то ще се зарадва. Тѣй въ себе си ще си кажешъ, пѣкъ то ще се

зарадва. Лжчътъ, който (е) излѣзалъ отъ твоитѣ очи, туй цвѣте ще почувствува, че слънце го (е) огрѣло и ще потрепери. Зарадва се, потрепери, че си го погледналъ. Радватъ се цвѣтята. Виждамъ цвѣтята като се усмихватъ. Туй, дето ние виждаме, че нѣщата сж мъртви, ние ги гледаме отдалече. Ако отъ близо ги наблюдаваме, ще видимъ, че движение има. Ние не виждаме тия, деликатнитѣ движения. Вземете единъ капелмайсторъ или единъ професоръ по музика - схваща единъ тонъ, схваща ония нюанси. Другитѣ схващатъ само обикновенитѣ тонове, (а) той слуша, като че единъ тонъ взема. Като вземе нѣкоя пѣсень *солъ* или *ла*, или *ре* и вече тълкува. Казва:”Даде единъ нюансъ на чувствата, нѣкъде взелъ го (е) за примѣръ”. *До* е напрежение. Седишъ въ ограничение или очаквашъ да дойдатъ благоприятни условия. Веднага тия единици се отварятъ, излюпишъ се. Какъ ще разберешъ това излюпване? Единъ трепетъ има въ това. Той (се) разхожда, минава въ *ре*, движението дохожда.

Та казвамъ: Има какво да мислите. Нѣкой пжтъ седя и нѣкой пита:”Какво има като ида въ оня свѣтъ?” Казвамъ:”Не ме питай какво има въ оня свѣтъ”. Казвамъ: Питай за този свѣтъ да ви разправамъ, за оня свѣтъ не ме питай. То е толкозь трудно да се разбере оня свѣтъ. Не че не може да говоримъ. Може да говоримъ, но то е неразбрана работа. Казватъ:”Съ каква храна да се хранимъ?” Казвамъ:”Отъ въздуха приемамъ”. То не е вѣрно. Въ духовния свѣтъ отъ храната никакви излишци нѣма. Кухни нѣма - да оставатъ помии, тенджери нѣма. Въ духовния свѣтъ отъ храната никъде не може да хвърлишъ отъ храната по земята. Всичко е чисто. Знаешъ ли колко е тази храна? Нѣкой пжтъ вие казвате:”Нахранихъ се”. Следъ като сж ви говорили, казвате:”Нахранихъ се”. Какво сте яли? Може да ви говоря (така, че) да се нахраните. Може да ви говоря така, че да усиля глада. Може да ви говоря за яденето и да се нахраните. Може да ви говоря и да усиля вашия гладъ и жажда. Може да ви дамъ плодъ и този плодъ, като ядете - да се задоволи вашия гладъ. Може да сте гладни и да ви дамъ една ябълка, круша и да ви задоволи вжтре. Сега се прави

възражение. (Нъкой) казва: "Защо не съмъ подготвенъ?" Има известно вещество въ ябълката. Онъзи апарати въ насъ не сж подготвени. Духовното тѣло не е подготвено, умственото тѣло не е подготвено. Ние вземаме само физическата страна. Хубавото въ ябълката отива напраздно. Та на васъ бихъ ви казалъ: Всѣки, който яде безъ любовъ, той си създава едно болезнено състояние. Ако вземешъ единъ плодъ съ любовъ и благодаришъ - то е благословение. Ако всинца бихте яли съ любовъ, (трѣбва) да бъдешъ доволенъ отъ онова, което ви е дадено. Сега ставашъ отъ яденето и казвашъ: "Не е хубаво сготвено". Всѣки день три-четири часа употребявате за готвене и при това пакъ сме недоволни отъ яденето. Така е въ книгитѣ. Много книги има писани. Тия хора, които сж ги писали, сж имали много добро желание. Всички, които говорятъ, иматъ много добро желание. Но не е лесна работа да напишешъ една книга. Казвате: "Да обичашъ нъкого". Какъ ще го обичашъ? Представете си, че имате да плащате нъкому. Нъкой е дошълъ, посетилъ ви е и вие усьщате, че той е кредиторъ. Кредиторъ ви е, какъ ще го обичате, кажете? Дойде нъкой министъръ - какъ ще го обичате? За всѣки единъ човѣкъ има особенъ начинъ. Дойде нъкой беднякъ, него какъ ще посрещнете? Ще му дадете едно левче, малко хлѣбъ, да си върви. Мислите, че сте изпълнили дълга си. Дойде нъкой просякъ, казвашъ: "Остани да ядешъ на обѣдъ". Той казва: "Бързамъ". Казвате: "Сега нѣмамъ хлѣбъ". Бърза той, отива да проси. Казвамъ: "Остани за обѣдъ". Нъкои просяци оставатъ. Гледамъ му линиитѣ, казвамъ: "Затова си хваналъ този занаятъ". Като гледамъ линиитѣ, виждамъ, че въ миналото билъ много горделивъ. Сега невидимиятъ свѣтъ го е направилъ да проси, да носи унижение за петъ пари, за десетъ пари, за единъ левъ да благославя. По-рано билъ нъкой владика, сега никакъвъ владика не е. Нѣма мантия, седи окъсанъ. На мнозина съмъ пошепвалъ: "Едно време рекохъ - не си благославялъ. Навремето не си благославялъ". - "Сега се научихъ". - "Сега си дошълъ на изпитъ, приближава краятъ,

остава ти още една година на просия. Оттамъ насетне ще се уреди работата”.

Та въ любовта си създайте работа за ума или използвайте работата, която ви е дадена. Каква работа бихте създали на ума си? Каква работа бихте създали на сърцето си или каква работа бихте създали на тълото си? Възпитанието на хората не е така лесно. Човъкъ възпитава единъ човъкъ. Дайте свобода. (Нъкой) казва:”Човъкъ тръбва да бжде свободенъ”. Дайте си свобода да се проявите такива, каквито сте. Запримър: Искамъ да зная - свободенъ ли сте? Турямъ ябълки, круши, череши, казвамъ: Всъки човъкъ да си вземе туй, което обича да яде. Ти какъ искашъ - безъ никакви правила? Най-първо всъки да вземе яденето и да яде, както разбира. Да вземе вилица, ножъ, всъки да се прояви такъвъ, какъвто е. Турете хубави книги, да видите кой какви книги ще избере - научни книги, проза, поезия, нъкои научни книги, по математика, каквото и да е. Всъки да си избере, за да видите какъвъ е.

Сега като дойде (нъкой), вие започвате да му приказвате, да го обърнете, да го направите религиозенъ. Може би по-рано отъ васъ да е (билъ) по-религиозенъ. Сега, ако е инженеръ - ще му покажете де е разумното инженерство. Този лъкаръ, който се занимава съ болни хора, погледне, пипне пулса, напише рецепта и излѣзе. Не е лъкаръ, лъкаръ така не (се) става. Има известни болести, които произтичатъ отъ обезсърдението на човъка, или научно казано - отъ задната частъ на мозъка. Има известни болести, които произтичатъ отъ основата на мозъка, отъ разрушителнитъ способности, отъ чувствата произтичатъ. Има известни болести, които произтичатъ отъ ненормалното ядене. Човъкъ смѣсва разни храни. Та казвамъ: Едни болести произтичатъ отъ волята, други - отъ надеждата, трети болести произтичатъ отъ любовта. Щомъ се раздвои умътъ и сърцето, понеже нарушаватъ закона на любовта - заболяватъ отъ туберкулоза, става нарушение (на) закона на любовта. Нарушението (на) закона на върата засѣга нервната система. Когато волята се

раздвои, тогава нервната система боледува. Между симпатичната нервна система* и между мозъчната нервна система* се ражда едно вътрешно разстройство. Като се наруши надеждата пъкъ, става разногласие между мускулите, костите - не може да функциониратъ. На едни мѣста се набира повече кръвъ, на едни мѣста има повече енергия. Много сложно е. Правилъ съмъ много опити. Възстановя надеждата на човѣка - за единъ-два дни оздравѣе човѣка. По нѣкой пътъ казвамъ: "Ти следъ два дни ще бѣдешъ здравъ". - "Че какъ така?" Казвамъ: "Дай ми една чаша вода". Даде една чаша, изваждамъ едно малко пилюлче*, едно захарче, туря въ водата. Казвамъ: "Изпий тази вода, следъ два дни ще бѣдешъ здравъ". После казва: "Отъ онзи цѣръ*, дето ми го даде, оздравѣхъ". За петъ пари работа. Нѣкои болести се дължатъ, че той е въ стѣлкновение съ хората. Дойде единъ свещеникъ при мене, на който ограбиха вѣрата. Искане да напусне свещеничеството. Единъ непреодолимъ страхъ го е обзелъ, не може да служи. Искане да има винаги другъ при него. Сега искане да бѣга. Азъ виждамъ причината - причината е вѣрата въ него. Рекохъ: "Слушай, ако искашъ да ти помогна - нѣма да ме лъжешъ. Ти си направилъ едно престѣпление, въ тебе се е раздвоила вѣрата. Направилъ си нѣщо, не си искалъ извинение". - "Ще се изповѣдамъ. Нѣма какъ да ти кажа азъ какво съмъ направилъ". - "Кажи самъ какво си направилъ? Ти си ималъ едно сѣщество, което си го обичалъ много, следъ туй си нарушилъ отношението съ туй сѣщество. Тази болестъ се дължи на туй. Нѣма да ме лъжешъ. Ако лъжешъ...". (Той) казва: "Майка ми ме обичаше, бихъ я и тя умря". Рекохъ: "Сега ще започнешъ да се молишъ за майка ти, да си възстановишъ мира. То е болестъ. Свещеникъ си, ще се молишъ". Вие считате - какво има отъ това? Много болезнени състояния може да дойдатъ. Нѣмашъ право да ругаешъ хората. Всѣко нѣщо, което правишъ - справедливъ трѣбва да бѣдешъ. Щомъ си направилъ погрѣшка, ще намеришъ по единъ мекъ начинъ да му говоришъ. Нѣма да кажешъ: "Защо го направи?" Това сѣ безпредметни работи. Човѣкъ трѣбва да държи единство на

въртата. Не трябва да е въ стълкновение съ онѣзи, които обича. Въртата не трябва да е въ стълкновение по закона на любовта съ онѣзи, които го обичатъ. Ти да се блѣскашъ съ онѣзи, които обичашъ, трябва да се разрушишъ. Най-първо трябва да бждемъ въ единство съ онѣзи, които ни обичатъ, които върватъ въ насъ и, които се надяватъ въ насъ. Не трябва да разваляме Божествената връзка. Може да имашъ много погрѣшки, ще гледашъ да възстановишъ връзката. Писанието казва: "Прости дълговетъ наши, както ние прощаваме". Прости дълговетъ на хората на земята. На земята е надеждата. Както Господъ прощава, така прощавате и вие. Извинявайте хората въ духовния свѣтъ, тъй както Богъ ви извинява. И най-после - живѣйте тъй, както въ Божествения свѣтъ живѣятъ съ любовъ. Туй е. Ако всинца имате тази хигиена - кашлица, хрема, всичко туй ще изчезне. Азъ имамъ две рецепти. Едната е: медъ, черъ пиперъ и ленено семе, индийско орехче, заедно съединени - лѣкуватъ. 10, 15, 20 дена ще вземашъ (на) всѣки единъ часъ. Туй действува хубаво. Пропорция има. Съединени, счукани - хубаво действуватъ.

Сега азъ представямъ работата така, но не мислете, че е лесна работа. Не е лесна работа да се занимавашъ съ болните хора, понеже иматъ нервни състояния на трепетъ, трябва да се подигнатъ трептенията на тѣлото. Най-първо виждамъ, че той има понижени трептения на тѣлото. Трябва да се възстанови неговата надежда. Той има понижени трептения на сърдцето. Трябва да се възстанови аурата*. Има понижени трептения на мозъка. Знаете (ли), колко мъчно е да се възстанови това? Щомъ идешъ при единъ боленъ, ще стане една обмѣна. Ако искашъ да му помогнешъ, трябва да настане обмѣна между неговитъ сили и твоитъ. Ти ще му дадешъ да възприеме отъ това, което е най-здравословно, ще дадешъ отъ своето. Като идешъ въ къщи, трябва да се чистишъ. Ако не знаешъ да се чистишъ, ще кажешъ: "Урочасахъ". Мене ми разправяше единъ младъ. Той лѣкувалъ нѣкого, че после него три месеца го е тресла треска. "Лѣкувахъ го. Взехъ единъ котелъ вода, полѣхъ го - треската

го напусна, но мене хвана. Три месеца ме държа”. Вие не сте спокойни.

Всички искате да се представите, каквито не сте. Безъ да искате. То е хубаво. Човѣкъ, каквото има въ него, той трѣбва да се отвори. Но практически бихъ ви казалъ за здравословното състояние - търсете здрави хора. Като срѣщнешъ единъ здравъ човѣкъ, дръжъ въ ума си, (че) този, здравия човѣкъ, носи нѣщо хубаво. Когато искате да сте здрави - търсете здравитъ хора. Когато искате да станете умни - търсете умни хора. Да дойде неговиятъ здравъ мозъкъ, който функционира правилно, да стане една обмѣна. Искашъ да бѣдешъ добъръ - търси добритъ хора. Защото Богъ е, Който се проявява навсѣкжде. Като търсишъ добритъ хора, Богъ ще се прояви въ тяхъ. Богъ е, Който се проявява въ умнитъ. Богъ ще се прояви въ добродетелнитъ, Богъ ще се прояви въ здравитъ. Богъ се проявява въ всички здрави хора. Като ги търсишъ - вие ще бѣдете здрави. Сега туй да остане за васъ. Никога не разправяйте една теория, която не сте опитали. За вашия опитъ говорете. Най-първо да се занимаете цѣла една година. Намерете единъ здравъ човѣкъ, че като го намерите - да знаете, (че) той е веселъ. Тогава да нѣма нѣкоя работа, която да не искате да направите. Нѣкой отъ васъ ви поставятъ на работа. Ако трѣбва да идете за вода или искате да посадите едно цвѣте, не считайте, че нѣкоя работа е по-горна, каквато и да е работа(та). Не започвайте съ голѣмитъ работи, съ малкитъ работи почнете. Имате желание да посадите едно житено зърно, или една слива, или една череша. Имате желание да кажете само една дума. Кажете:”Ще се уреди работата”. Казвате:”Азъ какво ще му доказвамъ, че има Господъ”. Кажете:”Ще се уреди работата”. Азъ себе си убеждавамъ, (че) ще се уреди твоята работа. Като се уреди работата, азъ се уча. Който и да ми каже, азъ съмъ благодаренъ. И той е благодаренъ. Азъ съмъ казалъ, че ще (се) уреди работата, (но) азъ не съмъ благодаренъ и той не може да се ползува. Той иска да каже нѣщо. Казвамъ:”Излъзъ си, ще оздравѣешъ”. (Той) казва:”Изпѣди ме.

Питахъ го да ми каже, той ме изпъди (и) каза:”Иди си, ще оздравѣешъ”. Че така става ли?” Казвамъ:”Иди си, ще оздравѣешъ, нищо не ти трѣбва”. Следъ единъ месецъ иде, благодари, че (е) оздравѣлъ. Азъ можехъ да го приема по-добре, но ни най-малко да не оздравѣе. Като оздравѣе, азъ не искамъ той да върва въ туй. Азъ искамъ като оздравѣе, да се върне и да благодари. Казвамъ:”Иди си, ще оздравѣешъ”. Хубаво е да те изпъдятъ и да оздравѣешъ. Не трѣбва ли да те изпъдятъ отъ затвора? Да отворятъ вратата и да ти кажатъ:”Хайде, излъзъ вѣнъ”. Азъ съмъ постъпвалъ сѣщо (така) и съ хората, и съ животнитѣ. Кучетата, които иматъ вѣра, безъ позволение сѣдатъ на вратата. То ще те погледне така. Като дойде до вратата - хукне. Ако река да го махна, да го бия - започне да ме лае. Не е туй новото учение.

Всичко онова, което се случва - то е за добро. Опознаватъ се нѣкои души въ време на болестъта. Нѣкои отъ васъ слаби сте въ надеждата, нѣкои слаби сте въ вѣрата, нѣкои сте слаби въ любовъта. Много любовъ имате, не знаете какъ да я проявите сега. Запримѣрь: За да проявишъ любовъта си, както трѣбва, какво трѣбва да направите? Когато искашъ пари назаемъ отъ нѣкого, или искашъ услуга - какъвъ видъ да всъчешъ? Или представете си, че се давите въ нѣкоя река, какъ ще кажешъ:”Я ме извади”? Така ли ще кажешъ? Всѣки човѣкъ въ даденъ случай, когато ти помага, ти ще видишъ - въ този човѣкъ се явява едно същество. Този човѣкъ е слуга. Задъ него седи нѣкой, който те обича. Той е предвидилъ и го турилъ. Задъ него ще видишъ онзи, който те обича. Ще му кажешъ:”Моля, предайте моята голѣма благодарностъ за услугата, която ми направихте”. Казвашъ:”Какво ми е направилъ?” Научете си всинца да благодарите, защото задъ всѣки единъ човѣкъ, който ти направи добро, седи единъ, който ви обича. И ако го обидите - спъвате се. Днесъ го обидите, утре го обидите - тогава си влошавашъ кармата*. Ако благодарите, казва (се):”Все, що попросите*, като вървате - ще ви бѣде. Все, що попросите, като вървате - ще ви бѣде. Все, що

просите, като се надявате - ще ви бжде. Все, що просите, като любите - ще ви бжде”. Първият законъ: Все, що обичате - ще ви бжде. Обичашъ - имашъ здраво тѣло, ще го имашъ. Обичате - надявате се. Като вървашъ - пакъ ще имашъ. Като обичашъ - пакъ ще имашъ. Не сполучишъ по единъ начинъ, по втори, по трети. */Гледа часовника/*. Днесъ е празникъ.

По нѣкой пѣтъ азъ виждамъ, като ви говоря - въ васъ има мисль, като че имамъ нѣкого предвидъ, като че никаква пакость не сте направили. Не е така.

$$+1+2=3$$

$$-1 -2=-3$$

$$1+2=3$$

По резултатитъ сж различни. Който не знае, казва: ”Събиране”. Да си туришъ. Дали (ще) туришъ едното първо или дветъ - не е едно. Въ природата нѣщата иматъ другъ законъ. Първо ти далъ едно плюсь две, после ти си взелъ едно плюсь две. Въ количествено отношение е. Но въ природата първо имаме положителенъ резултатъ, после - отрицателенъ. Въ природата имашъ да давашъ два лева и на другъ - единъ левъ, ставатъ три лева. Въ второто имашъ да вземашъ единъ левъ и отъ другъ имашъ да вземашъ два лева, всичко - три лева. Значи си спечелилъ. Въ единия случай си платилъ дълга, въ другия сж ти платили на тебе. Нѣкой день вие имате плюсь, нѣкой пѣтъ вие трѣбва да давате отъ себе си, трѣбва да излѣзе отъ кесията. Ако семето не излѣзе отъ хамбара, хамбарътъ нѣма да се напълни. Туй, което излиза отъ хамбара - то ще пренесе полза. При тия, въ ограничения свѣтъ, въ първия случай ще се роди синъ, въ втория случай ще се роди дъщеря. Тогава (е) сжщиятъ законъ: дъщерята ще я дадете, синътъ ще вземе. Синътъ привежда, дъщерята се взема. Сжщиятъ законъ е и въ мислитъ: не се раждатъ само момичета, раждатъ се момчета и момичета. Нѣкои мисли ще ги давашъ навънъ, другитъ ще вземешъ навътре. Едни отъ мислитъ сж положителни, други сж отрицателни. Едни мисли иматъ женствена мисловна

форма. Като разглеждаш мислитъ - същото разнообразие има, както тукъ на земята. Някои мисли сж грубо облъчени, някои мисли сж мустакати, брадати. Това е само, за да обясня идеята. Законътъ е върень, че отрицателното и положителното съществува въ мислитъ, въ чувствата. Отрицателното и положителното съществува въ постъпките. Въ единъ моментъ, ако вие сте положителенъ, въ другъ моментъ вие сте отрицателенъ. Не че е лошо. Ще вземешъ, трѣбва да обработвашъ. Коего давашъ, трѣбва да го дадешъ съ съзнание, съ надежда, съ въра, трѣбва да го дадешъ съ любовъ. Коего вземашъ - пакъ съ надежда, съ въра, съ любовъ да го вземешъ. То е правилното отношение. Коего вземашъ, трѣбва да го оценявашъ. Коего давашъ, пакъ трѣбва да бждешъ разуменъ. Какво раздавашъ навсѣкжде? "Даромъ сте взели, даромъ давайте". Богъ дава даромъ, но Той разпредѣля на всичкитъ много добре. На животнитъ далъ това, отъ което тѣ иматъ нужда. На малкитъ буболечки далъ, (отъ) което иматъ нужда. На растенията, на животнитъ, на човѣка и на всѣки едно отъ хората е далъ. Не дава на всичкитъ еднакво. Не искайте вие да ви се даватъ еднакви работи. Трѣбва да се събудятъ разнообразни центрове, разнообразни мисли. Всичко това трѣбва постоянно да се събужда, всички центрове да се събуждатъ, всички мускули. Да не остане нѣкой мускулъ, който да не се тури въ движение. (Нѣкой) казва: "Цѣль день работя". Статистиката показва, че коне, които се движатъ по равно, по-скоро умиратъ отъ онѣзи, които се движатъ по планински мѣста - тѣ умиратъ по-късно. Въ равнитъ мѣста еднообразни мускули се развиватъ, въ планинскитъ мѣста - разнообразни. Ония хора, които страдатъ - въ тѣхъ се събуждатъ повече мускули отъ онѣзи, които ходятъ по равното, тѣ по-скоро умиратъ. Вие искате да не страдате, да (не) се мѣчите. Въ мѣчнотиитъ човѣкъ туря мозъка си на работа, започва да мисли. То е законъ. Ние искаме да бждемъ охолни.

Възприемете онзи животъ, който Богъ ми е далъ. По-хубавъ животъ отъ него нѣма. На мене, като ми дадатъ страдания, даже мене

искать да ме заблудятъ. Азъ, който разбирамъ, и мене искать да заблудятъ, че колко повече васъ. Ще дойде нъкой, ще каже: "Защо си губишъ времето?" Казвамъ: "Азъ не си губя времето. Ти, който ме занимавашъ, защо си губишъ времето съ мене?" Знаешъ (ли), (тъ) сж хитри. Дойде нъкой, започне да те хвали: "Гениаленъ човѣкъ си". Нъма да се мине единъ-два часа, казва: "Обичашъ да те мажатъ". Отворишъ се, той казва: "И ти обичашъ да те понамажатъ". Сега какво трѣбва да му говоришъ? Азъ по нъкой пѣтъ казвамъ: "Азъ мога да ви бѣда въ услуга". Много добре знаятъ български. Мазането не е Божествено, то е човѣшка работа. Понеже съмъ дошълъ между хората - ще ме мажатъ и азъ ще ги мажа. Кѣщитъ ще си мажатъ. Азъ мажа, всички мажемъ - то е човѣшка работа. То е една обвивка. Казвамъ: И въ оня свѣтъ има противоречия. Влѣзешъ въ оня свѣтъ, има една зона. Като влѣзешъ - нъма да те оставятъ епитети* отъ памти-вѣка да не ви ги турятъ на гърба. Ще минете презъ такива изпитания, цѣлия адъ, най-ужаснитъ работи. Не искате да минавате. Тамъ трѣбва да бѣдете въоръжени съ танкове, нѣкъде маски трѣбва да имате, ще бѣдете въоръжени. Не е лесна работа. Да минавате отъ този свѣтъ въ другия не е лесна работа. Нъкой пѣтъ ангелъ седи, ще ви вземе на рѣще, но нъкой пѣтъ ще излѣзете - нъма никакъвъ ангелъ, тогава ще ви погнатъ духоветъ. Сега не искамъ да ви плаша, но само за обяснение. Отчасти е вѣрно. Ще ви погнатъ. Вие трѣбва да учите закона за смиренieto. Ще се смалите, ще се смалите и най-после - не ви виждатъ, изгубите се, освободите се, но (ще) изгубите формата. Ще ви нападне една тѣга. Спасилъ си се, но всичко (е) взето, нищо не е останало. Минавашъ, никой не иска да знае за тебе, забравенъ си, никой не обръща внимание, ти си чужденецъ.

Казвамъ: Когато Богъ се отдѣли отъ човѣка, или когато човѣкъ се отдѣли отъ Бога, той изгубва своята форма, изгубва своята свѣтлина и топлина. То е ужасно положение, като изгуби свѣтлината на ума, топлината на сърдцето и силата на тѣлото. Нъма по-гольмо страдание (да) усѣщашъ, като че нищо не струвашъ. Самъ оставашъ, нѣкъде

може да си. Ти си като този Бърдъ. Той поне има съобщение съ своите колеги. Минава дълго време, докато се възстанови този вътрешен миръ. Казвамъ: Дръжте връзките си. Казвамъ: Дръжте връзките си съ надеждата на земята. Дръжте връзките си съ вѣрата на духовния свѣтъ. Дръжте връзките си съ Божествения свѣтъ. Никога не прекъсвайте връзките си при каквито и да сѣ изпитания отъ земята, отъ духовния свѣтъ, отъ Божествения. И въ тритъ свѣта Богъ еднакво пребъдва. Всичко е въ Него.

Все, що попросите, като вѣрвате - ще ви бѣде.

Все, що попросите, като се надявате - ще ви бѣде.

Все, що попросите, като обичате - ще ви бѣде.

Добрата молитва.

XX година

14. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

8 януарий, 1941 год., Срьда, 5 ч.с.

Изгрьвъ. София.

Тритъ единици

*Отче нашъ. Фиръ-фюръ-фенъ.
/Направихме упражнението за дишане/.*

Най-новото е кашлицата. Има единъ чуждъ елементъ, влѣзла е една нечиста материя, която търси пътъ да излѣзе навънъ, която иска да се освободи. Въ свѣта има една константна* материя - чиста, отъ която зависи прогреса на човѣка. Тамъ, каквото се направи, остава вѣчно. Има друга материя - преходна, нечиста, неорганизирана, отъ нея се раждатъ всичкитъ противоречия въ нашия животъ, и въ чувствата, и въ мислитъ, и въ постпѣктиѣ, и въ разположението на човѣка. Ти си неспокоенъ. Тази, неорганизираната материя, въ малко количество е тя, но е динамична. Ти се усѣщашъ неразположенъ. Та казвамъ: Въ тази, неорганизираната материя, се показва доколко човѣкъ има воля. Седишъ нѣкой пътъ, ядешъ, не е солено яденето, както трѣбва, защото нѣма нѣкаква норма колко солъ трѣбва да се тури. Нѣкои казватъ: "Трѣбва да има малко солъ въ яденето". Но каква е нормата за соленето, колко солъ трѣбва да се тури? Ти кипнешъ: "Какъ тъй да не е солено яденето?" Ще зависи, може да не е солено. Другъ пътъ нѣкои отъ по-старитъ сестри направили яденето солено. Ти кипнешъ: "Какъ тъй да е пресолено?" Сега (кое) е по-хубаво - солено ли да бѣде или безсолно да бѣде? - Безсолно е по-добре. Пѣкъ и за соленото има цѣръ* - ще туришъ повече вода.

Трѣбва да разпознавате една мисълъ. Когато има отъ тази, нечистата материя, тя се познава. Запримѣрь: Въ тебе се заражда чувството на завистъ. Дойде нѣкой човѣкъ, ти говоришъ единъ езикъ и той говори. Ти казвашъ: "Той не разбира езика" и слушашъ го. Казвашъ: "Не произнася, както трѣбва". Единъ чужденецъ, като иде въ Англия и Америка, ще го похвалятъ, че много добре говори. То е отъ учтивостъ. Но все-таки вие сте чужденецъ, езикътъ не се огъва така, както

трѣбва. Има нѣкои трептения, които не може да произнесете. Или говоришъ нѣмски, не може да произнесете всичко. Когато дойде нѣкой англичанинъ и говори български, колко е смѣшно - езикътъ му не се огъва.

Сега по нѣкой пѣтъ казвате: "Да бѣде здравъ човѣкъ". Да бѣде здравъ човѣкъ, трѣбва да има хармония между всичкитъ му органи. Тия органи трѣбва да се подчиняватъ доброволно на човѣшката воля. Щомъ единъ органъ не се подчинява, подучили сѣ го нѣщо. Не иска да работи, не те слуша нѣкой органъ. Нѣкъде въ мозъка, въ нервитъ има нѣщо - не те слуша. Искашъ да пѣешъ, но идва единъ страхъ, казвашъ: "Не мога да го взема". Не можешъ да вземешъ **до, ре** не може да вземешъ, че какъ ще пѣешъ отвънъ, (като) е 25 градуса студъ. Казвашъ: "Пѣе съ вдѣхновение". Какъ ще пѣешъ, (като) рѣцетъ (сѣ) вкоченѣсали. Трѣбва известна топлина. Нѣкъде, ако те турятъ на пиростия* да те пекалъ и кажатъ: "Я попей", какъ ще пѣешъ? Ако е много голѣма топлината, пакъ не можешъ да пѣешъ. Казвамъ: Каква трѣбва да бѣде топлината ви? Колко е температурата на човѣшкото тѣло? - 37 (градуса). Щомъ стане 38, щомъ приемешъ още една единица, казвате, че е болезнено състояние. Ако туримъ две единици - имаме 39 градуса, пакъ е болезнено състояние. Като приемемъ 4 единици - стане 41 градуса, този човѣкъ не може да издържи. При тази, голѣмата температура, всѣкога има по-голѣма гѣстота. Когато материята е много гѣста, тогава се образува това триене вътре - температурата иде. Ти имашъ желание да имашъ голѣмо богатство. Отъ този товаръ известна частъ на мозъка сгѣстявашъ и, като желаетъ дълго едно, ще започне да те боли мозъка. Или станешъ много набоженъ, цѣлъ день се молишъ, викашъ предъ Господа, молишъ Му се - ще започне да те боли главата горе. Ние разбираме: да обичаме, да мислимъ само заради Него. Не е така. Да мислимъ заради Него, препятствия има тогава. Да обичаме единъ учителъ, който ни преподава, какъ ще го обичаме? Ако е художникъ - да започнемъ да работимъ като него. Като видимъ произведенията му и ние да рисуваме, не само за него да мислимъ.

Или ако той пише нещо, не само да мислимъ, но да обичаме неговите произведения, да се учимъ да пишемъ като него. То е обичъ.

Въ насъ, въ всички деца има ревностъ, детинска ревностъ има. Децата и на 5 години иматъ ревностъ. Азъ имахъ само единъ много интересенъ примѣръ: Гледамъ две млади майки, турили децата си въ колички една до друга. Едното дете на 6 години, другото на 5 години. Едното дете държи една ябълка, другото дете го хвана за главата, раздруса го и му взе ябълката. Първото плаче, но то, като прескочи и хвана другото, раздруса го и му взе ябълката и започнаха да си раздрусватъ главите и ябълката да минава отъ едното въ другото. Питамъ: Защо си раздрусватъ главите тия деца? -Погръшката е тамъ, че едната майка тръбваше да даде две ябълки на детето си, за да даде то едната. Другото дете казва:”Защо не каза на майка си, тази глава защо не мислеше?” и го хваща за косата.”Защо не мислишъ да има още една ябълка за мене?” Другото раздруса първото и каза:”Защо не ми каза по-рано да кажа на майка си?” То е теория сега. Дали е така или не, но има известни психологически причини, които показватъ кое е върно. Но има и други причини.

Седишъ ти, набоженъ си. Седишъ тихъ и спокоенъ, като че ли нищо не те интересува. Мине нѣкоя млада мома, красива, хвърлишъ погледъ. Защо гледашъ? Кой сж возбужденията? Има нѣкакво возбуждение. Ако (си) художникъ - интересува те тѣлото, носа, ушите. Казвашъ:”Хубавъ сюжетъ* за рисуване”. Художникъ си, иде ти на ума идеята да можешъ да предложишъ на младата мома да я нарисувашъ. Онзи, който има идеята, казва:”Какво се интересувашъ, нека я нарисува, нѣма нищо лошо”. Добре, сега това е едното положение. Но нѣкой може да е заинтересованъ. Въ джоба ти има турени златни монети или въ кесията ти има турени книжни пари. Той те обикаля, седи около тебе, ти погледнешъ единъ день - парите изчезнали. Ако е нѣкой простъ човѣкъ, но тия работи ставатъ въ културния свѣтъ. Правятъ нѣкое предприятие, като си дѣлятъ печалбите - паднатъ се по 50, 60, 100, 200, 300 хиляди.

Товага има един анекдот. Един владика повиква на гости един архимандрит, после един свещеник и най-после един прост свещеник. Владиката поръчва един голям шаран от 7-8 кило. Като съдат да ядат, владиката казва: "Во главе написано ест" и взема главата (на шарана). Архимандритът казва: "Посвѣтете тѣлата ваши" и взема тѣлото на шарана. Свещеникът казва: "Конецъ краси дело" и взема опашката. Калугерът взема чорбата и казва: "И видѣ Господъ вашата неправда и ви заля Господъ съ огънь и жупель*". Защо говори така? - Защото за него оставили чорбата - кой взелъ главата, кой тѣлото, кой опашката. Този разказъ е пресиленъ. Онзи, който го направилъ, го пресилилъ. Има нѣщо вѣрно, (но) до каква степенъ е вѣренъ? - Вѣренъ е по това, че действително владиката взелъ главата, онзи взелъ тѣлото и свещеникът опашката. Този калугеръ, (като) си позволилъ да каже да ги заля Господъ съ огънь, тѣ ще станатъ тримата и ще го набиятъ. Вѣрно е, калугерът го е направилъ, но въ кой свѣтъ? Може умствено да е пожелалъ. Казва: "Да имамъ властъ да ви полѣя, да ви покажа". Възможно е да го е направилъ, но възможно е само презъ ума му да е миналъ. Може въ неговитѣ чувства да е кипналъ, въ физическия свѣтъ се е въздържалъ. Казва: "По-добре е човѣкъ да си стиска устата". Разказътъ го намирамъ вѣроятенъ. Въ умствения свѣтъ нѣма кой да му заповѣдва. Казва: "Да ви полѣя васъ съ топлата чорба, да видите какъ се яде главата, тѣлото и опашката на рибата".

Казвамъ: Тръбва сега да правите разлика. Вие да може да се въздържате, защото цѣлиятъ животъ е едно самовъзпитание. И то самовъзпитание, при което трѣбва да правите много голѣми жертви. Отъ всички ни се изисква много голѣма жертва. Хората изискватъ голѣми жертви и (ние) жертвуваме. Сега, на бойното поле като идешъ, изискватъ отъ тебе да се пожертвувашъ. Качишъ се на онзи аеропланъ - отивашъ на явна смѣртъ. Отивашъ на позицията - на явна смѣртъ си. Казвашъ: "Нѣма какво да се прави". Казваме: "Такъвъ е порядѣка". Вие критикувате. Въ състояние ли сте да дадете едно правило, какъ

трябва да живяат хората? Опитвали ли сте вашата въра, доколко вие вървате въ Господа? Или казвате, че всичко, което стане, е за добро. Някой пътъ търпишъ. Загубишъ къща, пари, всичко ти взематъ - доволенъ си. Имашъ възлюбенъ синъ, дойде смъртъта, задигне го - стане ти криво. Или имашъ дъщеря, и нея ти задигнатъ. Имашъ най-послед единъ приятелъ, и него задигнатъ. Останешъ ти самъ - нъмашъ туй разположение, което имаше по-рано. Представете си, че ти имашъ два крака, ходишъ - разположенъ си. Отръжатъ ти единия кракъ - съ дървенъ кракъ ходи ли се? Съ дървенъ кракъ ще бждешъ ли тъй разположенъ, както съ здравия? -Никога не може. Или изгубишъ едното око. Ще бждешъ доволенъ, но туй доволство е голъмо изпитание. Човъкъ, като има какъ да цени краката си, какъ да цени ушитъ си, да знае какъ да цени сърдцето си и ума си - да знае какъ да цени всичко. Да дойде въ това положение, че никога да не допусне въ ума си нечиста мисълъ. Нечиститъ мисли да ги държишъ отвънъ. Отвънъ може да те обикалятъ, колкото си искашъ. И нечиститъ желания могатъ да те обикалятъ отвънъ. Може да дойде нъкаква съблазнь.

Разправяше ми единъ свещеникъ, единъ доста напредналъ свещеникъ. Казва: "Чудно, човъкъ на 85 години съмъ. Когато бхъ младъ, искахъ да живя по-чистъ животъ. На 85 години съмъ сега, иде ми на умъ много пжти: ако ми се даде случай да взема пари отъ нкъде или, ако съмъ ималъ случай, защо не съмъ взелъ тия пари тогава. Казвамъ си: "Ти си човъкъ, готвишъ се за онзи свѣтъ", мине ми мисълъ - таманъ ще се уреди работата". Казвамъ: Тази работа не върви. Питамъ: Кое попа занимава сега? Да допуснемъ, че вие минавате нкъде, виждате ябълка и казвате: "Изкушава ме нщо". Виждашъ круша и казвашъ, че нщо те изкушава и искашъ да вземешъ една. Въ плодоветъ има една привлекателна сила. Някой пътъ симпатия има между плодоветъ, нкой плодъ може да има симпатия къмъ тебе. Привлече те и казва: "Вземи си отъ мене, но господарътъ на крушата не дава". Крушата обича тебе повече, отколкото господаря си. Вие ще кажете: "Възможно ли е туй?" Сега мислите ли, че азъ мога да ви го дока-

жа, че е възможно? -Мога да ви го докажа. Представете си, че ти се оженишъ, че имашъ дъщеря, която обичашъ и тя те обича. Стане на 21 години твоята дъщеря, (тя) те обича, но започва да хвърля око навънъ. Ти, бащата, по нъкой пжтъ не си разположенъ, казвашъ:”Кжде ходи?” и въ очитъ гледашъ. Тя казва:”Кжде ще ходя?” Нъкой пжтъ, когото тя обикне и той я обикне и е готовъ на жертва, бащата пакъ е недоволенъ, но казва:”За нейно добро е”. Нъкой пжтъ тя избере нъкой, когото бащата не обича и той тръбва да пожертвува. Питамъ: Кое накара младата мома да обича този момъкъ повече отъ баща си? Да ви преведа другъ примъръ, представете си: единъ човъкъ носи сухъ хлбъ въ торбата си, пкъ носи и пръсенъ хлбъ отъ житото, което сега е станало. Кой хлбъ вие ще обичате повече? Всъкога единъ човкъ, който има по-хубави мисли, по-хубави чувства и по-хубави постъпки, който и да е - ние го обичаме. Обичъта зависи отъ единъ вътрешенъ законъ, който Богъ е поставилъ - той е общъ за всички. Нъкой пжтъ мислим, че този човкъ може да ни даде туй, което никой не ни дава. Идеята е върна за Бога. Само Богъ може да ни даде туй, което никой не може да ни даде. По отношение на Бога - това е върно, но по отношение на хората - това не е върно. Допуснете, че ние често страдаме. Когато си здравъ - имашъ едно хубаво разположение, когато си боленъ - имашъ друго разположение. Искашъ да си доволенъ, но не си доволенъ. Кой какъ дойде - криво ти е. Отъ какво зависи това? -Отъ тази, неорганизираната материя. Има друга константна* материя - чиста. Тази материя е, която носи животъ въ себе си. Въ този смисълъ, материята е проявениятъ животъ. Туй, което можешъ да видишъ, да чувствувашъ, да усъщашъ, да пипнешъ - това представя реалниятъ животъ. Онзи животъ, който никакъ не е проявенъ, каквъ е? Каквато и да е идеята, колкото и да е духовна същияната, която се проявява - все има нъква материя въ нея. Сега не смъсвайте плътта. Нъкои обясняватъ, че това е по-низшъ животъ. По-низшъ животъ съдържа неорганизираната материя. По-висшиятъ животъ съдържа тази константна материя. Като живемъ добре, ние

придобиваме от тази материя. Ако тълата ви бяха направени от нея, вие не щяхте да боледувате. Същества има, които имат такива тѣла, които сѣ добили безсмъртие. Ние тепърва се стремимъ къмъ безсмъртието. Малки причини може да ни лишатъ отъ живота. Спре сърцето ти или спре дишането ти - малка причина е. Или малка причина е (да) загубишъ ти съзнанието си.

Та казвамъ: Да се обичаме. На Бога нѣма какво да му се оплакваме. Следната идея трѣбва да бѣде въ ума ви: За Бога е това. Вие ще мислите (за) едно съвършено сѣщество, въ което вие живѣете. Трѣбва да имате желание винаги да се коригирате. Туй сѣщество, каквото опредѣли за тебе - не трѣбва да имашъ две мнения, да имашъ желание да приспособявашъ волята си, да си готовъ да направишъ заради Него, каквото желание имашъ. Ние говоримъ за Бога, но ние не схващаме Бога. Всѣкога въ живота си ние правимъ нѣща, забравяме Го. Имаме идея за Бога - не онази, реалната идея за Бога. Току кипнешъ, вдигашъ шумъ, следъ туй започва да те гризе съвѣстѣта, казвашъ: "Не направихъ добре". Въ какво седи угризението на съвѣстѣта? - Не си постѣпилъ право. Въ даденъ случай трѣбва да бѣдешъ абсолютно справедливъ спрямо себе си. Защото каквото и да е безпокойство - въ човѣка ставатъ голѣми сътресения. Нѣкой пѣтъ, като се разгнѣвите, минаватъ нѣколко дена, докато възстановите това равновесие. Хиляди клетки вътре ставатъ жертва на вашия гнѣвъ или хиляди клетки ставатъ жертва на вашето съмнение, подозрение или безлюбие.

Седите и казвате: "Докога ще трае тази война?" Духа вътрѣ отвѣнъ. Докога ще трае този вътрѣ? Нѣкой пѣтъ ти поемешъ въздухъ и започнешъ да духашъ. Докога ще трае туй духане? Правила ли сте опитъ колко време можешъ да задържишъ въздуха? Или искате да знаете колко време ще трае този гнѣвъ? Поемете въздуха и издишайте по малко. Свийте си устата и наблюдавайте, и вижте за колко време ще излѣзе въздуха. Сега научно обяснявамъ, че температурата на едно мѣсто е по-висока - по-топло е. Другаде е по-студено. Студени-

ятъ въздухъ е по-тежъкъ, топлиятъ е по-лекъ и става една обмѣна, и има едно движение отгоре надолу. Топлото течение отива нагоре. И въ живота нѣкои мисли сѣ топли - отиватъ нагоре, нѣкои мисли сѣ студени - отиватъ надолу. Та има една нормална топлина, която трѣбва да поддържате. Щомъ не може да се самоовладашъ - губишъ топлината. Имате 37, като съберете цифритъ 3 и 7 - получавате 10, после 1. Въ дадения случай единицата е семе, което трѣбва да се посѣе. Нулата - това сѣ условията, при които може да расте. Ако има условия - туй семе расте.

Сега може да правите опити. Онѣзи, които имате кашлица - вѣтре имате нѣщо, което ви човърка. Помжчи онзи, не давай да кашли. По-еми въздухъ, задръжъ го. Кашлицата иска да се прояви - не му давай да кашли. Всѣки мисли, (че) като кашли, че той ще се освободи. Какъвъ е законътъ за кашлянето? Всѣка секунда да кашлишъ - уморяватъ се тия мускули. Нѣкой пѣтъ заболяватъ слабинитъ (и) кръстътъ отъ кашлицата. Вземете тази, магарешката кашлица - 40 дена кашлятъ, следъ туй престане кашлицата. Когато имате едно болезнено състояние, ще видите, че вашата мисль не е така ясна, малко сте неразположенъ, пулсътъ ви не е редовенъ, температурата ви... Като се разболѣешъ - считай, че всичко е наредъ, считай, че е въ реда на нѣщата. Сега си се разболѣлъ и вземашъ много присърдце нѣщата. Казвашъ: "Азъ заболѣхъ". То е дажба, забогатѣлъ си малко. Имашъ 50-60 кила, дойде една болестъ и ти казва, че си много забогатѣлъ. 10 кила отъ твоето тѣло ще дадешъ. Хване те, раздруса те хубаво и като оздравѣешъ - погледнешъ: 10 кила са взети отъ тази материя. Какво има отъ това? Отъ невидимия свѣтъ правятъ тѣй, както ние правимъ съ пчелитъ. Туримъ ги въ единъ кошерь, ходимъ, наблюдаваме ги и за зимата оставяме имъ, колкото да се изхранятъ, 12 килограма медъ. Ако има 24 килограма, другитъ 12 килограма ги взематъ за тѣхъ. И въ духовния свѣтъ има пчелари, и като дойдатъ при васъ - взематъ 15-20 кила, останешъ нѣкой пѣтъ сухъ. Казватъ: "Ще работишъ, цвѣта има, медъ ще събирашъ". Ти започнешъ да ядешъ, пѣкъ все ще си вземе-

шъ. Ако въ мислитъ и въ чувствата бихме били равномърни, болеститъ щъха да идватъ рѣдко и въ слаба форма. Понеже искаме да станемъ здрави, не искаме да дадемъ нищо отъ насъ - затова идатъ болеститъ въ свѣта. Знаешъ (ли), когато човѣкъ е здравъ, колко е егоистъ? Ненаситенъ е въ яденето, не можешъ да го наситишъ. Щомъ се разболѣе - става трезвенъ въ яденето. Направишъ му малко каша (и) казва: "Стига". Другитъ може да си похапнатъ около болния. Около здравитъ оставашъ гладенъ.

Казвамъ: Доброто трѣбва да обичаме. Азъ сега говоря за динамическото добро. За мене, когато гледамъ доброто, виждамъ едно напреднало същество, което прави добрини. Доброто виждашъ като плодъ. Доброто е напреднало същество. Каквото ти каже - да го правишъ. Когато говоря за любовта, разбирамъ много напреднало същество, което изявява Божията Любовь. Когато говоря за Мѣдростъта, пакъ разбирамъ едно напреднало същество. Щомъ изпѣква това същество въ ума ми - Любовьта ми е права. Щомъ туй същество изпѣква въ ума ми - Мѣдростъта ми е права. Щомъ изпѣква туй същество на Истината въ ума ми - Истината ми е права. Казвате: "Истината е - да не лъже човѣкъ". Да не лъже човѣкъ - това не е Истина. Да бѣдешъ свободенъ - това още не е Истина. Казва: "Азъ съмъ свободенъ". Който прави престѣпления - той не е свободенъ. Когато направишъ добро си свободенъ, когато направишъ зло си свободенъ, но разлика има. Въ престѣплението ти си свободенъ, но съ всѣко престѣпление ти загубвашъ частъ отъ своята свобода. Да си представимъ, че свободата ти седи отъ 10 000 конци - само за изяснение това. Направишъ едно престѣпление и нѣмашъ вече 10 000 конци, а имашъ 9 999 конци. Направишъ второ престѣпление - намаляватъ се. Като направишъ 10 000 престѣпления - ти загубвашъ всичката си свобода. При доброто е обратно. Като направишъ едно добро - ти прилагашъ още единъ конецъ. Като направишъ едно добро - имашъ 10 000 конци и още единъ. Вървятъ въ възходяща степенъ. Направишъ две добрини - имашъ плюсъ два ко-

неца. А като направиш пакост - концитъ се намаляватъ постепенно. Въ доброто ти придобивашъ - увеличавашъ, а въ злото ти губишъ. Този законъ е върень. Ако въ умствено отношение ти направишъ погрѣшка въ своята мисль - започва да се атрофира* носътъ. Ако се увеличаватъ погрѣшките - деформира се носътъ, деформира се долната частъ, излиза навънъ, като на нѣкое животно излиза навънъ. Достатъчно е 20 години да живѣешъ непорядъченъ животъ - устата ти ще изскочи навънъ и носътъ ти ще се деформира. Ако живѣешъ правилно въ мисълта - веднага носътъ добива една правилна форма. Та въ туй отношение нашитъ мисли сж (тѣзи), които моделиратъ лицето. Редъ поколения сж живѣли въ една посока и всичко това, което тѣ сж придобили въ този животъ, ще се тури въ нашето лице и вие за въ бѣдеще ще носите тия форми. Ония хора, които развиватъ върата въ себе си, които иматъ силна върта, тѣ се различаватъ. Хората на безвѣрието и хората на въртата се отличаватъ по следното: Представете си, че това е една хоризонтална плоскостъ. Погледътъ на добрия човѣкъ минава надъ плоскостта, а погледътъ на лошия човѣкъ минава подъ плоскостта - той, като говори, гледа надолу. Добриятъ човѣкъ гледа нагоре. Нѣкои хора, като гледатъ - раздвоенъ е погледътъ (имъ). Тѣзи, свѣтскитъ хора, като те гледатъ - ще те погледнатъ по главата, ще те погледнатъ по краката. Онѣзи, които обичатъ кокошчици, които сж кокошкари, като дойде нѣкоя кокошка - ще я хванатъ за гърба, ще я попитатъ, ще си прекаратъ ржката по гърба, ще я попитатъ отдолу, казватъ: "Тази кокошка не струва", намиратъ, че не е така пълничка. Питамъ: Каква е, безкористна ли е тѣхната любовъ? - Не е. Ти, като погледнешъ единъ човѣкъ въ лицето, защо го гледашъ? Ако знаете да гледате - всѣки човѣкъ е едно произведение на Бога. Ти, като срещнешъ единъ човѣкъ, на когото челото е хубаво развито, той ти предава нѣщо отъ челото. Ако има отлични очи, той отъ очитъ ти предава нѣщо. Ако носътъ е хубавъ, отъ носа ти предава. Ако устата е хубава, отъ устата ти предава. Ако ушитъ сж хубави, отъ ушитъ ти (предава), отъ

всичко ти предава човѣкътъ. Отъ него изтичатъ всичкитѣ блага. Лошиятъ човѣкъ, той кждето мине - все събира. Той мяза* на Плюшкинъ*. Казвамъ: Вие всинца се измѣчвате. Измѣчвате се, че нѣмате достатъчно дърва, че покривкитѣ сѣтъ тънки, че обувката ви не сѣтъ зимни, че галоши нѣмате, че шапката не е модна. Безпокоите се. Азъ считамъ: Човѣкъ да се безпокои като погледне въ живота си, че е изгубилъ - едно малко добро не е направилъ. Минавашъ, нѣкой човѣкъ е тѣженъ, ти бързашъ, отивашъ да си купишъ шапка. Спри се при него, не отивай за шапка. Спри се при този човѣкъ, кажи му любезна дума, направи му едно добро, после иди съ него за шапка, че купи за него една шапка и за себе си една. Ако не искашъ да купишъ за него - откажи се и за себе си. Не си длѣженъ да му купишъ шапка. Щомъ отивашъ и видишъ, че той е тѣженъ - той плаче за шапка, той е гологлавъ, казва: "Измръзна ми главата". Казвашъ: "Азъ имамъ условия да купя и на него една шапка". Пъкъ се върнете и двамата. Ти отивашъ на гостилница. Този човѣкъ трепери, три дена не е ялъ. Той казва: "Да има нѣкой добъръ човѣкъ" - моли се човѣкътъ въ себе си. Ти минешъ, казвашъ: "Нѣмамъ време да се разправамъ сега". Съвременнитѣ хора питатъ: "Какъ ще се оправи свѣтъ?" Повикай този човѣкъ съ себе си, той се е молилъ. Господъ казва: "Вземи го съ себе си". Господъ не иска отъ васъ да оправимъ цѣлия свѣтъ. Ти на деня си длѣженъ да направишъ три добрини: една добрина за своя умъ, една добрина за своето сърдце и една добрина за своето тѣло. Не повече. Три добрини ще направишъ. Сутринъ като станешъ, ще направишъ добрина за ума си. На обѣдъ ще направишъ добро за сърдцето си. А вечеръ за тѣлото си ще направишъ добро. Казвамъ: Цѣлиятъ животъ седи отъ пропуснати добрини. Ставашъ сутринъ - мислишъ само за себе си, на обѣдъ - само за себе си мислишъ, и вечерно време - само за себе си мислишъ. Сега ще се зароди въ ума ви мисълта: "Какъ ще го познаемъ?" Да ви преведа единъ примѣръ: Представете си, че се намирате въ една стая, въ която има 100 прозореца. На всѣки единъ прозорецъ има единъ човѣкъ. Ти

тръгнешъ да си търсишъ място. Този прозорецъ, при който нѣма нито единъ човѣкъ - той е за тебе. Тамъ, дето на прозореца има другъ човѣкъ - той е за него. Онзи прозорецъ, дето никой не е застаналъ - застани на него. Ти ще приемешъ туй, отъ което само ти се нуждаешъ и ще дадешъ туй, което трѣбва да дадешъ. Онзи музикантъ, който знае да пѣе, отъ него се изисква. Ако азъ съмъ единъ музикантъ, като ида при единъ боленъ човѣкъ - ще му пѣя една пѣсенъ и ще оздравѣе. Има пѣсни за треската, за хремата, после за ревматизъма има пѣсни. Азъ бихъ ви пѣлъ на васъ, но вие не вървате. Казвате: "А-а, съ пѣсни?" Азъ на себе си като пѣя - оздравявамъ.

Вчера седя, взехъ цигулката си да свиря горе. Като засвирихъ, се разигра кашлицата ми, започна да играе. Оставихъ цигулката, пъкъ я гледамъ като играе. Сега всинца вие имате едно съмнение, съ което има да се борите. То е отъ незапомнени времена. Има нѣщо, което постоянно изкушава човѣка. Дошла една сестра наскоро и ми донесла нѣщо. Мене ме нѣмаше, долу бѣхъ. Иде и казва: "Учителю, дай ми ключа". Носи тархана*. Има всичкото добро желание сестрата. Занесла тарханата горе, турила я на печката, че азъ като се кача горе, да бѣде топличка, да мога да ямъ. Печката се сгорещила, заврѣла тарханата, идва друга сестра и ми казва: "Учителю, нѣщо църци горе въ стаята". Като се качвамъ горе, изтекла около собата* и само тархана станало. Останало на дъното два прѣста. Рекохъ: "Нѣма нищо, ще се очисти". - "Какъ ще го очисти?" - Очистихъ тарханата. Вечеръта пъкъ ми донесла кисело млько - много студено. И казвамъ: "Не искамъ да го ямъ". Казвамъ си: "Ще го постопя". Турихъ го въ една паничка на собата. Тя била много гореща, пукна се паничката и се разля всичкото млько, почерня печката. Казвамъ: Туй и отъ тархана по-лошо. На себе си казвамъ: "Ти намираше причина, че онѣзи оставили тарханата, ами ти сега?" И мене излѣгахъ. Имахъ едно стѣкло, което не се пука - дъното му се отдѣли и всичкото млько излѣзе. Вечеръта ми взе три часа, докато си очистя собата. Отидохъ и четохъ. Оставихъ да изстине и търкахъ съ ножа. Каз-

вамъ: Вечерно време яде ли се кисело мляко? -Яде се. Та казвамъ: Въ живота такива работи ще се случватъ, които постоянно ни дразнятъ. Нъщо ми казваше:”Вземи това мляко”, но азъ закъсняхъ отъ една секунда. Още въ първата секунда тръбваше да го взема. После, като стана работата, виждамъ по колко начина съмъ можалъ да предотвратя това, което стана. Тръбваше да туря дилафа* на печката и отгоре млякото да има въздухъ. Ако се пукне, поне съ дилафа можехъ да взема дъното, което сега остана на печката. Започнахъ да мисля, че втори пътъ съ дилафа ще го туря, че после тръбваше да работя съ часове. Почерня собата. Понеже имамъ малко кашлица, хрема, казвамъ: За добро е. Образува се въглена киселина отъ млякото, пъкъ млякото лечебно действа. И действително, като се дигна този димъ - лъкува ме. Кашлицата се наяде съ мляко. Рекохъ: За добро е. Като дойде тази сестра, която остави тарханата на собата, единъ съветъ й дадохъ:”Не оставяй тарханата на собата. Азъ като дойда, ще я туря да се стопли”. Тя седи. На себе си казвамъ:”Още веднажъ като туришъ млякото, ще туришъ дилафа отдолу, подъ паничката. Втори пътъ като топлишъ мляко, ще туришъ дилафа, та като се пукне, ще вдигнешъ и нъма да се излѣе млякото”. Никога не съмъ ималъ тъй хубаво кисело мляко. Стана черно като въгленъ, не се чисти, залепило се като лепка. Дванадесетъ часа стана и азъ пакъ го чистя, стана единъ часа - пакъ чистя, два часа - и пакъ остана още. Дойдоха ми редъ разсъждения. Седя, разсъждавамъ и виждамъ хората какъ се каратъ. Като направи нъкой такова нъщо, ще му кажа:”Какъ тъй го направи? Не виждашъ ли?” Азъ го направихъ отъ голямо знание. Следъ като го направихъ, имамъ единъ примѣръ: Не туряйте на печката чупливо стъкло. Азъ имахъ едно стъкло, което издържа, рекохъ:”И това ще издържи”. Не издържа. Имахъ друго, което можеше да издържи, но не искахъ да отивамъ на тавана, понеже вратата е малко ниска, не искахъ да се навеждамъ. Ако се бѣхъ навелъ да взема нечупливото стъкло, не щѣше да се пукне стъклото и млякото нъмаше да се разлѣе. Искахъ да се не навеждамъ. Често

правимъ погрѣшки, когато не искаме да се наведемъ. По-добре да се наведемъ, да вземемъ онова - нечупливото стъкло. Казвамъ: Ако вие всинца сте така искрени съ себе си, азъ често гледамъ, наблюдавамъ ви тукъ - имате всичкото добро желание, имате идеални желания. Ако всичко, което мислите, можете да го направите - светии ще станете. Но докато дойдете до правенето - много мъчно е.

Азъ имамъ друга опитност. Понѣкога като дойде нѣкой на гости, приемамъ го, никога не му казвамъ да си върви. Много рѣдко казвамъ: "Ще го оставя да се занимава". Седи половинъ часъ, единъ часъ, часъ и половина и т.н. Нѣкой пѣтъ и други чакатъ отвънъ. Нѣкому съмъ казалъ да дойде въ 10 часа. Преди него дошълъ другъ по-рано, и минава 10 часа и половина, 11 часа - той стои, а онзи чакъ отвънъ. Като излъзе, азъ трѣбва да се извинявамъ. Казва: "Нали ми казахте въ 10 часа?" Азъ се извинявамъ. Трима души трѣбваше да приема сутринъта - въ 7 часа да приема едного, въ 11 часа да приема другия и вечеръта около 5 часа да приема третия. Нѣма да има тогава противоречие, понеже ще има по 2 часа за всѣки. Единъ ми е говорилъ само 3 часа. Той се наричаше Тенекеджиевъ отъ Сливенъ. Иде въ ("Опълченска") 66 и казва: "Господинъ Джновъ, искамъ 5 минути съ тебе да говоря". Приехъ го за 5 минути. Че като започна да ми говори разни теории, цѣлата Библия - минаха 5 минути, 10, 15 минути, половинъ часъ, часъ, часъ и половина, два, два часа и половина, три часа - азъ седя, философски слушамъ, говори ми, говори ми, казва: "Разбра ли?" Казвамъ: "Разбрахъ". Казвамъ: "Понеже ти държа лекция, хайде да се разходимъ". Излъзохъ въ Борисовата градина, оставихъ го тамъ. Азъ се върнахъ въ къщи. Можехъ да кипна, да кажа: "Три часа отне ми времето" - какво ще спечеля? Исква, говори си. Като ми говори три часа, казва: "Много е приятно да се разговаря човѣкъ съ тебе". Той ми говори, азъ седя и го наблюдавамъ, изследвамъ главата му. Наблюдавахъ го три часа и видѣхъ защо така говори. Можехъ и да го приспя, можехъ да го изпѣдя, изкуство имамъ да го изпѣдя, имамъ известни прахове - червенъ пи-

перъ, ще започне да киха, ще излѣзе, но не го считамъ (за правилно). Казвамъ (си):”Да търпишъ, сега слушай. По нѣкой пѣтъ и ти говоришъ повече”. Та казвамъ на себе си:”Ти като идешъ при Господа, какво трѣбва да му кажешъ?” Не се изискватъ дълги молитви като идешъ при Господа. Ще поискашъ на Господа да те научи да бѣдешъ търпеливъ, както Той е търпеливъ. Като идешъ при Господа ще се научишъ да бѣдешъ благъ, както Той е благъ. Да бѣдешъ уменъ, да се учишъ отъ Него, тъй както Той разбира и ти да разбирашъ. Както Той има добрата воля и ти да имашъ добрата воля. Кѣдето и да те прати Господъ, ти ще придобиешъ знания. Нѣма нѣщо, което Господъ може да те застави и да направишъ насила. Дали въ Любовта, дали въ Мѣдростта или въ Истината - навсѣкѣде, каквото и да ти повѣри Господъ, то е за твое благо. Казвамъ: Ако всички така бихте вървали, ако така бихте се надѣвали, ако така бихте обичали - щѣхте да имате съвсемъ другъ животъ. Не да бѣдемъ сериозни. Кой е добриятъ животъ? Всѣкога пазя едно правило въ себе си: Като дойде единъ човѣкъ, макаръ да ми е направилъ лошо впечатление, като излѣзе - ще намѣря една хубава черта. Веднажъ дойдоха двама души - единъ калугеринъ и единъ доста заможенъ човѣкъ. Разправятъ ми, че се интересували отъ новото учение. Единъ день иде калугерътъ и ми разправя, че ималъ нужда отъ сръдства. Ще ми остави единъ сребъренъ часовникъ, а после ще се върне да го вземе. Рекохъ:”Остави часовника, колко ти трѣбватъ?” Доста голяма сума искаше. Дадохъ му я. Той остави часовника. Гледамъ - часовникътъ билъ разваленъ. Пратихъ го на часовникарь, дадохъ 100 лева да се поправи. Чакамъ да дойде да си вземе часовника, той не дойде. Той го задигналъ отъ онзи, съ когото дойдоха и той сега си търси часовника. Открадналъ часовника, че го заложилъ. Той си иска часовника, рекохъ:”Не зная, нѣмамъ нищо противъ да ти дамъ часовника, но да не би да ме главоболи после. Нека ти даде писмо, часовникътъ е твой, ще ти го дамъ”. Казвамъ:”Бѣше разваленъ, поправихъ го”. Сега ще каже нѣкой:”Ти не знаеше ли та-

зи работа?” Азъ ги зная, но не ми дава сърдце да помисля, че той ще ме лъже. Казвамъ: Този човѣкъ вече се е обърналъ къмъ Бога, нѣма така да направи. Азъ не вѣрвамъ. И като зная, доброволно се лъжа. Но после, казвамъ, азъ го зная - то е единъ примѣръ за менъ. Тогава казвамъ на себе си: ”Ти своитѣ мисли, които пращашъ при Господа, здрави ли сѣ? Не сѣ ли като този часовникъ - развалени? Ти изпращашъ едно чувство, една мисль, една постѣпка - (тѣ) може да мязатъ на този, разваления часовникъ, който Господъ трѣбва да поправи”.

Казвамъ: Въ всинца ви трѣбва да има едно желание. Като се изправишъ предъ Бога, да изпратишъ най-хубавитѣ си мисли. Колко трѣбва да благодаримъ на Бога за онова богатство, което ни е далъ - за хубавитѣ мисли, за ума, който ни е далъ, за доброто сърдце, което ни е далъ, за тѣлото, което ни е далъ, заобиколилъ ни (е) срѣдъ добродетели. Има защо да благодаримъ всѣки день. Та казвамъ: Тази, неорганизираната материя, тя е натрупана отъ редъ поколѣния, съ които трѣбва да се оправимъ. Постоянно трѣбва да се добиватъ чиститѣ мисли и чиститѣ желания. Запримѣръ: Ако вие стоите на тази електрическа свѣтина, тя е доста добра, но е много силна. Ако дълго време четете на нея, очитѣ ще заболятъ. Трѣбва нѣкакси да се смекчи свѣтлината, или трѣбва да се увеличатъ трептенията на тази свѣтина. Или, когато имашъ едно желание, трѣбва да знаешъ какъ да се поставишъ, колко далече да бѣдешъ. Казвамъ: Колко елементарни работи има, които съ всичкото знание, което имаме, ние не знаемъ. Не знаемъ на какво разстояние да сме отъ една запалена свѣщъ. Държишъ една свѣщъ на едно разстояние, после я държишъ по-далече. Колкото отслабватъ очитѣ - приспособявате се. Има хора, които виждатъ надалече. Колкото застаряватъ - виждатъ по-близо предметитѣ. Онѣзи, кѣсогледитѣ, колкото остаряватъ - предметитѣ отиватъ по-далече.

Та казвамъ сега: Изисква се воля, за да може да си противодействувате. Направишъ една погрѣшка - веднага да видишъ добрата

страна, че тази погръшка е за добро. Хилядите погръшки, които стават във свѣта - тѣ сѣ за добро. Съ тия погръшки невидимиятъ свѣтъ има какво да работи.

Да ви оставя сега закона за самообладанието. Отъ гледището на Любовта всѣкога по възможностъ се стремете да имате едно хубаво разположение. Отъ гледището на вашата мисль - всѣки день мисльта ви да бѣде ясна, да има достатъчно свѣтлина. По отношение на тѣлото - гледайте всѣкога тѣлото ви да бѣде въ здравословно състояние. Не измѣчвайте тѣлото си, не измѣчвайте сърдцето си, не измѣчвайте ума си. Не давай на ума си една трудна задача. Една трудна задача щомъ имашъ - не може да се реши така лесно. Нѣкой пътъ има задачи, които могатъ да ти взематъ една минута, нѣкои - 10 (минути), 1/2 часъ. Има нѣкои мисли, дето може месецъ, два, три да минатъ - ще мине дълго време, докато мисльта ти стане ясна. Защото, за да се разбере една мисль, трѣбва да има свѣтлина. За да се образува нѣкое благородно чувство въ човѣка, трѣбва да има Божествена топлина. Знаете ли, къде е Божествената топлина? Вие срѣщате нѣкой човѣкъ. Тази физическа температура е 37 градуса - тя е температурата на тѣлото. Каква е температурата на сърдцето? - Всѣки човѣкъ, който ви обича, той ще притури единица отъ топлината. Всѣки човѣкъ, който не ви обича или вие не обичате - ще изгубите единица отъ топлината. Всѣки човѣкъ, съ когото можете да имате единъ хубавъ разговоръ, той ще ви предаде единица отъ свѣтлината. Всѣки, съ когото сте въ дисхармония - ще изгубите единица. Сутринъ, като изгубите, на обѣдъ и вечеръ - три единици. Цѣла година губите всѣки день по три единици. За сто дена - то сѣ триста единици. Знаете ли, каква голѣма промѣна ще стане вътре въ васъ? Не понижавайте топлината на сърдцето си. Вие казвате: "Не си струва човѣкъ да обича". Не понижавайте температурата на вашето сърдце. Щомъ понижите температурата на тѣлото - тѣлото страда. Щомъ понижите температурата на сърдцето - сърдцето страда. Щомъ понижите температурата на ума си - умътъ страда. Щомъ

понижите силата на тълото си - тълото страда. Щомъ понижите топлината на сърдцето - сърдцето страда. Щомъ понижите свѣтлината на ума - умътъ страда. Единица свѣтлина за ума - всѣки день трѣбва да придобивате единица свѣтлина за ума. За 365 дена - 365 единици свѣтлина. Всѣки день трѣбва да придобиете единица свѣтлина на сърдцето си и единица сила на тълото си. Следователно, ако въ годината прибавяте по една единица сила за здравето, за 100 дена ще имате 100 единици сила. То е достатъчно. Силата ще придобиете чрезъ надеждата. Надеждата е методъ, начинъ за придобиване сила на тълото. Вториятъ методъ за добиване (сж) добритъ условия - (за) температурата на сърдцето. Любовта е, която внася свѣтлина въ вашия умъ. Та казвамъ: Когато искаме да подигнемъ ума си, трѣбва да работимъ съ Любовта, съ Божествената Любовь. Когато искаме да подигнемъ сърдцето, трѣбва да работимъ съ сърдцето. Сърдцето трѣбва да върва. Тълото трѣбва да върши работата. Сега искамъ за 7 дена, сутринъ да добиете единица свѣтлина. Сутринъ, като станете, да добиете единица свѣтлина за ума. За 7 дена - 7 единици за ума си, 7 единици за сърдцето си и 7 единици за тълото си. Да направите три добрини. Сутринъ, като станете, на едно дърво можете да направите добрина, на една котка, на камъка - на когото искате можете да направите. Азъ не отнасямъ това само за хората. Защото, ако азъ направя добро, ако азъ взема единъ камъкъ - ще го поставя на едно мѣсто. Като мине нѣкой човѣкъ, ще стѣпи на камъка и той, като стѣпи, ще възприеме моята мисль. Ако поставя нѣкой камъкъ нѣкъде съ едно добро желание - който стѣпи на този камъкъ, работитъ му ще се оправятъ. Ако туря единъ камъкъ съ неразположение въ себе си - който стѣпи, ще му трѣгне всичко назадъ. Казвамъ: Много важно е. Имашъ единъ предметъ, който поставишъ нѣкъде. Каквото правите, трѣбва да влагате вашитъ хубави мисли, че като бутне човѣкъ - да ги възприеме. Като не сте разположенъ, вие пакъ възприемате мислитъ. После съ вашето сърдце можете да направите сжщото. Въ предмета трѣбва да оставите вашето

добро желание. Вие ще кажете: ”Какъ е възможно?” Вижте животните. Въ нъкой градъ сѣ минавали хиляди хора. Но едно куче, като минава по земята, мирише и познава, че е миналъ неговия господарь. Въ всѣки предметъ може да оставимъ нѣщо отъ сърдцето си. Въ всѣки предметъ може да оставимъ отъ своята мисль. На всѣки предметъ можемъ да оставимъ известна специфична сила. Въ туй отношение човѣкъ не трѣбва да се привързва къмъ нѣщата. Понеже, ако изгубишъ този предметъ - ще страдашъ. Затуй страдатъ хората. Ако имашъ шапка, която обичашъ, ако я изгубишъ - ще съжбялявашъ, че си я изгубилъ. Затуй много да не обичаме материалните работи. Много малки влогове влагайте. Вие искате нъкой пѣть да обикнете нъкого. То е голѣмо страдание. Голѣмата любовь е само за съвършените хора. Една котка ще я обикнешъ като котка, едно дърво ще го обичашъ като дърво. Къмъ едно дърво искамъ азъ да покажа любовта си: ако е лѣтно време, когато цвѣти - ще погледна дървото, ако има гжсеници - ще отида, ще се кача, ще го очистя. То е любовь къмъ дървото. Виждамъ нѣкое цвѣтенце засѣхнало, никой не го е полѣлъ - ще взема вода, ще го полѣя. То е любовь къмъ цвѣтето. Всѣкога, дете азъ съмъ направилъ нѣкакво добро на нѣкое цвѣте - туй цвѣте ще благодари, то съ менъ остава. То казва: ”Много ти благодаря, че ме полѣ съ вода”. Вие считате, че цвѣтята се... Другъ има въ цвѣтето. Въ туй цвѣте стои едно възвишено сжщество, което е слѣзло отъ невидимия свѣтъ и учи една опитность. То очаква нъкой да мине край цвѣтето, да му помогне.

Казвамъ: Божествениятъ свѣтъ - това сѣ възможности за вашето повдигане. Трѣбва да желаете всички да се повдигнатъ. Ние не може да се повдигнемъ, ако нѣмаме желание всички да се повдигнатъ.

Ние казваме: ”Да бжде Волята Божия, да дойде Царството Божие или да се прослави Името Божие”. Името Божие - то е за нашия умъ, Царството Божие - за нашето сърдце, Волята Божия е за нашето тѣло. Три нѣща. Да бжде Волята Божия, значи тѣлото да бжде здраво, силно. Да дойде Царството Божие - да е пълно сърдцето съ

любовь. Да се прослави Името Божие - да бжде пълненъ ума съ Божественото знание и да знаемъ какъ да работимъ. Да престанемъ да се тревожимъ за малките работи. Каквото стане, да кажете:”За добро е”. Казвате:”Ами че Господъ не вижда ли тия работи? Господъ, каквото става въ свѣта, не вижда ли? Защо сж допуснати тия работи въ свѣта?” Че ти боледувашъ - ти трѣбва да преодолеешъ. Трѣбва да взема 10 кила материалъ да лъкува другитъ - 10 кила ще се раздадатъ на другитъ. Ти си пълненъ съ любовь. Отъ твоята любовь ще дадатъ на другитъ, които нѣматъ. Природата не обича да трупашъ голѣмо богатство. Ще имашъ за деня толкозъ, колкото ти трѣбва. Имате сега всички статическо положение. Искате да станете светии - такива, каквито ги нѣма. Вие искате да станете добри - такива, каквито ги нѣма. Вие искате да станете силни - такива хора, каквито ги нѣма. Силниятъ човѣкъ е силенъ въ даденъ моментъ. Ако ти се държишъ за Волята Божия и нѣмашъ колебания, като дойдешъ до камѣка - само го чукнешъ и той ще се разцепи. Може голѣма канара да е. Д-р Мирковичъ ми казваше, какъ доброто може да ...(даде сила на)... единъ отъ затворниците. Единъ голѣмъ такъвъ камѣкъ отдѣля (той), взема камѣка, съ прѣста го повдига. Като го чукна съ прѣста - (успява) да го разчупи. Имашъ една голѣма мѣчнотия. Чукнешъ така - тя се разчупи. Чрезъ Волята Божия ще премахнемъ мѣчнотиитъ на физическото поле. Чрезъ Царството Божие ще премахнемъ мѣчнотиитъ въ духовния свѣтъ. Чрезъ Името Божие ще премахнемъ мѣчнотиитъ въ нашия умъ. Да се освѣти Името Божие - да си помогнемъ на ума. Да дойде Царството Божие - да помогнемъ на сърдцето. Да дойде Волята Божия - да помогнемъ на тѣлото. Казвамъ: Това е велика задача, която хората иматъ сега. Когато всинца започнемъ така да слугуваме, ние сме вече въ новата епоха.

Да се прослави Името Божие, да дойде Царството Божие, да бжде Волята Божия - съ тѣлото си, съ сърдцето си и съ ума си.

Ето каква е задачата. Като станешъ сутринъ, като се събудишъ - поблагодари на Бога за хубавия умъ, който ти е далъ. Къмъ объдъ

поблагодари на Бога за хубавото сърдце, което Богъ ти е далъ. И вечеръ поблагодари на Бога за тълото си. Презъ тази седмица три пѣти благодарете на Бога за ума, за сърдцето и за тълото. Ако друго не може да направите, това може да го направите.

Добрата молитва.

XX година

15. Лекция на Обиция Окултенъ класъ

15 януарий 1941 год., Срѣда, 5 ч.с.

Изгрьвъ.

Мощната сила

Отче нашъ.

Имате ли зададена тема? *-Нъмаме/*. Изпийте една пѣсень.

Хората мислятъ, че много знаятъ. Ако ви запитамъ преди 100 години кѣде бѣхте или, ако ви запитамъ следъ 100 години кѣде ще бѣдете - не знаете. Ако влѣзете въ една тъмна стая, ще ви кажатъ да четете. Че не може да четете не показва, че сте невежи. Въ тъмнината ученъ човѣкъ да сте, каквото знаете наизустъ - може да го декламирате, но да четете - не можете. Условия нѣмате да четете. Казвамъ: Миналото е тъмно и бъдещето е тъмно. Въ бъдеще, ако имашъ свѣтлина - може да видишъ какво ще ти се случи. Запримѣръ: Често вие сте взимали билетъ за лотария. Една сестра, като вземе, все казваше: "1 000 000, ако спечеля - ще скачамъ". Казвамъ ѝ: "Ще скачашъ, ако спечелишъ, ако не спечелишъ - ще ходишъ обикновено". Дойде после, казва: "Нѣма го милиона". Тя предполага. Тъмнина има, тя не вижда работата, не знае кой номеръ ще спечели. Има законъ, който определя кой номеръ ще спечели. На бойното поле не отиватъ деца, отиватъ възрастни. Не отиватъ и стари на по 120 години, а отиватъ на по 21, 22, 23 години - тѣ отиватъ на бойното поле. Защо е така? Защото тѣ сѣ най-здравитѣ, най-способнитѣ хора. Вие сега ще кажете: "Аминие, които сме остарѣли?" Кой ви е казалъ, че сте остарѣли? Отъ кѣде ще докажете, че сте стари? Защото въ себе си вѣтре ни най-малко не чувствувате, че сте стари. Стари сте само отвнѣ. Нѣкои работи върху васъ, върху лицето, върху мускулитѣ и мислитѣ, че остарявате, но туй остаряване не зависи отъ васъ. Вие безъ да искате остарявате. Остарявате - значи не сте господари на положението. Ако нѣкой силенъ човѣкъ дойде и ви хване за врата - наклонявате се. Ти не искашъ да се наведешъ, но други те натискатъ. Не може да станешъ. Значи онзи, който те натиска, е по-силенъ. Какво ще се прави се-

га? Той може да те направи старъ или младъ. Като те отпусне - ти си младъ, като те натисне - ти си старъ. Сега има нъкой, който да ви натиска. Преди 10 години по-малко ви натискаха. Сега ви натискатъ повече.

Сега въобразете си, че това е цвѣтъ. Може да го критикувате, колкото искате. Този цвѣтъ е нагоре. После - завързалъ е този цвѣтъ и току се обърне надолу, изкриви се. Най-после - дойде долу. Питамъ: Кои сѣ причинитъ? Вие трѣбва да разбирате процеситъ, които ставатъ вътре въ васъ. Този клонъ се навежда, понеже този клонъ става по-тежъкъ. А по-тежкото се стреми къмъ земята.

Сега всичкитъ хора сѣ заети само съ ежедневнитъ процеси. Зап-римѣрь: Ставате сутринъ, турите си обуца, турите си дрехи, ако сте чиновникъ или нъкой адвокатъ - вземете чантата, ако сте ученикъ - вземете книжкитъ. Ще се облъчете - отивате на работа. Каква работа ще свършите? Цѣлиятъ день ще преписвате нъкой протоколъ*, или нъкаква резолюция* на основание на еди-кой си членъ отъ закона. Драганъ, Петко, Стоянъ не си платилъ дълга - осжда го сѣда на три месеца затворъ. Секретарьтъ, адвокатьтъ направятъ възражение и това ще препишете, следъ туй теглятъ една резолюция. Казвамъ: Кое е важното сега? Толкова години вие се учите. Какво сте научили? Ако учихте музика, поне трѣбваше да знаете да пѣете “Цвѣте мило, цвѣте красно”. Поне една пѣсень да изпѣешъ на свѣтъ. Ако следъ като си училъ 10, 15 години и една пѣсень на свѣтъ не можешъ да изпѣешъ, какво си научилъ? Сега мисълта ми не е да пѣете, а да мислите. Най-важното нѣщо въ свѣта е мисълта. Човѣкъ трѣбва да мисли. Съ мисль се разрешаватъ труднитъ въпроси. Имашъ нъкоя мѣчнотия - чрезъ ума си ще я разрешишъ. Има нъкакъвъ недоимѣкъ - чрезъ ума си ще разрешишъ сиромашията. Болестъ имашъ - чрезъ ума си ще я разрешишъ. Искашъ да работишъ - умътъ ти ще дойде на помощъ. Ще го питашъ и трѣбва да знаешъ какъ да го питашъ. Вие какъ запит-

вате ума? Често има хора, които казватъ, че нѣщо имъ говорило вътре. Туй нѣщо, което имъ говори - тѣ сѣ самитѣ. Разправяше ми единъ, имашъ единъ приятелъ, наричаше се Иванъ. Не (е) отъ тука. Той бѣше Иванъ съ особенъ темпераментъ. Като става - не обича да става изведнажъ, но обича да се поглезе. Казва:”Ха, Иване, стани, Иване”. Той пакъ стои подъ юргана. ”Брей, не ставашъ, Иване. Стани, срамота е. Какво ще кажатъ хората?” Той седи, седи и после дойде жена му и каже:”Иване, ха да станешъ” и Иванъ става. Докато той си казва - снизходителенъ е. Щомъ каже жена му да стане - вече Иванъ става, защото жена му е сръчна, ако не стане. Сутринъ като станете, какво трѣбва да си кажете? Най-първо, като станете сутринъ, забелязвайте какъ ставате. Децата, когато сѣ сърдити, най-първо ще се надигне, нѣма да си надигне главата, а ще си надигне задницата. Ще се нагърби подъ юргана и ще започне да реве. Хубавото ставане (е), че като си снемешъ краката - кракътъ ти да стѣпи. Цѣла наука е да знаешъ какъ да станешъ. Вие често иждивявате* голяма частъ отъ енергията си. Нѣкой пѣтъ стоите и мислите да станете ли или да не станете. После искате да гледате часовника - да станете ли или да не станете. (Нѣкой) казва, че ако времето не е дошло - ”пакъ ще си турна юргана отгоре”. После пакъ ще си свѣтне лампичката. Тия работи да ги нѣма. Щомъ се събудишъ - стани. Часовника не гледай. Ще си кажешъ:”Слушай, ти трѣбва да мислишъ”. Ти научи ли се да мислишъ? Азъ наричамъ добъръ майсторъ онзи, който мисли, който никога не е блъсналъ крака си въ нѣкой камъкъ. Ти по 4-5 пѣти на день тукъ-тамъ ударишъ крака си въ камъка - не мислишъ. Човѣкъ, който мисли - той не си удря крака. Колко пѣти вие си изгаряте рѣцетъ? Преди нѣколко дена иде една сестра, иска да ми послужи. Казвамъ ѝ:”Азъ ще си направя работата”. -”Азъ искамъ да ти услужа”. Половинъ кило млько го бутна отгоре на печката. Казвамъ:”Понеже не съмъ поменувалъ умрълитѣ - млько имъ се яде, взеха ми го”. Казвамъ:”Не съмъ подавалъ на умрълитѣ”. Тя казва:”Ще го събера”. Хубаво, но друга беля направи. Тя, като се смутила, че го разляла на дрехата си. Казва-

мъ: "Чакай, не бързай". Излъ млъкото, направи една пакост на мене. Сега на дрехата го разлъ, която струва повече. Млъкото струва 3-4 лева, носишъ една дреха, която струва 7-800 лева. Чакай, не бързай, съблъчи палтото, запретни ржкавитъ си. Човъкъ тръбва да се запретне. Въ живота има редъ малки задачи, които сж дадени, които тръбва да се осжществятъ.

(Като) казвате сега, разсжждавайте. Имате единица, две, три, цъла магия е. Ако ти дадатъ една единица звонкови* английски, какъ ще бжде хала* ти? Дадатъ ти единица и четири нули и, ако сж английски, какъ ще бжде хала ти? Какво бива, ако туришъ четири нули следъ единицата? Това сж 10 000. Десетъ хиляди, колко правятъ? Четири милиона правятъ.

На съвременнитъ окултни ученици имъ липсва едно сжществено правило. Не само тукъ, но навсѣкжде, кждето съмъ билъ. Сжществено то имъ липсва. Напримъръ: Мнозина отъ васъ, когато се разболѣятъ, мислятъ да има нъкой виденъ лъкаръ въ свѣта да имъ помогне. Едно заблуждение е. Или мислятъ да има нъкой философъ нъкжде, за да имъ изясни нъкоя тайна. Въ сжщностъ онзи лъкаръ, който ще ви излъкува, той е вътре въ васъ. Медикаментитъ, съ които ще ви лъкуватъ, и аптеката е вътре. Лъкаръ имашъ, аптека имашъ, асистентъ имашъ - всичко е вътре. Като не разбирашъ - не уповавашъ на своя си умъ, на онова, което Богъ ти е далъ, но ходишъ и казвашъ еди-коя си книга, какво е писано тамъ. Какво е писано въ книгитъ? Какво е писано въ единъ романъ? Ако романътъ е драматиченъ, азъ вече зная какво е. Има единъ голъмъ герой, има една голъма героиня-жена. Мжжътъ е на 25 години, жената е на 19 години. Героятъ има единъ старъ баща, героинята има стара майка, иматъ братя и авторътъ ще образува една интрига. Младиятъ момъкъ, прати го баща му да купува нъщо и младата мома, прати майка ѝ да купи нъщо. Срѣщнатъ се, погледнатъ се, не си вървятъ по пѣтя. Но той, като си отива, обръща се, та я гледа кжде отива. Тя, като си отива, и тя гледа, и тя се обръща, измѣня си пѣтя. Дотогава тази мома ходеше на училище, учеше. Сега момъкъ-

тъ, като светия (ще) стане въ ума й. Седи тя и е недоволна вече, пържи се. И тоди седи въ къщи и той е недоволенъ малко. Защо сж неразположени? Много естествено. Неразположенъ си. Щомъ като дойде нъкой - имашъ разположение, но той има да взема 1000 лева. Като дойде, той даде ти полицата*, защо си неразположенъ? Понеже иска отъ тебе - неразположенъ си спрямо него. Вече драмата се е образувала. Най-първо ти ще се молишъ да отстъпи. Разправяше ми единъ: "Искахъ веднажъ да бия една котка. Като влъзохъ, тя най-първо ми се молеше. Започна да мъчи. Турихъ на ума си да я бия. Виждахъ въ езика й да ми казва: "Извини ме, съгръшихъ, нъмахъ желание". Искахъ азъ да я бия. Онази котка съзна, че искамъ да я бия и като се опери, погледна и казва: "Азъ ще умра и ти ще умрешъ. Лицето ти ще направя като решето". Току отворихъ вратата да излъзе навънъ. Видяхъ, че ще се нахвърли отгоре ми, видяхъ, че ще ми съдере лицето".

Нъкои отъ васъ искате да се борите съ дявола. Мнозина герои има, които се борятъ съ дявола. Не може да се борите съ дявола. Вие борили ли сте се нъкога съ дявола? Тръбва да бждешъ майсторъ, за да го изненадашъ. Единъ съвремененъ ученъ човъкъ, единъ вълкъ идва въ кошарата му. Той си купилъ изкуствена овца, която да се движи. Внесалъ я вжтре въ кошарата си. Оставилъ той изкуствената овца въ кошарата, а закаралъ стадото си другаде. Вечерта като се хвърлили този вълкъ, като натисналъ овцата, та я натискалъ, мачкалъ и като я мачкалъ, оставилъ я и излъзалъ вълка и казалъ: "Бамбашка* овца". Тръбва да имате изкуствена овца, която ще дадете на вълка, за да го турите въ едно голямо противоречие. Като ухапе изкуствената овца, вижда, че е яко това месо. Вие сте били малки деца. Какъ се заражда страхътъ? Казвате: "Децата сж невинни". Като дойде (детето), отвори сладкото, яде и следъ като яде, веднага му иде на умъ да каже, че не е яло. Майка му пита: "Кой (е) буталъ гърнето?" Той мълчи. Питамъ: Защо детето не казва, че е бутало гърнето?

Често ние правимъ погръшки. Ти ходишъ цѣлия день, говоришъ противъ този, противъ онзи - това не се позволява. Ти, като говоришъ

за Драгана, за Петка, за Стояна, ти не принасяшъ полза, но иждивявашъ* онази енергия, която ти е потрѣбна. Каляшъ езика си, каляшъ ума си, че еди-кой си не живѣе добре, че това билъ, че онова билъ, нареждашъ цѣлъ поменикъ*. Ти какво се ползувашъ, че е лошъ човѣкъ? Казвашъ:”Това не мога, онова не мога”. Или да допуснешъ (и) казвашъ, че вълка изѣлъ овцата. Хубаво, това е негова работа. Единъ вълкъ, като изѣде овцата, лошъ става. Човѣкъ, като изяде овцата, не е лошъ. Господарѣтъ, (като) заколи едно агне - въ реда на нѣщата е. Ако единъ вълкъ го изѣде - лошо е. Ако е лошо вълкѣтъ да яде овцата, лошо е и господарѣтъ да (я) яде.

Та казвамъ: Като ученици, умѣтъ ви не е свободенъ отъ противоречия, които съществуватъ. Запримѣрь: Ако минете въ една стая въ съвременния животъ, (но) вжглища нѣмашъ, дрехи нѣмашъ, обуча нѣмашъ, (а) гледашъ - касата отворена, паритъ вжтре, минешъ, заминешъ, пакъ се върнешъ. Втори пжтъ пакъ ще погледнешъ въ касата, свѣтятъ ти оттамъ. Искашъ да ги барнешъ*. Започнешъ да разсжждавашъ: Имашъ ли право да вземешъ или нѣмашъ право да вземешъ? Имашъ право да вземешъ, но заблуждението е тамъ. Ти мислишъ, че като брѣкнешъ въ тази каса - ще уредишъ работитъ си. Голѣмото заблуждение е тамъ. Онова, което урежда живота въ сжщностъ - то не се намира отвънъ, то е вжтре въ тебе. Ако всички бихте се спирали въ даденъ случай върху мжчнотиитъ, за всѣка мжчнотия, ако разбирашъ законитъ на ума си - ще намѣришъ едно разрешение, ще знаешъ какъ да се справишъ съ работитъ. Разправяше единъ американецъ, който отишълъ въ Африка на ловъ. Разправя своята опитностъ. Майка му казва:”Не ходи на ловъ”. Той казва:”Една страсть (имамаъ), искамъ да ходя да науча нѣщо”. Отива въ Африка да бие особени екземпляри лѣвоове, тигри или змии. Разправя, (какъ) единъ пжтъ, въ голѣмата трева, иде единъ лѣвъ на 4-5 крачки отъ него, готовъ да се нахвърли на него. Нѣма условие да вдигне пушката, да го убие. Слуша гласа на майка си:”Веднага вземи кибритената кутия, драсни една клечка (и) ще се избавишъ”. Брѣква въ джоба, драсва кибрита, запалва се трева-

та, избъгва лъвътъ. Значи не въ пушката, но въ кибритената клечка стои неговото спасение. Нъкой пжтъ разчитаме на своята пушка. Когато е за далече, при удобенъ случай на своята пушка можешъ да разчиташъ, но наблизо - огънь ти помага.

Казвамъ: Тръбва да предизвикате ума. Всичките мъчнотии не се разрешаватъ по единъ и същъ начинъ. Допуснете, че като вървите, по невнимание вие сте турили крака си въ единъ капанъ и сте се хванали въ капана. Какъ ще си помогнете? Единиятъ ви кракъ е хванатъ. Какъ ще си помогнете? Вие тръбва да знаете устройството. Тия капани сж отъ две желъза, които се събиратъ и иматъ една пружина, която ги събира. Тръбва да натиснешъ съ свободния си кракъ онази пружина, която стъга дветъ желъза, за да освободишъ другия кракъ отъ мъчнотията, въ която си влъзалъ. Да допуснемъ, че вие се хващате въ единъ капанъ. Минавате нъкъде, кажатъ ви една обидна дума. То е единъ капанъ. Вие веднага кипнете. Питамъ: Следъ като кипнете, какво ще придобиеете? Представете си, че онзи, който ви е обидилъ, е по-силенъ отъ васъ. Какво ще му кажете? Ако е по-слабъ - може да го набиешъ. Но той е по-силенъ отъ тебе. Какво ще го правишъ? Представете си, че онзи е по-силенъ и той е способенъ на по-лоши работи, отколкото вие мислите. Та казвамъ: Когато човѣкъ се намира въ едно противоречие съ себе си, какво тръбва да прави? Да допуснемъ, че вашиятъ джобъ е пъленъ съ червенъ пиперъ. Вечерно време, нъкой апашъ* ти казва: "Горе ржцетъ!" Нъщо вътре ти казва: "Бръкни въ джоба си, пъкъ му дай отъ червения пиперъ". Азъ съмъ ви препоржчвалъ - нъкой пжтъ изъ гората (като) ви посръщатъ, сестритъ да носятъ отъ червен(ия) пиперъ, отъ този - лютия. Като ви рече - хвърлете въ очитъ му. Най-хубавото оржжие е червения пиперъ. Ти си върви, пъкъ той нека си трие очитъ. Има единъ законъ. Ако вие тръгнете вечерно време и си държите ума концентриранъ, може да има кучета да ви лаятъ - дръжте ума си назадъ, гледайте съ ума си, кучетата никога нма да ви ухапятъ. Щомъ се захласнете - тогава ще ви ухапятъ. Всичките лоши работи въ свѣта ставатъ, когато ние се зах-

ласнемъ нѣкѣде. Захласнишъ се да си оправишъ работитѣ. На бойното поле излѣзешъ, мислишъ да си оправишъ работата. Като излѣзешъ, трѣбва да разгледашъ най-първо цѣлата позиция, защото ще бѣдешъ изложенъ на онзи, картечния огънь. Трѣбва да знаешъ, че всѣки единъ човѣкъ си има свои неприятели въ свѣта. Всѣки човѣкъ си има неприятели. Нѣма защо да ги разправямъ, но врагове си има. Питамъ: Кѣде се родиха враговетѣ на Христа? Казвате: ”Добъръ човѣкъ”. И добъръ да си - пакъ имашъ врагове. Неговитѣ врагове Го хванали и го разпнаха. Добри хора ли Го разпнаха? Лоши хора Го разпнаха. Врагове имаше. Какъ трѣбва да се постѣпи съ тѣхъ? Най-първо имате единъ ножъ. Казвате: ”Да видимъ тази работа ще можемъ ли да я разрешимъ съ ножъ?” Христосъ погледна и видѣ, че двама души иматъ ножове. Той каза: ”Нѣма да стане съ ножове, може да стане по другъ начинъ”. Можеше 12 легиона* да дойдатъ да му помогнатъ. Петъръ казва: ”Имаме два ножа”. Петъръ взе единия ножъ и съ него удари едного. Искане да се бие. Не знае какъ да се бие. Удари човѣка, отрѣза му ухото. Казва Христосъ: ”Съ рѣзане на уши, победа не става въ свѣта”. Той (Петъръ) му отрѣза ухото (на човѣка). А Христосъ му каза: ”Тури ножа въ ножницата. Тази работа не може да стане по този начинъ”. Онова, което се крие въ вашия умъ, ако знаете закона - всичката сила Богъ тури вътре въ човѣка. Той трѣбва да я изучава, за да си помогне. Въ Индия има индуци, които ловятъ бисерни миди. Тамъ има доста акули. Тѣ хващатъ отъ тия хора, подобно на дервишитѣ*, които стоятъ и концентриратъ ума си и тѣ държатъ акулитѣ на три-четири километра. После, като излѣзатъ онѣзи, тѣ преставатъ да мислятъ и акулитѣ приближаватъ /идатъ/ и всѣкога може да нападна тѣ. Онзи стои, съ мисълта си ги респектирва. Той като седи, плащатъ му индуцитѣ. Има такива факири*, които ще ги хванатъ и той, докато е концентриранъ - всички тигри, лѣвоуе, змии надалече стоятъ. Като престанешъ да мислишъ - веднага идатъ. Сега казвате: ”Какъ става това?” Щомъ мислишъ - ти си по-силенъ отъ мисълта на едно животно (и) то седи надалече. Щомъ твоята мисль е слаба - то те на-

пада. Винаги слабото се напада. И въ живота 100 души смъли хора съ мисълта си могат да разпръснат хиляди на бойното поле и пакъ да ги изпоплашатъ. Хиляди хора могат да се изпоплашатъ - зависи отъ мисълта. И ние се изпоплашихме. Дойде сега инфлуенцата*. Каква е тази инфлуенца? Силата на тази инфлуенца се дължи на убийственитъ мисли, които се образуватъ на бойното поле. Хиляди хора мислятъ да убиватъ, да унищожаватъ. Цѣлиятъ въздухъ е пълненъ съ такъв родъ трептения. Като дойде нѣкоя инфлуенца - прикомандироватъ се човѣшкитъ мисли. Казватъ сега, че инфлуенцата била по-лоша. Най-първо трѣбва да си създадатъ ограда. Тукъ можехме да държимъ инфлуенцата вънъ отъ Изгрѣва. Тази година нарочно я повикахъ да ви дамъ единъ урокъ. Най-първо я повикахъ върху себе си. Повече отъ две седмици се занимавамъ съ нея, изучавамъ законитъ ѝ. Тѣ сж известень родъ малки сжщества. Като влѣзатъ - гѣделичкатъ гърлото. Намиратъ нѣщо за ядене. Дойдоха (и) казватъ:”Да си похапнемъ. Има доста затлъстѣли, мазнички братя и сестри. Да си вземемъ отъ тѣхната мазнина. Туй, непотрѣбното, ще го вземе(мъ), ще го изядемъ, ще си заминемъ. Ще покашлятъ, малко температура ще иматъ, ще поотрѣжемъ оттукъ-оттамъ, ще похапнемъ, ще заминемъ - нѣма да направимъ никаква пакостъ”.

Необходима е сега вѣрата. Човѣкъ може да се лъкува съ вѣра, понеже цѣлиятъ мозъкъ е силна електрическа батерия. Ако умътъ ви е силенъ, ако не сте разхлабили своя мозъкъ, не разхлабвайте мозъка си съ тревоги. Никога не се тревожете, за да бѣде пълна главата съ електричество, съ тази енергия. Като дойде болезненото състояние, ти като изпратишъ една струя къмъ тия микроби* - всички бѣгатъ. Електричеството, кждето мине - тѣ бѣгатъ. Щомъ пуснешъ тока, (а) имашъ ревматизмъ, щомъ пуснешъ тока - тѣ бѣгатъ. Всичкитъ болести, като пуснешъ този токъ - (тѣ) бѣгатъ. Ако мозъкътъ ти е женственъ, знаешъ (ли) какво значи женственъ? Ти имашъ вѣра, но самъ не вѣрвашъ въ мисълта си, въ това, което мислишъ. Азъ наричамъ силна мисълъ следната: Една американка, като страдала 12 години

отъ неврастения*, стотина лъкари я лъкували въ Америка, чете въ една книга какво може да направи върата, какво може да направи човъшкиятъ умъ. Като чете тази книга, прилага закона. Казва:”Здрава съмъ” и става. Започва да шета. “Здрава съмъ” - нищо повече. Повървала вече. Казва(мъ): То става тъй, когато сте гладенъ, пжтували сте, отслабнали сте, не ви се ходи. Следъ като похапнете, следъ 20 минути, 1/2 часъ, вече имате достатъчно сила да пжтувате. Човъшката мисль е сила. Онова, което Богъ ни е далъ - трѣбва да върваме въ него. Ние казваме едно време какво (е) говорилъ Христосъ на хората, но Христосъ не само едно време е говорилъ, Той и сега говори. Майка, която обича децата си - тѣ никога не умиратъ. Майка, която се съмнява и се колебае, може да изгуби децата си. Ако една майка е заченала детето си съ любовъ - детето не умира. Ако го е заченала безъ любовъ - детето умира. Казвамъ: Ако майка(та) има отличенъ умъ - туй дете ще бѣде винаги здраво. То е осигурено. Нѣма да ви кажа кои сж причинитѣ, дето умиратъ хората. Но причинитѣ, дето умиратъ хората, сме ние. И въ къщи често азъ следя какъ умиратъ. Синътъ казва:”Тоzi нашиятъ старъ - да си замине вече”. Човѣкътъ е 80 годишенъ, не е много старъ. Най-малко 20 години може да живѣе. (Синътъ) казва:”Да си замине, да останемъ по-свободни”. Малкитѣ деца казватъ:”Дѣдо да си замине”. И започва той да чувствува това. Детето единъ день казва:”Ще си върви”. Дѣдото, иска - не иска, като му казватъ “Иди си, иди си” (и) той трѣбва да си иде.

Та казвамъ: Азъ бихъ желалъ за въ бѣдеше, когато дойде друга инфлуенца, нѣкаква друга болестъ - да може да се лъкувате безъ никакъвъ цѣръ*. Единствениятъ цѣръ да бѣде само топлата вода, чистиятъ въздухъ и свѣтлината - нищо повече. Нѣкой пжтъ може да накуцвашъ така. Нѣма да казвашъ, че накуцвашъ. То е най-последната мода, азъ опитвамъ тази мода. Нѣкои отъ тия нерви на крака сж толкова деликатни. Има едно чувство у човѣка. Когато хората не знаятъ какъ да мислятъ, тѣ си създаватъ своитѣ нещастия. Двойникътъ, съ който тѣ сж облъчени, като е въ тѣлото - той подържа енергия и де-

ятелността на тълото. Като не разбиратъ - този двойникъ излиза и влиза. Когато излиза двойникътъ и влиза, и не се намѣства, както трѣбва, следствие на това - страдаме. Като се върнемъ сутринъ отъ своята разходка, която правимъ, двойникътъ не се намѣства въ тѣлото, както трѣбва, но се намѣства, както не трѣбва. Следствие на туй размѣстване се зараждатъ болести въ прѣститъ на краката. Вие искате по изкуственъ начинъ да оправите работата. Ще накарашъ двойникътъ да излѣзе навънъ, че той наново да влѣзе и да се намѣсти, както сж го направили. Тогава не може да се образува никаква болестъ. Този двойникъ е толкова чувствителенъ, (че) ако излѣзе три прѣста вънъ отъ тѣлото, само като махне съ ржка нѣкой - вие ще чувствувате, че сж ви причинили голѣма болка. Ще чувствувате чрезмѣрна болка. Всички, които ставатъ ученици или религиозни хора - двойниците имъ излизатъ навънъ. Не сж господари на двойниците и затова тия хора много страдатъ. Като станатъ светии - ставатъ много здрави. Никаква болестъ не ги хваща. Но докато станатъ светии - много страдатъ. Първото нѣщо: като се лѣгате - ще се помолите, че като излѣзете, двойникътъ ви да излѣзе презъ вратата. Нѣкой пѣтъ двойникътъ ви излиза презъ прозореца навънъ и се връща презъ прозореца, не презъ вратата. Христосъ казва: "Азъ съмъ вратата и презъ тази врата трѣбва да влизате и да излизате". Ако двойникътъ ви влиза и излиза, както трѣбва - вие нѣма да страдате. Ако не влѣзе двойникътъ ви, както трѣбва - ще ви се случатъ много голѣми нещастия. Не само физически, но и операциите... Въ учението много учени все ги скжсватъ по единствената причина, че двойникътъ е излѣзълъ - не може да функционира паметътъ на човѣка, забравяшъ. Трѣбва да намѣстишъ двойника. Нѣкои казватъ, че трѣбва човѣкъ да възприеме това, което Богъ му е далъ - да го цени. Ти не го знаешъ. Казвашъ: "Що ми е далъ Господъ този животъ?" Животътъ, който Богъ ви е далъ, дето вдѣхналъ Богъ на човѣка дихание и той станалъ жива душа, азъ наричамъ този животъ двойникъ. Той трѣбва да влиза на мѣсто и да излиза. Се-

га молитвата, разсъждението - това сж методи, съ които двойникът на човъка или неговата мисъл може да работи.

Та първото нъщо, като се събудите сутринъ - гледайте да бждете добре разположенъ. Преди да легнете - ще се помолите. Може наново да заспите и пакъ двойникът да не може да влзе. Ако твоятъ двойникъ не може да влзе - не спи. По-добре е цъла ношъ да останешъ буденъ, да останешъ въ тълото, отколкото да се върне двойникътъ ти и да не се намъсти. Казватъ: "Умътъ да е на мъсто". Ако сутринъ умътъ влзе и се намъсти въ мозъка, както тръбва - ти ще бждешъ здравъ. Ако умътъ влзе и не се намъсти, както тръбва - цълиятъ день си неразположенъ. Това чувствувашъ, онова чувствувашъ. Всички тръбва да се молите умътъ ви да е на мъсто. Не сега Господъ да ви даде новъ умъ. Но вашиятъ умъ, който отъ хиляди години Богъ ви е далъ - да започнете да го оценявате, защото онова, Божественото, което Богъ ви е далъ - то е безсмъртието вжтре въ васъ. Разчитамъ сега на вашия умъ. Да разчиташъ на своя умъ, понеже Богъ ти го е далъ. Ще кажешъ, че другитъ иматъ по-добри умове. Не се заблуждавайте. Вашиятъ умъ, който Богъ ви е далъ, е по-добъръ. По-добъръ умъ отъ него не можете да намърите въ дадения случай. На всъки човъкъ, умътъ, който има, е най-добриятъ. Този умъ, който ти имашъ - той е предълъ на развитие, но неговитъ способности, чувства, които имате, силата - постепенно се развиватъ. Като се развива умътъ ти - ти ще видишъ по кой начинъ Божественото въ тебе ще расте. Ние виждаме малкитъ деца. Ти ще разчиташъ на Божественото, което те ръководи. Ти израствашъ, израствашъ, дохождашъ на стари години. Пакъ ще разчиташъ на своя умъ. Сега туряме своето щастие, извънъ нашия умъ. Има ли душа? Има ли духъ? Има ли сърдце? Кое е човкътъ? Чудни сж хората. Казватъ: "Човкътъ ималъ духъ, душа, умъ, сърдце". Кое е човкътъ сега? Човкътъ е онова, на което умътъ помага, на което сърдцето помага, душата помага и духътъ помага. Духътъ и душата - това сж два Божествени полюса. Пкъ умътъ и сърдцето - това сж полюси, между които помага Божествената енергия. Това е

човѣкътъ. Наричатъ го личността, азътъ на човѣкъ или егото на човѣка. Ти съзнавашъ, че си господарь на нѣщо или, че има кой да те учи. Душата и духътъ - това сѣ професори на личността на човѣка. Нито туй, което мисли, на сѣществото, което мисли, туй сѣщество, дето е съзнанието, което възприема мисълта - то е човѣкътъ въ дадения случай. На туй съзнание иде душата и духътъ да помагатъ, на ума и сърдцето. Ти, който съзнавашъ - седишъ. Въ тебе дойде твоята душа. Душата ти действува чрезъ твоето сърдце. Духътъ ти действува чрезъ твоятъ умъ. Духътъ ти направо не може да действува на тѣлото. И душата не може да действува направо. Душата чрезъ сърдцето действува на тѣлото. И духътъ чрезъ умътъ действува на тѣлото. А пъкъ само душата си има свой начинъ за действие на сърдцето. Ти като човѣкъ ще възприемешъ това благо. Човѣкъ е онзи, който възприема постоянно Божиитъ блага. Каквото го учатъ - той трѣбва да го върши. Човѣкъ сте вие. Съзнанието, което съзнава, че върху васъ работи Божествения духъ, Божествената душа работи, Божествения умъ работи и Божественото сърдце - тѣ ви учатъ. Онова, което приемате - вие ще го прилагате. Азъ съмъ ви говорилъ за вѣрата въ свѣта. Въ Америка има издадена една книга, отговоръ на единъ милионъ и половина молитви. То е единъ старецъ, който е живѣлъ 90 години. Има цѣла книга дебела, около 800 страници. Когато се молилъ - единъ милионъ и половина отговори ималъ. Авторътъ, между много работи, казва, че единъ день ималъ нужда отъ една крупна сума. Но той никога не искалъ отъ никого пари. Помоли се и каквото му трѣбва - идва. То е човѣкъ, който поддържалъ 2000 деца. Нѣматъ децата срѣдства. Има срѣдства и отвънъ. Той се помоли за тия деца (и) срѣдствата идватъ. Единъ день му трѣбва една сума, помолва се и идва англичанинъ и му казва: "Имамъ 500 лири, опрѣделилъ съмъ ги за благодеяние, да ги оставя на васъ". Казва: "То е ваша работа, както искате". - "Имате ли нужда?" Казва: "Да ви ги оставя ли?" Мълчи, нищо не казва. Излиза, идва на другия день и пакъ казва: "500 лири имамъ. Да ви ги оставя ли?" Онзи пакъ мълчи. На третия день идва и каз-

ва:”Имате-нѣмате нужда, оставямъ ви паритѣ да ги употребите, както искате”. Но сега ние не можемъ да повторимъ този опитъ. По сѣщия начинъ нѣма да се случи туй. Мене ми разправяше единъ мой познатъ:”Досега, казва, не мога да си обясня какъ стана тази работа. Единъ денъ пѣтувамъ, трѣбватъ ми 10 лева, бръквамъ въ джоба си - нѣмамъ пари. Съжалявамъ крайно. Бѣхъ се примирилъ вече. Трѣбвахъ ми 10 лева да се кача, да вървя по трена*. Казвамъ (си): Ще отложишъ, ще вървишъ пешъ. По едно време бръкнахъ пакъ въ джоба и гледамъ - 10 лева въ джоба ми. И сега се чудя, какъ съмъ бъркалъ? Ималъ съмъ 10 лева. Преди изваждахъ джобоветъ, обърнахъ ги и досега не зная откъде тия 10 лева дойдоха”. Но туй и съ насъ се случва. Казва:”Азъ си го обяснявамъ - може би тия пари сѣ останали въ горната дреха и джобоветъ сѣ били задрѣстени тамъ”. Тукъ има единъ вътрешенъ промисълъ въ живота. Когато човѣкъ има нужда отъ нѣщо съществено - помощта ще дойде. Но човѣкъ не трѣбва да мисли. Ако мислишъ - нѣма да дойде. Трѣбва да го забравишъ. Казвашъ:”Нѣма да го бѣде” и като забравишъ - бръкнешъ, паритѣ, които искашъ - ще дойдатъ. Или отъ хлѣбъ може да имате нужда, или отъ друго нѣщо. Нѣкой пѣтъ пожелаешъ да оздравѣешъ и оздравявашъ. Та казвамъ: Разчитайте на ума си. Вътре въ ума е вложенъ лѣкъ за болеститѣ. Вътре въ вашия умъ е вложенъ онзи съветникъ, който ще ви покаже най-добрия пѣтъ, по който трѣбва да вървите, какъ трѣбва да се обхождате. Всичко онова, което трѣбва, което човѣкъ трѣбва да направи, е вложено въ него. Трѣбва да дойде нѣкой да го научи. Ако дойде нѣкой човѣкъ отвънъ, нѣма да ви донесе една книга, но ще разгѣне книгата, която Богъ е вложилъ въ тебе. Ще каже:”Еди-коя страница”, Той ще ти покаже пѣтя. Писанието казва:”Богъ е вложилъ духа си да ни научи”. Богъ е изпратилъ духа си да ни научи, да покаже, че отъ памти-вѣка Богъ е вложилъ нѣщо въ насъ. Трѣбва да разчитаме, сега трѣбва да го изучимъ. Даже сега се показва кое е, каквото ще научимъ. Нѣкой ходи да копае - не му върви. Ходилъ дрехарство да учи - не му върви. Насамъ-натамъ ходилъ, пѣкъ той за това не е роденъ.

Той е роденъ за музикантъ, разбира музика. Може отличенъ цигуларъ да бжде. Казвамъ: Не ходи съ мотиката, но съ цигулката. Нъкой е роденъ за художникъ - той разбира боить. Като вземе боить - рисува. Всъки трѣбва да се захване за това изкуство, което Богъ му е далъ и за което е роденъ. Ако си роденъ за дрехаръ - дрѣжъ дрехарството. Ако си за художникъ, за музикантъ, ако си роденъ за лѣкаръ - стани лѣкаръ. Ще учите кой за каквото е роденъ да стане такъвъ. Никой да не става туй, за което не е роденъ. Та казвамъ: Нъкои искатъ да бждатъ красноречиви. Всички не сте родени за красноречие. Онѣзи хора, които сѣ красноречиви, другояче сѣ направени очитъ имъ. Чертата на човѣка е тамъ, въ долната частъ на окото. Тази частъ показва дали речъта е развита или не. Не всички могатъ да бждатъ еднакво красноречиви. Всъки има по единъ ларингсъ*, но на онзи, родения пѣвецъ - другояче е устроенъ неговия ларингсъ. Казвамъ: Всички имате по една дарба, която Господъ ви е далъ - туй го зная. Която дарба въ тоя животъ, ако хванете - всичко ще ви трѣгне напредъ.

Тукъ, преди повече отъ единъ месецъ, идваха двама млади - момъкъ и една млада мома, която лѣкува брадавици. Тя имала брадавици и една стара жена я излѣкувала, баяла ѝ е. Тя слушала и запомнила думитъ. Тя лѣкувала само въ сѣбота, когато се разкапва луната. Тази баба бае и всичко изчезва. Момата, като дойде нъкой, на който ржката е посипана съ брадавици, започне и тя да бае въ сѣбота и брадавицитъ изчезватъ. Казвамъ: Дрѣжъ занаята - ще си изкарашъ прехраната. Тя не лѣкува понеделникъ или вторникъ, но само въ сѣбота. Тя лѣкува съ соль, може да е крадена, може да не е крадена. Нъкой лѣкуватъ само съ крадена соль. Пъкъ тя лѣкува съ крадена или некрадена соль, въ сѣбота само. Който не разбира, ще каже: "Това е суевѣрие". Че вие всички сте суевѣрни. Нима като дойде единъ лѣкаръ и ти даде единъ лѣкъ, понеже ти вѣрвашъ въ лѣкарството - помага. Не само съ лѣкарства, но въ бждеше и безъ лѣкарства ще се лѣкуватъ. Ето, иде нъкой да го лѣкувамъ - нѣма да има лѣкарство. Ето какъ бихъ го лѣкувалъ. Да допуснемъ, че той е неврастеникъ*. Ще му кажа: "Нап-

равете му кюфтета отъ празъ съ брашно и масло. Да изяде по три кюфтета сутринъ, обѣдъ и вечеръ. 10 дена по три кюфтета да яде и всичката неврастения* ще изчезне”. Нѣкой има разстроень стомахъ. По три супени лъжици отъ рѣпа, само ще изцеди рѣпата. Сутринъ по три лъжици, обѣдъ и вечеръ. Десетъ дена като взема по три лъжици - ще си оправи стомаха. Коего говоря, азъ работя, но законътъ има изключения. Единъ свещеникъ билъ недоволенъ отъ Св.Никола. Той ималъ едно желание и билъ недоволенъ, че Св.Никола не му помагалъ да си постигне желанието. Казва на Св.Никола:”Ще трѣгна по пѣтя, ще напусна свещеничеството”. Попска работа. “Ще ида по широкия свѣтъ да живѣя, както зная”. Ето, минава време, прикомандирова се единъ старецъ - Св.Никола билъ. Казва:”Кѣде отивашъ, синко. Какво искашъ?” Казва:”Вървахъ въ Св.Никола. Толкова години работихъ, изгубихъ си живота. Трѣгнахъ да си оправа работата”. - ”Синко, казва, много добре”. Трѣгватъ и двамата. Дошли до една къща и старецътъ казва:”Тукъ имамъ единъ приятель, една жена и едно болно дете. Ще идемъ при тяхъ. Хемъ ще излѣкувамъ детето и тѣ ще ни приематъ. Утре пакъ ще трѣгнемъ двамата”. Отиватъ въ къщата, доста богати хора били. Детето вече на умиране било. Св.Никола казва:”Дайте една стая, едно корито, дайте и детето”. Детето (било) на около 6-7 години. Взема го Св.Никола, изтърбушва го, изважда червата, измива ги, нарежда ги пакъ. Всичко, каквото прави стареца - попътъ гледа какво прави. Измива всички части на тѣлото хубаво и започва пакъ да ги натуря на мѣстото, залепа всичко, духне и детето става. Казва си (попа):”Лесна работа”. Той мисли, че вече (е) научилъ изкуството. Сутринътъ казва на Св.Никола:”Бързамъ, имамъ своя работа, напускамъ те. Другъ пѣтъ ще се срѣщнемъ”. (Св.Никола) казва:”Добре, синко. Като се намѣришъ на зоръ - може да ме повикашъ. Въздѣхни си само - ще дойда да ти помогна”. Той отива на другото село, едно болно дете има и започва и той. Отрѣзва рѣцетъ, изтърбушва детето и той измива всичкитъ части. Нарежда ги пакъ, но не се

залепватъ. Започва да въздиша. Дошълъ Св.Никола, казва:”Не става тъй, синко. Тръбва да се учишъ”.

Пазете едно правило: Човъшкиятъ умъ безъ любовъ не може да работи. Онъзи предмети, които учишъ, тръбва да ги обичашъ. Какъвто и да е предметътъ - дали е химия, физика, астрономия, каквото и да е въ свѣта - непременно тръбва да имашъ обичъ къмъ този предметъ. Здравето, ако не го обичашъ - здравъ не може да бждешъ. Мисълта, ако не я обичашъ - мисълъ не можешъ да имашъ. Доброто разположение, ако не го обичашъ - добро разположение не можешъ да имашъ. Всичко онова, което искашъ да го имашъ, тръбва да го (обичашъ). Всичко онова, което търсимъ въ свѣта, тръбва да го искаме съ любовъ, понеже Богъ е Любовъ - Любовта даромъ дава. Не всичко ще ни даде изведнажъ, но въ даденъ случай онова, отъ което имашъ съществена нужда - Той ще ти го даде. Сега всички започнете да учите съ любовъ, да имате любовъ. Научете се едно нѣщо: да имате най-малкото доволство. Не да бждете много доволни. Но да има нѣщо, (което) като направишъ - да си доволенъ и цѣлия день да се радвашъ за едно малко постижение. Вървайте въ ума си, който имате. Вървайте въ сърдцето си, което Богъ ви е далъ. Не се плашете. Като чуete ритъма на сърдцето си - да се зарадвате. Ти като гледашъ въ огледалото главата, пакъ да се насърдчишъ, да кажешъ:”Тази глава, която Господъ ми я далъ - съ нея всичко можешъ да постигнешъ”. Главата, докато я имашъ - всичко ще постигнешъ. Докато сърдцето бие - всичко ще постигнешъ. Че това е тъй - благодари на Бога. 72 удара на сърдцето - тѣ сж елементарна сила.

Ха сега, коя пѣсень да изпѣме. Да изпѣмъ *Махаръ-Бену*. /Изпѣх-ме пѣсеньта/. *Махаръ-Бену* не върви. Цигуларътъ свири едно, вие пѣте друго. Тръбва да вземете много върно тоноветъ. Изпѣйте *Тѣгискърби*. /Изпѣх-ме пѣсеньта/. Инфлуенцата е разхлабена. Ако тръгнете - ритмично ще пѣте, понеже това е движение. Отъ *ре* започва движението. Ако вземете ритъма право, може да пѣте добре. Ако започнете да вървите полека - нѣма да върви. Ако искате да вземете пра-

вилно *сол* - трябва да имате хубавъ цвѣтъ. Ако нѣмате идея за хубавия цвѣтъ - нѣма да вземете *сол* върно. *Фа* не може да вземете върно, ако нѣмате ябълка, да ядете съдържанието вътре. Ако ти не може да направишъ една операция правилно, ти не можешъ да вземешъ *ми*. Да кажемъ - единъ ораторъ, който не може да направи едно движение красиво - той не може да вземе *ми*. Изисква се дълго време да се учите. Когато пѣте въ кѣщи нѣкои пѣсни, създайте си единъ вашъ методъ за пѣене. Щомъ хората може хармонично да пѣятъ. Я да изпѣемъ *Давай, давай*. */Изпѣхме пѣсенъта/*. Като дойдохме до пѣсенъта *Давай, давай* - по-добре върви пѣсенъта. Старитѣ сестри трябва да бждатъ стари пѣвици. Колкото минава времето - изгубватъ гласа си. Въ бждещия животъ ще ви накаратъ да пѣте. Какво ще правите? Понеже всѣки говори, който говори - може да пѣе. Всѣ-таки - може да пѣе, нѣма да бжде първокласенъ пѣвецъ. Онѣзи пѣвци ги наричамъ гениални, талантливи. Единъ обикновенъ пѣвецъ въ духовния свѣтъ стои по-горе отъ гениалния тукъ, на земята. Ако сте отъ обикновенитѣ, духовни пѣвци. Та първото нѣщо: имайте въра, слушайте се като пѣте. */Учительтъ пѣе Давай, давай/*. Да ти даватъ ли? И като не ти даватъ, като давамъ кой тонъ е по-горе - който дава или който взема? Който дава е по-високо. Който взема е по-ниско. Ти си беденъ човѣкъ, искашъ да пѣешъ за сиромашията си. Какъ ще ми изпѣешъ пѣсень за сиромашията си? Можете ли да ми съчините? Ако ми изпѣете, 20 лева съмъ готовъ да ви дамъ. Я попитѣ: Я, сестра-сиромашия, откакто си дошла въ кѣщи - всичко обърна съ главата надолу. Какви пѣвци ще станатъ отъ васъ? Вие сте скромни, криете таланта. Понеже, ако ви знаятъ - нѣма да ви оставятъ на свобода. Понеже искате да си почивате - скрили сте се. Иначе отъ цѣлия свѣтъ ще прашатъ да ви викатъ да пѣте. Имате доста музика, само че трябва да се развива музиката. Най-първо трябва да се освободимъ отъ мисълта, че не може да пѣемъ. Не питайте дали можемъ или не можемъ. Най-първо се изисква една музикална мисълъ. Не може човѣкъ да пѣе, (когато) въ свѣта има студъ. Когато ще пѣешъ, трябва да бжде-

шъ разположенъ, да си отоплишъ салона. Щомъ се съмнявашъ - не пѣй. Тръбва да имашъ вѣра, че можешъ да пѣешъ, трѣбва да си отоплишъ салона, трѣбва да имашъ известна топлина. Единъ пѣвецъ, за да пѣе добре, трѣбва да почувствува топлинка подъ лѣжичката долу и малко топлинка на гърлото. Щомъ на гърлото е студено - и на лѣжичката е студено. Ще пѣе, ще крѣска. Щомъ почувствува малката топлинка - може да пѣе. Тази топлинка всичкитъ пѣвци я иматъ. Пѣвицата, която пѣе хубаво, усѣща единъ трепетъ. Нѣщо ѝ играе подъ лѣжичката. Като излѣзе - пѣе. Като нѣма туй мърдане, този трепетъ - не може да пѣе. Тя усѣща, че има разположение на гърлото, приятно разположение усѣща. Другояче усѣща, като че ли нѣкой я хваналъ за гърлото - не може да пѣе. Първото нѣщо, като станете сутринъ - попѣйте си. Попѣйте си, слушайте се, коригирайте се, докато ви е приятно. Не може да имате ясната мисль, правата мисль, ако не пѣете. Ако бихте пѣли, да имате поне малка пѣсень съ онѣзи тонове, които създавате - вие ще привлечате известна енергия, която отъ никѣде не можете да вземете. Ако човѣкъ пѣе хубаво - той винаги е здравъ. Не може човѣкъ да пѣе хубаво или да боледува, или да му се случи нѣкое нещастие. Когато му се случи нѣкакво голямо нещастие - ще има дискордиране. Не е добре разположенъ. Щомъ е добре разположенъ - всичко върви добре. Първо: не допускайте дисхармонични мисли. Нагласете се и пѣйте. Никога не казвайте: "Азъ не мога да пѣя". Да кажемъ ти си гладувалъ три дена. Кажатъ ти: "Пѣй! Ако изпѣешъ хубаво една пѣсень, обикновена една пѣсень - ще ти дамъ единъ объдъ. Ако изпѣешъ хубаво - ще ти дамъ топълъ хлѣбъ и сиренце, по български". Ако пѣешъ обикновено, ще изпѣешъ сръдно - малко сухъ хлѣбъ и сухо сирене ще ти дадатъ. "Ако изпѣешъ, както не трѣбва - ще ти дамъ сухъ хлѣбъ, безъ сирене". Сега като пѣете, гледайте топлия хлѣбъ и сиренето да е тамъ. Много трудно е да се пѣе. Ние седимъ въ единъ свѣтъ на постоянна дисхармония, караница, лоши мисли. Какъ ще пѣемъ? Нѣмаме красиви мисли. За да пѣе, човѣкъ

трѣбва да има красиви мисли. Ние осакаща(ва)ме гърлото. Туряме тия трептения, които сж груби.

Щомъ дойдемъ до любовта, любовта тонира - тя ще ни даде тия трептения на любовта. (Нъкой) казва:”Трепери ми сърдцето”. Колко трепетъ трѣбва да има сърдцето? Когато сърдцето трепери добре - ти, ако бутнешъ оловото - злато става. А пъкъ когато сърдцето не бие добре - като бутнешъ златото, златото олово става. Магия има. Ако срещнешъ единъ човѣкъ, на когото сърдцето бие добре. Тия хора, които се влюбватъ, каква е любовта въ свѣта? Любовта, кждето мине - всичко превръща въ здраве. Нъкой човѣкъ гледашъ - сухо дърво. Като мине любовта, той веднага се оживи, листа пуща, цвѣтове, оживѣва този човѣкъ. Нѣма нѣщо въ свѣта, по-мощно отъ любовта. Любовта внася свѣтлина на ума, топлина на сърдцето и човѣкъ става силенъ. Не го е страхъ отъ нищо. Достатъчно е само да я зърнешъ. Това азъ го наричамъ онова, вѣчното слънце на човѣшкия животъ. Сега може да се говори тѣй, но ще каже нъкой:”Покажи ми”. Какво може да ви покажа? Какъ може да ви покаже човѣкъ любовта си, кажете ми? Може да ви каже, може да ви напише “Азъ ви обичамъ” - всичко туй. Азъ (ще) напиша съ черни букви, (ще) наредя тия думи - отъ де ще ми повѣрвашъ? Какъ ще ми повѣрвашъ, като четешъ моето писмо? Ще посадишъ цвѣтя. Като четешъ писмото ми, тия цвѣтя ще израснатъ, ще цвѣтятъ. Ако ти носишъ едно любовно писмо и спрешъ при една суха чешма, като започнешъ да четешъ - водата ще дойде, чешмата ще потече. Ако си въ тъмна стая и четешъ писмото на любовта - ще дойде свѣтлината. Ако си при нъкой умрѣлъ, като четешъ писмото - той ще оживѣе. Тѣ сж нѣща, за които сж правени провѣрки. Илия правеше провѣрки. Чудеца. Разправятъ - дойде жената, хвана го и казва:”Нѣма да прашашъ слугата, ти ми обеща, даде ми това дете, нѣма да ми го вземешъ. Ти ме лъжешъ”. Като го хвана, Илия отиде съ него, влѣзе въ кѣщи и той се простря върху детето и като стана - оживя това дете. Знаете, какво значи да се прострешъ. То е движение. Онзи аеропланъ, като се простре - той се движи. Казва-

тъ:”Падналъ”. То е движение, когато човѣкъ се простре така на земята. Тръбва да хване всичкитѣ сили здравето, казва:”Ти трѣбва да се подчинявашъ на любовта, нищо повече”. (Нѣкой) казва:”Той се простря на земята”. Ако е за простиране - нищо нѣма да стане. Онзи човѣкъ, върху който си се прострѣлъ - да оживѣе. Щомъ се прострѣшъ и той не оживява, твоето простиране (е) както, когато женитѣ простиратъ платното да изсѣхне. Азъ съмъ констатиралъ, (че) вие, като стоите, сте доста богати. Имате много работи, но като излѣзете на пазаря, не вземете златнитѣ монети, но взимате медни. Скъпоценнитѣ работи ги оставяте въ васъ. Нѣкой пѣтъ трѣбва да вземете златни монети. Турете въ джобовѣтъ си една звонкова* монета. Дето и да дадете, монетата ходи - нѣма да стои тамъ. Едно дете, като иде да купува ябълки - то ще извади пари, златни ще даде. Като замине, гледатъ - паритѣ ги нѣма тамъ. Тогава се познаваме. Като продадемъ ябълкитѣ нѣкому и паритѣ ги нѣма, казваме:”Той е светия”. Да бѣде благословенъ. Азъ се радвамъ, че светията (е) дошѣлъ, златото отишло на друго мѣсто. Туй злато, което светията (е) платилъ, то ще дойде въ тебе. То се превръща, то е динамична сила, която става динамична, влиза въ нашата мисълъ, нашето сърдце - тя е истинска любовъ. Онази любовъ, която стои вънъ, въ хлѣба - и тя е добра. Ние се нуждаемъ отъ динамичната любовъ сега въ свѣта.

Добрата молитва.

XX година

16. Лекция на Общия Окултенъ класъ

22 януарий, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

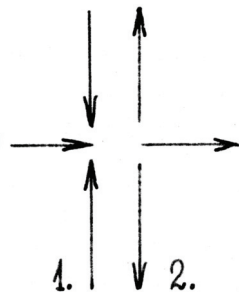
Изгрьвъ - София.

Законъ за обнова

Отче нашъ. Мога да кажа. Махаръ Бену Аба.

Ще говоря върху закона за обновата.

Човѣкъ може да знае много работи, но ако законътъ за обновата не работи - той не се ползува. Единъ, който не е запознатъ съ закона за обновата, той не разбира какъвъ е смисълътъ. Имате единъ знакъ - обърнатъ. Въ единия случай сж съединени заедно - С, С е обърнатъ надолу. По нѣкой път усьщате особено неразположение, не си разположенъ. Да си боленъ - не си боленъ, да си гладенъ - не си гладенъ, но имашъ едно неразположение. Не искашъ да срѣщашъ никого, не искашъ да говоришъ съ никого. Ако нѣкой ти говори нѣщо, не искашъ да го слушашъ. Казвашъ: "Неразположенъ съмъ". Значи законътъ за обновяването не работи. Просто изяснение. Имашъ едни модерни, съвременни обуца, (но) стѣгатъ ти кратата. Докато въ кѣши можешъ да ги носишъ, но като тръгнешъ да вървишъ - започватъ да ти стѣгатъ краката. Краката се разширили (и) усьщашъ, че тия обуца те стѣгатъ. Питамъ: Кои сж подбудителнитъ причини, че си турилъ тѣсни обуца. Ако сж тѣсни, е лошо. Ако сж широки, пакъ е лошо. Значи обуцата трѣбва да прилѣгатъ. Една мисълъ, която стѣга човѣка, не прилѣга на ума. Нѣкоя мисълъ е пѣкъ много широка - и тя не му е полезна. Нѣкои казватъ: "Имамъ широки мисли". Широка мисълъ трѣбва да прилѣга на ума. Ето какво разбирамъ "да прилѣга". Природата, чрезъ закона за обновата, събужда човѣка чрезъ носа, произвежда обнова чрезъ ушитъ, очитъ, чрезъ устата, чрезъ цѣлата кожа се стреми да обнови човѣка. Човѣкъ е разположенъ къмъ единъ природенъ мързелъ. Човѣка трѣбва да го стѣгнатъ, за да работи. Ако

остане свободен - не иска да работи. Вземете даже видни музиканти. Щомъ имъ се уреди материалното положение, тѣ не искатъ да свирятъ. Щомъ е беденъ - свири човѣкътъ, вдѣхновение има. Щомъ забогатѣе - вече чака вдѣхновение. Докато е беденъ - религиозенъ е, моли се по 3-4 пѣти на день, и 10 пѣти се моли. Щомъ забогатѣе, казва: "Съ молитва работа не става" (и) намира друга работа, не се занимава съ такива малки работи.

Ако наблюдавате природата на човѣка - имате единъ перпендикуляръ, който минава презъ гърдитѣ. Ако тежестта мине въ неговия стомахъ, ще се измѣни състоянието му. Ако тежестта мине отзадъ, въ неговия грѣбъ, ще имате две различни състояния. Какво ще бѣде състоянието, ако благоутробието е развито? -Ако благоутробието образува кривата линия *AB* - става натрупване на чужди вещества. Писанието казва: "Понеже не искатъ да служатъ на Господа, тогава ще имъ даде духъ на затлъстяване". Коремътъ е така подутъ, като на бременна жена. Човѣкъ иска да роди цѣлъ животъ и не може да роди. Само нѣкоя болестъ ще дойде. Роди тогава. Като роди - освободи се вече.

Сега да дойдемъ до закона за обновата. За да се обнови човѣкъ, трѣбва да бѣде въ хармония съ онзи човѣкъ, когото изучава. Ти не може да се обновишъ, ако не разбирашъ природата, да видишъ какви сѣ твоитѣ възгледи. Ако изучавашъ и по-низшитѣ сѣщества, като срѣщнешъ нѣкое животно - погледне те, съобразява се има ли нѣкаква обновителна сила или не. Като те погледне, веднага ще вземе нѣкаква стратегия. Защото всичкитѣ хора не оказватъ едно и сѣщо влияние. Срѣщате единъ човѣкъ - цѣлия день сте неразположени. Срѣщате другъ човѣкъ - цѣлия день сте разположени. Срѣщате единъ набоженъ човѣкъ и цѣлия день вие имате туй Божествено настроение. Другия день срѣщате свѣтски човѣкъ, който мисли само за този свѣтъ, не мисли за оня свѣтъ. То сѣ специфични разбираия. Нѣкои мислятъ, че само

този свѣтъ е хубавъ. Ние нѣмаме противоречие, че е влѣзълъ въ този свѣтъ. Нѣкои мислятъ, че само въ другия свѣтъ е хубаво. Ако си въ този свѣтъ и очитъ ти не функциониратъ хубаво, ушитѣ не функциониратъ хубаво, носѣтъ не функционира хубаво, устата, краката не функциониратъ - тогава какво те ползува този свѣтъ? Но и въ другия, и въ духовния свѣтъ, трѣбва да имашъ известни чувства да функциониратъ. Представете си, че този свѣтъ представ(лява) една долина съ градини, съ плодове, съ плодови дървета, има езера, бластисти мѣста. Духовниятъ свѣтъ представ(лява) високъ планински връхъ, той е красивъ. Ако се качите горе, на планината, имате чистъ въздухъ, но мисълта ви не функционира добре. Тамъ има ли нѣщо за прехрана? Чистъ въздухъ има по високитѣ мѣста, но само туй не ползува човѣка. Ти седишъ горе, на високото мѣсто, и ще трѣбва да слѣзешъ въ долината, дето има плодове - ябълки, круши, всички удобства. На високитѣ мѣста нѣма тия нѣща. Туй положение, тая обстановка е временна. Представете си, че на високитѣ мѣста, по планинитѣ, може да растатъ ябълки, круши и други плодове. Тогава планината ще бѣде още по-хубава. Защо именно горе, по планината, не растатъ плодни дървета? -Разпредѣленъ е трудътъ. Защо дробоветъ не се хранятъ тѣй, както стомахътъ се храни? -Ако дробоветъ се хранѣха така, както стомахътъ се храни, човѣкъ какъвъ ще бѣде? -То ще бѣде страшно. Въ дробоветъ вече имате единъ по-възвишенъ свѣтъ. Въ стомаха - ти си робъ на условията. Много ще работишъ, малко блага ще имашъ, малко благоутробие ще имашъ. Ще изучавашъ, колко отъ тази храна може да те ползува. -Много малко. Ние работимъ чрезмѣрно много, много малко благоутробие имаме. Сега работа имаме въ много направления. Ядешъ нѣкой пѣтъ, но храната не ти допринася онова, което ти искашъ отъ нея. Нѣкой пѣтъ ядешъ храна и си благодаренъ. Щомъ си благодаренъ - има една обнова. Тази храна принася ти нѣщо. Има единъ човѣкъ, когото обичашъ, приятно ти е да го срѣщнешъ, искашъ да го срѣщнешъ. Щомъ не го обичашъ - не искашъ да го срѣщнешъ. То е първиятъ случай / 1 на чертежа/. Тѣзи стре-

ли показват мъжкия принцип. Тъ сж положителни, отблъскват се. Тукъ сж трима, и тримата сж на три мнения, отблъскват се, съ ницо не може да ги примиришъ. Единъ човѣкъ, който е гладенъ, ти му разправяшъ за оня свѣтъ. (Той) казва: "Не ми разправяй за оня свѣтъ". Пита: "На оня свѣтъ има ли храна, има ли ядене?" Ако му кажешъ: "Нѣма", ще каже: "Мене не ми трѣбва такъвъ свѣтъ, въ който нѣма ядене". Нѣкои мислятъ, че въ оня свѣтъ нѣма ядене. И тамъ има ядене. Въ оня свѣтъ, като вземешъ храната - нѣма да я дѣвчешъ, както въ този свѣтъ. Тази храна сама се разтопява въ цѣлия организъмъ. Тукъ ти трѣбва да знаешъ да дѣвчешъ. Следъ като ядешъ, казвашъ: "Не е хубава храната". Нѣколко часа е употребено да се приготи яденето и казвате, че не е добре сготвено. Преди два дѣня бѣха ни сготвили сарми, голѣми сарми. Зелето изисква зѣби. Гледамъ - нѣкои дѣвчатъ листата, нѣкои оставятъ листата, изѣдатъ само ориза. До мене седи единъ приятель, на когото казвамъ: "Ние сме честни хора, оставяме листата, показваме, че сме яли сарми. Оставяме обвивката, изѣдаме само ориза. Казваме, че сме яли сѣрми". Въ насъ има доста зелени листа, които сж останали, понеже искатъ дѣвкане. Ние се намираме въ противоречие. Нѣкой пѣтъ ние слизае въ стомаха и не може да намѣримъ вратата да излѣземъ навънъ. Нѣкой пѣтъ господарѣтъ влѣзе въ стомаха, защото потрѣбно е да влѣзе въ стомаха. Но по нѣкой пѣтъ се намѣри въ противоречие. Като единъ виденъ богатъ английски банкеръ, който веднажъ отишълъ да прегледа своето подземие съ каситъ си и оставилъ ключа отвънъ, не извадилъ ключа да го тури въ джоба си, но оставилъ ключа отвънъ на вратата. Тя се затворила и той останалъ затворенъ въ подземиято. Седи той тамъ, търсятъ го насамъ-натамъ, и гладенъ умира вътрѣ. И пише тъй: "Ако имаше нѣкой да ми даде малко хлѣбецъ, щѣхъ да му дамъ половината си имане". И като умира, пакъ не дава цѣлото си имане. Като умира, дошълъ до положението да даде половината отъ имането си. Та казвамъ: Когато слизашъ въ стомаха, ще извадишъ ключа, ще го туришъ въ джоба си, защото опасна работа е. Като слизашъ въ дробовѣтъ, па-

къ същият законъ е - ключа ще го носишъ въ джоба си. И въ главата си като влизашъ, ключа ще го носишъ въ джоба си. Три нъща има, които човѣкъ посещава: главата, дробоветъ и стомаха. Той трѣбва да носи ключоветъ. По нѣкой пѣтъ ние загазимъ въ мозъка си. Голѣмъ да е, но загазимъ. Знаешъ (ли), какво става на човѣка, ако загази въ малкия мозъкъ? -Цѣлия день ще крѣка, ще вика, ще вдига шумъ, неразположенъ е. Нѣкои мислятъ, като влѣзатъ въ малкия мозъкъ, че никой не ги обича. Но то е въ отрицателната, въ пасивната страна /2 на чертежа/. Въ едно отношение ти си недоволенъ. (Нѣкой) казва:”Нѣма хора, никой не може да те обича”. Другъ казва:”Нѣма хора, нѣма кого да обичашъ”. Единиятъ се оплаква, че нѣма кой да го обича, другиятъ се оплаква, че нѣма кого да обича. Каква е разликата? - ”Нѣма кой да те обича” - ти си гладенъ, нѣма кой да ти даде хлѣбъ. А пъкъ “нѣма кого да обичашъ” - ти носишъ хлѣба, но не искашъ да го дадешъ на когото и да е, но търсишъ нѣкого - искашъ да продадешъ хлѣба. Въ първия случай искашъ да купишъ хлѣбъ, въ другия случай искашъ да го продадешъ, търсишъ нѣкой да ти даде повече за хлѣба. Казвашъ:”Нѣма хора, които да те обичатъ” - значи: нѣма кой да ти продаде хлѣбъ. “Нѣма кого да обичашъ” - нѣма кому да продадешъ хлѣба.

Та казвамъ: Нашата глава служи за обнова. Ако човѣкъ знае (къде) има мѣста въ мозъка - той ще се обнови. Има мѣста въ мозъка, ако се постави тамъ - цѣлия день ще бѣде неразположенъ. Има една областъ, отстрани горе на главата, ако се залостишъ тамъ - цѣлия день ще имате страшни работи. Ще мислишъ за сиромашията, ако осиромашѣешъ - какво ще правишъ, ако ви нападнатъ разбойници, ако стане земетресение, ако стане нѣкоя война, ако дойде нѣкоя буря, ако дойде наводнение. Се такива страшни работи ще ти идватъ на ума. Цѣлата вечеръ ще бѣдешъ такъвъ обърканъ: ако ямъ - ще се задавя, ако храната ми не (се) смеле, ако сърдцето ми спре, ако грѣбнака ми се счупи, ако краката ми се изкълчатъ. Като мислишъ така, какъ ще се обновишъ, кажете ми? -Не може да се обновите, докато има-

те противоречия. Законът за обновата изисква да се премахнат противоречията. Най-първо ти мислиш, че няма такива хора за обич.

Аз съм превеждал онзи анекдотът. Турция забогатяла някога. Когато хората забогатяват - леността се образува. Във една област имало много мързеливи хора - дембелханета*. Набирали се 20 хиляди дембелханета - всички лежат, нищо не работят, очакват да им донесат яденето, пиенето. Султанът се обезпокои, какво да правят с тия дембелханета - само ядат, държавата ще пропадне така. Везирът бил умен човък и той, (за) да ги изпита кои сж хасъл* дембелханета, решил да запалят дембелхането, където лежели и които останат, (до)като гори дембелхането, ще ги счита за дембелханета. Като се запалило дембелхането, всички избягали, останали само двама - седят, пекат се. Единият казва на другия: "Ще изгорим". Другият му отговорил: "Какъ не те мързи да говориш?" Слушалъ ги везирът и отъ 20 хиляди останали само двама хасъл дембелханета. Дембелхане, значи човък, който търси своето удоволствие. Във турско време имаше един навик, който го обичам. Като стане сутрин турчинът, той имаше едно наргиле*. Ще запали лулата, ще пие кафето, ще запуши и наргилето ще заклокочи. Доста хигиенично е. Понеже димът минава през наргилето и се пречиства. Като пуши, въздуха минава през един маркуч и се пречиства. Тукъ беше дошъл един лъкаръ (и) имаше едно наргиле.

Тръбва да се изучава човъшкият организъм - да знаеме обновителните мѣста въ себе си. Ти не може да се обновяваш, ако не знаешъ къде да се хванешъ. Ако горната част на челото е тѣсна, не е развита - нѣмашъ въображение. На нѣкои хора главата мяза* на китайцитъ - горе тѣсна, долу широка. Въ бѣлата раса, главата горе е широка. Китайцитъ много ядатъ. Разправяше ми единъ американецъ, който билъ на гости на единъ китайски мандаринъ*. 40 вида яденета имало и отъ всичкитъ 40 вида трѣбва да вкуси-

шъ. Какви ли не. Този, който търси 40 вида яденета, той не е горе въ главата, той е долу въ главата.

Казвамъ: Тръбва да знаятъ, къде сж обновителнитъ процеси. Тръбва да срещнешъ единъ човѣкъ, който е обновенъ, който се обновява. Срещнешъ нѣкой - не вървятъ работитъ добре. Българинътъ има една черта - когато го питашъ какъ е гроздето или какъ е житото, никога нѣма да ти каже, че е хубаво. Казва: "Родило е малко". Турчинътъ има една черта. Той преувеличава и показва повече, отколкото е. Българинътъ намалява. Страхъ го (е), ако каже, че е хубаво, да не би да му го взематъ. Казва, че не е хубаво, за да има и идната година малко повече. Но то зависи де е човѣкъ. Редъ поколѣния има, които сж живѣли тамъ, дето не трѣбва. Ако започнемъ съ религиозния животъ, искаме да преустроимъ мозъка на човѣка, да се разшири главата. Ако неговото чело не може да се подигне, ако коронната частъ не може да се подигне и остане права линия - трѣбва да се образува поне една малка крива линия горе. Тази крива линия показва, че при каквито и условия да си, и при най-лошитъ, казвашъ: "Добъръ е Господъ, ще се оправи тази работа".

По закона на обновата лесно се лѣкуватъ хората. Казвашъ: "Ще оздравѣя" и оздравявашъ. Онзи казва: "Я оздравѣя, я не. Тази болестъ е лоша, не се лѣкува, нѣма да оздравѣя азъ". Такъвъ човѣкъ, за да го излѣкувашъ, трѣбва да го приспишъ. Нѣкой пѣтъ тѣ съзнаватъ това. Казва: "Приспа ме, че да се освободя отъ болестъта". Той, като мисли постоянно, нѣма обнова. Сега по нѣкой пѣтъ слушамъ, казвате: "Не върви добре, както едно време". Нѣкои стари, като били на млади години, били по-по-добре. Сега, като остарѣли, не били толкозъ добре. Питамъ: Кога плодътъ е добъръ - като пѣпка на цвѣтъ или като узрѣе? Въ младини ти си една пѣпка, въ пълната възраст ти си разцѣфналь, въ старини - на 125 години, ти си узрѣль плодъ. Кое е по-хубаво? Хубаво узрѣлитъ плодове ядемъ. Тогава нѣкои хора се оплакватъ, казватъ: "Тѣзи работи, като бѣхме млади, (а) не на стари години". Пи-

тамъ: Съ какво да се занимава човѣкъ на стари години? -На стари години, понеже зѣбнѣтъ изпадали, не може да яде. Сѣжالياва, че не може да яде тѣй, както на млади години. На млади години ти не знаешъ какъ да мислишъ. На 4-5 години децата какво правятъ, каква е обновата? -Често децата обичатъ да плачатъ. Има деца, като се изгърбятъ, дигнатъ задницата нагоре, главата надолу и плачатъ, плачатъ. Майка му ще иде нѣколко пѣти, то се плаче. Защо плаче и то не знае. Нѣщо криво му е. Туй дете влѣзло, забъркало се нѣкъде, то има понятие за оня свѣтъ, отъ който слиза. Децата, които плачатъ, иматъ възпоменание отъ онзи свѣтъ, не харесватъ тия условия, не знаятъ какъ да се върнатъ, не може да се примирятъ. Първото нѣщо - всички трѣбва да се примирите съ условията, при които живѣете. Не искайте голѣми удобства. Казвате:”Да имамъ пиано, да имамъ цигулка, да имамъ китара или друго нѣщо”. Но то сѣ завършени процеси. Ти, ако имашъ пиано, какво ще стане съ тебе? Какво ще добиешъ? -Ти имашъ едно отлично пиано */сочи гърлото/*, може да пѣешъ. Може да направишъ едно пиано - да вземешъ 30-40 паници, вземи ги, тури ги на едно мѣсто и започни да ги чукашъ. Може да ви направя едно пиано. Когато бѣхме въ Сливенъ, наредихме съ онѣзи, които бѣха съ мене, камъчетата на едно поточе, както азъ зная. Музикално наредихме камъчетата. И водата, като минава, шумоли музикално. Кой какъ дойде, казва:”Особено е туй шумолене”. Но камъчетата сѣ наредени. Дойдатъ овци, размѣсятъ камъчетата. Ида, пакъ ги наредя. Дойде нѣкой, казва:”Много приятно е да слуша човѣкъ, какъ върви водичката”. Онзи, който гледа, ще каже:”Този нѣма работа, че реди камъчетата да шумоли водата”. Кой какъ дойде, казва:”Колко сѣ хубаво наредени камъчетата”.

Та казвамъ: Ако знаемъ да наредимъ нашитѣ мисли - имашъ вадичка. Ако знаешъ да наредишъ камъчетата, ако знаешъ да наредишъ своитѣ чувства и своитѣ постѣпки - ще имашъ нѣщо музикално. Цѣлиятъ свѣтъ е едно благо. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ на голѣми възможности. Не си самъ музикантъ. Ти ще идешъ при единъ музи-

кантъ, (той) ще ти помогне, ще те изслуша. Някой е художникъ. Ще идешъ при някой, който е художникъ. На всеки художникъ трепти сърдцето му, за да даде нъщо отъ себе си. Всеки човѣкъ иска да даде нъщо отъ себе си. Много хора страдатъ, че нѣма кѣде да дадатъ стоката си. Много страдатъ, че нѣма кѣде да направятъ едно добро. Единъ лошъ човѣкъ седи, иска да купи. Добриятъ пѣкъ иска да продаде. Този, който не може да купи стоката, сърди се, че не може да купи. Другъ има, който не може да продаде стоката си, и той се сърди. И двамата се сърдятъ. Ако онзи купува добре, а другиятъ продава добре - и двамата сѣ доволни. Най-първо природата иска отъ насъ нъщо ние да ѝ дадемъ. Тя всеки день иска да ѝ дадемъ нъщо. Станешъ сутринъ, не искашъ да благодаришъ на Бога. Благодари на Господа, че слънцето ти дава. Приемашъ свѣтлината, приемашъ въздуха, приемашъ водата - за всичко туй благодари, което си възприелъ. Ти трѣбва да дадешъ нъщо отъ себе си. Ти седишъ, мърморишъ и казвашъ:”Туй не е наредено, онова не е наредено”. -Тепърва има да се нарежда. Ако постѣпишъ ученикъ въ една гимназия, изведнажъ въ 8-ми класъ ли ще постѣпишъ? -Най-първо ще постѣпишъ въ 1-ви класъ, втората година - въ 2-ри, въ 3-ти, и постепенно ще идешъ въ 8-ми класъ презъ осмата година. Ако си училъ добре - всичкитъ професори, всичкитъ учители въ гимназията ще иматъ добро мнение за тебе. Ако не учишъ, казватъ:”Не учи добре”. Казвамъ: Всички ние сме ученици въ това Божествено училище. Сега ние мислимъ, че като постѣпимъ въ 1-ви класъ - то е свършено. Хиляди години като учите, пакъ ще знаете толкозъ, колкото сега знаете. Всички тия теории, които сега ги знаете, тѣ сѣ привидни. Следъ хиляди години свѣтътъ ще се измѣни. Следъ хиляди години свѣтътъ не може да го обяснимъ по този начинъ, по който сега го обясняваме. Ти си билъ едно малко детенце, игралъ си съ малки прѣчици, станалъ си на 21 година - ще вземешъ ли прѣчката да я туришъ между краката и да си играешъ на конче? Сега вие се връщате къмъ вашето минало и казвате:”Колко хубаво беше,

когато майка ми ме носеше на ръце”. Ако цълия животът майка ти те носи на ръце, какво ще стане отъ тебе?

Най-първо сега тръбва да се премахне недоволството. Вие опитвали ли сте да премахнете вашето недоволство? Да допуснемъ, че вие сте въ единъ голъмъ салонъ, има много публика. Ако всички прозорци сѣ затворени, следъ половинъ часъ усъщате, че атмосферата е на тежала. Тръбва да се отвори отнѣкъде, да влѣзе една обновителна струя. Човѣкъ има въ себе си около десетина органи за обнова. Презъ всѣки органъ тръбва да влѣзе една обновителна струя. Ти, ако чрезъ органа на твоето милосърдие не може да влѣзе милосърдието - тази енергия, ти нѣма да имашъ хубавото разположение. Ако чрезъ органа на твоята въра не може да влѣзе силата на върата - (нѣма) да ти даде онзи широкъ просторъ за свѣта. Ако чрезъ органа на надеждата тази сила не може да влѣзе - не може да усѣтишъ това подмладяване. Надеждата всѣкога подмладява човѣка. Върата дава просторъ. Надеждата обхваща нѣщо по-материално. Като дойдете до любовта, вие имате най-високата проява на Божествения животъ.

По нѣкой път вие мислите кого да обичате. Вие може да обичате, ако разбирате природата. Много разумни сѣщества има, които сѣ влѣзли въ цвѣтята и скрили сѣ се, напримѣръ въ единъ карамфилъ, и очакватъ само да ги погледнете, да ги помиришете, че имъ става много приятно. Понеже това ухание, което издава карамфилтъ, като дойде въ носа ви това ухание, може да кажешъ:”Колко хубаво мирише”. Само като помислишъ за него, радва се сърдцето на това карамфилче. Казвате:”Ще ида азъ да се занимавамъ съ единъ карамфилъ”. Мислите ли, че нашиятъ животъ, като се занимаваме само съ хората, че е много сериозна работа? Представете си единъ младъ момѣкъ или една млада мома. Но следъ години, като остарѣе, стане сухи кости. Не е ли човѣкъ като едно цвѣте, и той сѣхне. Чудишъ се какъ си я прегръщалъ, прегръщашъ я, но нѣма нищо. Като прегърнешъ нѣкой човѣкъ, мяза* на сухо дърво. Като прегърнешъ другъ, излиза нѣщо

отъ него. Като прегърнешъ другъ, нищо не дава, мяза на крава, която доишъ, но нищо не дава.

Казвамъ: Сжществениятъ животъ е животътъ на обновата. Туй, което влиза въ човѣка и което излиза, то е реалното. Туй, което вече не излиза и не влиза - ние се намираме въ единъ статически свѣтъ. Казвате:”Онзи не струва да обичашъ, този не струва да обичашъ”. То сж изопачени работи. Трѣбва да се освободите отъ голѣмитъ заблуждения, въ които сега се намирате. Виждашъ една монета, която е окалъна. Казвашъ:”Тя е окалъна”. Като измиешъ тази монета, ще видишъ, че тя е чиста. Видишъ скжпоцененъ камъкъ, окалънъ е. Ако вземешъ този камъкъ, умиешъ го (и) стане чистъ. Казвамъ: Сега всички живѣете въ единъ свѣтъ на Божествени възможности и Господъ ви изпитва. Срещнете единъ човѣкъ, казвате:”Той е грѣшникъ”. Този грѣшникъ е скжпоцененъ камъкъ - отвѣнъ е грѣшникъ, отвѣтре е праведникъ, съдържание има. Очисти му калъта. Внеси въ него една мисль положителна. Този човѣкъ се е обезсърдчилъ, боленъ (е). Помисли, че ще оздравѣе следъ три деня. Казвашъ:”Като кажа, ще стане ли?” -Ще стане. Ако кажешъ, че следъ петъ деня ще оздравѣешъ, ти не се съмнявай - ще оздравѣешъ. Онова, което мислишъ, щомъ не се съмнявашъ въ себе си - то ще стане. Защото Богъ е онова сжщество, което ни дава онова, което мислимъ, което чувствуваме. Дотолкозъ, доколкото върваме въ Него - дотолкозъ ни дава. Защото върата въ насъ е възможность. Ти отивашъ при Господа съ една малка цепнатина, една малка дупчица - какво ще ти даде? -Колкото твоята цевъ е по-голъма, толкозъ повече ще ти даде Господъ. Ако имашъ силна върта - по-голъма възможность имашъ, благословението ще дойде по-скоро. Ако върата ти е слаба - ще дойде благословението по-късно.

Ето азъ какво разбирамъ подъ думата “любовъ”. Като обичашъ нѣкого, ще видишъ, че и Господъ се радва на това. Богъ е доволенъ, че обичашъ. Като обичашъ (нѣкого) - радвай се заради Господа въ себе си, че го обичашъ. Щомъ обичашъ единъ човѣкъ заради Него, тя е временна (обичъ). Щомъ го обичашъ, азъ се радвамъ въ себе си, Богъ

е доволен от любовта. Бог е доволен, че аз проявявам Неговата любов, както Той иска. Този, когото обичам, е доволен, че Господ му (е) изпратил един човек, който го обича. Знаете (ли), колко хубаво е да има един човек, който ви обича? Обича ви онзи, който никога няма да ви направи една забележка. Идеалната любов седи в това. Да кажем - аз съм един учител, имам един способен ученик, (който) свири. Като го слушам, никога не му казвам, че не може да свири. Казвам му: "Добре свириш". Понеже го обичам, той, като направи погрешка, той вече знае и той сам се коригира. Ако река аз да го коригирам, то е несъвместимо. Когато обичаш един човек, никога не го коригирай. Който те обича, ако те коригира... Ще изучавате любовта си, само няма да се коригирате. Казва: "Ти не трябва да пъеш". - "Че как трябва да пъя?" Може да каже някой: "Този предмет не трябва да се развие". - "Че как трябва да се развие?" Имам един сопран*, нека пъе като сопран. Имам един алт*, нека пъе като алт. Имам един тенор*, нека пъе като тенор. Имам един бас*, нека пъе като бас. Басът е хубав, магнетичен е басът. После, тенорът има голъма замах, сила има в него. Сопранът има голъми амплитуди*, той е висок. Алтът е толкова скромна - като пъе, не иска да се покаже. Сопранът, като пъе, иска всички да го разберат. Басът иска всички да знаят, че е силен. Като пъе някой бас, да започне свътлината да се развива.

Да допуснем сега, че имате едно неразположение. Как ще се премахне неразположението? - Ако сте един художник и започнете да рисувате - ще го премахнете. Ако сте някой скулптор и започнете да чукате, започнете да работите, тия скулптори доста музикални хора сж, музикално удрят, музика има в него. Не си скулптор, не си художник, (но) знаеш да пъеш - пъй тогава. Вие още не сте се научили да пъете. Вие пъете, като издишате. Сега трябва да се научите да пъете и като вдишвате. Пъли ли сте вие, като вдишвате въздуха? Най-добри пвци в свът сж ония, които пъят като вдишват.

Който пѐе, като издишва - той е наполовина пѐвецъ. Който пѐе и като вдишва, и като издишва - той е истински пѐвецъ. */Учителътъ свири при вдишване/*. Онзи, който знае да пѐе, когато вдишва и издишва, тогава ще чувамъ онова, хубавото пѐене. Като пѐе ”Въ началото бе Словото” - тоноветъ ще ги чувашъ. Казвамъ: Мжчно е пѐенето, като вдишва човѣкъ. Пѐенето, като вдишвашъ, е за тебе. Като издишвашъ, е за другитъ. Ако за себе си знаешъ да пѐешъ, и за другитъ ще знаешъ. И въ мисълта е сѣщия законъ.

Законътъ за обновата започва отъ онова, което приемашъ. Най-първо ще се научишъ да оценявашъ любовта, която Богъ ти дава. Ако туй, което си придобилъ отъ Бога, ти го оценявашъ и туй, което дадешъ вънъ отъ себе си, ще се оцени. Сега вие искате да се подмладявате. Възможно е, но мислете по половинъ часъ за подмладяването. Чувамъ сестри да казватъ: ”Остарѣхме, побѣлѣхме”. Пакъ се срѣщатъ и пакъ казватъ: ”Остарѣхме, побѣлѣхме”. -Че какво сте побѣлѣли? Зимно време, като навали снѣгъ по растенията - остарѣли ли сѣ растенията? Всички сѣ побѣлѣли, но то е временно. Зимно време е, малко снѣгъ е дошълъ по главитъ ви, (а) казвате, че сте остарѣли. Като дойде пролѣтта, ще се стопи снѣга, пакъ ще почернѣятъ главитъ ви. Вие се заблуждавате, че сте побѣлѣли. Ако старостта седи въ бѣлитъ коси - лесна работа е. Има млади хора, които иматъ бѣли коси. Има деца по на 5-10 години сѣ бѣли коси.

Събуждайте въ себе си хубавитъ чувства. Сега на васъ ви трѣбва едно огледало. Денемъ, най-малко три пѣти на день, пѣкъ и десетъ пѣти като правите - добро ще бѣде. Каквото настроение и да имате, огледайте се да видите. Когато се разсърдите - нѣма да ви правятъ забележка, само да имашъ едно огледало и да се огледашъ. Ти самъ започвашъ да се смѣешъ. Вие сега, като се разсърдите, смѣшни ставате - деформира се лицето, навѣсите се. Азъ, като се разсърдя, ето какво правя: лицето - засмѣно, ржката - на главата. Туй е сръдната въ мене. Защото, като пѣя нѣкои нѣща, съзнавамъ, че другояче трѣбва да се пѣятъ, не може да ги изпѣя. Нѣкой пѣтъ свирия нѣкои работи, азъ са-

мъ съмъ недоволенъ. Нькой пжть правя опити. Иде нькой при мене боленъ, седи отвънъ, пкъ азъ свиря. Като свиря, този човъкъ се нервира. Като започна да свиря на болния, като даде внимание - забравя болестъта и оздравява. Другиятъ, който се безпокои, тревожи се - че тревожи и мене, азъ не мога да свиря. По нькой пжть азъ го държа половинъ часъ вънъ, той ходи, тревожи се, азъ свиря. Понеже виждамъ, че (съ) свирене нъма да стане - туря цигулката, слизамъ долу. Казвамъ: "Какво обичате?" Нькой пжть зная кжде е болката. Той се уплашилъ, че ще умре. Азъ взема, че го бутна съ лъвата ржка по лъвата страна на главата. (Той) казва: "Чудна работа. Бъхъ боленъ, бутна ме съ лъвата ржка по главата и оздравѣхъ. Магия ми направи. Омагьоса ме". Пкъ омагьосването е проста работа. Азъ като турихъ ржката на главата му, неговата енергия започна да тече. Той прилича на жена, която родила малко дете, набрало се млько въ нънкитъ* на майката и ѝ причинява болка. Ако детето не смуче това млько, набира се млько и майката страда. Нъкжде се набира енергия, въ мозъка нъкжде. Тръбва да дойде единъ човъкъ, да изтегли тази енергия. Въ природата Богъ, като ни обича, праща ни по нькой пжть страдания, за да отнема онова излишното, което имаме въ насъ. Страданията сж излишна енергия въ насъ. Като страдаме, тази енергия отива навънъ. Като се разсърдишъ, то е пакъ изчистване. Сръдната не е лошо нщо. Нькой пжть искашъ да се разсърдишъ. Тогава харчишъ повече енергия. Ако давашъ излишното, сръдната е на мѣсто. Нькой пжть хубаво е да се разсърдите. Взема се тази енергия. Нькой пжть ти дойдешъ въ съприкосновение съ хората, които сж по-магнетични. Другъ пжть срѣщашъ човъкъ, който е нервенъ. Нервнитъ хора даватъ импулсъ. Тъ не даватъ магнетизъмъ, но импулсъ. Като срещнешъ човъкъ разположенъ, предава ти магьосническа сила. Нькой пжть, когато хората сж нервни, трѣбва да срѣщашъ разположени хора. Въ разположения човъкъ силно е развита вѣрата, надеждата, любовта, въображението, всичкитъ разположения. Богатъ е този човъкъ. Като срещнешъ този човъкъ, въ духовния свѣтъ дава. Дойде нькой човъкъ при тебе, при-

еми го добре. Сега говоримъ за себе си, да знаете какво да си говорите.

Споредъ закона за обновата, човѣкъ всѣки день трѣбва да се качи на три мѣста. На първо време стани на физическото поле въ тѣлото. Следъ туй трѣбва да се качишъ въ своята дихателна система - то е духовния свѣтъ. Най-после да се качишъ горе въ мозъка - въ Божественния свѣтъ. Да направишъ една връзка между физическия свѣтъ, и духовния свѣтъ, и Божествения свѣтъ. Всѣки день разнообразие трѣбва да има. Не избѣгвайте хората. Казвате: "Тъ сѣ свѣтски хора". Не гледайте така. Не искамъ да ви говоря, защото, ако ви дамъ нѣкаква външна форма, ще се заблудите. Ако ви кажа по какво се отличава единъ лошъ отъ единъ добъръ човѣкъ, нѣма да се ползвате. Ако ви кажа по какво се отличава единъ даровитъ отъ единъ недаровитъ човѣкъ, нѣма да се ползвате. Споредъ мене, единъ лошъ човѣкъ е недаровитъ. Думата "лошъ" не е лоша, но **ш**-то е лошо. Като извадишъ **ш**-то отъ думата "лошъ", тя става на добра. **Ш**-то да го обърнешъ надолу, както обръщатъ удавниците, на които дробоветъ се напълнили съ вода - обръщатъ ги надолу съ главата, за да излѣзе водата. Човѣкъ отъ себе си трѣбва да извади непотрѣбните работи. Станешъ сутринята, казвашъ: "Остарѣхъ". Другояче говорете, кажете: "Наближи времето да си ходимъ (у) дома. Пишатъ ни нашитѣ, искатъ да си идемъ". Да ти е приятно, че ще се върнешъ. Казватъ: "Остарѣхъ". Дойдешъ на голѣми изпитания, ще кажешъ: "Учатъ ме". Изпитанието не е лошо нѣщо. Давашъ изпитъ на онова, което си училъ. Нѣкой път може да те изпитатъ доколко обичашъ, може да те изпитатъ доколко вѣрвашъ, може да те изпитатъ доколко се надявашъ, може да те изпитатъ доколко знаешъ - колко знаешъ да пѣешъ, колко знаешъ да рисувашъ, нѣкой път може да те изпитатъ да знаешъ каква е тежестта. Въ всичките процеси трѣбва да знаешъ - тѣ сѣ важни. Срѣщашъ едно дете, казвашъ: "То е дете". Ти се радвай, че е дете, погали го малко, неговото съзнание не е пробудено. Срещна нѣкой старъ дѣдо, погледне ме и казва: "Знаешъ (ли), на 85 години съмъ". Старитѣ баби и старитѣ

дъдовци много ги разбирамъ. Като го погледна, виждамъ, че има достойнство. Погледне ме, измъри ме, мисли си: "Не можешъ да ме излъжешъ, че носишъ нъщо ново". Гледа ме дъдото критически, поусмихне се. Казвамъ: "Дъдо, много ми харесвашъ". Тъ обичатъ много да ги хвалятъ. "Има нъщо много хубаво въ тебе" - му казвамъ. "Имашъ единъ отличенъ умъ и сърдце, но живъешъ между хора, които не те оценяватъ. Едно време, когато си билъ младъ, личенъ си билъ между всичкитъ момци, много способенъ човъкъ". Той казва: "Кой ти е казалъ нъщо?" - "Никой не ми е казалъ, но наука е това". - "Че какъ? Може ли? Да не ти е казалъ нъкой отъ селото нъщо?" - "Не, но наука е това. Господъ е написалъ на човъка известни черти. Мене ми е много приятно, че се срещнахъ съ тебе. Колко нъща научихъ отъ тебе". - "Я ми кажи нъщо", и си подава ржката, заинтересува се вече дъдото. Тогава му казвамъ: "Ако се подмладишъ, тогава какво ще правишъ?" - "Ако се подмладя, не искамъ да правя една глупостъ, която направихъ едно време - оженихъ се, баща станахъ. Сега нъма да се женя. Като стана на 33, на 45 години, че тогава искамъ да науча нъщо хубаво". Казвамъ: "Много хубаво. Едно време, въ Библията пише за единъ човъкъ, който се оженилъ на 65 години, хемъ имаше две жени". - "Че какъ две жени?" - "Едната обичаше, другата не я обичаше".

За какво може да се говори сега на свѣта? Какво значи свѣтъ? - Единъ свѣтъ красивъ навсѣкжде - каквото погледнешъ, всичко се радва. Свѣтскиятъ животъ е всички цвѣта, вода, листа - всичко туй се радва. То е свѣтскиятъ животъ. Свѣтътъ на любовта е дето всичко се радва. Свѣтътъ на вѣрата е дето всичко има довѣрие. Свѣтътъ на надеждата - то е реализиране. Да влѣзешъ въ свѣта на надеждата, значи въ физическия свѣтъ да влѣзешъ. Свѣтътъ на вѣрата е красивиятъ духовенъ животъ. Любовта е свѣтътъ на любовта, то е Божествениятъ животъ. Нъма да казвашъ: "Тукъ криво си направилъ". Въ любовта не може да има криви работи. Всичкитъ работи, които любовта прави, сѣ ценни. Тя носи живота. Онзи, който ви обича, само чрезъ своя погледъ, само чрезъ своето пипане - той ви дава нъщо. Като ви оби-

чатъ хората, внасятъ живота. Като не ви обичатъ, тѣ ви отнематъ живота.

Сега говоримъ за закона на обновата. Два живота има въ свѣта: животъ, който е образувалъ рая на безлюбието, който е образувалъ ада и животъ на любовта, който е образувалъ рая. Въ новия животъ е любовта. Ти живѣешъ по закона на безлюбието и искашъ да имашъ рая. Ти ще имашъ ада. Всичкитѣ страдания въ насъ произтичатъ отъ закона на безлюбието. Всичкитѣ радости произтичатъ отъ закона на любовта.

Казвамъ: Всѣки день отваряйте душитѣ си. Сега не че вие не я отваряте.

Сега ще пристѣпимъ малко къмъ музика. Да кажемъ имате обикновено пѣне, пѣте една пѣсень. Имаме коя да е пѣсень, тѣ сѣ обикновени работи. Азъ ще ви дамъ сега едно упражнение. Азъ ще пѣя на себе си, вие ще ме слушате, на себе си ще пѣя. */Учительтъ свири и пѣе “хаинзо” въ много мелодии/*. То вече е свободното пѣне. То е единъ музикаленъ езикъ. “Хаинзо”, когато искашъ да примиришъ хората. “Хаинзо”, когато слизашъ да помагашъ.

Соль - туй, което цвѣти. **Ре** - туй, което се движи. **Ла** - туй, което знае. И **ми** - туй, което се обхожда. Туй, което цвѣти въ тебе, трѣбва да завърже. Туй, което завързва, трѣбва да узрѣе. Туй, което узрѣва, трѣбва да се възприеме. Всѣка една мисль, всѣко едно чувство, всѣка една постѣпка трѣбва да се възприеме отъ човѣшката душа, отъ човѣшкия духъ да се опита. Само въ опита е Божественото разбиране. Ние опитваме нѣщата. Ние само помирисваме цвѣтията. Какъвъ е вкусътъ на плода, не знаемъ. Уханието, красотата, която има цвѣта, опитваме. Но после има процесъ на зрѣне. Това, което опитваме после, то е разбирането, то остава въ насъ. Най-първо опитваме живота въ насъ. Казваме: “Свѣтски животъ”. Свѣтскиятъ животъ е посѣтиятъ животъ въ земята. Израстналиятъ животъ е въ младини. Ти се раждашъ като дете, възприемашъ като младъ. Духовниятъ животъ е узрѣлиятъ плодъ. Този плодъ (трѣбва) да се опита. Да бждемъ довол-

ни отъ самото семе, отъ пяпката, отъ цвѣта и отъ плода. Не само (да) казваме: ”Свѣтскиятъ животъ не струва”. За мене всичкиятъ животъ има смисълъ. Духовното и Божественото вече даватъ цена. Божественото е да приемешъ благо, което никой не може да ти отнеме. Въ физическия животъ може да цѣвнешъ и да завържешъ. Може да завържешъ и да не узрѣешъ. Онова, което узрѣе, ще имашъ земенъ животъ. Подъ думата “Божественъ животъ” разбираме плодътъ да узрѣе, да го опитае и да бждемъ доволни отъ онова, което Богъ ни е далъ, понеже въ следния моментъ ще имаме пакъ нѣщо ново. Вѣчно обновяване има. Въ английски има едно изражение.../Въ оригинала липсва/. То е вѣчното обновяване въ човѣка, то е мисълта. Туй го наричатъ любовъ. Подъ думата “любовъ” разбираме вѣчното проявление. Богъ постоянно обновява.

/Учительтъ пѣе: “Ние ще се подмладимъ, ние ще се подмладимъ, ние ще се подмладимъ. Ние ще се подмладимъ, макаръ и стари да сме днесъ. Побѣлѣлитъ глави ще почернѣятъ и красиви ще станатъ”/. Пѣйте, не се смущавайте. Човѣкъ при Бога трѣбва да бжде като малко дете. Никого да се не критикувате. До бждемъ благодарни. Предъ лицето на Бога да бждемъ благодарни за всичко. То е хубавото разбиране. Богъ, като погледне на хората, Той не ги съди. Той като погледне, понеже всички обича, Той като гледа, всичко става тѣй, както Той гледа. Тѣй като го гледа Той, тѣй става. Господъ като дойде въ свѣта и погледне на свѣта, свѣтътъ става такъвъ, както Той иска. Всички тия противоречия Той ги превръща. Любовта е по-силна отъ всичко. Ако върваме въ Бога, всичките противоречия, които ние не ги разбираме... А въ Божествения планъ има една голѣма тайна. Богъ като погледне на свѣта, всичко става за добро. Писанието казва: ”Всичко, каквото се случи, ще се превърне за добро”. Радвайте се на старостта, радвайте се на болеститъ - на всичко се радвайте, защото всичко е за добро въ свѣта. Има нѣщо друго, но то е нашето разбиране.

Всѣки день да се проявяватѣ такива, каквито Господъ ви е направилъ.

Добрата молитва.

XX година

17. Лекция на Общия Окултенъ класъ

29 януарий, 1941 год., Сръда, 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

РЕЧНИКЪ

На някои рѣдки, остарѣли и чужди думи въ лекциитѣ

адептъ - посветенъ въ тайнитѣ, опитенъ, вещь /лат./

алопатия - обикновениятъ начинъ на лѣкуване, при който болеститѣ се цѣрятъ съ срѣдства, предизвикващи въ организма явления, противни на лѣкуванитѣ /гр./, /мед./

алтъ - нискъ женски или детски пѣвчески гласъ /муз./

амплитуда - величина, отъ която зависи силата на тона /муз./

апашиъ - уличенъ крадецъ, джебчия /фр./

астраленъ - небесенъ, духовенъ /лат./

атавизъмъ - поява на белези у човѣка, животнитѣ или растенията, които сж свойствени само на тѣхни предци; връщане къмъ нѣщо отживѣло /лат./

атрофиране - отслабване, загиване на тѣлесна частъ, поради недокранването ѝ /мед./

аура - човѣшката аура представлява енергийно поле, което заобикаля физическото тѣло /лат./

бамбашка - съвсемъ особенъ, необикновенъ; особено /тур./

барна - да пипна, да докосна /ост./

басъ - най-нискиятъ мъжки пѣвчески гласъ /муз./

басовъ ключъ - въ нотописа - фа ключъ, който опредѣля мѣстото на тона фа отъ малка октава /муз./

бей - титла на феодаленъ владетель, управитель, господаръ въ Османската империя /тур./

бърни - устни /ост./

вѣтъкъ - нишкитѣ, които се кръстосватъ съ основата въ тъканята

гемия - неголѣмъ корабъ съ платна, платноходъ, ладия /тур./

графолози - специалисти по графология - наука за определяне характера на човъка чрез изучаване на почерка му /гр./

губерка - голяма желязна или дървена игла за прошиване на губери, черги, чували и др.

дембелханета - къщи, домове за мързеливци /перс.-тур./

дервишъ - мохамедански калугеръ /перс.-тур./

джүздани - чанти за книжа, портфейли /перс.-тур./

диагноза - определяне на болестъ или състояние /мед./

дилафъ - щипци за огънь, маша /гр./

диспепсия - разстройство на храносмилането /мед./

епитетъ - определение за придаване на художествена изразителност чрез изтъкване на същественъ или живописенъ белегъ /гр./; хулна дума, прѣкоръ /прен./

етюдъ - инструментална или вокална пиеса за усвояване на нѣкои технически прийоми или съ виртуозенъ характеръ /фр./, /муз./

жупелъ - гореща смола и сѣра; адска горещина /ст.слав./

журфиксове - определени дни презъ седмицата за посрѣщане на гости /фр./

звонкови - метални пари, монети /рус./

иждивение - разноси, разходи /ост./

иждивявамъ - изразходвамъ /ост./

изтѣпанча - да се изправя, да се представя предъ нѣкого /ост./

интуиция - усѣтъ, догадка, проникателность, прозрение /лат./

инфлуенца - остра епидемична вирусна болестъ на дихателнитѣ органи; грипъ /ит./

Кали Юга - четвъртата свѣтовна епоха, персонификация на злото, черната епоха /санскр./

карма - будистко учение за въздаяние за човѣшкитѣ дѣла следъ смъртъта - праведнитѣ отиватъ въ вѣчното небитие, а грѣшницитѣ се прераждатъ /санскр./

квакеръ - членъ на религиозна секта въ Англия и САЩ; (quaker - треперещъ) /англ./

кекаво - разкривено, разнебитено, нездраво /ост./

кепеници - дървени капаци за затваряне на витрини, прозорци, врати /тур./

колцина - колко, нъколко /ост./

константина - постоянна, неизмъняема, устойчива /лат./

коруба - кутия /рус./

коскоджа - доста голъм, много голъм, коджа /тур./

краска - боя /рус./

куркой - пуюк, мисирок, фить /рум./

кюмюр - вжглища /тур./

ларингс - горната част на трахеята, гръклян, дихателно гърло /гр./

легион - най-голямата бойна единица в римската войска, която наброява от 3600 до 6000 войници /лат./

локализиращ - да ограничиш нещо на определено място, да не излезе от границите си /фр./, /лат./

Маммон - халдейска дума, която значи “богатство”

манафин - малоазиатски турчин; азиатец /тур./

мандарин - висш сановник в Китай, управител на област /санскр.-порт./

масурче - стъбло на растение, което е кухо отвътре /тур./

махана - недостатък /перс.-тур./

мертеци - греди /тур./

микроби - най-малките живи организми, които са причинители на ферментация, гниене, заразни болести и др. /гр./

миля - пятна мърка за дължина, равна на 1853 метра /англ./

мниси - мърка за тегло и количество пари, която в Ветхия Завет стои вместо 100 сикли, а в Новия Завет е равно на 100 динарии

модуляция - преход от една тоналност в друга /муз./

мозъчна нервна система - централната нервна система /мед./

мотовила - дълга пръчка за намотаване на прежда; моталка /ост./

мяза - прилича /тур./

наргиле - ориенталски прибор за пушене на тютюнъ, при който димът минава презъ стъкления съ вода /*пер.-тур.*/

неврастения - функционално разстройство на нервната система, поради изтощаване, преумора или прекарани тежки заболявания /*мед.*/

неврастеникъ - човѣкъ, който е боленъ отъ неврастения /*мед.*/

непреривна - непрекъснатата /*рус.*/

нѣнки - женски гърди /*рус.-ост.*/

одая - стая /*тур.*/

октава - частъ отъ звукореда, която обхваща 12 различни по височина тонови степени /*лат.*/, /*муз.*/

олла белиръ - възможно е, предположение /*тур.*/

орталтъкъ - множество хора, тѣла, свѣтъ /*тур.*/

ортаци - съдружници /*тур.*/

песове - кучета /*ост.*/

пилюла - лѣкарство, приготвено въ видъ на топчица за лесно гълтане; топчица /*лат.*/

пиростия - желязенъ триножникъ или четириножникъ, който се поставя върху огнь /*гр.*/

Плюшкинъ - герой на Ал.Пушкинъ отъ романа “Мъртви души”

позиция - въ музиката - разположение на рѣцетъ и прѣститъ върху грифа при свирене на струнни лѣкови инструменти /*муз.*/, /*лат.*/

полица - писменъ документъ, съ който се дава задѣлжение за изплащане на сума въ опредѣленъ срокъ или безъ срокъ /*лат.*/

помада - благовонно косметично мазило за кожа или за коса /*фр.*/

поменикъ - списѣкъ съ имена, именикъ, азбучникъ /*ост.*/

попросите - помолите, измолите /*рус.*/

посторонни - чужди, външни /*рус.*/

протоколъ - официаленъ документъ, актъ за удостовѣряване на опредѣлени факти /*гр.*/

прошение - молба /*рус.*/

реверансъ - почтителенъ поклонъ, обикновено съ приклѣкане /*фр.*/

резолюция - писмено решение на началникъ върху молба, заявление или официаленъ документъ /лат./

реноме - репутация, слава, установено мнение за нѣкого, известность /фр./

секвестира - поставя подъ възбрана, налага запоръ /лат./

серумъ - екстрактъ въ видъ на водниста течность, който се употребява за лѣкуване /мед./

симпатична нервна система - дълъ отъ вегетативната нервна система, която регулира редъ жизнени процеси - кръвообращение, дишане, храносмилане и др. /мед./

скудоумие - малоумие /ост./

слогъ - съгласие, сговоръ /ост./; съгласуване на сричките въ думата

соба - печка; стая съ печка; стая /тур./

сопранъ - високъ женски пѣвчески гласъ /муз./

спиритизъмъ - вѣрване въ задгробния животъ на духоветъ на умрѣлитъ и възможность за общуване съ тѣхъ чрезъ знаци и хора (медиуми), които иматъ способности за връзка съ духоветъ /фр./

сюжетъ - съдържание, тема на произведение /фр./

тапия - документъ; крепостенъ актъ за владѣне /ар.-тур./

тархана - специално приготвено на зрънца и изсушено тесто /тур./

теноръ - високъ мъжки пѣвчески гласъ /муз./

тренъ - влакъ /фр./

трихина - малкъ паразитенъ кръгълъ червей, чиито личинки живѣятъ въ месото на свинята и преминава чрезъ него у човѣка, като причинява болестъта трихиноза (трихинелоза) /мед./

тщеславна - която обича да я хвалятъ, да се проявява често и да я хвалятъ всички

удове - тѣлесни членове, крайници /ост./

факиръ - много ловкъ фокусникъ въ Индия /ар./

фаланга - всѣка една отъ костиците на прѣстите /мед./

халъ - положение, състояние, въ което се намира нѣкой, често се употребява за лошо положение /ар.-тур./

хасълъ, асълъ - истински, сжщински; действително, точно /ар.-тур./

хилавъ - слабъ, недохраненъ /ост./

хипнотизаторъ - човѣкъ, който докарва хора до полусънно или сънно състояние чрезъ внушение (хипноза) /гр./

хиромантически - свързанъ съ хиромантията - наука за предсказване на бъдещето, гадаене по формата и линиите на дланите на ръцете /гр./

хомеопатия - лѣкуване на болести съ малки дози отъ вещества, които въ здравия човѣкъ при приемане на голѣми дози предизвикватъ сжщите заболявания /гр./

хомеопатически дози - малки, незначителни, въ минимални количества дози за лѣчение /гр./

цигулковъ ключъ - въ нотописа - соль ключъ, който опредѣля мѣстото на тона соль отъ първа октава /муз./

цѣръ - лѣкарство /ост./

чакри - обозначение на центрове въ енергийното тѣло на човѣка, които събиратъ, трансформиратъ и разпредѣлятъ протичащата презъ тяхъ енергия. Чакрите сж центрове, въ които душевното и тѣлесното преминаватъ и преливатъ едно въ друго /санскр./

чеширъ - особенъ, своеобразенъ човѣкъ, особнякъ /перс.-тур./

шамия - забрадка, женска кърпа за глава /сир./

шашавъ - завѣянъ, заплѣснатъ, шантавъ /тур./

шашардисватъ - объркватъ, смайватъ, слисватъ /тур./

юларъ - водило на оглавникъ, поводникъ за добитѣкъ /тур./

Съкращения

англ. - английски
ар. - арабски
ар.-тур. - арабско-турски
гр. - гръцки
ит. - италиански
лат. - латински
мед. - медицински
муз. - музикално
ост. - остаръло
перс.-тур. - персийско-турски
прен. - преносно
рум. - румънски
рус. - руски
рус.-ост. - руски, остаръло
санскр. - санскритски
санскр.-порт. - санскритско-португалски
сир. - сирийски
тур. - турски
унг. - унгарски
фр. - френски

СЪДЪРЖАНИЕ

Всѣкий день по една добра мисль	13
<i>25 септемврий 1940 г.</i>	
Божественитѣ врата	28
<i>2 октомврий 1940 г.</i>	
Една седмица въ рая	43
<i>9 октомврий 1940 г.</i>	
Планетни влїяния.....	62
<i>16 октомврий 1940 г.</i>	
По пѣтя на любовѣта	81
<i>23 октомврий 1940 г.</i>	
Дете, възрастенъ и старъ	101
<i>30 октомврий 1940 г.</i>	
Три седмици	125
<i>6 ноемврий 1940 г.</i>	
Усилвайте връзката	143
<i>20 ноемврий 1940 г.</i>	
Животъ, сила, здраве.....	162
<i>4 декемврий, 1940 г.</i>	
Единствената свобода.....	183
<i>11 декемврий 1940 г.</i>	
Отворени и затворени фигури	206
<i>18 декемврий 1940 г.</i>	
Врата на доброто и на любовѣта	232
<i>25 декемврий, 1940 г.</i>	
Съработници	249
<i>1 януарий 1941 г.</i>	
Ще ви бжде	276
<i>8 януарий, 1941 г.</i>	

Тритъ единици	302
<i>15 януарий 1941 г.</i>	
Мощната сила	323
<i>22 януарий, 1941 г.</i>	
Законъ за обнова	344
<i>29 януарий, 1941 г.</i>	
Речникъ_ на нъкои рѣдки, остарѣли и чужди думи_въ лекциитѣ	363
Съкращения	369

Учителът Беинса Дуно

Всѣки день по една добра мисъл

ОКУЛТНИ ЛЕКЦИИ
ОБЩЪ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
XX ГОДИНА
(1940-1941)

ТОМЪ 1

Първо издание
София 1997

Печат:
„Симолини '94”

Издателство “УРАНИЯ”

Издателство Жануа '98
Тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 954-9590-01-1